Claudia Winter

Kayısı Öpücükleri

Bir değişiklik yap
ve bir kez olsun
kalbini dinle!

yakamoz

Kusurları bile güzel geldi bana...

Kayısı Öpücükleri

Ve kalbin yavaşça, hayatın boyunca bir araya getiremeyeceğin kadar çok parçaya ayrılıyor.

Hanna, bütün dünyayı gezip değişik tatlar denemesine imkân veren bir işe sahiptir. İtalya'nın küçük kasabalarından birinde adı oldukça duyulmuş bir restorana gidip oranın yemeklerini tadar.

Ancak bu tadımdan sonra yazdığı yazı başına büyük bir iş açar. Patronu, Hanna'dan tekrar orayı ziyaret etmesini ve bu durumu düzeltmesini ister.

Kariyerini baltalamak istemeyen Hanna, o küçük kasabaya tekrar gitmeyi kabul eder. Hakkında yazı yazdığı restoranın sahibi olan büyükannenin ölümü ise işlerin seyrini değiştirir.

Torunu Fabrizio'yu büyük bir sorumluluğun altında bırakan büyükanne, ölmüş bile olsa herkesin üzerinde etkisini sürdürmektedir. Bakalım, Hanna ve Fabrizio'nun önlenemez bir şekilde kesişen yolları gönüllerini de birleştirebilecek mi?

www.yakamoz.com.tr

ISBN 978-605-384-903-2

9 786053 849032

25 ₺

Online Satış İçin: www.kitapsepeti.com

instagram.com/yakamozkitap

www.facebook.com/yakamozkitap

www.twitter.com/yakamozkitap

Kayısı Öpücükleri

Bu romandaki kişiler ve olayların geçtiği yerlerin gerçekle hiçbir ilgisi olmadığından haritada bulmanıza imkân yoktur. Hayali yerleşim yeri Montesimo, aradığımızı bulmayı umduğumuz İtalya'nın küçük tarımla uğraşan köylerini simgelemektedir. Buna rağmen görülen benzerlikler tamamen tesadüften ibarettir.

Giriş

Fabrizio

Ahşap balmumu, kayısı ve yoğun kıvamlı fasulye çorbası. Bazı kokular bisikletten düştüğümde minicik beyaz bir solucan şeklinde derime işlenmiş yara izi gibi çocukluğumla bağlantılıydı. Bugün, arkadaşları tarafından alay edilen altı yaşındaki bir çocuğun hissettiği acı ve öfkeyi hatırlamıyordum. Ama hatırladığım şey beni teselli etmek için öpücüklere boğan büyükannemin yapışkan bir bant gibi yanaklarıma yapışan rujuydu.

Bugün bile, zor ulaşacağı bir boya sahip olsam da ruj izlerinden kurtulmak için sürekli olarak yanağımı silmeye çalışırım. Büyükannem beni öpmek için her fırsatı kolladığından tedbirli davranmak zorundayım.

Profesör Buhlfort'un bekleme odasında, şükürler olsun ki ayakta beklemek mümkündü.

"Otursana Fabrizio," dedi Nonna emredercesine, kemikli parmaklarını oturmam için derime batırmadan önce. Gözlerimi kapattım ve kaçınılmazı beklemeye başladım: Orta ve işaret parmağıyla derimi kopartırcasına alınan bir makas ardından mucuk sesleri eşliğinde esaslı bir öpücük.

İkinci bir öpücük gelmediğinde hafifçe sola kaydım. Nonna bir derginin sayfalarını karıştırmakla meşgul olduğundan beni tam anlamıyla unutmuştu. Gülmemek için kendimi zorladım çünkü büyükannem yazılanları anlamışçasına derginin sayfalarına gömülmüştü. Arada birçok ilginç şey öğrenmişçesine homurdanarak kafa sallıyordu.

"Çok ilginç, şu dergi..." dedi fısıldayarak. Şaşkın bakışımı fark ettiğinde karşı duvarı boydan boya kaplamış kitaplığı işaret etti. "Şu profesör gerçekten iyi bir doktor olmalı. Oldukça fazla okuyor." Onu onaylarcasına kafa salladım ama Nonna'nın duymak istemeyeceği bir açıklama yapmadım. Nonna'ya göre internetten araştırma yapmama rağmen Profesör Buhlfort bu gezegenin en iyi kalp uzmanıydı.

Camini ailesi birkaç nesilden beri Almanya ile bağlantılı her şeye inanılmaz bir güven duyuyordu. Alman arabaları, üniversiteleri ve tabii ki Alman doktorlar... Nonna sapasağlam olsa da bu akşamüstü tıka basa dolu olan bir bekleme odasında bulunmamızın sebebi de buydu. Ona belli etmeden göz ucuyla yüzüne baktım.

Nonna sandalyenin sırt kısmına dokunmadan dizler bitişik, her iki ayağı laminant parkeye değecek şekilde dimdik duruyordu. ("*Dik otur, Fabrizio! Yoksa kamburun çıkacak!*") Ayakkabıları tabii ki topukluydu. (*Gerçek bir İtalyanın hafif topuklu ayakkabılarıyla gömüldüğünü asla unutma!*") ve yaşına rağmen

ailemizdeki kadınların hepsi gibi inceydi ve uzun boyluydu. Ona kıyafetlerini en az iki beden büyük almasının nedenini sorduğumda, işaret parmağını havaya kaldırarak, "Yaşlanınca kilo alınıp alınmayacağı asla bilinmez ve kilo aldığım takdirde bu güzel şeylere ne olacak?" demişti.

Genusto Yemek Dergisi'nin kapağı ilgimi çekti. Derginin ön kapağında bir kayısı sandığı vardı ama altında küçük puntolarla yazılmış Almanca yazıyı okumak kolay olmadı. Nonna'nın omzuna yaslandım ve gözlerimi kıstım. 'Güneşte olgunlaşmış lezzetli tarifler...' Nonna sayfayı çabucak çevirdiğinden kayısı resimleri görüş açımdan kayboldu.

"Fabrizio! Şurada hakkımızda bir şeyler yazılmış!"

"Hakkımızda mı?" İnanılmaz aptal bir yüz ifadesiyle büyükanneme bakıyor olmalıydım ki beni dirseğiyle dürtmek zorunda kaldı. Burnumu pasta reyonuna soktuğumdan dolayı birileri sırtıma yumruk indirmişcesine çabucak doğrulduğumda derginin sayfaları hışırdamaya devam ediyordu.

"Fabrizio!"

"Nonna?" Büyükannemin kıvrandığını görmek bana bir şekilde zevk veriyordu. Şu anda kucağında duran metni işaret etti ve sayfaya baktığımda bodur ağaçların kapladığı tepedeki taş ev bana tanıdık geldi. Karnımın içi kıpır kıpır oldu. Tre Camini, Alman yemek dergilerinden birine haber olmuştu. Bunu rüyamda bile görsem inanmazdım!

"Sağır mı oldun, çocuk? Birileri lokantamız hakkında bir şeyler yazmış!"

"Duydum." Yemek dergisini elinden çekip almak için büyükannemin duyduğu heyecana bıyık altından gülümsedim.

Karşımızda oturan yaşlı çift kızgın bir bakış attı.

"Her şey yolunda mı?" dedim yerel aksanla dostça gülümseyerek. İkisi de sessizliğini korumaya devam etti. Almanlar işte. Nonna gömleğimin kolundan çekmeye başladığında V şeklindeki alın çizgisi olayın tehlikeli boyutlara varacağını işaret etti. "Ver bana, okuyacağım," dedim yenilmişçesine.

Almanca yazılmış bir metni en son yıllar öncesi okumuş olmama rağmen yazılanları çok çabuk algıladım ve metnin tercümesi de bir o kadar hızlı dudaklarımın arasından kayıp gitti. Ama okuduklarımın anlamını ikinci paragrafı okuyup yanımda anlam veremediğim bir ses çıktığında algıladım.

Ardından başımı metinden kaldırdım ve birkaç saniye içinde hiçbir şey eskisi gibi değildi artık...

82 yaşındaki kadın rutin kontrolü sırasında hayatını kaybetti.

11 Haziran, Çarşamba Berlin'deki bir muayenehanede rutin kontrolü için bekleyen 82 yaşındaki bir kadın kalp krizi geçirdi. Vakit kaybetmeden ilk müdahale yapılmasına rağmen kadın Profesör Doktor Buhlfort'un bekleme odasında hayatını kaybetti. Sağlık bakanlığı uzmanları doktorun ya da muayenehanenin bir kusuru olmadığı kanısına varmıştır. Yaşlı kadının gün ışığına çıkmamış bir kalp probleminin olma olasılığı oldukça yüksektir.

İtalyan vatandaşı kadın yakıldıktan sonra akrabası tarafından İtalya'ya götürülecektir.

1

Hanna

Berlin, Almanya'da yayınlanan şehir dergilerinin vaat ettiği her şeye sahip tek yerdir. Berlin kocaman, renkli ve karmaşıktır. Ve Berlin'de yetişmiş olsanız bile kendinizi kaybolmuş hissedebilirsiniz. Bu şehri seviyor muyum yoksa nefret mi ediyorum konusuna karar verme işini yıllar öncesinde bıraktım. Ama farklı oluşunu tolere etmeye karar verdiğimden beri çirkin mimarisinin altında başka şehirlerin olmadığı kadar canlı olduğunu biliyordum.

İster istemez gülümsedim ve Pitbul şeklindeki grafiti resminin dibindeki çimlere basmamak için bir adım yana attım. Çoukların sprey boya kutularıyla oynadıkları asfaltın dibinde otlar bitmişti ve ben adımımı bakmadan attığımdan dolayı su birikintisinin içine bastım. "Kahretsin!"

Hebel&Foch yayınevinin kapısına vardığımda elimde tuttuğum şemsiyeye rağmen sırılsıklam olmuştum. Bu arada metro durağından Zimmer Sokağı'ndaki yazı işlerine varmak normal şartlar altında beş dakika sürse de bugün için asırlar sürmüş gibi geldi. Rahatlamışçasına döner kapıya adımımı atmama fırsat kalmadan altmış kilometre hızla gelen bir şey bana çarptı. Bir şeyler yere düştü ve su dolu bir balon patlamışçasına ses çıktı. Ayak bileğim burkuldu sendeledim ve girişe boylu boyunca düştüm. Sadece şemsiyem olduğu yerde yani döner kapının arasında kaldı.

"Allah kah...! Çok özür dilerim!" Kanarya sarısı büyük bir ihtimalle yağmurluğa benzeyen bir şey giymiş bir kadın kahverengi su birikintisinin üzerine çökmüş, plastik kapları ve kapakları topluyordu. Girişin tamamını mis gibi kahve kokusu sarmıştı. Göz kapağım seğirmeye başladı.

"Günaydın, Sasha." Beresinin altından sapsarı buklelerinin çocuksu bir enseye dökülmesine odaklandım. Baştan beri stajyerimdeki bir şey beni rahatsız etmişti. Ve beni rahatsız eden şey garip giyiniş tarzı değildi. Bu kız tam anlamıyla bir kaçıktı. Ve tabii ki sakar. Kâğıtlarda yağ lekelerinin olmadığı ya da porselenlerin kırılmadığı tek bir gün yoktu. Döner kapı gıcırdayarak sonunda durdu.

"Şemsiye mahvoldu," dedikten sonra gözlerimi döndürdüm ve ben asansöre yönelirken Sasha bıkkın bir yüz ifadesiyle, yere dökülen kahve birikintisindeki çikolatalı kekleri kurtarmaya çalışıyordu. Sonunda doğruldu ve sırılsıklam olmuş kâğıt poşetine baktı. "Çok yazık oldu. On beş avro vermiştim."

Asansör üçüncü katta uzun bir süre kaldığından, temizlik elemanlarının temizlik arabasıyla kapının kapanmasını önlediklerini düşündüm.

Sinirle kol saatime baktım. Sasha ile çarpışmam bana değerli beş dakikalık çalışma saatine mâl olmuştu ve bunun haricinde açık kahverengi kıyafetimin üzerinde fincan tabağı büyüklüğündeki bir kahve lekesi vardı. Kahretsin.

"Hanna?" diye bağırdı Sasha girişten. Bu arada temizlik odasından çöp kutusu ve yer silme bezi alarak etrafı temizlemişti.

"Bana ayıracak birkaç dakikan var mı? Seninle çok önemli bir şey konuşmam gerek."

Merdiveni mi kullansam? Ama ne yazık ki eteğim merdiven basamaklarını çıkamayacak kadar dar kesimdi. Böylesi bir etekle basamakları çıkmak kesinlikle imkânsızdı. Sabırsızca asansörün düğmesine basmaya devam ettim. Vızıltıya benzeyen bir ses duyulduktan sonra asansörün ikinci kat ışığı yandı ve kısa bir süre sonra birinci kata ulaştı. Sonunda!

"Bekle, hemen geliyorum," dedi Sasha çatallaşmış sesiyle. Bir takım garip sesler duyulsa da seslerin geldiği yere bakmadım. Aşina olduğum bir sesle asansörün kapısı açıldı ve adımımı attım. Ne yazık ki asansörün kapısı kapanacakken parlak yeşil renkteki bir çizme kapının kapanmasını engelledi. Sasha yanımdan geçip rahatlamışçasına iç çektikten sonra elindeki çantasını yere bıraktı.

"Bana çok kötü bakıyorsun, sana çarptığımda canını mı yaktım?"

Asansör kabinindeki aynada Sasha'nın menekşe rengindeki gözleriyle göz göze geldim. Şu ana kadar haziran ortasında olmamıza rağmen parlak yeşil çizmelerini ve civciv sarısı yağmurluğuna hiçbir şekilde uyum sağlamayan pembe çoraplarını terk etmemişti.

"Her yerinden sular akıyor. Üstelik geç kaldın!" dedim soğuk bir ses tonuyla dört numaralı düğmeye basmadan önce.

"Nasıl yani? Aramızda sadece iki saniye var," dedi Sasha sırıtarak.

Bakışım kapının üzerindeki ışıkta sabit kaldı. "Bana çalışma saatleri hakkında ahlak dersi mi vermek istiyorsun?"

Stajyerim kızarmaya başladı. "Hayır... Konu tabii ki bu değil!" Eğildi ve çantasını karıştırmaya başladı. "Nerede bu? Yemin ederim ki... Burada bir yerde... Şu lanet olası çanta... İşte burada!"

Çok şey anlatan yüz ifadesiyle neredeyse tamamı buruşmuş kâğıdı uzattı. İçim bir tuhaf oldu ve bunun nedeni Sasha'nın kepçe kulakları değildi.

"Dün akşam erkek arkadaşım işteydi ve dolunay olduğunda çok iyi uyuyamam. İşte o zaman aklıma harika bir fikir geldi."

"Hmm." Gözlerim asansörün dijital göstergesine sabitlenmişti. İkinci kat. Bu şey elle çevrilen çıkrıklardan daha yavaş hareket ediyordu. Belki de söylediklerini onaylıyormuş gibi yaparsam konuşmaya devam etmeyecekti. Tabii ki böylesi bir şey Sasha söz konusu olduğunda bir hayalden ibaretti çünkü kendisi Pulitzer Ödülü alacak filmini çoktan çevirmeye başlamıştı bile.

"Tabii ki böylesi bir fikir aklıma geldiğinde hemen kalktım. Biz yazarlar aklımıza gelen fikirleri vakit kaybetmeden kâğıda dökmeliyiz yoksa bir sonraki sabah aklımızdan uçup gitmiş olurlar!" Aynı ligde oynuyormuşçasına omzuma vurdu. Ondan uzaklaşmak için bir adım geri gittim.

"Sasha köşe yazıları yazmak senin işin değil ki."

"Kentsel seracılık!" dedi ve kendi fikrinden öylesine etkilenmişti ki ürperdim. "İnsanların bu konuya inanılmaz ilgi duyacağından kesinlikle eminim." Sasha'nın gözleri az önce ampulü icat etmişçesine parladı.

"Seracılık?"

Heyecan içinde evet dercesine kafa salladı. "Çiçek saksılarında... Balkonda. Örneğin havuç. Kimyasallar ve diğer zararlı maddeler olmadan kendine ait sebze ve meyve bahçesi."

"Okuyucularımızın kendi balkonlarında sebze yetiştirmesini mi istiyorsun? Bu çok... İlginç." Üçüncü kat. Tanrım bu asansör biraz daha hızlanamaz mı?

"Yazdığım yazıyı okuyacak mısın? Bunun üzerinde saatlerce çalıştım. Ve belki... Yani sadece, belki hoşuna giderse..."

"Onu tabii ki okuyacağım. Sarı renkli evrak gözüne koy daha sonra bakarım."

Sasha hayal kırıklığına uğramışçasına tuttuğu nefesini bıraktı. "Hani şu iki aydır bakmadığın göz mü?"

Dördüncü kat. Sinirli görünmemek için elimden geleni yaptım. Asansörün metal kapısı açıldı ve Sasha elinden kemiği alınmış küçük bir köpek yavrusu gibi olduğu yerde kaldı. Şimdi kendini kötü hissetme sırası bendeydi. Derin bir iç çektim ve Sasha'nın elinde tuttuğu metni kaparcasına aldım.

"Okuyacağım. Söz. Ama önce yapman gereken şeyleri yap. Kahve pişir, rafların tozunu al ve evrakları gözden geçir. Her stajyer gibi bir şeyler öğrenmek için gözünü kulağını açman gerek. Önümüzdeki hafta seni yazışma departmanına önereceğim en azından orada düzenin ve itinanın ne olduğunu öğrenirsin."

Sasha menekşe rengindeki güzel gözlerini kocaman açarak, "Hanna!" diye bağırdı.

"Senin iyiliğini istiyorum, küçüğüm."

Sasha dudaklarını büzdü ve bir an için duruşuna, ıslanmış alnına, elindeki sırılsıklam olmuş kahve poşetine bakarak onu Berlin'de yaşayan bir sokak çocuğuna benzettim. Odama doğru yürürken bakışım "Yemek&Yaşam Tarzı" bölümünün cam kapısında sabit kaldı.

"Düzeni günümüzde çok fazla gözünde büyütüyorsun," dedi birileri arkamdan bağırarak ama ben odamın kapısını açmak üzereydim.

Fabrizio

Nonna, otel odasının güneşin doğduğu tarafa bakması konusunda ısrar etmişti. Yan binanın kahve reklamıyla kaplı dış cephesi yüzünden gökyüzünden bir parça görmek için kafayı kopartıp ellerinin arasına almak gerekiyordu. Gün doğumundan bahsetmeye bile gerek yoktu... Gün doğumu yerine caddenin gürültüsü, egzoz gazları vardı ama otel odasının bir balkonu bile yoktu. Pencereyi kapattıktan sonra odamın orta yerinde bekleyen çözümsüz probleme yönelmeye çalıştım. Benimki hariç dört bavul buna ilave Berlin'deki butiklerden alınmış çantalar vardı.

Yatağın kenarına oturdum. Yatağın çarşafı içinde kimse uyumamışçasına düzeltilmiş, yastık kabartılmıştı. Oda eskisinden daha küçük geldi gözüme. Minicik. Odaların çekme ihtimali var mıydı?

"Tanrı aşkına bunca eşyayı havaalanına nasıl götüreceğim Nonna?" Gerçekten götürmek zorunda mıydım? Bundan sonra

hiç kimsenin giyemeyeceği kıyafetler dünya turu yapmak zorunda mıydı?

"*Tabii ki zorundasın Fabrizio. Hepsi çok güzel.*"

Porselen kül kabını çiçek vazosuna benzetebilirlerdi. Cenaze işlerindeki görevli oldukça dost canlısı ve bir o kadar da profesyonel biriydi. Haddinden fazla Alman. Şu çirkin çizgili şeyi seçtiğimde sinekkaydı tıraş olmuş yüzünde en ufak bir tepki olmadı. Kül kaplarının arasında, üzerinde az da olsa renk olan sadece buydu. Nonna renkli şeyleri sever. Yani severdi.

Parmak ucuyla yakından bakıldığında dikdörtgen biçiminde bir elbise olduğu anlaşılan mavi kumaş parçasını el çantalarının birinden çıkarttım. Aynı kesimdeki ikinci elbise kırmızıydı. Geniş olmayan bir kemer ve indirimden alınmış bir fular. Renkli, çizgili. Bir sarı ardından kırmızı bir fular daha. Hepsini birbiri ardına havaya kaldırdım. Benim için hepsi aynıydı.

"Kadınları anlayan var mı?" dedim mırıldanarak Nonna'nın kül kabının durduğu yere, ardından da boynumu büktüm.

"*Ne söylediğini bilmiyorsun...*" dedi zihnimdeki hazırcevap Nonna hatırlatmada bulunurcasına.

Bu kadar eşyayı ne yapacağımı bilmiyordum. Lucia, Nonna'dan daha şişmandı, Alba çok daha genç ve Rosa-Maria'nın beden ölçüleri kesinlikle bu konunun dışındaydı. Bu eşyaları yabancı birine vermek düşünülemezdi bile ki bu eşyalarla ne yapacağım sorusunu doğuruyordu. Elbiseler yere düştüğünde önümde sarı, mavi ve kırmızıdan oluşmuş bir yığın vardı. Korselerin bulunduğu çantaya asla dokunamazdım. Özel hayata saygı duymak gerekiyordu.

"Çok akıllıca düşünmüşsün Nonna. Toz olup gidiyorsun ve torunun bu kadar çok valizle şehrin maskarası oluyor."

Kısa süreli tereddüttün ardından elimi deri el çantasına attım. Küçük bir çocukken bile Nonna'nın çantasında taşıdığı şeyler ilgimi çekmişti. Sihirli çantanın içindekilere bakma girişiminde bulunduğumda popoma yediğim şaplaklar henüz hafızamdan silinmiş değildi. Böylece Marco ile birlikte Nonna ile yolculuğa çıktığımızda Nonna'dan olmayacak şeyler istemeyi eğlence haline getirmiştik. Ve Nonna her seferinde deri canavardan makas, merdane, şekerleme ya da kürdan çıkartmayı başarıyordu. Bir keresinde gerçek bir tabanca bile çıkarttı ama bu başka bir hikâye. Artık bundan böyle elimin üzerine vuran kimse olmayacaktı. Yine de Nonna'nın el çantasının fermuarını açtığımda kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Neredeyse hayal kırıklığına uğradım. Çarşafın üstünde her kadının çantasında bulunan şeyler duruyordu. Mendiller, bir adet ruj, krem tüpü, bir pudra kutusu, tırnak törpüsü. Para cüzdanı, reklam broşürleri, ayakkabı mağazasından alınmış bir indirim çeki. Yakılar, bir tükenmez kalem ve Nonna'nın ajandası. Meraktan çok çaresizlikten dolayı ajandanın sayfalarını çevirdim ve tanıdık el yazısına rastladığımda yutkunmak zorunda kaldım. Neredeyse her güne yazılmış bir not vardı, bazılarına yıldız konmuştu. Doğum günleri. İçgüdüsel olarak yılın yirmi dördüncü haftasını açtım. Sol şakağım atmaya başladı. Bu, az sonra şiddetlenecek migrenin habercisiydi. Sayfalardan birinin kenarına yazılmış tarih ve nota takıldım. *Saat 12'de, Dr. Buhfort'un muayenesi.*

Birdenbire babamın sesi yankılandı zihnimde. "İstediğin kadar zırlayabilirsin evlat. Ama bu ananı geri getirmeyecek. Burnunu sil ve küçük kardeşinle ilgilen."

Meydan okurcasına elimin tersiyle gözlerimden akan yaşlarımı sildim. Kurşun kalem ile yazılmış notu nerdeyse atlayacaktım. *Saat 6'da, İsabella Colei!* Altı çizilmiş arkasına ünlem işareti konmuştu.

Tanrı aşkına bu İsabella Colei de kimdi?

Daha ayrıntılı bilgi almak için Nonna'nın defterini karıştırdım. Sinyora Colei'nin, Berlin'e gelişimizle bir ilgisi var mıydı? Vakit kaybetmeden elimin ahizeye gitmesinin nedenini kesinlikle bilmiyordum. Ajandayı kapatıp randevuyu unutabilirdim. Ama Nonna ne olursa olsun randevulara sadık kalınması gerektiğini öğretmişti. Belki bu şekilde hareket etmem bir görev aşkından fazlasıydı. İki günden beri sevimsiz eleştiri yazısının icabına bakacak avukatım dışında hiç kimseyle konuşmamıştım. Herif sevimsizdi ama etkileyici. Telefonu üçten fazla çaldırmamaya kararlıydım. Üç kez. Telefona cevap veren olmadığı takdirde hemen kapatacaktım.

"Efendim?" dedi bir kadın sesi soluk soluğa ama cana yakın.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Acaba Sinyora Colei ile mi görüşüyorum?" Kurduğum cümle tek bir kelimeden oluşuyormuşçasına hızlı konuşmuştum.

"Evet, benim."

"Adım Fabrizio Camini ve ben..." Derin bir nefes Fabrizio! Nefes al! "Merhaba? Telefonda mısınız?"

"Sizin için ne yapabilirim Sinyor Camini?"

Hattın diğer ucundaki kadın vakit kaybetmeden İtalyanca konuşmaya başladı ama beni şaşırtan bu değildi. Sesi birden bire on kat daha soğuk gelmeye başladı.

"Sanırım dört gün önce büyükannem, Giuseppa Camini... Şimdi aradığım için çok üzgünüm ama size büyükannemin..." Ne yapmak istiyordum? Yabancı bir kadına Nonna'ya ne olduğunu anlatmaya mı çalışıyordum? "Büyükannem rahatsız olduğunu size iletmemi istedi."

Sessizlik.

"Sinyora? Telefonda mısınız?"

"Büyükannenizin adını hiç duymadım. Çok üzgünüm."

"Ama bu imkânsız. Ajandasında adınız yazıyor. Geçen pazartesi, ayın dokuzu."

"Büyük bir ihtimalle yanlışlık olmuş."

"Ama..."

"Size güzel bir akşam dilerim, Sinyor Camini."

Ve kadın telefonu kapattı. Uyuşmuşçasına ahizeden gözlerimi alamazken odamın kapısı çalındı. "Şimdi değil."

"Oda servisi!" dedi boğuk bir ses.

"İstemiyorum, teşekkürler," dedim bağırarak ama kilidin içindeki anahtar dönmeye başladı. "*Che merdal* (istemiyorum)! Sana hayır dedim!" diye bağırdım ama beni anlamamakta ısrar eden kadına baktığımda başıma dayanılmaz bir ağrı saplandı. Nonna'nın odasının birkaç metrekare daha küçüldüğüne yemin edebilirdim. Bir an için iki duvarın arasına sıkışıp kalacağımı hissettim. Şişko temizlik görevlisinin yüzü önlüğü kadar soldu ve birkaç adım geri gitti. Özür dilercesine yeşil tarafı dışa gelecek şekilde asılmış kapı askılığını gösterse de ondan özür dileyecek gücüm yoktu. Ondan özür dilemek yerine elimi birkaç kez havada savurdum ki bu temizlik görevlisi kadının gitmesine neden oldu.

Midem açlıktan guruldamaya başladı. En son dün öğlen karton ve polistirol karışımı tadında bir sandviç yemiştim. Aşağılık biri gibi davranmama şaşmamak gerekiyordu. Uzun bir zamandan beri "düüt" sesi çıkartan ahizeyi elimle kapattım ve üzeri kırmızı çizgilerle süslenmiş porselen kül kaba baktım. Nonna'nın bu şekilde eve döneceğini kesinlikle düşünmemiştim.

Yavaşça yataktan kalktım. Hoşa gitmeyen şeyleri ertelememek gerekiyordu ve yemek işini havaalanında da halledebilirdim. Temizlik görevlisi için Nonna'nın para cüzdanından yirmi avro ve birkaç bozukluğu yastığın üzerine koydum. Kendimi daha iyi hissettiğimi söyleyemezdim.

Hanna

Claire gözlerini kocaman açarak çalışma masamın üzerine eğildi. "Ciddi olamazsın. Sasha'nın haberleşme bölümünde ne işi var? Aman Tanrım, bunlar birbirini öldürür. Şu aşağıdakilerin ne deli titiz çalıştıklarını bilmiyor musun?"

"Olabilir." Herhangi bir tepki göstermeksizin neredeyse patlamak üzere olan evrak dosyasını açtım. Okuyucu mektupları, son yazdığım yazıya yapılmış yorumlar, lokantaları hakkında yazmamı isteyen çeşitli kuruluşların müracaatları... İki haftalık yokluğumda bunca şeyin birikmiş olması inanılmazdı. Gelecekte, tatili ve beni Floransa'ya gitmeye sürükleyen saçma şeyleri düşünmesem iyi olacaktı. Alnım terlemeye başladığında kafamı kaldırdım ve gözlük sapıyla oynayıp bana boş boş ba-

kan çalışma arkadaşımla göz göze geldim. Claire Durant tek bir kelime etmeksizin başkalarını eleştirebilen nadir insanlardandı.

"Ne oldu?" dedi isteksizce. "Çok da dinlenmiş gibi durmuyorsun."

"Ah, hayır."

Gözlerini kıstı. Bir metre elli santim boylarındaki bu Fransız hatunun beni konuşturmak için çok fazla çaba sarf etmesine gerek yoktu.

"Gözlerinin altındaki halkaların bu konuyla ilgisi var mı?" Yeni derginin kopyası olduğunu düşündüğüm bir şeyi havada salladı. Güzel bir kapak, kayısı dolu. Şu berbat lokanta beni oldukça kızdırmıştı. Şap gibi tuzlu ribollitayı* yutabilme için bir şişe şaraba ihtiyaç duymuştum. Claire kaşlarını kaldırarak elindeki dergiyi okuyabilmem için açık bir şekilde masanın üzerine koydu.

Tre Camini, La Dolce Vita'yı mahvetti! Başlığı yüzüme çarptı.

"Birilerinin gerçeği söylemesinin zamanı gelmişti, inan bana. İyi bir İtalyan yemeğinin tadını bilirim ben ve orada..." dedim ve resimdeki kırmızı kiremitli evin üzerine parmağımı koyarak, "Kesinlikle yenecek güzel bir şey yoktu. Aşçıları sadece benimle muhatap kaldığından dolayı kendini şanslı sayabilir. Annem olsaydı derilerini canlı canlı yüzerdi." Ama Claire söylediklerimi dinlemedi. Menekşe rengindeki gözlerini alnıma sabitledi ve sesini alçaltarak, "*Bon sang*, Sen İtalya'da mıydın? Güzel sanatlar ve zarafetin ve tabii ki bir şekilde senin de vatanın sayılan ülkede. Bronzlaşmış, mutlu ve poponda en az birkaç kiloluk fazlalıkla dönmen gerekmiyor muydu? Ama bunun yerine beş

---

* Kurutulmuş sebzelerle hazırlanan İtalya'ya özgü bir yemek.

yazı yazdın, her üç saatte bir e-posta gönderdin ve otuza yakın okuyucu mektubu cevapladın ve kalçan eskisi kadar sıska."

"İşimi seviyorum işte," dedim kendimi savunurcasına. "Senin için İtalya muhteşem hayalleri süsleyebilir ama benim için sadece soyadından dolayı kaynaklanan bir bağlantı. Üstelik İtalyancada zarafet Savoire-vivre değil Dolce Vita'dır."

"Aa. Buna rağmen şu dizüstü bilgisayarından birkaç günlüğüne de olsa uzaklaşamamanın nedenini sormak istiyorum."

"Beni sinir etmeyi bırak, Claire. Bu tatil tam anlamıyla bir felaketti. On dört gün boyunca yağmur yağdı. Ne huzurum ne keyfim kaldı ve kendimi evimdeymişim gibi hissedemedim. Köyleri birbiri ardına ziyaret ettim ve etrafım ehliyetlerini bakkaldan almış İtalyanlarla çevriliydi. Tabii ki takdiri hak eden aşçıları unutmamak gerek işte bu yüzden ben de çalıştım."

Çaresizce omuzlarımı silktim. Claire, söylediklerimi nasıl olsa anlamayacaktı. Yazar olmaya dair hayallerden bana kalan yemek eleştirmeni olmaktı. Bunun için ter dökmüş, geceler boyunca çalışmış ve gazetede kendime ait bir köşem oluncaya kadar, parmak uçlarım nasır bağlayıncaya kadar yazmıştım. Ama sahip olduğum köşenin bana her zaman huzur vermesi benim için anlatılamayacak kadar büyük bir şeydi.

Claire›in yüzünün ifadesi az da olsa yumuşadı. "Tam olarak ne kadar kötüydü?" diye sordu fısıldayarak. Çantamı karıştırmaya başladım ve içinden iki adet küllük, iki tatlı kaşığı, bir sabunluk ve bir tane şekerlik çıkarttım. Claire derin bir iç çekti. "Adreslerini hatırlıyor musun? Yani geri göndermek için."

"Tabii ki biliyorum." Kafamı eğmiş halde çantamın içini karıştırmaya devam ettim. Lokantanın broşürüne adreslerini

not etmiştim. Utanarak tampon kabını ganimetlerimin yanına koydum.

"Şekerlik çok sevimli," dedi fark edilmeden yanımıza sokulan ve evraklarımın üzerinde kahve lekeleri bırakan Sasha.

"Aman Tanrım! Şu haline baksana?" Claire gözlüğünü burnuna indirdi ve dehşete düşmüşçesine Sasha'nın yağmurluğunu incelemeye başladı. "Neden çocukların giydiği bir yağmurluğu giyiyorsun? Şu bere... Feci. Kendin mi ördün?"

"Bu yağmurluğu seviyorum. Ve bereyi de." Sasha omuzlarını silkti ve çalışma masasına yaslandı. "Şu ganimetlerini neden sürekli olarak geri göndermek zorunda olduğumuzu söyleyebilir misin?"

"Göndermezsek bu yaptığım hırsızlığa girer!" dedim öfkeyle.

"Yani Hanna... Sanırım artık mantıklı düşünemiyorsun."

"Kapa çeneni Sasha. Hiçbir fikrin yok. Üstelik geç kaldın!" dedi Claire çok da hayırlı olmayan bir bakışla duvardaki saate bakarak.

"Hanna da geç kaldı!" dedi Sasha asansörde çok da dostça olmayan sohbete misilleme yaparcasına. Derin bir nefes almak zorunda kaldım ama Claire benden daha hızlı davrandı.

"Hatırlatmak isterim matmazel! Bizler gazeteciyiz sen ise stajyer. Belki bu ekipte gözle görülen bir hiyerarşi yok ama oyunun kuralları kahveyi senin yapmam gerektiğini söylüyor. İşte bundan dolayıdır ki senin iş günün kahve makinesini çalıştırmak için bizimkinden daha erken başlıyor. Yani..."

"Büfede kahve almak için sırada beklediğimden dolayı geç kaldım ama Hanna'nın randevusu vardı. Yani onun geç kalması mantıklı değil," dedi Sasha gözlerini döndürmeden önce.

"Çok akıllısın. Şimdi toz ol ve bana bir kahve getir zahmet olmazsa. Ardından tek bir kelime etmeksizin Hanna'nın hatıra eşyalarını sahiplerine geri göndereceksin. Her zamanki gibi."

"A la prochaine! Acele etmece!" dedi Sasha eğilerek selam vererek ki bu Claire'in elindeki tükenmez kalemi ona doğru atmasına neden oldu.

"Toz ol," dedim sırıtarak. "Claire çok tatlısın."

"Ben tatlıyım ama senin keyfin az sonra kaçacak. Hellwig seni görmek istiyor. Hem de bugün ve sesi çay içmeye davet ediyormuş gibi çıkmadı."

Düşüncelere dalmışçasına Claire'in yere fırlattığı tükenmez kalemi halının üzerinden aldım. "Patron Helsinki'de değil miydi?"

"Viyana'ya uçmadan önce Berlin'de aktarma yapacakmış. Şu Avusturyalılar... Yani sormana bile gerek yok! Viyana'daki ekip en sıkı yayın listesinin tepesinde oturmayı hep başarıyor ki bu baş editörümüzü çileden çıkartıyor."

"Benimle hangi konuda konuşmak istediğini biliyor musun? Hellwig beni havaalanında görmek istiyorsa bu konuşmanın çok da hayırlı olacağını sanmıyorum. Umarım ki tayinimi Viyana'ya çıkartmayı düşünmüyordur. Aslında... Viyana'nın lezzetli, yağlı hamur işleri beni ikna etmeye yeterli olsa da..."

"Diyorum ki..." dedi Claire kırmızıya boyanmış dudaklarını incelterek.

"Her bir kelimeyi ağzından kerpetenle çıkarttırma!"

"Ağzımdan kerpetenle laf mı çıkartacaksın? Ohoo, siz Almanlar bir şekilde çılgın olmayı başarıyorsunuz!"

"Caire!"

"Doğruyu söylüyorum. Hiçbir fikrim yok. Ama bildiğim tek şey havaalanına zamanında ulaşabilmek için bir buçuk saatin olduğu. Öyleyse pergelleri aç!"

Fabrizio

Tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum. Öğle vakti neredeyse bütün masaları dolu olan bir lokantada yer bulmayı mı yoksa gelen giden yolcuların yarattığı karmaşa arasında huzuru bulmayı mı? El valizim omzumda, Nonna'nın kül kabı kolumun altında havaalanının tıka basa dolu lokantasında ilerlemeye çalışıyordum. Şansım yaver gitti ve lokantanın arka tarafında pencere kenarında oturabilecek bir yer bulabildim. Çocuk arabalarını geçtim, el arabasına çarpmamak için çaba sarf ettim ve bavulunu saygısızca yolun ortasına koymuş bir kadını uyardım. Sonunda kendimi ahşap sandalyeye attım ve üzerinde ketçaplı makarna artıklarının bulunduğu tabağı kenara ittim. Garson yoktan var olmuşçasına masama geldi ve sipariş alabileceğini söyledi. Gülümsemesi bembeyaz inci gibi dişlerinin ortaya çıkmasına neden oldu. "Size ne getirebilirim?"

"Dişçinizin telefon numarasını getirebilir misiniz?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "İtalyan mısınız?"

"Ah bana bunu hatırlatmanız gerçekten çok iyi oldu." Bana başka bir seçim bırakmadı. Kendisi haddinden fazla makyajlıydı ve ben kendimi flört edemeyecek kadar keyifsiz hissediyordum ama yine de gülümsemesine karşılık verdim.

"Menüye henüz bakmadım. Bana tavsiye edeceğiniz bir şey var mı?" diye sordum dostane bir tavırla, iri göğüslerine bakmamak için çaba sarf ederek. Garson kız kıkırdamaya başladı.

"Burası yıldız almış bir lokanta değil."

"Ah, evet."

"Günün menüsü patates püreli çıtır köfteler ve sadece altı avro."

"Reddedilmeyecek bir teklif!" dedim sırıtarak ardından Nonna'yı yanımdaki polyester kaplı sandalyenin üzerine koydum. Oldukça dengesiz bir yerdi. "O zaman günün menüsünü alacağım ve bir şişe su." Fikrimi değiştirip Nonna'yı masaya koydum.

"Yemek sektöründe mi çalışıyorsunuz?"

"Size bunu düşündüren ne?"

"Öğlen yemeğinin menüsünü söylediğimde burun kıvırdınız da."

Düşüncelere dalmışçasına kan kırmızı kül kabına baktım. Büyükannem patates püresini köftenin yanına yakıştırmazdı. Üstelik köfteyi de sevmezdi.

"Sanırım siz psikoloji okuyorsunuz. Gözlemleriniz inanılmaz." Nonna'yı pencerenin kenarına koysam mı diye düşündüm. Oradan en azından uçak pistini izleyebilirdi.

"Evet haklısınız. Sosyoloji okuyorum. İkinci dönemimdeyim ve psikoloji bölümü de yan dalım."

Üstelik altında kalorifer peteği bulunan pencerenin mermeri sıcaktı.

"Güzel. O zaman siparişlerinizi getiriyorum."

"Efendim?" Düşünceler dalmışçasına kafamı kaldırdım ama görebildiğim tek şey bayan garsonun sallanan kalçalarıydı. Oldukça güzel kalçalar. Otomatik olarak pencereye döndüm ve yolcularının bineceği kapıya yanaşmakta olan Lufthansa uçağını gördüm. Üzerinde sarı güvenlik yeleği olan bir görevli tarafından kullanılan bavul arabası uçağa doğru ilerlemekteydi. Başka bir görevli kapıları açarken titreşimdeki telefonum çalmaya başladı. Cep telefonumu iki günden beri görmezden gelmiştim. Arayan büyük bir ihtimalle Lucia belki de Rosa-Maria'ydı. Şansım yaver gitmediği takdirde arayan Marco'ydu. İtalyan topraklarına ayak basar basmaz kafamı kopartacaklarından emindim. Lokantanın telesekreterine bıraktığım kısa ve öz mesajdan dolayı da haksız sayılmazlardı.

'Nonna öldü. Cuma dönüyorum.'

Ne fazlası ne azı dökülebildi dudaklarımdan.

Derin bir iç çekerek yerde duran evrak çantama eğildim. Bavulları taşıma işini başarıyla atlatmıştım ve kilo limitini aşmam bana oldukça pahalıya mal olmuştu. Evrak çantamın içinde cep telefonumu bulmak yerine parmaklarım aslında unutmak istediğim bir şeye dokundu. Doktorun bekleme odasındaki dergi. Otomatik olarak defalarca okuduğum sayfaları çevirmeye başladım ve zararsız görünen cümleleri İtalyancaya çevirmemiş olmayı diledim.

"Tre Camini La Dolce Vita'yı mahvetmiş!"

Editörler olarak lokantanın konumu için yıldız dağıtıyor olsaydık güzel olurdu, neredeyse nefes kesici. Tre Camini şüphesiz

gözde bir yerdeydi. Özellikle de kırsal yerleşim alanının arkasındaki Strada Provinciale 88'den ayrılıp doğru düzgün tabelası olmayan patika yolu takip etme cesareti bulan maceraperest turistler için. Etrafı ağaçlarla çevrili güzel bir tepeye konuşlandırılmış mükemmel bir uyum içindeki küçük çiftlik evi. Ocker sarısı taş ev biraz yamuk dursa da, lokantaya ayak bastığınızda başınızı döndürecek kadar yamuk değil. Akşamın sekizinde lokantadaki tek müşteri olmak bile hiçbir şekilde sizi özel kılmıyor. Yine de köydeki herkes "yukarıdaki" mutfakta, gözün alabileceği uzaklıktaki en iyi yemeğin sunulduğunu garanti edebiliyor.

Baştan beri böylesine bir inanç içinde olanların beklentilerinin gerçekleşmesi uzun sürmez: Dost canlısı garsonlar, Pinot Girigio yerine adını ev yapımı koydukları bir şarabı ikram eder. Adsız şarabın tadı hafif, meyve kokuludur ki bu genç bayan garsonun tecrübesizliğini örter.

Ne yazık ki bu mutfağıyla ün salmış bir ülkede güzel bir tat arayan biri için bundan sonra yaşanacak trajedinin bir başlangıcıdır. Misafir yarım saat sonra kaşığı olmadan lokantanın özel yemeği olan ribollitanın önünde oturmaktadır. Meşhur lokantamız derin dondurucudan çıkartılmış sebzeleri haşlamış ve yanına eski usul pişirilmiş tam buğday ekmeğini servis etmiştir.

İkinci servis Mikado oyunundan farksızdır çünkü aşçımız kırılmış makarnaları, makarna sosunun altında saklamış olsa bile servis edilen şeye makarna demeye bin şahit gerekmektedir ve ana öğün olarak servis edilen şeyin neye benzediğini anlamak da oldukça zordur. Ayakkabı köselesinden farksız kuzu eti yanında sebze ya da salata yerine tüpten sıkılmış hardal öbeği. İşte tam bu anda güzel bir tat almak için bu lokantaya gelmiş misafirler tatlı yemekten vazgeçeceklerdir..."

"Kızartmamız o kadar da kötü değil."

Dehşete düşmüşçesine buruşturulmuş dergiyi kapatıp önüme konulan tabaktaki üzerine kahverengi sos dökülmüş ete ve patates püresine baktım ve ardından kafamı kaldırdım. Garson kız gideli beş dakika bile olmamıştı. "Kusura bakmayın, düşüncelere dalmışım."

"Sorun değil. Afiyet olsun." Genç kadının yüzünü kaplayan çekici gülümseme yok olup gitmişti ve yüzlerce müşteriye yaptığı gibi hafifçe hiçbir anlam ifade etmeyen bir gülümsemeyle cevap verdi. Dergiyi evrak çantasının içine koydum ve bayan garson ilaveten bir şeyler getirme fikrine kapılmadan çatal bıçağı elime aldım. Ama genç kadının başka bir şey söylemeden kalçalarını sallayarak uzaklaşması beni bir nebze rahatlattı. Bu kadınları anlayan var mıydı?

Hanna

Havaalanları beni hep büyülemiştir. Havaalanındaki her şey büyük, renkli ve seslidir. Hoparlörlerden verilmiş sözlerin bozulduğunu ya da yeniden verilmiş sözlerin tutulacağını duymak mümkündür. En çok sevdiğim şey varış terminalindeki koşuşturmadır. Topuklu ayakkabılarımla uçuş terminalinde ilerlemek oldukça yorucu olduğundan bir an önce bu ayakkabılardan kurtulup yoluma yalın ayak devam etmeyi düşündüm.

Her zamanki gibi havaalanının lokantası tıka basa doluydu. Tezgâhın başına üşüşmüş yeşil bereli adamların yanından geçmek için büyük bir çaba sarf ettim. Hellwig'i tanıdığım kadarıyla lokantanın arka tarafında bir yerlerde olmalıydı. Sonunda cam kenarında dört kişilik masada bana yabancı olmayan profili fark etmem uzun sürmedi. Otomatik olarak elimi havaya kaldırdım ama akabinde bunun iyi bir fikir olmayacağına karar verdim. Hellwig ilgi odağı olmaktan ve ilgi odağı olmasına neden olan insanlardan nefret ederdi. Böylece elimdeki dosyayı göğsüme bastırıp podyumda yürüyormuş gibi küçük adımlarla ona doğru ilerlemeye karar verdim. Bir spor merkezine düzenli olarak gitmediğim için kendi kendime hayıflandım çünkü yürüyüşüm daha çok kuyruk sallayan bir labrador yavrusunu çağrıştırıyordu ve bir an için kendimi müdürü tarafından tepeden tırnağa incelenen bir öğrenci gibi hissettim.

Hellwig ile olan her randevu öncesi bu şekilde hissediyordum. Şu atletik, iyi görünümlü gözleri mat adamda beni korkutan bir şeyler vardı. Bu adamdan çekinmemi yanlış değerlendiren Claire'in düşüncelerini gerçekten saçma buluyordum. Böylesine bir patronla bir şeyler yaşayacak kadar aptal olunabilir miydi? Ne yazık ki patronuma muhteşem adımlarla yaklaşma girişimim yere konulmuş bir evrak çantası tarafından baltalandı.

"Kahretsin! Aşağılık..." Dayanılmaz bir acı bacağıma saplandı. Birkaç saniye boyunca duyduğum acıdan dolayı ne yapacağımı bilmez haldeyken patronumun sütlü kahve köpüğü rengindeki gözleriyle göz göze geldim.

"Affedersiniz sinyora." Yan masadaki yabancı vakit kaybetmeden yerdeki evrak çantasını alıp kucağına koydu. Zoraki bir gülümsemeyle adamın yüzüne baktım ve çektiğim acı için ada-

ma herhangi bir şey söyleme gereği duymadım. Kahve köpüğü kıvamındaki gözler takipteydi.

"Selam patron! Geciktiğim için özür dilerim!"

Güzel, belki biraz acele ama en azından son üç saniyede herhangi bir şey olmamış gibi.

"Bayan Philipp. Her zamanki gibi etekleriniz zil çalıyor."

Hellwig'in yüz ifadesi donuktu. Herhangi bir şey söylemeden boş sandalyeye oturup menüyü elime aldım.

"Aç mısın?"

"Doğruyu söylemek gerekirse gerginim."

Hellwig tek bir kelime etmeksizin yüzüme baktı ama eğlendiğini söyleyemezdim. "Gergin misin? Hayatta inanmam!"

"Tamam, siz kazandınız. Endişeliyim. Benimle havaalanında buluşmak istemeniz sık yaşanan bir durum değil."

"O zaman sizi daha fazla germenin bir alamı yok." Kol saatine baktı. "Bir sorunumuz var."

"Ve sorun her neyse bir şekilde benimle mi ilgili?" dedim mümkün olduğunca tarafsız.

"Son yazdığınız yazı hakkında dava açıldı."

"Ah, yine mi?"

Hellwig sırıtmamı görmezden geldi, normal şartlarda şu ana kadar çoktan patlaması gerekiyordu. *Derinlemesine araştırınız, gerçeklere bağlı kalınız ve kimsenin kalbini kırmayınız bunun dışında ister istediğiniz zaman ve istediğiniz yerde Bay Schubbech ya da şu Bay Lafer'e saldırabilirsiniz.*

"Bizden para talebinde bulunmalarını komik bulmuyorsunuz değil mi?" Hellwig düşüncelere dalmış halde boşalmış çay fincanını karıştırmaya devam etti. Porselene değen metalin çıkarttığı hoş olmayan gürültü kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Hayır, tabii ki hayır!" dedim vakit kaybetmeden ama antenlerim kötü bir şeylerin olacağını haber verdi. Aramızdaki konuşma beklediğimden çok daha farklı bir yönde ilerliyordu.

"Böyle düşünmen iyi çünkü bu mesele hiçbir şekilde eğlenceli değil." Hellwig masanın üzerine eğildiğinde bir tutam nane esansı burnuma geldi. Patronum sağlığına delicesine düşkündü. Asla kahve içmezdi ve doğruyu söylemek gerekirse her zaman kot ve bol Polo tişörtleri tercih eden patronumu bugün takı elbise ve özenle bağlanmış bir kravatla görmek çok alışılagelmiş bir durum değildi.

"Davacı, Sinyor Camini adındaki biri, beş basamaklı bir tazminat davası açmış."

Beş basamaklı! Kucağımda tuttuğum ellerimi yumruk yaparak ellerimin zonklamasına engel olmak istedim. Hellwig peçetemin üzerindeki çiçek desenine bakmakla meşguldü. "Ve kellenizi istiyor."

Sesimi kaybetmişçesine tek bir söz edemedim.

"Bir sebepten dolayı Sinyor Camini'nin avukatı yazmış olduğunuz yazının müvekkilinin büyükannesinin ölümüne neden olduğunu düşünüyor."

"Bu çok saçma," dedim düşünmeden ama sesimin yeterince perişan çıkıp çıkmadığından emin değildim.

"Bence mantıklı. Kalp hastası yaşlı bayanı can evinden vurduğunuz düşünüldüğünde..." Hellwig kafasını sallayarak birkaç saniye boyunca büyük bir korku yaşamama neden oldu.

"Tabii ki hiç kimse derginin yazarını kovmam konusunda beni zorlayamaz, daha neler. Ama Donnermuths Hukuk Bürosu'nun reddetmeyeceğim teklifler hazırladığını da söylemem gerek."

Komiklik yapmış olduğunu düşünse de gülecek durumda değildim çünkü yüreğim daralırken göğüs kafesimin üzerine çökmüş kocaman bir taş nefes almama engel oluyordu. Yazdığım yazı yaşlı kadının ölümüne neden olmuştu.

BEN yaşlı bir kadını öldürmüştüm!

Bunu istememiştim.

Gerçekten!

"Donnermuth bu konuyu basına taşımakla tehdit etti ve bu hikâye basına sızdığı takdirde yaşlı İtalyan büyükannenin hayatı boyunca işlettiği lokantasına gelen insanlar üzerinde ne denli etki yaratacağını siz de bilirsiniz. Bizi boğarlar. Bu dergi benim için çok önemli, Bayan Philipp ve yazarlar vazgeçilmez değildir."

"Ama, Tre Camini hakkında yazdığım her şey doğru! Yemekler bir felaket... Çorba bir... Makarna tam anlamıyla..." Hellwig duymak istemediğini anlatan bir el hareketiyle susmamı sağladı.

"Yazdıklarınızın doğruluğunu tartışmıyoruz burada. Tabii ki yaşlı kadının ölümüne neden olan şey yazmış olduğunuz yazı değil. Ama Bay Camini olaya biraz duygusal bakıyor ve bizim işimiz onu tazminat davasından vazgeçirmek."

"Ama haklıysak neden okuyucularımı bilgilendirdiğim bir yazı için bedel ödemek zorundayım ki? Bu yazarların özgürlüğüne yapılmış bir saldırıdır!"

"Çünkü siz işinize bağlı akıllı bir kadınsınız."

Ben mi yanılıyordum yoksa Hellwig'in yüzünde bana acıyan bir ifade mi vardı. Bunu düşünmek bile güven duygumun yok olup gitmesine neden oldu.

"Ciddi olamazsınız!"

"Tahmin edemeyeceğiniz kadar ciddiyim. Oldukça başarılı bir yazarsınız ama gittikçe bana daha da pahalıya mâl olmaya başladınız. Avukatlarımız adınızı duyduğunda kaçacak delik arıyor ve şu Rothfeld davasından sonra..." Endişeli bir ifade takınmaya çalıştı ama duygusuz bakan gözleri tam tersini söylüyordu. Bir an için kendimi birileri ağzıma pamuk tıkmış gibi hissettim.

"Rothfeld bir sahtekârdı. Gıda enstitüsünden alınan rapor Forelle balığını Saibling olarak yutturduklarını kesin olarak doğruladı."

"Yine başlıyoruz!" dedi Hellwig ardından da derin bir iç çekti. "Yemek eleştirmeninin bir parça balığı alıp laboratuvarda inceleteceği kimin aklına gelir! Gitgide tarafsız bakma özelliğinizi kaybediyorsunuz. Bayan Philipp. Biz suç bürosundan değiliz. Ve siz de cinayetleri çözmekle yükümlü olduğunuzu sanmak yerine 3,80 avroluk yemek dergisinde köşe yazarı olduğunuzu hatırlamalısınız."

"Biliyorum," dedim duyulmayacak kadar sessiz bir şekilde ama patronumun benimle işi bitmemişti.

"Cesaretinizi takdir etmediğimi sanmayın. Siz kariyer yapmış, belirli bir hedefe odaklı insanları kelimelerle döven birisiniz. Ama aynı zamanda ısrarcısınız ve bu şekilde davranırken soğukkanlılığınızı ve nezaketinizi kaybediyorsunuz. Orta çağda yaşamış olsaydınız sizi kesinlikle darağacına asarlardı."

"Bu kovulduğum anlamına mı geliyor?" Avuçlarımın içi terden sırılsıklam oldu ve kan beynime hücum etti. Kontrolümü kaybetmek üzereydim! Duyduğum acıya son verecek nesneyi arayış içinde gözlerim masayı taradı. Ama Hellwig'in boş fincanı dışında elime alabileceğim bir şey yoktu. Bu insanlara ne oluyor böyle? Tuzluk alacak paraları olmasa da en azından insana hüzün veren küçük vazolar olabilirdi. Yani bu durumda patronumun yanında duran çay kaşığını almama da imkân yoktu.

Titremeye başladığım anda gözlerim pencerenin pervazına takıldı. Pervazın üzerinde iki büyük çiçek saksısı ve üzeri çizgili bir vazo duruyordu.

"Sizden bir isteğim olacak Bayan Philipp: Yazmış olduğunuz yazıya temmuz sayısı için oldukça sıcak bir özür yazısı hazırlayacaksınız ve yapmış olduğunuz hatadan dolayı ne denli üzgün olduğunuzu belirteceksiniz. Ardından şu Sinyor Camini'nin saçma sapan davasını geri çekmesini sağlaması için gerekirse önünde diz çöküp yalvaracaksınız. Ve ben de buna karşılık olarak yönetim kurulunda hakkınızda güzel bir şeyler söyleyeceğim."

Hellwig kafasını çevirdiğinde elim vazoya uzandı ve pencere kenarında duran vazoyu kaparcasına aldım.

Vazo sadece çirkin değil aynı zamanda oldukça ağırdı. Ama şükürler olsun ki tam zamanında el çantama atmayı başardım.

Titremem anında geçti, rahatlamışçasına tutmuş olduğum nefesimi bıraktım ve birbirine geçmiş kemiklerim yerli yerine oturdu. Hellwig cebinden çıkarttığı para tomarını karıştırırken yüzünde kayıtsız bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

"Artık gitmem gerek. Bu problemi herkesin menfaatine olacak şekilde çözeceğinizden şüphem yok."

Bana bir yirmilik uzattı. "Çayımı ödeyiniz. Ve kendinize bir dilim pasta ısmarlayın. Karbonhidrat bu gibi durumlara ilaç gibi gelir."

Bana uzattığı yirmiliği aldım, belli belirsiz gülümsedim ve dilimin ucuna kadar gelen sözleri söylememek için yutkundum. "Viyana'da iyi eğlenceler," dedim ama kesinlikle söylediklerimde samimi değildim. Helwig'in göz kırpması, alnını kaşıması ve tek bir kelime söylemeksizin arkasını dönüp gitmesi beni şaşırttı. Oldukça iri cüssesinin yolcuların arasına karışıp lokantadan çıkışını ve ardından gözlerden kaybolmasını izledim. Tombul bayan garson para üstünü verirken bana bakmak yerine Hellwig'in geniş sırtının arkasında kalan ve tam anlamıyla unuttuğum yan masadaki adama baktı.

Adam, sırtı pencereye dönük gözleri kapalı halde otururken kafasının üzerinde devasa büyüklükteki bir haşereyi andıran hoparlörden kulakları tırmalayan bir anons yapılıyordu. Aralarında bakır renginde hareler olan koyu renk dalgalı saçları ve oldukça düzgün yüz hatları vardı. Oldukça hoş biri olduğunu şimdi fark ettim. Kirpikleri öylesine uzundu ki gölgesi göz çukuruna vuruyordu. Topuklarını oynatması mı yoksa gülümsemesi mi ya da tıraş olmamış yüzündeki gamzesi mi bilmiyorum ama bu adamdaki bir şey beni inanılmaz etkiledi. Her şey bir yana, bu denli huzurlu duruşunu kıskandım. Beyninin şikâyet lobunda büyük bir ihtimalle onu huzursuz eden ya da moralini

bozan bir şey yoktu. Sırtımı doğrulttum ve öncesinden daha ağır el çantamı omzuma taktım. Dışarı çıkarken içgüdüsel olarak soluma düşen ayna kaplı duvara baktım. Lokantaya girdiğimde çok daha heybetliydim.

Fabrizio

Kontrol noktasından geçerken kendimi çok daha iyi hissediyordum. Zucchero'nun sarhoş sesiyle yarım saatlik konuşması sayesinde garson kızla konuşmak zorunda kalmadığım için şükrediyordum ve şimdi çok daha net düşünebiliyordum. Kontrol noktasından geçerken kulakları tırmalayan bir bip sesi duyuldu. İtalyan gümrükleriyle kıyaslandığında Almanya bu konuda oldukça hassastı. Kolyeyi çıkartma konusunda direndiğim için pişmanlık duydum. Güvenlik görevlisi üç bölümlü paravanı işaret ettiğinde gözlerimi döndürdüm.

"Ayakkabılar," dedi üniformalı etkilenmemişçesine. "Lütfen a-yak-ka-bı-la-rı-nı-zı çıkartın."

Bilerek anlamamış gibi yüzüne baktım. Öğrencilik zamanımda bile Almanya'nın huzurunu sağlamakla yükümlü görevlilerle dalga geçmek hoşuma gidiyordu. Üniformalı Budapester marka ayakkabılarımı işaret etti. İsteksizce bağcıklarımı çözmeye başladım. "Çift düğüm at *çocuk*, böylece bağcıkları çözülmüş ayakkabılarla asla dolaşmazsın." Ayakkabımın teki yere düştü. Nonna'nın her türlü durum için iyi bir tavsiyesi olurdu. Birdenbire olduğum yerde kaldım.

Kaskatı kesildim.

Gözlerim ikinci ayakkabımın bağcığını açmakla meşgul olan parmaklarımdan sabırsızlanan gümrük memuruna kaydı. Sol ayağımdaki çorapta kocaman bir delik vardı.

Kahretsin!

Evrak çantam bandın sonuna ulaşmıştı bile. İkinci bir üniformalı gelmişti ve elinde resmi belgeye benzeyen bir şey vardı.

"Bay Camini? Beyan etmeniz gereken özel bir eşyanız var mı?"

Nonna! Zıplarcasına ayağa kalktım ve ayakkabılarımı afallamış adamın eline tutuşturdum.

"Hemen dönüyorum!"

Ardından çoraplarla pasaport kontrolünü geçip şaşkın bakışlar ve gülüşmeler arasında son kontrol noktasından koşarak uzaklaştım.

2

Dergide göreve başladığımdan beri ikinci kez merdivenleri kullanıyordum. Üst kata çıktığımda bugüne kadar asansörü tercih etmemin nedenini bir kez daha anlamış oldum. İstediğim yere varıncaya kadar tamı tamına yüz on iki basamak çıkmak zorunda kalmıştım. Nefes nefese kalmış halde kapının önünde beklerken kapının kolunu indirme cesaretini kendimde bulamadım. Sasha'nın kolunun altında bir tomar dergiyle merdivenlerden çıktığını duydum. Sasha kendi kendine ıslık çalarken nefes nefes kaldığına dair hiçbir belirti yoktu. Kaç yıl öncesinde böylesine bir durumda olduğumu hatırlayabilmek için beynimi zorladım.

"Her şey yolunda mı şef?"

Doğruyu söylemek gerekirse nefes nefese kalmadan böylesine bir hızla merdivenleri çıkabildiğim günleri hatırlamadım. Hele ki ıslık çalarak.

"Şu çantayı alsana!" dedim nefes nefese ve ardından sırtımı duvara yasladım. "Az sonra gelirim."

Sasha omuzumdan çantamı aldı kendi omuzuna attı ve dirseğiyle cam kapıyı açtı. "Patronla randevun bu kadar yorucu muydu?"

Sırtımı gerip derin bir nefes almaya çalıştım. "Çok da değil," dedim hiddetle, Sasha'nın alaycı yüz ifadesini görmezden gelerek. Sasha başı dik yanımdan geçip gitti. Claire'i mutfak olarak kullandığımız yerde yakaladım. Her zamanki gibi Nutella kavanozu kucağındaydı. "Bu şey şişmanlatır Bayan Durant!"

"Ama her şey bir yana insanın moralini düzeltiyor." Etkilenmemişçesine kaşığı minicik ağzına soktu ve ardından Nutella kabının kapağını kapattı. "Şu haline bakılırsa iki kaşık alsan fena olmayacak."

"Sorunumuz var." Ceketler, kabanlar ve çantalar tarafından istila edilmemiş sandalyeye kendimi bıraktım. Birlikte kullandığımız bu sevimli odayı kimin ne zaman bir elbise dolabına dönüştürdüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Bu arada sandalyenin altına tıkılmış ayakkabı kutularının stajyerimizle kesinlikle bir ilgisi vardı.

"Sorun bizim mi senin mi?"

Sasha, Claire'in yanından geçerek çantamı üzerinde Tayland yemekleri satan dükkândan aldığım boşalmış kutuların bulunduğu masaya koydu.

"Çantanda ne var öyle? En az beş kilo gelir."

"Şu çirkin vazoyu lütfen havaalanının lokantasına geri gönder," dedim iç çekerek bir cevap vermem için yüzme bakan Claire'e bakmadan önce. Gözlerim yanıyordu. "Sanırım bu sefer gerçekten kapana kısıldım."

Claire alnını kırıştırdı. "Kapan derken ne demek istiyorsun?"

"Demek istediği batık bir durumda olduğu..." Sasha ilgi duymuşçasına yaklaştı. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama sözler nefes borumda takılıp kaldı. Claire yanıma oturdu ve elimi tuttu.

"Ne oldu?"

"Şu Tre Camini hakkında yazdığım yazı... Art niyetli olduğunu düşünüyor musun?" Korku içinde verecekleri tepkiyi beklemeye başladım. Claire ve Sasha birbirlerine baktı.

"Yani iyi niyetli olduğunu söyleyemem," dedi Claire temkinli. "Ama senin yazıların genelde böyle, değil mi?"

"O kadar mı kötü?" dedim oldukça kısık bir sesle.

"Yani ben komik buldum özellikle de derin dondurucuda saklanmış yiyeceklerin püre haline getirilmesi ya da spagettinin üzerindeki çamurlaşmış ıspanak kısımları."

Sasha, tehditkâr bakışlar attığımı fark ettiğinde önce sırıttı ardından da kafasını eğdi.

"Avukatlarımızdan birine şikâyet yazısı ulaşmış," dedi Claire. Konuyla ilgili konuşmaya devam ediyordu ki bunun için minnettardım.

"Lokantanın sahibi yazmış olduğum yazının büyükannesinin ölümüne neden olduğunu düşünüyor." Bir kez daha göğüs kafesim sıkıştı.

"Amanın vay canına!" Sasha Claire'in havaya kalkmış işaret parmağını görür görmez kafasını eğdi ve çantama yöneldi. Gözyaşlarına boğulmadan çabucak konuşmaya devam ettim. Kendimi bu denli çaresiz hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Şu Camini şimdi de kovulmamı istiyormuş."

"Bu inanılmaz."

"Ve talep ettiği tazminatı on yıl çalışsam bile biriktiremem." Gücümün son noktasındaydım. Gözüm dönmüşçesine Nutella kavanozunun kapağını açtım. Şekere ihtiyacım vardı. Çok şekere.

"Mutlaka bir çözümü vardır." Claire çizgili çiçek vazosunu masanın üzerine koyan stajyerimizin yanına gitti.

"Bundan çok da emin değilim."

"Hanna..." Sasha'nın yüzü bembeyaz kesildi. Benim için endişelenmesi hoştu. Aslında çoğu zaman çekilmez küçük bir cadıydı. Nutella kavanozu elimde gezinmeye başladım.

"Şu kaşığı bana verebilir misin?" Sonuç itibariyle şu anda formum için endişelenmeme gerek yoktu.

"Hanna!"

"Ne? Claire bu kadar Nutella yemesine rağmen ince kalabiliyorsa ben de bir kaşık alabilirim bence!"

Birdenbire Sasha'ın sesi titremeye başladı. "Şu... Yani şuradaki bir vazo değil."

"Ne diyorsun kadın?" Aman Tanrım şu çikolatanın tadı inanılmazdı.

"Korkarım ki vereceğim cevap hoşuna gitmeyecek." Olaylardan çok fazla etkilenemeyen Sasha her geçen dakika daha da sessizleşti.

"Vazonun üzerinde iğrenç bir yapışkan mı var ne?" Claire vazoya dokunmak için elini uzattı ama fal taşı gibi açılmış gözlere geri çekildi.

"Aman Tanrım!" dedi fısıldayarak.

"Kızlar ne oluyor size? Bu sadece bir..."

"Bu bir kül kabı," dedi Sasha mezardan gelen bir sesle mırıldanarak. "Büyükbabamı da böyle bir şeyin içine koydular. Ama bu kadar renkli değildi."

Birdenbire odanın içi ölüm sessizliğine büründü. Ve birdenbire canım çikolata yemek istemedi.

Aşağı yukarı on beş dakikadan beri put kesmişçesine yemek masasının etrafına dizilmiş balon balığı misali çizgili porselen kaba dik dik bakıyorduk.

"Yanılmadığına emin misin?" dedim fısıldayarak.

"Bakabilirsin," dedi Sasha fısıltıyla. "Ben bakamayacağım."

"Kül kabının havaalanının lokantasında ne işi var? Bu çok korkutucu! Üstelik neden fısıltıyla konuşuyoruz?"

"Bunun saygıyla alakası var." Claire hohlayıp gözlük camını temizledi. Yeniden konuşmaya başlaması şoku atlattığını işaret ediyordu ki aynısını benim için söylemek zordu. Aman Tanrım! Ben bir ceset çalmıştım.

"Çok doğru," dedi Sasha ki bu Claire'in burun deliklerinin açılmasına neden oldu ve bu kafasında bir hikâye oluşturduğuna işaret ediyordu.

"Belki de birileri onu havaalanı lokantasında unutmuştur."

"Buna inanamıyorum." Elimi uzattım.

"Hayır!" diye bağırdı ikisi koro halinde. Geri çekildim.

"Ne oldu? En azından haklı olup olmadığınızı kontrol etmem gerek!"

Claire sonunda cesaretini topladı ve kül kabını alarak havaya kaldırdı. Gözlerini kısmış halde kabı dört bir yandan incelemeye başladı. Kapağının kilidine parmağını geçirerek kafasının üzerine kadar kaldırdı. "Şurada bir metal levha var."

"Ne yazıyor?" dedi Sasha güvenli mesafesini koruyarak.

"Vay canına!"

"Ne oldu?" dedik Sasha ile senkronize olmuşçasına.

Claire ağlamakla gülmek arasında kalması garipti. "Quelque chose ne toure pas rond," dedi mırıldanarak ardından tercüme edemediğim bir cümle daha ilave etti.

"Neler oluyor?"

Claire elindeki kül kabını dikkatlice masaya koydu ve kafasını kaldırdı. Bana acıyan ama aynı anda alay eden bakışı yüzüme sabitlendi. "Korkarım ki bu sefer hatıralık eşyan posta yoluyla geri gitmeyecek."

İnatla çenemi havaya kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendin bak."

Bugüne kadar bir ölüye dokunmamıştım. Yani aslında gerçekte bir ölü değil sadece külleriydi ve külleri şu kül kabının içindeydi, ama...

"Korkma ısırmaz." Claire'in minik burnu seğirmeye başladı.

Denemelisin! Derin bir nefes al Hanna! Derin nefes! Kül kabı, kül kabı gibi durmuyordu.

Pürüzsüz ve soğuk aslında bir süt güğümü de olabilirdi. Üzerindeki gravürü bir kez okudum. Bir kez daha okudum. *Giuseppa Camini, 1932-2014, Tre Camini, Toskana.* Okuduklarımın beynimde çağrışım yapması birkaç saniye sürdü. "Düşündüğüm şey olma olasılığı yüzde kaç?" dedim sakince. Claire elini havaya kaldırdı. Başparmağıyla işaret parmağı arası kurşun kalem sığacak kadar açıldı. Yavaşça kafa salladım.

"Öyleyse yazdığım yazıyla sadece İtalyan büyükanneyi öldürmekle kalmadım aynı zamanda onun kül kabını da çaldım."

"Yani... Fransa'da biz buna kader deriz."

Fabrizio

"Bunu yaparken ne düşündün Carlo?"

Aşağı yukarı yarım saatten beri Rosa-Maria hayatı pahasına hamur yoğururken sinirden kudurmuş halde mutfakta dolanıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse eve vardığımdan beri hissedebildiğim tek duygu öfkeydi.

"Fabrizio! Kendine bir kadeh şarap doldur ve otur. Moral bozukluğun çekilir gibi değil." Arkadaşım kafa salladı ve yüzüme sırıtarak bakması beni daha da kızdırdı.

"Şu Stronzo'nun benim mutfağımda yemek pişirmesine nasıl izin verdin Rosa-Maria?" Şikâyet edercesine Carlo'nun ulusal takımımız Gli Azzuri'nin resmi bulunan lekeli tişörtünü gösterdim. Rosa-Maria iki büklüm olmuş halde bana baktı. Yüzü kızarmıştı ve hamuru yoğurmaya devam ederken eskisi kadar

güçlü değildi. Normal şartlar altında kendimi kötü hissederdim çünkü Rosa-Maria annem gibiydi. Ama son günlerde hiçbir şey normal değildi.

Berlin'de yaşananları anlattığımda Lucia'nın verdiği tepki kulaklarımdaydı. Marco'nun küçümseyen bakışını hesaba katmamıştım ama şükürler olsun ki akıllıca davranmış ve lanet olası bir yorumda bulunmaktan kaçınmıştı. Alberto dünden beri ortalarda yoktu büyük bir ihtimalle kederini tavuklarla paylaşacaktı.

"Carlo, izinli olduğunu söyledi." Rosa- Maria Carlo'ya kızgın bir bakış attı.

"Çalışanların önünde bu konuyu konuşmasak daha iyi olur," dedi Carlo kibirle. "Yasaları temsil eden bir kişi olarak tüm vatandaşlarımı korumak zorunda olduğumu biliyor olmalısın."

"Tüm vatandaşlarının canı cehenneme! Ve Rosa-Maria çalışanımız değil, o aileden biri. Lokantamız kapalı olmasına rağmen neden açıktı?"

Bir kez daha oldukça etkilenen Rosa- Maria'ya yöneldim.

"Onun suçu değil inan bana," dedi Carlo, Rosa-Maria'nın kekikli ekmeklerini büyük bir iştahle yemeğe başlamadan önce. Ekmek sepetini ulaşamayacağı bir uzaklığa ittim. Sonunda mırıldanarak, "Benim fikrimdi," dedi. Ekmek sepetini biraz daha uzaklaştırdım. "Zavallı Rosa-Maria hastaydı ve geçen yıl ıskartaya çıkartmak zorunda kaldığım Fiat gibi öksürüyordu. İşte o zaman kendi kendime dedim ki... Carlo, arkadaşın Fabrizio'ya bir iyilik yap. Kapısına kilit vurulmuş bir lokanta iyi bir lokanta değildir, değil mi? Yemek pişirmene diyeceğim yok ama şu hamur işlerini gözüm kapalı yaparım. Zaten içerde tek bir müşteri vardı ve o da küçük Alba'ya esaslı bir bahşiş verdi."

Rosa-Maria'nın yüzü karardı birkaç kez hafifçe öksürdü ve üst dudağını yalamaya başladı ama sessiz yardım çığlığı köyümüzün polis memurunun kendini beğenmişliğinde boğuldu.

"Odalarımızı temizleyen personelin servis yapmasına izin mi verdiniz? Lucia hangi cehennemdeydi? Alba ne kadar aldı?" dedim korkarcasına çünkü yüksek miktarda bahşiş almak mutfağımıza yapılmış bir iltifat değildi.

"20 Euro!"

"Dedim ya iyiydi."

Saniyenin onda birinde, kırk sekiz saatten beri üzerimde taşıdığım dergi ile Carlo'yu pataklamayı düşündüm. Ama bu sadece beni mutlu edecek bir hayalden ibaret kaldı. Tanrı aşkına bu evin ihtiyaç duyduğu son şey şiddet yanlısı biriydi. "Tre Camini'nin şanını kaybetmek üzere olduğunun farkında mısın? Mutfağımızda baştan savma şeylere izin veremeyiz, yoksa bir gün gelir turistler yanımıza uğramaz olur."

Kapkara bıyıkları titremeye başladı ki bu kendinden emin olmadığının göstergesiydi ama o bunu asla itiraf etmeyecekti. Carlo Fescale'yi parmakları bal kavanozunun içinde yakalasanız bile bir şey yapmadığını iddia edebilirdi. Bence dünyaya vicdanı olmadan gelmişti ama iyi bir polis olmasının bununla ilgili olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Şu yabancı turistleri hiçbir zaman sevmedim. *Al dente*'nin ne olduğunu bilmezler. Kekikli bir ekmek alabilir miyim derler."

"Sen ıslah olmazsın."

"Kötü bir niyetim yoktu. Şimdi seni gerçekten rahatsız eden şeyi anlat bakalım," dedi Carlo homurdanarak pençelerini ek-

mek sepetine uzatmadan önce. Çocukluğumdan beri alışkın olduğum umursamazlığından mı, sobadan yayılan sıcaklıktan ya da fırından yükselen pişmiş panininin* kokusundan mı bilinmez, kızgınlığım bir anda küçük parçalara ayrılıp yok olup gitti.

"Kül kabı. Yani Nonna'yı kaybettim." Boğazım bir bardak un yutmuşçasına kurudu. Hamur karıştırıcısı kare fayans döşeli zemine düştü. Rosa-Maria defalarca iç çekip dizlerini döverken Carlo ağzında bir şeyler geveliyormuşçasına yüzüme baktı. Sonsuz gelen bir sessizliği Rosa-Maria'nın iç çekmeleri bozdu. Ardından Carlo düşüncelere dalmışçasına kafasını kaşımaya başladı.

"Fabrizio?"

"Evet?"

"Tuzlu tereyağımız var mı?"

Hanna

Olup bitenlerden sonra uyumaya çalıştım ama ne yaparsam yapayım uyumama çok da yardımcı olmadı. Aslında dergide bırakmak istediğim kül kabını Wilmersdorf'taki evime getirdim ki bu gerçekten pişman olacağım bir karardı. Yani evinde bir ölüyü ağırlamak sık yaşanan bir durum değildi. Gözlerimi bir dakikalığına bile yummadım ve davetsiz misafirin yerini değiştirmek için durmaksızın ayağa kalkmak zorunda

* Bir çeşit sandviç ekmeği

kaldım. Buna rağmen altmış metre karelik apartman dairemde Sinyora Camini'ye beni memnun edecek bir yer bulamadım.

Böylece sabaha kadar uyanık kaldıktan sonra soluğu Berlin Hayvanat Bahçesi'nde yıllar öncesinde Daniel'in birkaç ay sonra onu kızdırmak için kızlar tuvaletine attığım BMW'sinin anahtarıyla isimlerimizi kazıdığım ahşap bankın üzerine oturdum. Daniel'den ayrıldıktan sonra harflerinin üzerini karalamıştım ve o zamandan beri hayatım boyunca yeni bir harf çifti oluşturmaktan kaçınmıştım. Kuşlar beni oldukça korkutuyordu. Aslında köstebekleri sevimli buluyordum. Daniel onlara iğrenç yaratıklar demişti.

"Selam Hanna!"

"Günaydın Helmut!" Ağzına kadar dolu iki kovayı taşıyan lastik çizmeli hayvanat bahçesi görevlisine el salladım. Eskiden neredeyse her gün hayvanat bahçesini ziyaret ederdim. Asıl amacım okulu kırmak ve hayvanat bahçesini ziyarete gelen ve bana her zaman özel bir ilgi gösteren güneyli geniş ailelere katılmaktı. Böylesine bir aile gördüğümde arkalarından gider ve evlatlık çocukları olduğumu hayal ederdim. Ne yazık ki bu hayal çok uzun sürmezdi. Ve günün sonunda kendimi hayvanat bahçesinin müdüriyetinde bulurdum. Böylece yeni maceralarımı büyük alışveriş merkezlerinde aramaya başladım ki bunun da sonu kötü bitti. Annemle babam çocuklarının 'ergen' hallerinden çok da hoşnut olmuşa benzemiyordu. Bana dükkândan bir şeyler çaldığımdan dolayı kırk gün sosyal hizmet veren çocuk mahkemesinin yargıcı yaptıklarımı hafife almamıştı. "Bunu yaparken ne düşündün çocuk?" demişti kürsüden. Bir bana ardından annemle babama uyarırcasına bakışını asla unutamadım. İlk ve son kez babamın bu denli şaşkın olduğuna şahit oluyordum.

Hayvanat bahçesindeki görevli kovaları boşalttığında kedigiller kıtlıktan çıkmışçasına dilimlenmiş muzlara, yumurta ve yer fıstıklarına hücum etti. Bugünkü menüde civcivlerin olmaması oldukça rahatlatıcıydı.

Ne yazık ki rahatlamam uzun sürmedi ve son muz dilimi şapırdayan ağızlarda kaybolur kaybolmaz oldukça garip misafirimi düşünmeye başladım. Giuseppa Camini'yi canlı kanlı misafir ettiğimi düşünüyor olmam ne garipti. Kendisi terliklerini giymiş halde dört duvarımın arasında dolaşıyor ve taşınalı neredeyse bir yıl olmasına rağmen henüz boşaltmadığım kolileri gördüğünde kafa sallıyordu. Dolaplarımı teftiş edip postalarımı okuyor tabii ki geri döndüğümde benden pazar gazetesini bekliyordu.

"*Salut, ma belle*! (Selamlar güzelim)" Şaşırmışçasına kafamı kaldırdım. Karşımda duranı yakıcı güneş ışınlarından güç bela fark ettim.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Sana eşlik edeceğim." Claire yanıma oturdu ve ekmek poşetinden bir kruvasan çıkarttı. Bir süre boyunca tek bir kelime etmeksizin öylece oturduk.

"Bugün pazar," dedim hatırlatmada bulunurcasına.

"Hmm," dedi Claire kruvasanı çiğnerken.

"Jan ile kavga mı ettiniz?"

"Jan kavga nedir bilmez." Poşeti bana uzattı. "Kruvasan mı poğaça mı?"

Birdenbire boğazımın düğümlendiğini hissettim.

"Burada ne arıyorsun Claire?"

"Bir arkadaşa destek olmaya geldim. Sizin buralarda böyle denir değil mi?"

"Ben senin arkadaşın mıyım?"

"Her şey bir yana sen aptal tavuğun tekisin." Son lokmasını yuttu ve sırıttı. "Şu Camini meselesi ne olacak?"

"Kalpleri yumuşatacak bir özür mektubu yazacağım ve Sinyor Camini'den şikâyetini geri çekmesini rica edeceğim."

"Yani bu zavallı Giuseppa'yı paket olarak İtalya'ya göndereceğin anlamına mı geliyor?"

"Sence ne yapmalıyım?"

"Aslında bunun cevabını bilmen gerek. Olayı neden daha da zorlaştırıyorsun?"

Her şeyi soru hale getirmesinden nefret ediyordum.

"Unut bunu Claire," dedim homurdanarak inatla.

"Çok geç artık. Patronu aradım bile. Ve bu fikri gerçekten harika buldu!" Rüyalara dalmışçasına kızıl buklelerinden birini parmağına doladı. "Ve bir karga gibi söylenmeye başlamadan önce..."

"Karga değil papağan..."

"Her neyse." Konuyu kapatmak istercesine elini havada savurdu. "Bana kızmadan önce söyleyeceklerimi bir dinle. Sinyor Camini bir İtalyan ve sen de yarı İtalyansın. Bir yazıdan dolayı incinmiş bir güneylinin gururuna iyi gelecek şeyi bilirsin. Bu işi enine boyuna düşündüm Hanna. İtalya'ya geri dönmek zorundasın. Şu Sinyor Camini ile konuş üzgün olduğunu söyle ve her şeyin yoluna girmesi için elinden geleni yap. Ona bulduğun kül kabını teslim edersin ve her şey yoluna girer."

"Demek istediğin çaldığım kül kabını," dedim düzeltmek istercesine.

"Bulduğun kül kabı."

"Ama ben böyle bir şey yapamam! İhtilaflı konuşmalarda oldukça kötüyüm!"

"Ah, Hanna hayatın kendisi ihtilaf! Bununla başa çıkmanın zamanı çoktan geldi," dedi Claire inatla.

"Hellwig'e önerdiğim üzere Toskana-Özel sayısının baskısını çoktan gönderdi ve uçak biletin de masanın üzerinde duruyor. Seni iş gezisine gönderiyoruz ve şu Caminileri parmağında oynatıp lokantaları için birkaç güzel söz karalayacağından da eminiz."

"Her şeyi düşünmüşsünüz,"

"Ben sadece seni düşündüm," dedi Claire yumuşak bir ses tonuyla. "Bazen kaçmaktansa hayaletlerle yüzleşmek çok daha iyidir. Belki bir şekilde iyi bile gelebilir?"

Doğruyu söylemek gerekirse şu Fransız'ın neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

3

"Arabayı veremeyiz de ne demek? Elimde firmanızın online onayı var ve burada açık ve net bir şekilde arabayı alabileceğim yazıyor: Orta sınıf. Floransa Havalimanı, araba kiralama şirketi. Kiralama tarihi: 23 Haziran Pazartesi. Ve bugün ayın 23'ü."

Her şeyi hesaba katardım ama Floransa'ya ayak basar basmaz İtalya kâbusumun başlayacağını düşünemezdim. Havalimanı personelinin bavullarımı banda en son koyması bir yana dört dörtlük bir gümrük kontrolünde âdemelması durmadan oynayan bıyıklı bir gümrük memuruna neredeyse iç çamaşırlarımı göstermek zorunda kalacaktım. Kül kabının gümrükten hatıra eşya olarak geçebileceğini beklemiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse gümrük memuru Giuseppa'yı bir süreliğine inceleyip omuz silkerek bavula geri koyuncaya kadar kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmıştı. Sonuç itibari ile bir uyuşturucu kaçakçısına benzetilmemek beni bir nebze rahatlattı.

Araba kiralama ofisinin önündeki kuyruk tabii ki geliş salonunun başına kadar uzanıyordu. Ve iki saatlik beklemenin ardından cam bölmeli danışmanın yarım daire şeklindeki açıklığının önünde durduğumda beni Berlin'e geri götürecek uçağa binmemek için kendime karşı savaş vermem gerekti. Bir tarafta iş, diğer tarafta kül kabı. Şimdi de bu! Şişman İtalyan, duygusuz bir yüz ifadesiyle bakarak, "Araba kalmadı," dedi.

Bir an için şaka yaptığını sandım.

"Bunu zaten söylediniz. Ama korkarım ki bu benim sorunum değil."

"Sorun zaten yok Sinyora. Yarın tekrar gelin, o zaman araba olur."

"Yarın mı?" Sahte gülüşüm yüzüme yapışmış gibiydi. Bunu hissedebiliyordum.

"Şöyle öğlene doğru. Ama daha geçe kalmayın. Öğlen tatiline denk gelebilirisiniz." Halen yüzünde duyguya dair en ufak bir belirti yoktu.

"Ciddi olamazsınız!"

"Yapacak bir şey yok. Yarın tekrar gelin, hepsi bu."

"Bakın buraya iş için geldim. Zamanım yok ve berbat işleri organize edememenizin kurbanı olamam!" dedim normal konuşma sesimden daha yüksek bir tonda. Şişman adam kafasını salladı ve konuşma aralığını kapatmaları için işaret etti. Çaresizlik içinde her iki elimi danışmaya dayayarak İtalyanca avazım çıktığı kadar, "Bana derhal bir araba temin edeceksiniz, kendiniz üretmek etmek zorunda kalsanız bile! Yoksa size yapacağımı bilirim. Bu kadar!" Camın diğer tarafındaki görevli birdenbire konuya ilgi göstermişçesine ayağa kalktı ve yanıma geldi.

"Luigi Cartone, Sinyora, memnun oldum! İtalyan olduğunuzu daha önce neden söylemediniz?"

"Bu problemi İtalyan usulü mü çözeriz yoksa annemi çağırmamı ister misiniz?" dedim nefes alışın arasında uzattığı sosis kalınlığındaki parmaklarını görmezden gelerek.

Cartone beni tepeden tırnağa dostça süzdü. Göstermiş olduğum tepkiye şaşırmış ya da kırılmışa benzemiyordu. Ardından beni sakinleştirecek bir surat ifadesi takınıp elini indirdi ve akvaryumuna geri döndü. Yerine oturur oturmaz çevirmeli telefonu kaldırdı ama aynı zamanda diğer elinin başparmağıyla cep telefonuyla oynamaya devam etti.

"Giacomo! Hemen buraya gel ve gelirken güzel bir sinyora için Alfa Romeo Spider'in anahtarlarını getirmeyi de unutma anlaşıldı mı? Ayırtılmış olup olmaması umurumda bile değil!" Telefonun diğer ucundaki coşkulu cevabı duymazdan gelerek elinde tuttuğu ahizeyi memnun olmuşçasına geri koydu ve başardım dercesine başparmağını havaya kaldırdı. "Sinyora Philipp. İtalya'da İtalyanca konuşmanızı tavsiye etmek isterim. Bu güzel bir kadına tüm kapıları açacaktır. Araba kapılarını bile."

İtalyan şehirlerinde araba kullanmak tehlike arz eden bir şeydi. Özellikle de hiçbir yerde yazılı olmayan kurallar bilinmediği takdirde. Genelde hızlı davranan kazanıyordu çünkü riskli yerlerde sollama yapılıyor ve hafif motorlu araçlar hiç beklemediğin bir anda ara sokaklardan çıkabiliyordu. Bunun dışında İtalyan sürücüler seni öylesine yakın bir mesafeden takip ediyordu ki arkandaki arabanın radyatör panjurunu di-

kiz aynandan görmek mümkün olmuyordu. İçgüdüsel olarak ayağımı gaz pedalından çektim ki bu protesto eden kornaların duyulmasına neden oldu.

Cartone'nin işaret dilini kullanarak verdiği yol tarifine rağmen beni güneybatıya götürecek ekspres yolu kaçırdım ve kendimi Floransa'nın ortasında buldum. Kırk derecelik sıcaklıkta kan ter içinde kaldığımdan şehrin güzelliklerine karşı en ufak bir ilgim yoktu. Aşağı yukarı beş dakikadan beri Della meydanındaki tabelalara çaresizce bakarak dönüp duruyordum. Cartone'nin şahsıma yepyeni bir Alfa-Romeo-Spider tahsis etmesi bile düştüğüm bu çaresiz durumda hiçbir işe yaramıyordu. Bir navigasyon aleti talep etmediğime inanılmaz pişmandım. Dizimin üzerine serdiğim bir şehir haritasını en son ne zaman takip ettiğimi anımsayamadım.

"Tanrı aşkına!" Yan aynamın yanından mili milimine geçen bir araba yüzünden korkudan iki büklüm oldum. Kulaklığı olmasına rağmen cep telefonunu elinde tutan sürücünün üzerinde kısa şort, ayağında muhtemelen sandaletler vardı. Israrla korna çalıp iki turdan beri beni inanılmaz yakın bir mesafeden takip eden mavi Fiat sonunda beni solladı ama yanımda ilerlemeye devam etti.

"Merhaba güzellik! Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı aynalı gözlük takmış iki genç İtalyan. Sinir krizi geçirmek üzereydim. Can sıkıcı zamparalar cehennemin dibine kadar yolunuz var diye bağırmak yerine şehir haritasına döndüm ve çaresizce omuz silktim.

"Nereye? Nereden sapmalıyım?" dedim kendi kendime ve bu sorunun cevabını bilmek için çok şey verebilirdim. Beşinci tur. Mavi Fiat cesurca yanımda ilerlemeye devam ediyordu. "Güne-

ye Perugia'ya? Montepulciano'ya?" dedim bağırarak. Denemeye değerdi. Gençler sırıttı ve içlerinden biri başparmağını havaya kaldırdı. Fiat'ın motoru bağırmaya başladı ve önüme kırdı. Ön tarafta oturan biri el salladı ve onları takip etmemi söyledi.

Rahatlamışçasına yedinci turumu bitirip normalde sapmayı düşündüğüm yolun tam karşısına düşen yola saptım. Şimdi dost canlısı arkadaşların beni ıssız bir yere götürüp el çantamı çalmamaları için dua etmekten başka bir çarem yoktu.

Fabrizio

Sırtımı dikleştirip derin bir nefes aldım ve kollarımı havaya kaldırdım. Elimdeki balta odun kütüğünü asimetrik olarak iki parçaya ayırdı. Bir sonraki kütük için sabırsızlanıyordum. Altmış sekizinci kütük ve tek vuruşta. Parmak uçlarımın su toplamasına aldırış etmedim. Acısı hoşuma bile gitti. Gazetedeki mizah dolu bir köşe yazısında ölen kişinin ne denli sevildiğinin cenazesindeki cemaatten beli olduğunu okumuştum. Ölçüt gerçekten buysa büyükannemin efsane futbolcu Bearzo'yu gölgede bıraktığını söyleyebilirdim. Köyün tamamı Nonna'ya son görevlerini yapmak için bir araya toplanmıştı. Siyahlar giymiş kadınlar iç çekip ağlayan karınca sürüsü misali arabaların, traktörlerin ve hafif motorlu araçların birer inci gibi dizildiği Via Capelli'ye kadar ilerlemişti. Ayak basılmamış mezar yerleri için endişelenen Padro Lorenzo mu yoksa her şeyden habersiz yas tutan cemaati içi boş kül kabıyla kandıran ben mi daha çaresizdim bilemiyorum.

Gömleğim sırtıma yapışmıştı ve aşağı yukarı ellinci kütükten beri mendilimle gözlerime akan teri silmemiştim. Altmış dokuzuncu kez kollarımı kaldırıp karşımda duran kütüğün Pisa'dan gelen Noter Lombardi olduğunu düşündüm. Pahalı taksi ücretini iki kez ödemek istememişti ve bu yüzden onu, büyükannemin vasiyetnamesini cenazeden hemen sonra açıklamaması için ikna edememiştim. Nonna'nın kesin talimatı doğrultusunda köyün toplanma salonunda resmi vasiyet açıklaması bugün öğleden sonra yapılacaktı. Ne cin fikirli kadın! Ahşap rakibimi ikiye böldüm ama içimde zafer kazandığıma dair bir duygu yoktu.

"Kimi öldürmek istiyorsun, çocuk?" Başparmaklarını pantolon askısına geçirmiş Alberto aletlerin konduğu depoya yaslanmıştı. Burnunun yan tarafından çıkan dumanı gizli gizli içtiği sigaraya bağladım. Çiftliğimizin kâhyası, Nonna'nın hayatı boyunca yaptığı gibi doktorların verdiği tavsiyelere direniyordu.

Yeni bir kütük yerleştirmek için eğildim ve ne kadar zamandır durmuş beni izlediğinden emin olamadığım Alberto'nun yoktan var olmuşçasına gelişini görmezden geldim. Kimseye belli etmeden ortaya çıkma konusunda gittikçe uzmanlaşmaya başlamıştı.

"Nonna ile mükemmel bir başlangıç yaptığımı mı söylemek istiyorsun?" Yetmişinci kütük. Küçük bir çatırtı ve işi tamam. Bir sonraki lütfen.

"Saçmalama."

Cevap vermek yerine oldukça iri bir kütüğü gözüme kestirmeye çalıştım.

"Büyükannen hasta olduğunu biliyordu."

"Ama ben bilmiyordum. Bilseydim Almanya'ya gitmesine asla izin vermezdim."

"Dünyanın hiçbir gücü onu bu seyahatten alıkoyamazdı. İnan bana. Kendini traktöre zincirlesen bile." Alberto bir şeyler eklemek ister gibiydi ama herhangi bir şey söylemeden kafa salladı ve Nonna son kez muziplik yapmışçasına güldü.

"Bir şeyler düşünürdüm," dedim inatla. Nonna'dan kalıtım yoluyla geçen bir gen varsa o da dik başlılıktı. Bir sonraki vuruş söylediğimi tasdiklemeliydi ama ne yazık ki baltam hedefi kaçırdı ve kütük kesme tahtasına saplandı. Rahatlamış bir şekilde baltanın sapını bıraktım.

"Kalp krizini engelleyemezdin, çocuk. Er ya da geç olacaktı."

"Daha geç olmasını tercih ederdim!" Sözler dudaklarımdan henüz dökülmüştü ki benim büyükannemi, Alberto'nun da hayatı boyunca sevdiği kadını kaybetmiş olduğunu anladım. Göğsümüm daralması daha da şiddetlendi. "Çok üzgünüm. Ama ben ona... Yani veda etmek isterdim. Sadece benim değil sizin de veda etme imkânınızı elinizden aldım."

Kendimi asla affetmeyecektim. Asla.

Alberto, büyükannemin en sevdiği tavuğu Vittoria'nın gübrenin içinde debelendiğini görünceye kadar uzun bir süre boyunca bana incelercesine baktı.

"Büyükannenin külleri bizi bırakıp gittiği gerçeğini değiştirmez. Ona burada veda et." Göğsüne hafifçe vurdu. Gür saçlarının altında neredeyse kaybolmuş yaşlı gözlerine baktım. Kendimi sürekli olarak kötü hissettiğim duygusuna alışmam gerekecekti. "Haklısın, özür dilerim."

Alberto çocukken çeşitli zamanlarda kafamın arka tarafına patlattığı eliyle bu sefer sırtımı sıvazladı. "Bitir artık, çocuk. Havada yağmur kokusu var."

Hanna

Oldukça iyi bir yere ulaşmıştım. Aşağı yukarı yarım saat sonra önümde Arnotal'ın uçsuz bucaksız tarlaları ve ormanları uzanıyordu. Floransa'dan ayrılır ayrılmaz korna çalıp "Kolay gelsin!" diye bağıran kibar İtalyanlara veda edip bir sonraki otoyol çıkışından otobanı cesurca terk ettim ve Strada Pravincizle paralel karayolunu takip etmeye karar verdim. Yolculuğum eskisine nazaran iki kat daha uzun sürdüğünden dolayı düşünmeden karar verdiğim için pişmandım.

Ben bir doğa insanı değildim ama neredeyse ayak basılmamış yan yolun sakin, yemyeşil ve huzurlu ortamı beni inanılmaz etkiledi. Sağımda tepeleri birer engerek yılanı misali kıvrılarak aşan ve akşamüstünün güneşinde bakır rengine bürünmüş Arno Nehri'nin uzaklarda bulutların arasında kayboluşunu izledim. Rüzgâr ensemi serinletirken ilk defa saçımı koyu kahveye boyayıp kısacık kesen umutsuz bir deli olan kuaförüme kendimi teslim etmiş olmaktan pişman olmadım. Minik köyler ve çiftliklere hızla girip çıktım. Bazı evlerin çamaşır ipleri gerilmiş bahçeleri ve solmaya yüz tutmuş tenteleri vardı. Radyoda çalan İtalyanca şarkıya mırıldanarak eşlik ederken hiç tanımadığım bir bisiklet sürücüsüne içgüdüsel olarak el salladım. Etrafı sıcak çimen, lavanta ve anlamlandıramadığım ekşi bir koku sarmıştı. Bir şekilde kendimi huzurlu hissetmeye başlamıştım. En azın-

dan on dakika sonra huzur veren kır ortamından birdenbire kapkara bir bulutun içinde kalıncaya kadar.

"Kahretsin!" İçgüdüsel olarak frene bastım ve caddenin neredeyse yarısından fazlasını kaplayan traktörün arkasında son anda durabildim. Arabanın alt tarafından gıcırtıya benzeyen bir ses duyulduktan sonra araba birkaç kez sarsıldı ardından motor tam anlamıyla sustu.

Tabii ki her şeyin yolunda gideceğini düşünmek aptallıktı. Orta torpidodan üzerinde Montesimo'da gideceğim yerin adresinin yazılı olduğu buruşturulmuş kâğıdı çıkarttım. Karayolları haritasına kısaca bakmam, tahmin edemeyeceğim bir gerçeği ortaya koydu: Montesimo ulaşılamayacak bir uzaklıktaydı, üstelik bir sonraki yerleşim yerine aşağı yukarı dört kilometre vardı.

Buradaki yerleşim yerlerinde benzin istasyonu var mıydı? Araba tamircisinin olup olmadığı düşünmek bile istemiyordum. Önümdeki traktör çoktan görüş mesafemden uzaklaşmıştı ve yolun kenarındaki fundalıkta görünmeyen bir alaycı kuş, düştüğüm çaresiz durum yüzünden inanılmaz bir şekilde eğleniyordu. Alnımı direksiyona dayadım. Motorun kaputunu açacak kolu bulmam bile en az on dakikama mâl oldu ve kafamı kaldırıp baktığımda üzerimdeki kara bulutu fark ettim. Oldukça büyük bir yağmur bulutu tepemde uğursuzca gürlüyordu.

Fabrizio

Umberto Lombardi dimdik bir duruşu olan sıska bir adamdı ve bir cellâdın bakışına sahip bir tavırla konuşma kürsüsünde duruyordu. Normal zamanlarda şans oyun-

larının kazanan sayılarının açıklandığı ya da bahçıvan pantolonlarının kaç çizgili olması gerektiğinin konuşulduğu ortak salon, siyah giymiş kadınlar tarafından doldurulmuştu. Vasiyetnamenin resmi makamlar tarafından okunmasını kimse kaçırmak istememişti özellikle de Guiseppa Camini'ninkini.

Başım hafifçe eğik, etrafıma bakındım ve hiç kimsenin bana laf atmaması için büyük bir çaba sarf ettim. Yüzüne derin bir yas ifadesi takınmış belediye başkanımızın karısı bana doğru ilerlerken son anda frene bastı. İri göğüslerine bastırdığı Lucia ve Marco'nun az sonra okunacak vasiyetnameye şahitlik yapığından emin olmalarını ister gibiydi.

Loş toplantı salonunda olup bitenler bana bir şekilde düzenlenmiş gibi garip geldi. Bir an için Nonna'nın bizzat kendisinin perde arkasından kendi vasiyetname okuma törenini yönettiğini düşündüm.

Lombardini mesleğinin vermiş olduğu ağırlıkla duygularını belli etmeksizin elinde tuttuğu dosyayı karıştırıyordu. Pisa'daki seçkin halktan oldukça farklı olan insan topluluğunu çok da umursamış gibi durmuyordu. İki nesilden beri ailemizin işlerini yürütüyordu. Nonna'nın her cümlede anlaşılmayan kavramlar kullanan şu kendini beğenmiş hanzoda ne bulduğunu bugüne kadar anlamadım.

Lombardini'nin hafifçe öksürmesi homurdanmaya döndü ama belediye başkanı yerine oturup Panama şapkasını yanına koyduğunda sesler kesildi, sandalyeler düzeltildi ve ağza atılan son lokmalar çiğnendi.

Ellerde tutulan bardaklar çamura batmış ayakkabıların yanına yere kondu. Aşağı yukarı yüz doksan çift meraklı göz, birileri "Dikkat, sessizlik lütfen!" demişçesine kürsüye yöneldi.

"*Ekmek ve eğlence, çocuk. Romalılar bile insanları gitmek istemedikleri yerlere getirmenin yöntemini biliyordu,*" dedi Nonna fısıldayarak. Neredeyse kahkaha atacaktım. Tanrı aşkına ne yapmak istiyorsun?

Kapının önünde bacaklarını açmış halde, elleri göğsünde duran Carlo'ya baktım ama pencereden vuran güneş gözlerimi kamaştırdı.

"Saygıdeğer baylar ve bayanlar. Sizi öncelikle vasiyetnamesinin okunmasını benden talep eden merhumenin adına selamlamak isterim. Bu vasiyetname Graziano kızı Giuseppa tarafından 10 Şubat 2014'te hazırlanmıştır." Lombardini sayfaları hızlıca çevirdiğinde salonda hiç kimse nefes almaya bile cesaret edemediğinden tam anlamıyla bir sessizlik hâkimdi. "Grufa&Millotti'nin yetkili noteri Umberto Lombardi vasiyetnamemin okunmasında tam yetki sahibidir. Sadık kâhyamız Alberto Donati hayatı boyunca evde kalmaya ve ahırları kullanma hakkında sahiptir. Mülkün satışı ya da başka kişilere devri söz konusu olduğunda bile ikamet hakkı baki kalacaktır."

Belli belirsiz bir fısıltı ölüm sessizliğine bürünmüş mekânı doldurdu. Noter hafifçe başını kaldırdı ve kravatıyla oynamaya başladı. Alberto'ya baktım. Nonna ve çiftliğimizin kâhyası arasında herkes tarafından bilinen sır bazı kişilerin dedikodu yapmasına neden olmuştu. Alberto'nun yüzünde herhangi bir duygusal ifade yoktu ama şapkasını tutuş şekli çok şey anlatıyordu. İçimden dua ettim.

"Sevgili Rosa-Maria Alberti'ye gümüş broşumu ve emekliliк sigortamdan ömür boyu ödenmek üzere aylık 500 avro maaş bırakıyorum. Visconti'den alınmış pırlanta gerdanlığım, Gioielli'den alınmış bir adet altın bilezik ve büyükannemden

kalan pırlanta yüzüğü Marco Camini'nin eşi Lucia Camini'ye bırakıyorum." Lombardi suyuna uzandı plastik şişeye uzun uzun baktı ama ardından içmeden konuşmasına devam etti. "Torunum Marco Camini'ye oturma odasındaki yağlı boya tabloyu bırakıyorum. Bunun haricinde 7 Ekim 2005 yılındaki iş sözleşmesi doğrultusundaki tüm hak edişleri ödenecektir."

İzleyicilerin çoğu şaşırmış, bazıları memnun olmuş, birkaçı da ciddi bir yüz ifadesiyle kafa sallıyordu. Marco dosdoğru önüne bakarken, Lucia ayakkabılarının ucuna odaklanmıştı. Bu açıklama ikisi için de sürpriz olmamıştı, aslında adildi de çünkü Marco seçimini yapmış ve hesapları tutmak dışında her şeyden elini çekmişti.

"Torunum Fabrizio Camini'yi hakkınca idare edeceğini düşündüğüm için Tre Camini ve bağların tümünün tek varisi tayin ediyorum. Ama bir şartla: Fabrizio Camini vasiyetin okunmasını takip eden on iki ay içinde bir evlilik yapmadığı takdirde bağların tümü ve Tre Camini Marco Camini'ye kalacaktır. Bu on iki aylık süre zarfında işlerin tüm sorumluluğu Alberto Donati'de olacaktır."

Bayan belediye başkanı oldukça gürültülü bir ses çıkartarak boğazını temizledi ve elini eşinin omzuna koydu. Annelerin kafaları kızlarına çevrildi. Lucia ağzı açık halde, Nonna az önce mirasını kiliseye bırakmışçasına Lombardini'nin yüzüne bakarken Marco tırnaklarını inceliyordu. Ve ben?

Kaçtım. Kaostan ve hengameden kendimi kurtarmak için kaçtım. Ve Marco'nun yüzünde belirecek gülümsemeyi görmeyecek kadar uzaklara gitmek istedim.

Hanna

"Efendim?"

"Benim Hanna."

"Carissimo! Sesini duymak ne hoş! Şu korkunç gürültü de neyin nesi?"

"Yağmur yağıyor."

"Ama dışarısı güneşli!"

"Berlin'de değilim anne."

"Değil misin?"

"İtalya'dayım. Araştırma için. Ama arabam Pampa'nın bir yerlerinde bo..."

"Bekle bebeğim cep telefonum çalıyor. Isadora hastaneye gittiği için nöbetçiyim. Zavallı kızın sinirleri iyice tükenmiş! Bu arada üç çocuklu bir Hırvat kadını civar hastanelerde yer olmadığından... Ah her şeyi tek başıma yapmam gerekiyor... Efendim Isadora? Nasılsın, ah canım? Sen?"

"Anne!"

"Bir dakika canım. Sana hemen döneceğim. Ne? Seni klinikte mi tutacaklarmış? Ne zamana kadar? İşe ne zaman dönebileceğini söylediler mi?"

Isadora'nın aslında beni hiçbir şekilde ilgilendirmeyen acıklı hikâyesini dinlerken Mallorca'nın hava durumunun nasıl olacağını öğrenmek için radyoyu kurcalamaya başladım. Radyonun frekans düğmesini birkaç kez sonuna kadar sağa bir kez de sola çevirdim. Sabit tonda cızırtı ve iki kez kesik kesik çıkan bir ses duyuldu. Şaşırmamak gerek. Dışarıda kıyamet kopuyordu.

"Özür dilerim ama gerçekten çok önemliydi. Ne diyordun? Telefonda konuşurken gök gürültüsünün ortasında durmak zorunda mısın çocuk? İçeri girsene."

Hayal kırıklığına uğramışçasına Kapriole'nin kumaş tavanına baktım. Yağmur damlaları tavana vurdukça koltuğun içine iyice gömüldüm. Şükürler olsun ki tavanı kapatacak düğmeyi zamanında bulmayı başarmıştım aksi takdirde ucuna motor bağlanmış bir küvette yüzüyor olacaktım.

"Beni dinlemiş olsaydın arabamın İtalya'daki bir karayolunun kenarında bozulmuş olduğunu anlardın."

"İtalya mı? Seni iş için mi gönderdiler?" Annemin sesi vatanından her bahsedildiğinde olduğu gibi panik içindeydi. İşte bu yüzden ona tatilimde sadece hoşa gitmeyen eleştiriler yazmanın yanında geçmişiyle ilgili araştırma yapacağımdan bahsetmemiştim. Ama herhangi bir başarı elde edemedim. Çünkü annemin çocukluğu ve Coleis Ailesi bir sırdan ibaretti. Annemin aynı zamanda benim de ailem olan ailesini bir sır gibi saklaması çok garipti. Ne yazık ki annem şu an için bu gerçeği görmüyordu.

"Unut gitsin anne. Sadece sohbet etmek istedim. Seni hiçbir şekilde engellemek istemem."

"Ama tam olarak neredesin? Ah, telefonum yine çalıyor! Şu cep telefonları insanı esir alıyor! Efendim Isadora? Yine ne var?" Telefonda annemin sıcak sözleri dökülmeye başladı ama hiçbiri bana yönelik değildi. Annemi kollarında bilezikleri ve telefonu çenesiyle omzunun arasına sıkıştırmış halde mutfakta dolaşırken hayal ettim. Kahverengi kısa bukleleri vücudundaki her bir uzuv gibi aşağı yukarı hareket ediyordu.

Cep telefonumu kapatıp çantamın içine atarken kalbim sızladı. Konuşmamızın farklı geçeceğini beklediğimden değil. İçimin sızlaması, annemin hayatı boyunca yanındakilerin haricinde herkesin sorunlarıyla ilgilenmesindendi.

Fabrizio

Lombardini'nin bana vereceği bir mektup vardı. Beni nasıl bulduğunu bilmiyordum çünkü bir süre boyunca duyduğum derin üzüntüden ve korkunç öfkeden dolayı yağmurda dolaştıktan sonra köyün ortak olarak kullandığı toplantı salonunun erkekler tuvaletine kendimi kilitlemiştim. Noterin tuvalet kapısının altından attığı buruşturulmuş zarf üstümden akan su damlalarının oluşturduğu su birikintisinin yanında duruyordu. Lombardini duygusuzca, "Her şey gönlünüzce olsun, Sinyor Camini. Beni nerde bulacağınızı biliyorsunuz," deyip tuvaleti terk edinceye kadar yerde duran zarfı almadım. Zarfı elime aldıktan sonra her bir tarafa çevirdim ama açacak cesareti bulamadım.

Büyükannem hayatı boyunca evliliğin Tanrı'nın kadınla erkek arasında sevdiği tek bağ olduğuna dair sabit fikirliydi. Bu fikri neden bu denli benimsediğini ve taviz vermeden körü körüne savunduğunu bilmiyordum. Gelecekteki Sinyora Camini'yi sınıf arkadaşlarımdan seçmeye kalktığında daha on dört yaşındaydım. Kız benden en az iki kafa boyu uzundu ve taktığı diş teli yüzünden "çengel" diye çağırılıyordu. Bizim çen-

gel yürümek yerine zıplıyordu. Ve bunun için büyükannemden şaplak yesem de ondan kaçarcasına uzaklaşmaya çalışıyordum.

"Bu kadar hızlı koşarsan kız seni nasıl yakalasın, Fabrizio?"

Ama ben yakalanmak istemiyordum. Fırıncının kızı ya da fırıncının kızının yeğeni ya da fırıncının kızının yeğeninin arkadaşında da durum değişmedi.

Ardından hayatıma giren sayısız kadın oldu. Beni güldürdüler, yatağımı ısıttılar ve ince bacakları başka erkeklerin bana kıskanarak bakmasına neden oldu. Ama içlerinden hiçbiri ruhuma hitap etmedi. Hiçbiri *Sofia* değildi.

Keder içinde güldüm. Nonna'nın ölmüş olsa bile evlilik planlarından vazgeçtiğini düşünmüş olmam ne büyük aptallıktı.

Lavabonun önünde durdum aynaya bakmaktan kaçınarak musluğu açtım. Mektup zarfını açarken su akmaya devam ediyordu.

Montesimo, 8 Şubat 2014

Sevgili Fabrizio

Sevdiğin insana son sözlerinde özür dileyerek başlamak çok sık yaşanan bir durum değildir. Ama az önce Sinyor Lombardi vasiyetnamemi okumuş olmalı ve yaşadığın dehşetin iliklerine kadar işlediği hissedebiliyorum. Kızgın ve çaresizsin... Ve ben seni anlıyorum. Tanrı kısa bir süre önce zamanımın geldiğini söylediğinde ben de kalbimin beni ikna eden sesini dinleyerek belki de Tre Camini'nin sonunu

getirecek bu kararı vermek zorunda kaldım. Bu mektubu okuduktan sonra bu şekilde davranmamın sebebini daha iyi anlayacaksındır.

Öncelikle seninle ne denli gurur duyduğumu söylemek isterim. Rahmetli babanın haricindeki hiçbir Camini bağlarımıza senin kadar değer vermedi. Duyduğun derin sevgi çalışmanda, ellerinde, çalışanların yüzlerinde hatta ürün veren her bir kayısıda her zaman her yerde hissedildi. Hiç kimsenin bağlarımıza senden daha iyi bakamayacağından kesinlikle eminim. Erkek kardeşin bağlarımıza ne denli uzaksa sen de bir Camini'yi gerçek bir Camini yapan gerçeğe o denli uzaksın. Tre Camini bir zirai kuruluştan çok daha fazlası. Burası dini ve geleneksel değerleri olan bir aile işletmesidir. Bu ailenin iyi zamanlarının yanında hasat ve gelecek için endişelendiği kötü zamanları da olmuştur. Aile birliği olmadan bağlarımızın geleceği de olamaz. İşte bu yüzden evlenmeni ve ailenden kalan mirası büyükbaban ve baban gibi Tanrı'nın rızası altında devam ettirmeni istiyorum. Çocuk kahkahaları Tre Camini'yi çınlatsın çünkü burası bunun için var.

Benim hayatım bu dersen de seni anlarım. Belki evliliğe haddinden fazla değer verdiğim için benim eski kafalı olduğumu düşünebilirsin. Her şey bir yana bir daha sevebileceğin bir kadın bulamayacağını düşünüyorsun. Dik kafalı bir ihtiyarın tecrübelerine güven! Aşk genelde hiç ummadığın bir yerde seni bekliyordur. Bazen aşkı bulmak için dağları

devirmeye gerek yoktur. Sen bir Camini'sin ve Camini'lerin hepsi ruhlarının derinliğinde karı-koca, anne ve babadır.

Seni seven Nonna

Not: Bunu Tre Camini'nin hatırına yapmasan bile, mezarımda rahat yatabilmem için benim için dene çünkü kayısılar Marco'nun elinde mahvolacak.

Hanna

Biliyor musunuz daha kötüsü de olabilirdi. Birden ona kadar derecelendirmek gerekirse ilk sırada ölümcül hastalıklar, onu takip eden üçüz doğumu ve üçüncü sırada tefeciye düşmüş ev borcunun ardından ıssız bir caddede sağanak yağışa yakalanmak çok da kötü sayılmazdı. Aslında iliklerime kadar ıslanmış olsam da önceleri bardaktan boşalırcasına yağan yağmur şimdilerde çiselesiyordu. Kül kabı kollarımın arasındaydı. Ne de olsa yolculuğum boyunca yaşlı kadını bagaja kapatmak doğru olmazdı. Bisiklet sürücüsü beni geçti ve geçerken çaldığı korna kulağımı çınlattı. Ama bu ses de beni öldüremezdi.

Ne kadar zamandır yolda olduğumu unutmuştum ama akşamüstünün güneşi tepemdeyken attığım her adımda medeniyetten uzaklaştığımı hissediyordum. Yolun kenarında okunması güç bir levhada 50 yazıyordu ve aşağı yukarı yarım kilometre

uzakta çitlere tutturulmuş yazısı neredeyse silinmiş ikinci bir tabela daha vardı. Yol boyunca gördüğüm tek canlı, sırtına saman balyaları bağlamış iki kadın ve bir erkekti. Bunun dışında bolca at, koyun ve bir de eşek sürüsü. Kulakları dikmiş halde yaprakları dökülmüş bir ağacın altında beklerken onların da benim gibi kuru bir yer ve bir kâse çorba özlemi çekip çekmediğini merak ettim. Ama sanırım benim kadar bitik bir durumda değillerdi.

Arabayı önümde duruncaya kadar fark etmedim. Birileri bir kova gübreyi üzerine boca etmişçesine sarı kahve mermer desenli bir kamyonetti. Kamyonetin sürücüsü öne doğru eğildi ve kolu çevirerek pencereyi açtı.

"Sinyora! Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu sürücü kırık Almancasıyla. Nereli olduğum gerçekten bu kadar belli oluyor muydu? Tereddüt içinde kamyonete bir adım yaklaştım. Kamyonetin içinde Paolo Conte'nin *Via con me* şarkısı duyulurken burnuma keskin bir tıraş losyonu kokusu geldi. Paltolarını kadınların derilerinden yapan psikopatların dış görünüşlerinden belli olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Kamyonetin sürücüsü bakımlıydı ve üzerinde siyah üniformaya benzeyen bir kıyafet vardı. "Güzel arabanızı gördüm... Yani caddenin kenarında."

Yavaşça onaylarcasına kafa salladım ve tereddüt içinde caddenin kenarındaki levhaya baktım. *Montesimo 6 km.* Altı kilometre bir yabancıya şüpheyle bakılamayacak kadar uzak bir mesafeydi. Kibar bir ses tonuyla İtalyanca, "Montesimo'ya gitmek zorundayım. Acaba tesadüfen oraya gidiyor olabilir misiniz?" dedim.

Adamın yüzü aydınlandı, eğildi ve arabanın kapısını açtı. "Tabii ki! Binin arabaya, sizi oraya götürürüm, sorun değil!"

Tanrı'ya inandığım zamanlar oluyordu. Gönderdiği melek, peruk taksa bile...

"İtalyan müziği sever misiniz?"

Adının Ernesto olduğunu söyleyen adam dostça gülümsemeye devam ediyordu. Utanarak dirseklerimi kendime doğru çektim. Oturduğum koltuk öylesine öne çekilmişti ki kollarımı koyacak yer bulamadığımdan farkında olmadan torpidoya vurarak Siamo Soli'nin şarkısına tempo tutuyordum. Evet dercesine kafa salladım ve hafifçe geriye yaslandım. Ford'un içi tavana kadar mektup zarfları ve paket doluydu.

"Ben Montesimo'nun postacısıyım," dedi Ernesto sorgulayan bakışıma karşılık vermek istercesine. Duyduğu gurur açık ve net bir şekilde sesine yansıdı. Bu birçok şeyi açıklıyordu. Dizlerimi karnıma çekmiş -bavulumu ayaklarımı koyacağım yere sıkıştırdığımdan- kendimi teneke kutusuna sıkıştırılmış sardalye balığı gibi hissediyordum. Yine de kibarca gülümsedim ki bu yanımdaki Ernesto'nun beresine dikilmiş amblemini göstermesine neden oldu. "Bu benim en sevdiğim işim. Bu işi haftada üç kez yapıyorum. Pazartesi, çarşamba ve cumartesi. Bugün biraz geç kaldım çünkü önce cenazeye ardından da köyümüzün toplantı salonundaki vasiyet okumasına katılmak zorunda kaldım. Çok sık yaşanmıyor, yani bu tarz resmi açıklamalar." İnanılmaz zevk almışçasına gülümsedi.

"Çok ilginç," dedim yalan söyleyerek ardından fark ettirmeden bir sonraki trafik levhasına baktım. *Montesimo 10 km. Ne?* Ter dökmeye başladığımda kamyonetin tekerleri çukura girip

çıktı. Ernesto haberim olmadan sapmış olabilir miydi? Neden dikkat etmedim ki?

"Güvenin bana Sinyora, kestirmeden gidiyoruz."

Postacı gaza yüklendi ve kamyoneti rahatsız eden bir ses çıkarttıktan sonra engebeli yolda hedefe kilitlenmişçesine ilerlemeye devam etti ki bu oturduğum koltuğun içine bir miktar daha gömülmeme neden oldu. Sonunda ya derimden palto yapacaktı ya da bir çukurun içinde cansız bedenim bulunacaktı.

"Aslında bu yol biraz daha uzun ama en azından Carlo şu yeni oyuncağıyla buralarda dolanmıyor. Burada daha hızlı gidildiği için yol kısalıyor bir açıdan." Ernesto posta arabasını bir Ferrari gibi görüyormuşçasına direksiyona vurdu.

"Carlo da kim?" Dilim yapış yapış olmuştu.

"Köyümüzün polisi."

"Sadece bir polis memurunuz mu var?"

"Montesimo küçük bir yer." Ernesto omuz silkti. "Ama makarnamız çok güzel."

"Öyle mi?" Çaresizce yüzüne baktım.

"Makarna sever misiniz?"

"İyi yapılırsa..."

"İtalya'dayız Sinyora. Burada sadece iyi makarnalar vardır."

Bu konuşma bulunduğum ülke ve insanları hakkında daha fazla bilgi sahibi olmam gerektiğini hatırlattı. Şu Ernesto oldukça güzel bir örnek teşkil ediyordu.

"Peki, aradaki fark ne? Yani iyi makarnayla kötü makarna arasında?"

Postacı abur cuburla dört dörtlük akşam yemeği arasındaki farkı sormuşçasına burnundan solumaya başladı ve bir süre boyunca tek bir kelime söylemeksizin yola baktı. Büyük bir ihtimalle vereceği bir cevap yoktu. Ama ardından, "Makarnanın tadı varsa iyidir. Kendini alamadan yemeğe devam ediyorsan çok iyidir," dedi. Ardından muzip bir edayla sırıtmaya başladı. Kıkırdaması bulaşıcı olmalıydı çünkü ben de kendimi tutamadım ve kıkırdamaya başladım. "Peki, bugüne kadar yediğiniz en iyi makarna hangisiydi?"

"Bu sorunun cevabı çok basit. Onu her pazar Salvi'de yiyorum."

Derin bir iç çektim. "Salvi de kim?"

"Köyümüzün meyhanecisi."

"Tek meyhaneci sanırım."

"Çabuk öğreniyorsunuz. Salvi, Zanolla usulü makarna pişirir. Ernesto Zanolla gibi." Ernesto kendini işaret etti.

"Kendisi ben oluyorum da."

"Salvi'nin makarnalarına sizin adınızı vermesi ne hoş."

"Hoş olan şey ona tarifi vermiş olmam," dedi homurdanarak.

"Çıkarın ağzınızdan baklayı? Bu makarnayı bu denli özel kılan şey ne?"

"Bir makarna sosunda bulmayı umut etmediğiniz bir şey." Gizemli bir gülümseme Ernesto'nun yüzünü kapladı ve belli belirsiz bir ses çıkarttı. "Ama biliyor musunuz Sinyora? Bunu bence kendiniz bulun? Güzel Montesimo'muzda birkaç gün kalmanız için sizi davet ediyorum."

İnşallah kalmam.

"Çok kibarsınız, Ernesto. Ama aslında ben..." Meraklı bakışlarıyla göz göze gelmekten kaçındım. "Burada halletmem gereken küçük bir iş var."

"Bu küçük işi nerede halletmeniz gerekiyor?"

Bazı sorulara cevap vermemek daha iyiydi. Ama bunu düşünürken Ernesto'nun ısrarını hesaba katmamıştım. "Bilmek istediğim için sormuyorum, sizi gitmek istediğiniz yere kadar götürebilmek için. Yani yağmur henüz kesilmedi de."

Bazı insanlara karşı koymak mümkün olmuyordu üstelik bu yağmurda tek bir adım atmaktansa cansız bedenimin şu çitlerden birine asılmasına razı olacak kadar yorgundum. İç çekerek çantamın yan gözündeki buruşturulmuş kâğıda göz attım. "Via Carega, 10 numaranın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Ben postacıyım Sinyora."

Korkutucu darlıktaki bir yolda on dakika ilerledikten sonra Ernesto bana bir şekilde tanıdık gelen demir kapısı açık alçak bir duvarın önümde kamyonetini durdurdu ve yandan incelercesine bana baktı.

"Geldik mi?" Bu sefer gereksiz soruyu ben sormuştum ki bu yeni arkadaşımı gülümsetti. Buraya sağ salim gelmiş olmaktan dolayı bir yanım rahatlamış hissederken diğer yanım arabadan inmek zorunda olduğumdan dolayı bir nebze üzülüyordu.

"Güzel vazo," dedi Ernesto ona teşekkür etmek için tıraş olmuş yanağına küçük bir öpücük kondurduktan sonra. Sardalye balığı misali oturduğum koltuktan kalkmaya çalıştım.

"Bence de." Elimde tuttuğum kül kabını teşekkür hediyesi olarak bırakmayı bir an bile düşünmediğime yemin edebilirdim. Sorun sadece kül kabını iade etmek olsaydı aslında bu çok güzel bir çözüm olurdu.

"Her şey için teşekkür ederim, Ernesto. Sizi tanımak çok güzeldi."

Gerçekte de bu şekilde düşünüyordum. Başparmağım kalınlığındaki mektup tomarını göğsüme bastırıp arabanın kapısını kapattım. İşlerini kolaylaştırmak isteyen Ernesto getirdiği mektupları lokantaya vermemi rica etmişti.

"Fabrizio'ya selamlar," dedi Ernesto göz kırparak. "Ve fikrinizi değiştirecek olursanız yemek davetim geçerlidir."

Üstü çamur kaplı kamyonet korna çalarak ikinci sapaktan sapıncaya kadar arkasından el salladım. Ardından yavaşça döndüm ve kenarlarına selvi ağaçları dikilmiş araba yolunda ilerlemeye başladım. İçimde minicik yumrulardan oluşmuş bir ordu durmaksızın beni yumruklamaya başladı. Korkumun kaynağının Tre Camini'nin sakinlerinden mi yoksa Berlin'e geri dönmekten mi olduğunu kestiremiyordum. Her şey iki arada bir deredeydi.

4

Fabrizio

Kucağımda hesap defteri ve onun üzerinde de sayısız kez okuduğum Nonna'nın mektubu ile birlikte tekli koltuğun içine kıvrılıp uyumuştum. Uyandığımda yüreğimi sıkıştıran kaya parçası yumru büyüklüğündeydi ve duygularım karmakarışıktı. Kızgın mıydım, üzgün mü yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım bir türlü karar veremiyordum.

Alt kattan tabak sesine benzeyen bir ses duyduğumda eski ayaklı saate baktım. Saat beş olmuştu. Doğrulmaya çalıştığımda kucağımdaki dosya yere düştü. Kahretsin beni neden uyandıran olmadı?

Merdivenlerde burnuma et, kayısı ve şarap kokusu geldi; binlerce kokunun arasında ayırt edebileceğim bir kokuydu bu karışım. Bu tarif birçok Camini'nin koşarak inip çıktığı, kaydığı hatta hopladığı merdiven basamakları kadar eskiydi. Bazıları bu merdivenlerden aşağı taşındı. "Ölüm bu evde yaşam kadar

sıradandır, oğul." Ve hayatın ne şekilde devam edeceğini sen belirliyordun öldükten sonra bile. Kızgınlığımı bastırmaya çalışarak alt kattaki mutfaktan gelen seslere kulak kabarttım. Sesler öylesine net geliyordu ki bir an için katlar arasının alçıdan yapılmış olduğunu düşündüm. Rosa-Maria'nın homurdanmaları, Lucia'nın rahatsız edecek kadar sıkıcı şarkısıyla karışmıştı. Otomatik olarak ağırlığımı parmaklarımın ucuna verip mümkün olduğunca ses çıkarmadan alt kata indim. Tabii ki yerinden çıkıp sallanan ve beni ele verecek en alt basamağa basmamaya çalıştım. Mutfağın kapısı hafif aralıktı.

"Onu uyandırmamız gerekmiyor mu? Daha fazla uyumasına izin verirsek çılgına dönecektir."

"Bırak dönsün, Lucia."

"Durumu kötüydü, yani yüzü kararmıştı."

"Bu kadar zaman dayanmış olması bile mucize. Yani bağların bakımı, Nonna'nın ölümü ve kaybolan kül kabı ve şimdi de şu vasiyetname. Belediye başkanımızı duymadın mı? Köy şimdi çalkalanıyordur! Nonna bu kararı verirken ne düşündü acaba?"

"Kendini kötü hisseden sadece Fabrizio değil, Rosa-Maria. Vasiyetname okunduğundan beri Marco tek bir kelime etmedi ve arkadaki kayısı tarlasında iki saatten beri koşuyor."

"Ne olmuş yani? İstediği kadar tepinsin ya da diğeri gibi uzaklaşsın. Nonna öldü ve ölümü bizi derin bir yasa bürüdü."

Rosa-Maria'nın ellerini birleştirdiğini, Lucia'nın ise dudaklarını ısırdığını gördüm. Otomatik olarak bir adım atmadan önce öylece düşündüm ardından üçe kadar saydıktan sonra hareket ettim. Mutfağa ayak bastığımda güzel bir ses tonuyla selamımın cevabını beklemeden mutfak tezgâhının altına eğilerek,

"Makarnanın hamuru hazır mı?" diye sordum.

Bana arkasını dönmüş Lucia, vücudunun tüm ağırlığını kullanarak parmesan sosunu karıştırmaya devam ediyordu. Ufak tefek bir kadın olmasına rağmen tarlada çalışan bir işçinin gücüne sahipti. Bu güce ihtiyacı da vardı! Ne de olsa zavallı yaratık erkek kardeşim ile evliydi. Rosa-Maria kayısıyla marina edilmiş tavşan etini yumuşamaya bıraktığı karıştırma kabından kafasını kaldırmadı.

"Hamur tabii ki hazır." Gözlerini karıştırma kabından ayırmadan çenesiyle pencerenin kenarındaki tezgâhı işaret etti. Gülümsememek için kendimi tutmaya çalıştım. Kendimi bildim bileli lokanta pazartesi akşamları kapalıydı. Aile ve tabii ki aileye ait tüm üyeler birlikte yemek pişirip yiyebilmek için o gün bir araya gelirdi. Cenaze ve cenazeden sonraki taziye kabulüne rağmen hiç kimse gelenekten kopmak istemedi. Bu şekilde dünmeleri rahatlatıcıydı. Makarna merdanesini hamur kabının yanına koydum. Akşam menü sıralaması, Caminilerden birinin belirlediği ama kimin olduğunu hatırlayamadığım oldukça katı kurallara bağlıydı. Her ana yemeğin yanında ağızları tatlandıracak bir makarna çeşidi vardı ve İtalyan olmayanlar ya da kalori hesabı yapanların kolayca vazgeçebileceği makarna, olmazsa olmazdı. Biz İtalyanlar için iyi bir makarna erişteden çok daha fazlasıydı. Bizim için makarna yuva kavramına eşdeğerdi.

Elimi attım ve bir soğan ve bıçak aldım. Mutfak kadınların dünyası olsa da asla yıkılmayacak bir kural olan pazartesi akşamının makarnasını hazırlama görevi bana aitti. Rosa-Maria kıymayı, havuçları, domatesleri ve sıvı yağı hazırlamıştı. Lezzetli bir ragu* için çok fazla malzemeye ihtiyaç yoktu ama malzemeler taze ve oldukça kaliteli olmak zorundaydı. Buna ilaveten

---

* Mevsim sebzeleriyle hazırlanan İtalya'ya özgü bir sos

bir porsiyon odaklanma, parmak ucu hassasiyeti ve her şeyden önemlisi... Harcayacağın zaman.

Lucia'nın sorgulayan bakışını görmezden geldim ve işe koyuldum. Açıklık getirecek konuşmalar sonra yapılacaktı ama bu konuşmalara sevinip sevinmediğime pek de emin değildim.

Hanna

Arkamı dönüp toz olmalıydım. Buraya kadar gelmeyi başarmış olsam bile dürüst olmak gerekirse son günlerde hayatımda olduğu gibi her şey ters gitmişti ve artık eskisi gibi olması mümkün değildi. Bu işi küçük bir sıyrıkla atlatmak varken burnunu kırdırmak niye? En kötü ihtimalle Camini Ailesi'nin avukatı mahkeme dışında pahalıya mal olacak bir anlaşma yapacaktı ki bu işimi kaybedeceğim anlamına geliyordu. Bu Almanya'da aşağı yukarı her on dört kişiden birinin başına geliyordu. Altmış metrekarelik bir daire yalnız yaşayan biri için büyüktü. Açılmamış kolileri öylece bırakıp yeni bir iş sözleşmesi imzalayıncaya kadar Sabine'nin kahvaltı servisi yapan kafesinde çalışabilirdim.

Aşağı yukarı yarım metre uzağımdaki bir şey beni öldürecekmiş gibi dik dik yüzüme bakıyordu. Tamam, öldürecekmiş gibi biraz abartılı oldu ama o bakışı çocukken şu tüylü ahır hayvanlarıyla kötü tecrübeler yaşamış birine açıklayamazsınız. İnanılmaz bir dikkatle her iki yana adım atmaya çalıştım. Düştüğüm dehşet yetmezmiş gibi tavuk göğsünü kabarttı ve kanatlarını hareket ettirmeye başladı. Ardından ciyaklamaya benzeyen çirkin bir

ses çıkarttı. Tepkimin ne olacağı belliydi; kucağımdaki postaları yere attım ki bu mektupların araba yolundaki su birikintisine düşüp dağılmasına neden oldu. Tavuk hoplayarak çakıllı yola doğru ilerledi ve köy istikametindeki kaçış yolumu kapattı. Dizlerimin üzerinde ulaşabildiğim mesafedeki mektupları topladım ve tavuğun gagasının arasındakileri ve cıyaklayan sesini arkamda bırakarak eve doğru hızlı koşmaya başladım.

Kısa bir süre sonra nefesim kesilmiş halde eski ve saygın taş evin önüne ulaşmayı başardım. Üzerinde yazılanı anlamak için girişteki tabelayı okumak zorunda kaldım. *Trattoria Tre Camini.* Buraya bir daha gelmek zorunda kalacağımı asla düşünmezdim. Ama yanlış düşünmüştüm. Tereddüt içinde koşuşturmadan dolayı tekerleklerinden biri kırılan ve oldukça pahalı derisi çamur içinde kalan tekerlekli bavulumu yere bıraktım.

Kül kabını bavulumun geniş dış gözüne koyduktan sonra yüzümü silip karşımda duran yapıyı incelemeye başladım. Havadan mı yoksa buraya gelinceye kadar çektiğim zorluktan mı bilinmez bina son geldiğimden daha eski geldi gözüme. Yağmur binanın duvarını yalıyordu ve duvarın bazı yerlerinde delikler vardı. Ön avluda bir gölü aratmayacak kadar büyük bir su birikintisi vardı ve merdivenin yanındaki saksıların dış yüzeyi yosun kaplıydı. Saksıların içindeki bodur palmiyeler de benim hislerim gibi darmadağın olmuştu. Yağmur başarılı bir şekilde beni iliklerime kadar ıslatmış; küçük bir şelale göğüslerimden aşağı akıyordu. Kararsız birkaç adım atmaya çalıştığımda ayakkabılarım gıcırdadı.

Beynimin derinliklerinde Claire'in sesini duyar gibi oldum. "Ah Hanna! Şu haline bak!"

Kapa çeneni! Sonuç itibariyle bu hale gelmeme sen sebep oldun.

"Hayır, hayır Cherie (güzelim). Bunu sadece kendine borçlusun. Suçu başkalarına atmaya çalışma! Kendi kendine işimi kaybetsem çok da kötü olmazdı desen de, işini kaybetmen çok kötü olurdu. Kendini ispatlamanın zamanı çoktan geldi!

Midem küçük bir kuş yutmuşçasına çırpınıyordu. Bunu yapamazdım. Bunu kesinlikle yapamazdım.

"Korkaksın."

Meydan okurcasına başımı kaldırdım. Doğru. Ben bir korkağım ve sen uzaklardasın ve bu yüzden hemen şimdi kimseye belli etmeden şu çirkin porselen kabı pencerelerden birinin kenarına bırakıp buradan kaçıp gitmem gerek. Ve şu Sinyor Camini'nin özür mektubunu şu can sıkıcı yerden uzak bir yerde yazıp postayla göndermek çok daha iyi olacak.

Fabrizio

"Buna artık dayanamıyorum!"

Lucia tahta karıştırıcıyı tezgâhın üzerine koyduktan sonra kolları göğsünde birleştirilmiş halde arkasını lavaboya dayadı. raguyu son kez karıştırdıktan sonra tencerenin kapağını kapattım.

"Kurulama bezin var mı?" diye sordum ruhsuzca. Lucia'nın bulaşık kurulama bezi ayaklarımın dibine düştü.

"Gidip danışmanın orada bir espresso içsem iyi olacak," dedi Rosa-Maria. Ardından önlüğünü çözdü ve eteğini düzeltti. İç çekerek yerdeki bulaşık bezini almak için eğildim.

"Git Rosa-Maria." Buradan toz ol ve beni şu küçük cadıyla tek başıma bırak. Kapı Rosa-Maria'nın iri kalçalarının ardından kapandıktan sonra Lucia'nın ateş saçan gözlerini hissettim. Meyan kökü renginde alevler. Korkutucu.

"Dayanamadığın şey ne, Lucia?"

Daha fazla direneceğimi umuyor olmalıydı ama şaşkınlığı birkaç saniye sonra geçti. Dikleşmiş omuzları ve şıpıdık terlikleriyle yanıma geldi ve işaret parmağıyla omzuma delercesine dokundu.

"Bu evde yas tutan tek kişi sen değilsin!"

"Bunu biliyorum."

"O zaman neden kuduz köpek gibi saldırıyorsun, Fabrizio?"

"Noter vasiyetnameyi okuduğunda duymadın mı?"

"Hepsi bu mu?" Lucia sadece kızgın değildi, aynı zamanda yaralıydı. Bunu biliyordum çünkü bedeninin üst tarafını içine haddinden fazla süt katılmış gözleme hamuru misali binlerce parçaya ayrılmadan bir arada tutmaya çalışır gibiydi. Onun bu hali bana dokundu.

"Şu an için başka bir şey yok."

"Biz bir aileyiz, Fabrizio. Birbirimize bağlı olduğumuz sürece bu bağların kime ait olduğunun hiçbir önemi yoktur!"

"Hiçbir şey anlamıyorsun, Lucia. Üstelik seni ilgilendiren bir durum da yok."

Lucia sessiz kaldı ve sessiz kalışı bir kez daha kırılmış olduğunu ifade etti. Otomatik olarak bakışlarımı duvarda asılı olan saate çevirdim. Mükemmel bir şekilde hazırlanmış ragu tam zamanında akşam yemeğine yetişecekti.

Et, baharat ve domatesten aldığı tatla olması gerektiği gibiydi.

Herhangi bir uyarıda bulunmadan Lucia boynuma atıldı. Hamurlu kolları, badem kurabiyesi gibi kokan saçları çenemi gıdıkladı. Beceriksiz bir halde kendini daha iyi hissetmesi için sırtını sıvazladım. Boynuma dolanmış halde gözyaşlarına boğuldu ki bu gömleğimin yakasının ıslanmasına neden oldu.

Birkaç saniye sonra kollarını gevşetip önlüğünün ucuyla yüzünü sildikten sonra kendinin ve benim yasıma bir adım uzaklaşması beni rahatlattı. "Paolo seni az önce aradı. Hasat için tohumları almış," dedi ağır ağır ama keskin bir ses tonuyla. Bu kadınlara has, baş döndürücü bir özellikti. Önce avazları çıktığı kadar ağlayıp ardından böylesine bir yaygara kopmamışçasına hayatlarına devam edebiliyorlardı.

"Biliyorum. Bu sabah ahırlara uğradım. Odun kestim." Meydan okurcasına ellerimi havaya kaldırdım. Avucumun içindeki kabarcıklar patlamış pembe açık bir yaraya dönmüştü. Kendi kendimi cezalandırdığımın kanıtı karşısında Lucia kaşlarını kaldırdı.

"Marco ile konuşmalısın."

"Konuşmalı *mıyım*?" Konudan konuya atlaması beni fazlasıyla yoruyordu.

"Altı aylık bilançoyu bitirdi."

İşte bundan korkuyordum. Erkek kardeşim kılı kırka yarmayı severdi ve en ufak bir hatayı bulmakta üstüne yoktu. Ve ters giden her şeyi bizzat gözüme sokarcasına göstermeye bayılırdı.

"Bana çıkartacağı rakamlar ne olursa olsun burada söz sahibi olduğum sürece kayısı ağaçlarını satmayacağız. Nonna satma-

mızı istemezdi ve ben de istemiyorum." En azından şu lanet olası vasiyetnameyi kaleme alıncaya kadar istemiyordu.

"Satış bugüne kadar hiç gündeme gelmedi!"

Ah, safım benim. Gerçekleri ortaya koymak için telaffuz etmeye gerek olmadığını neden anlamıyorsun? Ve neden şu tuzu kuru muhasebecinin ne yapmak istediğini anlayan tek kişi benim? Ama Lucia birbirine tam anlamıyla zıt iki kardeş arasında tampon vazifesi görmeyi hak etmiyordu. Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti.

"İş ve işçi bulma kurumu cevap yazdı mı? Mutfak için yardımcı bir bayan gönderiyorlar mı?" Geçen yılın sonunda Rosa-Maria işleri tek başına yürütmekte sıkıntı çektiğinden, lokantamızın ayak işlerine ve bize yardımcı olacak birini talep etmiştik. Şu ana kadar bu pozisyon için iş ve işçi bulma kurumunun şube sorumlusunun gönderdiği sadece bir kişi olmuştu ki bu da birkaç hafta önceydi. Montesimo ne yazık ki sevilen çalışma yerleri listesinin üst sıralarında yer almıyordu. Yengem alıngan bir yüz ifadesiyle yüzüme baktı.

"Ne yani cevap verdiler mi vermediler mi?" dedim dostça tekrar ederek.

"Konuyu değiştir bakalım. Sen gerçekten inanılmazsın!" Lucia dik kafalı eşek misali burnundan soludu ardından da sırtını döndü. Birdenbire aslında sigara içmememe rağmen canım sigara içmek istedi. Nonna'nın buzdolabında kahvaltılıkların arkasına sakladığı Malboro kutusu neredeyse ellenmemişti. Nonna'nın sigara içtiğini herkes biliyordu. Ama gizli saklı işler Nonna'nın hoşuna gittiğinden onun sağlığına zarar verecek şeyler yapmasına göz yumuyorduk.

"Hava almaya gidiyorum."

"Belki de mutfakta bize yardımcı olacak kişi kapının arkasında bekliyordur," dedi Lucia iğneleyici bir ses tonuyla. Ardından peynir karıştırıcısını birini öldürmek istercesine eline aldı. Ne yazık ki Lucia'nın öfkesinden nasibini alacak şey sevgili parmigiano peyniri olacaktı.

Hanna

Avlunun L şeklindeki arka bölümü zevkime daha çok hitap ediyordu. Terastan çimlerin başladığı yere kadar yeni dökülmüş çakıl taşları, kil kaplarının içine dikilmiş küçük zeytin ağaçlarının arasında ahşap masalar ve sandalyelerin döşemeleri yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Ağaçlara asılmış sayısız lamba ve fener, gecenin karanlığını bir nebze olsun aydınlatmaktaydı. Lokantanın içinin hoşuma gittiğini hatırladım. Şu Camini'nin mutfak kültürü olmasa da, bir konuda hakkını yine de vermek gerekiyordu: Kendisi kim ne derse desin tarz sahibiydi.

Lokanta açılmış gibi durmuyordu. Yani bu ya iflas ettiklerini gösteriyordu (akla uygundu çünkü her taraf dökülüyordu) ya da Tre Camini'nin tatil günüydü ki buna kesinlikle itirazım olmazdı.

Kül kabını koyacak uygun bir yer ararken güneş bulutların arasından çıkmaya başlamıştı. Saçakların altına dizilmiş odun kütükleri insan boyunu aşmış durumdaydı ve kütüklerin dizili olduğu yerin tam ortasında küçük bir pencere vardı. Güzel bir

yer en azından yağmurdan etkilenmemişti. Kendimden memnun olmuşçasına tekerlekli bavulumu yere bıraktım ve dış gözünü açtım.

"Aman Tanrım!" Kapının sundurmasından loş karanlığın içine bir gölge belirdiğinde duyduğum korkudan kalbim neredeyse duracaktı. Şu kül kabını düşünmekten evde birilerinin olup olmadığını kontrol etmek aklıma bile gelmemişti.

"Nerelerdeydiniz? Haftalar öncesinde geleceğinizi sanmıştık!"

Dostça gülümsedim çünkü şu anda aklıma akılı bir karşılık gelmedi. Adam elindeki sigarayı büyükanne için seçtiğim pencerenin kenarındaki çiçek saksısına gömdü ve sallana sallana bana doğru yaklaştı. İtalyanlara göre uzun boylu olan adam kendinden emin adımların esnekliğiyle hareket ediyordu. Göz açıp kapatıncaya kadar bavulumun dış gözünü kapattım ve hafifçe geri çekildim. Adam olduğu yerde kaldı ve beni tepeden tırnağa incelemeye başladı.

"Size bir zararım dokunmaz," dedi ciddi bir ses tonuyla alnına düşmüş koyu renk lüleyi arkaya doğru atarken. Bu adamdaki bir şey bana içten geldi. Yavaşça kafa salladım ve bir an için kendimi hırsızlık yaparken yakalanmış on beş yaşındaki biri gibi hissettim. Hoş, buluğ çağını atlatalı çok oluyordu. "*Kendini tanıt, kül kabını ver, özür dile! Bu o kadar da zor olamaz,*" dedi kafamın içindeki Claire fısıldayarak.

Gülümsedim ve herhangi bir şey söylemeden mektupları uzattım. Şu adamda beni çeken bir şeyler vardı. Hummalı bir şekilde düşünmeye çalıştım. Bana aktörlerden birini mi hatırlatıyordu? Belki de bir şarkıcıyı? Adam mektupları aldı ve alnını kırıştırarak, "Benim adım Fabrizio Camini. Ya sizin?" diye sordu.

"Hanna Philipp. Hakkınızda eleştiri yazısı yazan ve akabinde... Büyükannenizi çalan," dedi Claire kıkırdayarak.

"Hanna," dedim fısıltıyla yere bakarak. Kalbim deli gibi atıyordu. Demek karşımda duran kişi Fabrizio Camini'ydi.

"Ah, çok hoşmuş!"

Çeneni kapat Bayan Durant!

"İliklerinize kadar ıslanmışsınız, Hanna. Bir de ilk iş gününüzde hastalanmanız eksikti!"

"İlk iş günü mü dedi?" dedi Claire cırlayan bir ses tonuyla.

"Ürkmüş gibi bakmayın artık. Gelin size odanızı göstereyim." Vereceğim cevabı beklemek yerine bavulumu kaptı ve tekerlekleri sürmek yerine bavulu kaldırarak eve doğru ilerlemeye başladı. Sersemlemiş halde arkasından baktım. Burnum karıncalandı ve bedenim titremeye başladı.

"Hapşuu!"

"Hanna!" diye seslendi evin içinden. "Akşam yemeği bir saat içinde hazır. Öncesinde duş almak istiyorsan pergelleri açmalısın."

Üzerimde inanılmaz bir gök gürültüsüyle kapıya doğru ilerlerken seçenekleri gözden geçirmeye çalıştım. Şu Fabrizio beni başka biri sansa da sıcak bir duş insanı kendinden geçirecek bir fikirdi. Aslında bu yanlış anlaşılmaya daha sonra açıklık getirebilir ve pişmanlığımı dile getirebilirdim. Ya da? Tereddüt içinde bir adım ardından ikinci adımımı da atım... Ve ardından kestane ve gazyağı kokan karanlık koridora doğru ilerledim.

Fabrizio

Çok garip biri, şu mutfakta çalışacak yeni yardımcımız. Yani düşündüğüm kadar genç değil. Yani gözlerinin etrafında minicik çizgiler oluşmaya başlamış. Sanırım yirmili yaşların sonunda ama tahmin konusunda her zaman kötü olmuşumdur. Endişelerim olsa da bir yatak, bir dolap ve sandalyenin sığdığı yedi metrekarelik odaya herhangi bir tepki göstermedi.

"Aslında küçük ama kendine ait bir banyosu var ve mutfak hemen merdivenin sonunda. Zaten burayı sadece yatmak için kullanacaksınız," dedim özür dilercesine ama söylediklerimin burada yirmi saatlik mesai yapacaksınız demekle aynı anlama geldiğini sonradan fark ettim.

"Evin her tarafını kullanmakta özgürsünüz... Boş zamanınızda ya da..." dedim kekeleyip elimi aşağı yukarı sallayarak. Aslında eleman alımlarından Lucia sorumluydu ve şu anda bu konuda başarılı olduğunu anlamıştım. Ne yazık ki karşımda duran kadın beni dinliyormuş gibi durmuyordu. Bakışları odanın ortasına koyduğum bavuluna sabitlenmişti.

"Sizinle hemen konuşmam gerekiyor Sinyor Camini." Aslında dış görünüşüne asla uymayan soğuk, gururlu bir ses ve ilgili çeken Alman aksanı gelir gelmez iş sözleşmesini yapmak istemesini açıklıyordu. Almanlar böyleydi. İş sözleşmesi ve sosyal güvence olmadan parmaklarını bile oynatmak istemiyorlardı.

"Olur ama şimdi değil, tamam mı? Yani şu damlaların iş sözleşmesini ıslatmasını istemeyiz, değil mi?" Neşe içinde kadını bir kez daha inceledim. Islanmış bir kediden farksızdı ve bu durumda bile güçlü durmaya çalışması beni etkiledi. Ne yazık ki sağanak yağıştan sonra üzerindeki elbise vücuduna yapışmış nemli

bir kumaş parçasından ibaretti. Üstelik oldukça heyecan verici bir vücudu vardı. Kadının yüzünü kararsız bir ifade kapladı.

"Anlamadım..."

"Resmen eriyorsunuz." Üzerinden damlayan sulardan halının üzerinde oluşmuş su birikintisine baktım. Yapmış olduğum espriyi anlamamıştı.

"Affedersiniz. Halının temizlenmesini tabii ki karşılayacağım," dedi sert bir edayla. Sağı solu belli olmayan bir kadın daha. Minicik bir an için hayal kırıklığına uğradım ama bunun nedenini bilemedim. Şakadan anlayacağını sanmıştım.

"Saçmalamayın," dedim istediğimden daha haşin bir ses tonuyla.

"Bu arada rahatça temizlenebilirsiniz, sonrasında konuşuruz. Beni üst kattaki büromda bulabilirsiniz. Soldan üçüncü kapı." Kafamı belli belirsiz salladım ve cevabını beklemeden odadan çıktım. Bazı şeyleri çabuk halledip günlük işlere dönmek en iyisiydi, ayrıca bu kadının buradaki kalışının uzun ömürlü olacağına da inanmıyordum. Bizim Rosa-Maria'nın topuklu ayakkabılara ve ojeli tırnaklara karşı inanılmaz alerjisi vardı.

Hanna

Şu Fabrizio Camini gerçekten çok sıkıcı biri. Bunun sebebi kadınları gözleriyle soyan İtalyan maçolarına karşı olmam değil, Fabrizio'nun bir kütüğün çekiciliğine sahip olmasıydı.

'*Eriyorsunuz.*' Bir adam tanımadığı bir kadına bunu nasıl söylerdi? Öfkeden kudurmuş halde, bir cüceye göre asılmış olan bu-

ğulu aynaya baktım. Çoğu zaman Alman olduğumu anlamaları boyumun uzunluğundandı. Sıcak duşun ardından dekoltem de yüzüm gibi kıpkırmızı olmuştu. Yalınayak bir metre karelik banyodan çıktım ve açılmış halde dolapla yatağın arasındaki bir yerde duran bavuluma takıldım. Gerçekten külkedisinin odasından farksızdı. Kot pantolonumun üzerine ince bir kazak giydim ve bavulumun dış gözüne bakıp buraya kadar gelmeyi başarmış olduğumdan dolayı kendimle gurur duydum. En zor görevim üst katta beni bekliyordu. Fabrizio'nun hafif çekik dudakları ve kederli epresso rengindeki... Birdenbire anılar gözlerimin önünde canlandı. Havaalanındaki İtalyan. Bunu neden daha önce hatırlamamıştım! Kül kabı havaalanındaki lokantanın pencere pervazına bu şekilde gelmişti. Sasha olsaydı bu ne talihsiz tesadüf derdi. Kafa sallayarak çizgili kül kabını bavulun yan gözünden çıkarttım ardından doğruldum ve derin bir nefes aldım. Fabrizio Camini büyük bir ihtimalle beni hatırlamıyordu ki bu az da olsa lehime çevirebileceğim bir durumdu.

"O zaman hafızasını zorlamasına biraz yardımcı olacağız," dedim mırıldanarak ve Guiseppa'yı aramızda bir bağ varmışçasına göğsüme bastırdım. "Eve döndüğüne sevineceğini umalım."

Fabrizio

Donna, çok az konuşan ve Rosa Maria'nın bile adıyla hitap edemediği Eduardo Camini ile evlendiğinde on dokuz yaşındaydı. Düşüncelere dalmış halde çerçeveli fotoğrafa ve büyükbabamın düğünden sonra yaptırdığı ve şu anda oturma odasının duvarında asılı duran yağlı boya port-

resine baktım. Bu yağlı boya tablo için ödemek zorunda olduğu miktar bile yaşlı karısını ne denli sevdiğinin ispatıdır ama bu sevginin karşılıklı olup olmadığından asla emin olamadım. İtalya'nın kuzeyinden gelen eğitimli bir kadının memur ailesini bırakıp ona kibar bile davranmayan bir çiftçinin kollarına atılmasının nedeni ne olabilirdi? Otomatik olarak düşüncelerim muntazam el yazısına daha fazla tahammül edemediğim Nonna'nın kısa bir süre önce çalışma masasının çekmecesine kapattığım mektubuna geri döndü. Ailenin hiçbir üyesinin tek bir kelime dahi etmediği Alberto ve Nonna'nın resmi olmayan ilişkisini düşündüm. Aşk konusunda katı bir düşünceleri olan Nonna evlilik yeminini harfiyen yerine getirmiş ve kocası öldükten sonra bile başka bir erkeği yatağına almamıştı. Başkalarına mı yoksa kendine mi yalan söylemişti?

"Lanet olası bir vicdanın vardı Nonna," dedim kendi kendime mırıldanarak.

"Efendim," dedi neşeli bir ses. Kahretsin. Kapının çalındığını duymamıştım. Kadın şaşırmış halde yüzüme bakıyordu. Kısa, siyah saçları henüz nemliydi, çocuksu yeşil gözleri aynıydı ama şu anda makyajlı bir suratta ve kıpkırmızı boyanmış dudakların arasında çok daha belirgindi. Birdenbire beynimin havadan ibaret olduğunu sandım. Mutfaktaki yeni yardımcımız büyükannemi kollarının arasında tutuyordu.

"Siz... Siz..." Ne yapacağımı bilmez halde kadının yanıma yaklaşıp, Nonna'yı çalışma masasının üzerine koyduktan sonra sırtını yaslamadan misafirlere tahsis edilmiş koltuğa oturuşunu izledim. Bakışları üzerime sabitlenmişti ve ağzını açtığında sırılsıklam olmuş kedinin daha çok hoşuma gittiğini anladım.

"Sinyor Camini sanırım bu size ait." Ve sessizliğe gömüldü.

Ve ben herhangi bir tepki vermediğimde yani daha doğrusu veremediğimde konuşmaya devam etti. "Sizinle daha önce iletişime geçmediğim için özür dilerim. Ama sevgili büyükannenizi bizzat getirmenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Yani siz mutfakta yardımcı olmak için gönderilmediniz?" dedim aptalca. Yani en azından bir şey söyleyebilmiştim. İnce kaşları hayır dercesine havaya kalktı.

"Adım Hanna Philipp. Beni tanıyorsunuz, yani dolaylı da olsa. Ben yemek dergisine eleştiriler yazan bir gazeteciyim ve bildiğiniz üzere Berlin Yemek Dergisi için çalışıyorum." Bir kez daha mola verdi ve yüzünde çekingen bir ifade olsa da bu korkudan çok fantazi dolu olduğunu gösteriyordu. "Dava açtığınız eleştiri metnini ben yazdım."

"Siz..."

"Yazdığım şeye sinirlenmenizi anlıyorum."

Sinirli? Sinirli mi? Bu kadının en az birkaç tahtası eksikti.

"Büyükannemi nasıl buldunuz?"

"İkimiz de havaalanının lokantasındaydık. Berlin'de. Belki hatırlamıyorsunuz ama evrak çantanıza takılmıştım."

"Ve?" Bana hamamböceği muamelesi yapan güzel giyimli hanımefendiyi hatırladığımı belli etmemeye çalıştım.

"Kül kabı pencerenin kenarında duruyordu," dedi bu her şeyi açıklıyormuşçasına.

"Ve bu size onu alıp gitme hakkı mı veriyor?" dedim karşı saldırıya geçercesine ve sonunda suçluluk duygusuna benzeyen bir şey bakışlarında belirmeye başladı.

"Yanlış olduğunu biliyorum. Bu bir çeşit düşünmeden yapılmış bir hareketti."

"Yanlış anlamamak için bir kez daha soruyorum. İki kilo ağırlığındaki porselen kabı pencerenin kenarından çalıyorsunuz ve bunun kazara olduğunu iddia ediyorsunuz, öyle mi? Beni salak mı sandınız?"

Gözlerini kaçırdı. Ama bana tekrar baktığında bakışında pişmanlıktan ve duyarlıktan eser yoktu. "Bay Camini, geri getirdim sonuçta. Bana az da olsa minnettar olmanız gerektiğini düşünmüyor musunuz?" dedi duygudan arınmış bir edayla.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum ve bildiğim tek şey söylenmesi gereken en son şeyi söylemiş olmasıydı. Ardından ben, aklıma bile gelmeyecek ve hatta telaffuz etmeyeceğim şeyleri söyledim.

Hanna

Fabrizio Camini koltuğun içinde geriye yaslandığında kalbim deli gibi atıyordu. Bu konuşma bir kâbustan farksızdı ve buraya gelmem için beni ikna eden Claire'de nefret ediyordum. Keşke mektup yazsaydım!

"Kül kabı sizde kalsın."

"Nasıl?" Şaşırmış halde kafamı kaldırdım ama bakışlarında şaka yaptığına dair bir iz yoktu.

"Sizde kalsın. Artık ona ihtiyacım yok."

Kollarını kavuşturdu ve koltuğunu geriye doğru hareket ettirdi.

"Delirdiniz mi? Bir büyükanneyle üstelik bana ait olmayanla ne yapacağım?"

"Benim sorunum değil." Kalemliğinden kurşun kalemlerden birini aldı ve parmaklarının arasında oynatmaya başladı.

"Bu kesinlikle o..." Sesi kısıldı. "Sinyor Camini. Yani bana karşı çok öfkeli olduğunuzun farkındayım. Ama bu öfkeyi büyükannenizden çıkartmanıza gerek yok."

"Ah sinirimi büyükannemden değil sizden çıkartıyorum." Kurşun kalem, değişik bir ses çıkartarak iki parçaya ayrıldı.

"Bunu anlamak için İtalyan mı olmak gerek?"

"Kalbinin olması yeter."

Derin bir nefes aldım. Kendini beğenmiş pislik! "Benim yeterince kalbim var." Yoksa buraya...Yoksa?

"Yani kalbimin olmadığından kesin emin olduğunuza göre bana yardımcı olunuz," dedim soğuk bir ses tonuyla ve kurşun kaleminin benim tarafıma düşen kırık parçasını elime aldım. Kadınların hayranlık duyacağı dudaklarını büzdü.

"Konu şu ki büyükanneme borçlu olan ben değil sizsiniz. Yani olanlara bakılırsa Nonna'nın başına gelenlerde sizin aptal eleştiri yazınızın payı oldukça büyük. Bu yüzdendir ki onun fani kalıntılarını getirmekle her şey bitmiyor."

"Aptalca bir eleştiri değildi! Yani biraz sert bir ifadeyle yazılmış olsa da -ki bunun için üzgünüm- içinde en ufak bir yalan yok. Sizi gücendirmek istemem ama bana servis edilen yemek berbattı. Ki berbat kelimesi bile kibar kalır."

"Bir hataydı."

"Tabii ki. Bir hata."

"O akşam aşçımız hastaydı ve aslında lokantanın kapalı olması gerekiyordu."

"Sizin lokantanız ne yazık ki açıktı."

"Haklısınız. Ama buna rağmen yazmış olduğunuz şeyler gerçekleri yansıtmıyor. Arkadaşım Carlo'nun berbat bir aşçı olduğunu sizden çok daha iyi biliyorum."

"Yemekleri arkadaşınız Carlo mu pişirdi? Köyün polisi?"

"Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır ben... Yani bunun hiçbir önemi yok. Tanrı aşkına tüm bunların büyükannenizle ne alakası var?"

"Bence ona ikinci bir gözlem borcunuz var. İşte bu yüzdendir ki size bu borcunuzu ödeme imkânı vereceğim. İşletmemize bir kez daha yakından bakana ve kafanızda gerçek bir resim oluşturuncaya kadar kül kabını kabul etmeyeceğim.

"Yani lokantanızda bir kez daha yemek yememi mi istiyorsunuz?"

"Burada bizimle çalışmanızı istiyorum. Mutfağa yardım etmenizi. Bir aylığına, bedava yemek ve barınma dâhil."

"Bu çok gülünç."

"Bence değil."

"Bir ay boyunca işten uzak kalamam."

"Siz gazetecisiniz. Yazılarınızı her yerde yazabilirsiniz üstelik internet bağlantımız da var."

"Çok etkilendim! Buna rağmen karşı çıkarsam?"

"Evinizde şömine var mı?"

"Anlamadım?"

"Şöminenin üzerinde kül kabı mükemmel duracaktır. Ayrıca büyükannem Berlin'i severdi." Yüzünde bir sıfır öne geçtiğimi belirten korkunç bir gülümseme belirdi.

Bir sıfır galipti ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Siz ne biçim insansınız!" Kül kabını işaret ederek, "Şunun içinde sizin kanınız canınız var! İtalyanların güçlü aile bağlarına sahip olduğunu sanırdım."

"Ah, aile bağlarımız oldukça güçlüdür. Ama Nonna cenaze töreni ve törene ait her ne varsa hepsiyle birlikte toprağın altına gömüldü. Sanırım o konu resmi olarak halledildi. Ama yazmış olduğunuz yazı, işletmemiz açısından tehlike oluşturuyor çünkü buranın geliri turistlerden özellikle de Almanlardan sağlanıyor. Adımızın temizlenmesi büyükannemin küllerinin nereye ait olduğunu düşünmekten daha önemlidir."

Uğursuz bir sessizlik küçücük odaya yayılmaya başladı. En kötüsü Sinyor Camini'yi bir şekilde anlıyordum. Daha kötüsü bile bile tuzağa düştüğümü anlamam oldu.

"Diyelim ki lokantanız hakkında yeni bir yazı yazmayı kabul ettim," dedim yavaşça. "Mutfağınız buna rağmen beni ikna edemezse ne olacak?"

"Oyunun kuralı bu. O zaman kaybeden ben olurum."

"Ve durum böyle olsa da şikâyetinizi geri çekecek misiniz?"

"Önce kül kabını geri alırım ardından diğer işin icabına bakarım." Konuşması biter bitmez bu konuşma burada bitmiştir dercesine öylesine bir hareket yaptı ki elimdeki kurşun kalemin kırık parçasını kuvvetlice sıktım.

"Ama bu adil olmayan bir anlaşma!"

"İtalya'dayız, Sinyora Philipp. İtalyan anlaşmaları hiçbir zaman adil olmadı ama avantajlıdır. Ya kabul edersiniz ya da etmezsiniz. Benim kaybedeceğim bir şey yok. Ama sizin var."

"Bir hafta kalırım. En fazla."

"İki. En az. Ve artık başka pazarlık yok. Bir akşam yemeğine ihtiyacınız varmış gibi duruyor."

Titreyen dizlerle ama başım dik merdivenleri inerken Fabrizio'yu takip ettim. Ben yetişkin bir kadındım. Kül kabını en yakın dolabın üzerine koyup şu "İtalyan Anlaşması'nı" feshedip buradan toz olmama hiçbir şey engel olamazdı. İşimi kaybetsem bile gururum bana kalacaktı. Avucum buraya aitmişçesine merdiven basamaklarına yapıştı ve odama yaklaştığımızda derin bir nefes aldım. Kaçmak için iyi bir fırsattı. Kahretsin bir kez daha çıkmazdaydım!

"İki hafta mutfak işi, ne olmuş yani? Ölmezsin ya en kötü ihtimalle birkaç tırnağın kırılır," dedi zihnimin içindeki Claire gülerek. Gözlerimi döndürerek tavana baktım ve Claire'e güzel bir cevap vermeye fırsat kalmadan Fabrizio durdu ve kenara çekildi. Elini sırtımda hissettiğimde keskin tıraş losyonunun kokusu burnuma geldi. Tıraş losyonunun kokusu mutfaktan

gelen güzel kokularla birleştiğinde mutfak eşiğini fark edemediğimden neredeyse tökezleyecektim.

"İşte geldi! İçeri gir kızım, iş başına!" Üzerinde mutfak önlüğü, yüzü kıpkırmızı olmuş şişman kadın kolumu tuttuğu gibi pencerenin kenarındaki banka götürdü. Bana sen diye hitap etmesinin yanında bu şekilde davranması hoşuma gitmese de herhangi bir direnç göstermeden ucuz İtalyan aşk romanlarından oluşmuş bir kitap istifinin yanındaki lekeli sandığın üzerine oturup şaşırmışçasına etrafa bakınmaya başladım. Siyahlaşmış tavan ve şömine kokusuna dayanarak evin ana bölümünde olduğumu tahmin ettim. Claire neredeyse bir asrı geride bırakmış renkli mozaiklere sahip doğallığını korumaya devam eden bu binayı görseydi çok etkilenirdi. Kömür ocağı ya da renkli mozaiklere sahip şu canlı mutfak bile etkilenmesi için yeterli olabilirdi.

"Haşlanmış ıstakoza benziyor," dedi odanın diğer tarafında radyonun sesini bastırmak için cesurca mücadele veren ve televizyondan başını kaldırmayan yaşlı adam. Utanmışçasına alev alev yanan yanaklarıma dokundum. Kızaran yanaklarım her zaman heyecanımı belli ederdi.

"Güzel bir ev," dedim kibarca yemek tezgâhının üzerine konmuş meyve ve sebze sepetlerinden rahatsız olduğumu belli etmeksizin. Pencere kenarına konulmuş baharat kaplar da beklediğim bir manzara değildi.

"Eski ve dökük," dedi şişman kadın homurdanarak. Yaşlı adam gözlerini bir saniye olsun televizyon ekranından ayırmadan kahvesine şeker attı. Bir buldog köpeğini onurlandıracak kat kat yanakları ve tek tük kalmış saçları beresini az önce çıkartmışçasına tepesine yapışmıştı. İnsanın hayalindeki İtalyan büyükbabalarına tıpatıp uyuyordu.

"Alberto! Non zuccehoro (Şeker yok)!" dedi köşeden endişeli bir ses. İlk bakışta uçan bukleler ve kalın kaşları gözüme çarpan kısa boylu tıknaz bir kadın aceleyle yaşlı adamın yanına gitti. Parmak ucuna basarak dolaptan yeni bir fincan ve tatlandırıcı alarak yaşlı adamın elindeki fincanı aldı ve diğerini adamın kırışmış eline tutuşturdu. Alberto hayal kırıklığına uğramışçasına homurdanırken kadın şekerliği uzanamayacağı bir mesafeye koydu. İşi bittiğinde kafasını kaldırdı parlayan bir ifadeyle bana baktı.

"Kabalığımı affedin ama burada hızlı davranmadığın takdirde herkes kendini çabucak mezara sokar."

Bu genç kadının hareketleri beni bir şekilde etkilemeyi başarmıştı. Elleri pürüzlü ama bakımlıydı, tırnakları ojeli. Fransız tarzı manikür. Claire gibi. "Adım Lucia Camini. Yani bu evin geliniyim."

Yüzük parmağındaki kalın olmayan alyansını göstermek için elini havaya kaldırdı. Ne tür bir çılgınlığın içine kendimi attığımı fark ettiğimde artık çok geçti.

"Adım Hanna," dedim tereddüt içinde bir oyuncak bebeğin eline benzeyen eli sıkmadan önce. Lucia'nın gülüşü inanılmaz güzeldi. Yumuşak ve ferahlık verici... İpek mendil gibi. Onu ilk dakikadan itibaren sempatik buldum.

"Daha doğrusu Hanna Philipp," dedi arkamdan derin bir ses. Fabrizio kapının eşiğine yaslanmış hafifçe aralanmış gözlerle beni inceliyordu. Bir an için boğazımın kuruduğunu hissettim.

"Hanna Philipp?" Lucia alnını kırıştırdı. "Bu bir Alman ismi değil mi?"

"Yani Berlin'de oldukça yaygın bir isimdir," dedi Fabrizio tırnaklarına bakarak. Şu lanet olası herif tam bir baş belasıydı.

"Ama sizin mutfağa yardımcı olarak geldiğinizi düşünmüştüm." Lucia sorgulayan bir bakışla yüzüme baktı.

"Öyleyim zaten," dedim hiçbir tereddütte yer vermeyecek kararlı, ciddi bir ses tonuyla. "Her ikisiyim. Hem mutfağa yardımcı olacağım hem de İtalyanım yani en azından bir taraftan. Annem buralardan ama otuz yıldan beri Almanya'da yaşıyor."

"Ah ve siz güzel Toskana'mızda çalışarak kökeninizi öğrenmek istiyorsunuz. Bu çok heyecan verici!" Lucia adeta büyülenmişti. Ve ben yüzümdeki gülümseme sahte olsa da bir şekilde rahatlamıştım. Ama Lucia açıklamamdan memnun kalmıştı ve görünüşe bakılırsa Fabrizio beni kızdırmaktan vazgeçmişti. Minnettar olmuşçasına bana uzatılan şarap kadehini alırken Fabrizio kollarını sıvamakla meşguldü.

"Marco hangi cehennemde?" diye sordu sapsarı olmuş hamuru un serpilmiş tezgâhın üzerine koyarken. Neredeyse, "Marco da kim?" diye soracaktım ama şükürler olsun ki tam zamanında soruyu Lucia'ya sormuş olduğunu anladım. Otomatik olarak yardım etmek amacıyla oturduğum yerden kalktım.

"Marco kendini iyi hissetmiyor yemek yemeyecekmiş. Kalkmana gerek yok, Hanna. Bu akşam misafirimizsiniz!"

Fabrizio alnını kırıştırdı.

"Çok komik. Kendini kötü hissetmesini gerektirecek bir durum olmadığını düşünmüştüm."

Sesindeki iğneleyici tarz duyulmayacak gibi değildi. Mesleki tepki olarak kulak kabarttım. Tabaklardan biri Lucia'nın parmaklarının arasından kaydı ve masanın üzerine düştü. Alberto televizyondaki programda komik bir şeyler olmuşçasına kıkırdamaya başladığında, Fabrizio ile Lucia arasındaki gerginliği uydu-

rup uydurmadığımı düşündüm. Şu Marco her kimse ikisi çok ilginç bir çiftti. Ama odasında takılan morali bozuk ergeni düşünecek kadar zamanım yoktu. Fabrizio'nun makarna hamurunu merdaneyle açıp avuç dolusu taze kesilmiş İtalyan makarnalarını suyun içine atışını büyük bir dikkatle izledim. Hareketleri gün boyunca başka bir şey yapmıyormuşçasına rutindi.

Şarap kadehimden bir yudum aldım ama şaşırmış bir halde, aldığım yudumu ağzımda tuttum. Kırmızı şarap inanılmazdı, tadı dolu dolu, yumuşacık ve içinde bir tutam... Kayısı?

Sofrayı kurmayı bitiren Lucia yanıma oturdu ve bir şeyler bekliyormuş gibi yüzüme baktı. "Bana Toskana'daki ailenizden bahsetsenize."

Bir an için ona yalan söylemeyi düşündüm. Yan gözle merdaneyle hamuru açmaya ara veren ve merak içinde yüzüme bakan Fabrizio ile göz göze geldim. Zaman kazanmak için elimdeki şarap kadehini indirdim. Claire her zaman kötü bir yalancı olduğumu söylerdi ve sanırım haklıydı. Durumum zaten yeterince karmaşıktı ve yalan söyleyerek kendimi daha da çıkılmaz bir duruma sokmanın anlamı yoktu. Ama diğer taraftan hiç tanımadığım insanlara annemin İtalya'nın ismini duyduğunda bile kireç kesildiğini söylemeli miydim?

"Doğrusunu söylemek gerekirse annemin ailesi hakkında nerdeyse hiçbir şey bilmiyorum," dedim gerçeği dikkatlice saptırarak. İlk yalan. "Berlin'de doğdum ve orada büyüdüm."

"Ama o zaman aramalısınız!" Lucia, Hollywood dramının başrol oyuncusuymuşum gibi yüzüme baktı. Alberto'nun sulanmış gözleri bile cam kaptan top çeken şuh giyimli kadından bana doğru kaydı.

"Güzel bir burnu var," dedi sıcak bir ses tonuyla ardından peçeteye sümkürdü. Şaşırmış halde Alberto'ya doğru baktım. Söz konusu burun benimki olamazdı. Burnum dar suratıma göre oldukça uzundu ve ortasında çirkin bir bombe vardı. Ergenlik dönemim boyunca annemi kızdırıp ondan kalıtım yoluyla miras kalan burnuma estetik yaptırmak istediğimi söyleyerek baskı yapmıştım. Ama sonunda burnumun görüntüsüyle barıştım. Ama Alberto'nun açıklama yapmasını beklemek boşunaydı çünkü kendisi televizyon ekranındaki şans topunu çeken sarışına geri dönmüştü. Lucia duygularımı paylaşırcasına yüzme baktı ve vakit kaybetmeden soru listesine geri döndü.

"Berlin'de ne yapıyorsunuz?"

Bir sonraki soruya vereceğim cevapla herkesin yazmış olduğum eleştiriden haberdar olduğunu ve bu evde edindiğim olumlu izlenimlerin tümüne veda edeceğimi fark ettiğimde bedenim alev alev yanmaya başladı. Yardım arayışı içinde makarnasını karıştırmakla meşgul olan Fabrizio'ya baktım. Bana destek verecekmiş gibi durmuyordu. Neden versin ki? Dua etmekten başka çarem kalmamıştı. "Yani, aslında ben, demek istediğim şey..."

"Üzülmeyin," dedi Rosa-Maria sözümü keserek yanıma oturmadan önce. "Lady Prudence'in sorunu aynı." Ciddi bir yüz ifadesiyle istiflenmiş romanların en üstünde duran ve kapağında kocaman memeli, kabarık elbisesi omuzlarına düşmüş bir kadının olduğu kitabı işaret etti. "Zavallı kadın yıllardan beri ailesini arıyor ve Hugh MacKay sol kalçasındaki doğum lekesini görmüş olsa da kimse onun Duffleton'un mirasçısı olduğunu bilmiyor."

Ne leydisi? Çaresizce gözlerimi kitabın zevksiz kapağından bayan aşçının uzaklara gitmiş yüz ifadesine baktım. Sonunda

neden bahsedildiğini anladığımda kahkahalarla gülecektim ama şans eseri Fabrizio söze girdi.

"Şu ucuz aşk romanlarından bizi uzak tut Rosa-Maria!" İsteksizce makarna kabını işaret etti. Rosa-Maria küçük bir okul çocuğu misali kızardı ve Lady Prudence ve şehvet düşkünü asilzadeyi sandığın altına koydu. "Paolo'yu cepten ara. Makarna nerdeyse hazır!"

Bir yerde ilk söylenen yalanın bundan sonra söylenecekle-rin anası olduğunu okumuştum. Bunun doğruluk payı oldukça büyüktü. İlerleyen saatlerde Lucia'nın soruları hız kesmeden arka arkaya hücum ederken üçüncü şarap kadehinden sonra hafifçe çakırkeyif olduğumdan benimle röportaj yapmak isteyen partnerimin neler hissettiğini aşağı yukarı tahmin ettim. Tabii ki bu arada, kanımda gittikçe yoğunlaşan alkol miktarının beni ele vermemesi için bir tilki kadar kurnaz olmak zorundaydım.

"Anneniz İtalya'nın neresinden?"

"*Montetresino*" *dedim uydurarak tabii ki burada böylesine* bir yer olmasını umut ediyordum.

"Hiç duymadım. Nüfus dairesine sordunuz mu?"

"Tabii ki. Ama bildiğim üzere İtalyan yetkililer..."

"Nazione'ye ilan verebilirsiniz!"

"Ah bunu zaten yaptım ama ne yazık bir sonuç çıkmadı!"

"Ve annenizin geçmişine dair resimleri ya da resmi evraklar yok mu? Bu çok garip."

Doğrusunu söylemek gerekirse anemin geçmişiyle bağlarını kopartmaya karar verdikten sonra bazı evrakları lavabonun içinde şenlik ateşi yakarak imha ettiğini tahmin ediyordum. Annem hastanedeyken evi binlerce kez alt üst etmiş ama lanet olası tek bir resim bile bulamamıştım. Bazen annemin hayatının benim doğumumla başladığına inanıyordum.

"Ne yazık ki evimiz yandığında her şey yok olup gitti," dedim utanmadan yalan söylemeye devam ederek. Lucia şaşırmışçasına eliyle ağzını kapattı.

"Ne korkunç!"

"Evet. Çok korkunç."

"Anneniz en azından Montetresino'daki adresini hatırlamıyor mu? Ya tanıdıkları, arkadaşları belki de komşularını?"

"Ne yazık ki hayır." Kafamı salladım ve Claire'in şaşkın yüz ifadesi gözlerimin önünde belirdiğinde kıkırdamamak için çaba sarf etmek zorunda kaldım. "Yangının şokundan."

Lucia endişe içinde kafasını salladı, Rosa-Maria derin bir iç çekti. Alberto ve Rosa-Maria'nın kocası olduğu söylenen Paolo başını eğdi.

"Demek anneniz hafızasını yitirdi," dedi Lucia açıklama yaparcasına ki bunun üzerine kafalarını eğmiş Alberto ve Paolo düşüncelere dalmışçasına çiğnemeye devam etti. İşte bu. Claire yalan söyleyemediğimi bir daha asla iddia edemeyecekti. Benim yanımda Münchhausen'li Baron bile kıskançlıktan top güllesinden aşağı düşerdi. Tanrı'ya şükürler olsun ki Lucia annemin hafıza kaybını daha fazla sorgulamadı.

"Evlisiniz değil mi, Hanna?"

"Ah, Lucia! Sinyoranın yemesine izin ver. Daha bir süre boyunca bizimle birlikte olduğuna göre onu soru bombardımanına tutacak bolca vaktin olacak," dedi Fabrizio tehditkâr bir ses tonuyla. Ancak o zaman Fabrizio'nun sadece sinirli değil aynı zamanda da yorgun olduğunu fark ettim.

"Birlikte yaşadığın insanlarla ilgilenmediğin bir sır değil!" dedi Lucia kırılmışçasına.

"Ben birlikte yaşadığım insanları umursarım ama bunu kanıtlamak için hayat hikâyelerini ağızlarından penseyle çekmeye gerek yok."

"Örneğin Rosa-Maria'nın en sevdiği renk ne? Hmm..." Lucia'nın gözleri parladı ve elleri oyunca bebek yumruğuna büründü. "Paolo'nun en sevdiği içecek? Alba'nın eğitimin aldığı bölüm? Annemin adı? Senin ilgi duyduğun ya da ilgilendiğin tek şey şu lanet olası kayısıların!"

Fabrizio'nun yüzü asıldı.

"Kayısılar konusunda tabii ki haklısın. Sen meraklı keçinin tekisin ve her şey ilgini çekiyor ama ben hayatımızı idame ettirecek kazancı elde etmek için uğraştığım için vurdumduymaz oluyorum. Şimdi yemeğe devam edebilir miyiz?"

"Buradaki herkes geçimimize katkıda bulunuyor. İstisnasız!" Lucia burnundan soluyan küçük inatçı bir keçiyi az da olsa andırıyordu. Birdenbire Fabrizio'ya acımaya başlamıştım.

"Her şey yolunda, beni gerçekten hiçbir şekilde etkilemedi." Ne yazık ki dikkatlice ortalığı yumuşatmaya çalışmam bir işe yaramadı. Lucia kendi kendine ve Fabrizio baş ve işaret parmağı şakaklarında kafasını eğdi.

"Yaygara yapmak yerine üretime geçmenin zamanı çoktan geldi" dedi Fabrizio sessiz. Ama yeterince sessiz olamamıştı çünkü Lucia'nın yüzü asıldı ve derhal sessizleşti. Ağzım açık halde Fabrizio'ya dik dik baktım.

"Bu hoş olmadı," dedim düşünmeden. Fabrizio'nun gözleri iyice kısıldı.

"Bu konunun sizi ilgilendirmediğini söylemek isterim, Sinyora Philipp. Bu bir aile meselesi. Üstelik Lucia başlattı."

"Bu sadece bir aile meselesi değil!" dedim karşı saldırıya geçercesine. "Burada söz konusu olan şey duruşunuz, kadınlara karşı, Sinyor Camini. Merdaneyle dövülmeyi hak ediyorsunuz."

Fabrizio duydukları karşısında rahatsız oldu. "Ben kesinlikle..."

"Sorun değil Hanna, Fabrizio öyle demek istemedi." Şaşırmışçasına Lucia'nın yüzüne baktım. Onu savunuyordu. Onu savunuyor muydu? Dişlerimin arasından derin bir nefes aldım.

"Öyle demek istediğinden eminim. Ve sizden özür dilemesi gerektiğini düşünüyorum!"

"İki saattir burada olmanıza rağmen oldukça ileri gitmekten çekinmediniz. İçinizde ilk bakışta fark edilmese de gerçek bir İtalyan barındırıyorsunuz." Fabrizio'nun ağzının kenarı seğirdi ki bu beni daha da kızdırdı.

"Bu kadar kibirli olmasanız daha iyi olacak, tam maçosunuz!"

Sanırım o andan itibaren iki hafta mutfak hizmetini atlatıp atlatmayacağımı artık düşünmeme gerek kalmamıştı. İşe güle güle diyecektim. Ama Fabrizio beni kovmak yerine komik bir fıkra duymuşçasına kahkaha atmaya başladı.

"Masada huzur istiyorum! Nonna birbirimizin boğazına sarıldığımızı görse utanırdı," dedi Rosa-Maria gümbürdeyerek.

Utanmışçasına ellerimi incelemeye başladım. Belki de biraz aceleci davranmıştım.

"Nonna öldü!" dedi Fabrizio soğuk bir ses tonuyla. "Artık kimseyi pataklayamaz."

Fabrizio'nun gazabı ölü sessizliği kaplamış mutfağı çınlatırken bazı bakışlar tabaklara sabitlendi.

Alberto ellerini çırpmaya başladığında istemeden sıçradım. "Rosa-Maria? Şu tavşan, kavga eden çocuklara tahammül edemediğinden tencereden kaçmadan masaya koymakta fayda var. Karnım acıktı!"

Üzerimde şaşkınlıktan fazlası vardı. Bu aile sadece basmakalıp bir İtalyan ailesi değil aynı zamanda da oldukça tuhaftı. Önce tuvalete oradan da yağmurlu bir belirsizliğin içinde yok olmanın yollarını ararken, Rosa-Maria boşalmış makarna tabaklarıyla birlikte masadaki tüm fikir ayrılıklarını da beraberinde götürdü. Masanın etrafında oturan herkes birdenbire hararetli biçimde konuşmaya başladığından eller kollar havada uçuştu. Fabrizio ve Lucia az önceki kavga yaşanmamışçasına birbirlerine gülümsüyorlardı. Bir uzlaşmaya varmak için saatlerce dil dökmeye alışkın olan ben, kendimi bir şekilde aldatılmış hissettim. Profesör Doktor Günther Philipp ile yapılan bir tartışmayı basitçe, "Karnım acıktı," diyerek bitirmeye asla cesaret edemezdim.

Göz açıp kapatıncaya kadar bu sefer ana yemek için temiz tabaklar konuldu ve Rosa-Maria kızartmayı masaya koydu. Burnuma et, kayısı ve şarap karışımı bir koku geldi. Tre Camini'nin tatlı meyveler konusunda özel bir uzmanlığı vardı.

Ne yazık ki şu anda buradan toz olup gittiğim takdirde bunu asla öğrenemeyecektim. Bakışlarım dikkat çekmeden, önce duvar saatine ardından pencereye kaydı. Dışarısı zifiri karanlıktı. Ve ben kesinlikle çakırkeyiftim.

Tereddüt içinde çatal bıçağımı kavradım. Çatalımı batırır batırmaz tabaktaki et kemikten yağ gibi ayrıldı. Ne kadar direnSem de ağzım sulanmaya başladı. Bu yemek lokantada önüme gelen yemekten çok farklıydı. Fabrizio'nun Carlo hakkında söyledikleri gerçek olabilir *miydi?*

"Tavşan seversiniz, değil mi?"

"Tabii ki... Yani çok," dedim Fabrizio'nun alnında beliren çizgiyi fark eder etmez. Ah, bu adam dört adet ateşleme fitiline sahip barut fıçısından farksızdı. İnatla bakışına karşılık verme-den çatalı ağzıma götürdüm... Ve gözlerimin duyduğum şaşkınlıktan kocaman olduğunu hissettim.

"Oldukça lezzetli, değil mi?" dedi Fabrizio riyakârca. İkinci lokmayı ağzıma atarken bakışları yüzüme sabitlendi. Onu kıvrandırmak için üçüncü bir lokma daha attım. Tavuk kızartmasında olduğu gibi tavşan da tatlı harçlarla harmanlandığında inanılmaz lezzetli oluyordu. Ve burada da sonuç mükemmel bir lezzet olmuştu. Kendinden geçmişçesine eti kemiklerinden ayıran Alberto gibi davranmamak için kendimi toplamak zorunda kaldım. Abartıya yer vermeden çatal bıçağımı yavaşça tabağın yanında duran peçetenin üzerine bıraktım.

"Kendiniz mi kestiniz?" dedim zaman kazanmak istercesine. Alberto sıyırdığı kemiğe baktı. Paolo yutkundu ve şarap kadehini masaya koydu. Kısaca bakıştılar.

"Kesmesek neden besleyelim ki?" dedi Alberto Paolo'ya ve Paolo da onu onaylarcasına kafasını salladı.

"Her durumda inanılmaz lezzetli!" Masanın etrafındakilere bakarak ihtişamla güldüm ama ayaklarıyla sandalyeyi sallayan Fabrizio'ya baktığımda gülüşüm az da olsa soldu. Fabrizio'nun duyduğu memnuniyet yüzüne yansımıştı.

"Bu Nonna'nın eski bir tarifidir," dedi Lucia sessizce Rosa-Maria'nın sırtını sıvazlarken. Fabrizio'nun ayakları fayans zemine yapıştığında çatırtıya benzeyen bir ses çıktı.

"Misafirlerimize her zaman en iyisi!"

Misafir sözü bir şekilde kulağımı tırmaladı. Buradaki varlığımdan benim kadar hoşnut olmadığından hiçbir şüphem yoktu.

"Hanna?" Olduğum yerde kaldım ve dengemi sağlamak için tırabzanı aradım. Paolo ve Rosa-Maria akşam ekspressosundan sonra veda ederek köye dönmüşlerdi. Fabrizio onların gidişini fırsat bilerek tek bir kelime söylemeksizin dışarı çıkmış ve Alberto bir gölge misali onu takip etmişti. Ben de iki sahte esnemeyle ve vurgulayarak, "Çok yorgunum... Ve yemek için teşekkürler, dedikten sonra mutfaktan kaçmayı başarmıştım. Loş karanlığın içinde fısıldayan ses odama çıkma hayallerimi suya düşürdü. Yavaşça döndüm. Merdiven basamaklarına oturmuş Lucia kocaman parlak gözleriyle bana bakıyordu.

"Efendim?"

Fırlarcasına ayağa kalktı ve elimi tuttu. Elimi geri çekme isteğim oldukça büyüktü ama Lucia bana karşı kibar davranmıştı ve Tanrı şahidim olsun bu gece oldukça kaba davranmıştım.

"Bana bir söz verir misin?"

Pembe yüzüne baktım ve kötü şeyler söyleyeceğini tahmin ettim. "Fabrizio'ya karşı kaba davrandıysam... Çok üzgünüm."

"Hayır! Harikaydın!" Lucia'nın sesi titriyordu. "Beni savunmana bayıldım. Biliyor musun? Bu evde... Yani şu Caminiler biraz eski kafalıdır."

Aslında bunu kendim de tespit etmiştim ama ben bu kavramı daha çok Fabrizio'ya yakıştırmıştım.

"Ben sadece teşekkür etmek istedim ve..." Lucia söyleyeceklerini yarıda kesti ve bana sarıldı. "Zor bir dönemden geçiyoruz. Nonna'mız kısa bir süre önce öldü ve o... Biz... Yani hepimizin dengesi bozuldu."

Dengemiz bozuldu oldukça yumuşak bir tasvirdi. Gözlerimi devirdim ama şükürler olsun ki Lucia beni sıkı sıkıya sarmaya devam ettiğinden görmedi. Dikkatlice pençelerinden kurtulmaya çalıştım.

"Tamam canım sorun yok," dedim yumuşak bir ses tonuyla güven verircesine. Ama Lucia ağlamaya başladı. "Sana ne söz vermemi istiyorsun?"

"Kalacağına dair."

Kahretsin.

"Ben..."

"Hayır, lütfen bir şey söyleme. Bu akşam alışkın olduğumuz akşamlardan biri değildi. Normalde bu ailenin tüm üyeleri birbirine karşı sevgi doludur. Bize bir şans daha ver."

Ne diyeceğim şimdi? NE DİYECEĞİM?

"Bana farklı bir şey hissettiriyorsun. Bize iyi geleceğine inanıyorum, Hanna. Ve şu anda bize iyi gelecek birine gerçekten ihtiyacımız var."

İki kere kahretsin.

Bu haksızlıktı. Çakırkeyiftim, reglime az kalmıştı ve kafamın içinde bir düşünce kelebeğin kanat çırpışından daha uzun bir süre kalmıyordu."

"Tabii ki kalacaksın," dedi Claire karanlığın içinden fısıldayarak.

"Hanna!" Lucia yalvaran bakışlarla yüzüme baktı.

"Bu bakışı aynanın önünde mi çalıştın?" dedim ağzımdan kaçırarak.

"Her gün." Belli belirsiz gülümsedi. Çok garip. Bir an için birbirimizi birkaç saatten beri değil de yıllardan beri tanıyormuş gibi hissettim.

Peki, öyle olsun.

İki hafta mutfakta çalışacağım.

Şansım biraz yaver giderse iki haftanın sonunda bu bedbaht kül kabından kurtulup bunun yanında işimi de kurtarmış olacaktım. İşte o zaman tekerlekli bavulumu sadece arkadan göreceklerdi. Göğsüm kabardı ardından indi, parmaklarımı sırtında üst üste koydum.

"Tabii ki kalacağım. Gerektiği kadar..."

Ve işte tam o esnada, hayatın gerçekten adi olduğunu düşündüm.

5

Fabrizio

Montesimo'da güneş doğduğunda güneşin tepelerin üzerinde olgunlaşmış bir kayısı görünümüne büründüğü ve sabah sisini lilaya dönüştürdüğü bir an vardır. Güneş o gün için gerçekten doğup doğmayacağını düşünüyormuşçasına dakikalarca olduğu yerde sabit kalır. Bu manzara her doğa aşığının nefesini keserdi ama ben alışkın olduğumdan görmezden gelebiliyordum. Güneşe bakmak yerine bu yaz mayısta ilk çiçeklerini açtıktan sonra ilk kayısılarını verecek genç ağaçlara baktım. Başparmağını hafifçe bastırdığında yüzeyleri hafifçe çökecek tatlı bir kokusu olan sarı kırmızı meyveler. Doğruldum ve gözlerimi kıstım. Paolo traktörünü çıkartmıştı bile. Ekip şefimizi bir cümleyle tasvir edecek olsam tarlaları sürmek için nefes aldığını söyleyebilirdim. Ama bunu yaparken hasat çok da umurunda olmazdı. Onu mutlu eden tek şey tek sıra halinde ip gibi dizilmiş meyve ağaçlarıydı.

Arka taraftaki kayısı tarlasında sırtlarında adam boyu küfeler taşıyan adamları gördüm. Polonyalı meyve toplayıcıları oldukça dayanıklıydı. Stanko, Jaroslow, Bartek ve adları her neyse... İtalya'da tarlada daha iyi çalışanını bulmak mümkün değildi. Montesimo'da bile... Babam ailesinin ve köy halkının karşı çıkmasına rağmen ilk Polonyalı ırgatları getirdiğinde sekiz yaşındaydım. Ama Federica Camini'ye babası Eduardo'dan miras kalan inatçılık işe yaradı. Irgatlar dürüst ve çalışkandı. Ve İtalyan mutfağını öylesine iyi değerlendiriyorlardı ki ırgat taburu Rosa-Maria'nın makarnalarından yedikten sonra Nonna yorumlarını almak için onları espresso içmeye davet ediyordu. İşte o günden beri yabancı diller ve kahkaha sesleri ağaçların tamamı toplanıp günler yakıcı ve kuru oluncaya kadar tarlalarımızı inletiyordu.

Koruluğa adım attığımda ayaklarımın altındaki toprak yumuşadı. Yere çömeldim ve bir miktar toprağı avuçlarımın arasına aldım. Kokusu asidik, yapısı olması gerektiği gibi doygun ve nemliydi. Carlo olsaydı sevişmeye hazır dolgun hatun gibi derdi. Budala adam. Gülümsedim ama gülüşüm ruhuma ulaşmadı. Her şey mükemmel bir hasat olacağına işaret ediyordu. Ama olmayabilirdi de.

Eşofman giymiş gölge, kafası eğik halde çabucak yanıma yaklaştı. Nefesi tutkuyla ilerlemeye çalışan lokomotif misali havaya çarptı. Paolo ile birlikte gitmek ve enerjisini başka bir yerde kullanmak yerine tepeleri koşarak aşmasının nedenini anlamıyordum. Beni fark edinceye kadar onu uzak bir mesafeden beri izlemiştim. Kafasını kaldırıp beni gördüğünde yolunu değiştiremeyecek kadar geç kalmıştı. "Günaydın Fabrizio," dedi nefes nefese kalmış halde olduğu yerde koşmaya devam ederek. Alnında birikmiş terler parıldıyordu. Ne kadar çaba sarf

etsem de bir infiale engel olamadım. Aslında daha geçen hafta küçük erkek kardeşime daha hoşgörülü olacağıma dair yemin etmiştim. Büyük bir çaba sarf ederek kaba olmayan sözler sarf etmeye çalıştım.

"Kaynanan tarafından kovalanıyormuş gibisin. Şu sonu gelmez koşmalarınla bir şeyler mi ispat etmek istiyorsun?"

Yani, aslında bu kadar sert olmak istememiştim. Marco'nun yüzü hemen asıldı. Hiçbir zaman espri anlayışı olmamıştı ve kendisiyle ilgili yapılan şakalara bugüne kadar asla gülmemişti. Bu özelliğinden dolayı teneffüslerde yumruğumla onu köyün dayak atan çocuğuna karşı savunmak zorunda kalmıştım. Bana gösteri yapmak istercesine yerinde daha hızlı koşmaya başladı.

"Buna spor denir. İnsanlar bunu fit ve dengede kalmak için yapar. Ve böylece yemek yemekten ne denli zevk aldıkları belli olmaz."

Bakışları karnımı delip geçti.

"Kayısı hasadı da en az spor kadar iyi gelir insana, en azından bir amaca hizmet eder. Şu zıplamayı bırakabilir misin?" dedim sert bir ses tonuyla karnımı içime çekerek. Marco gözlerini kısmış halde yüzüme baktı ama kendine has zıplamasına devam etti.

"Altı aylık bilançoyu okudun mu?" Tipik Marco. Kendini yenik hissettiğinde vakit kaybetmeden konuyu değiştirirdi.

"Hangi rapor?" Safı oynamaya devam ettim.

"Demek okudun."

Sessiz kalmak her zaman erdemdi. Marco kaşlarını kaldırdı.

"Bu konuda söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

Söyleyecek çok şeyim vardı. Ama canım bir daha hesap makinesiyle burnumun dibinde dolaşmasını engellemek için onu bir tavuk misali gırtlaklamak istiyordu.

"Söyleyecek bir şey yok," dedim kuru bir ses tonuyla.

"Ekinlerden ettiğin zararı otel ve lokantadan elde ettiğin kıt kanaat kazançla finanse etmeye devam edeceksin, öyle mi? Bu inanılır gibi değil."

"Ne dediğini bilmiyorsun sen. Küçük bir pansiyonumuz var, bir otel işletmesi değil."

"Hayır Fabrizio, hiçbir fikri olmayan sensin. Parasal anlamda bakıldığında..."

"Senin bakış açın burada asıl nokta değil. Babamız kayısı ağaçlarından vazgeçmemize asla izin vermezdi. Üstelik büyükannemiz de vermezdi."

"Babamızı en son yirmi yıl önce yani ortadan yok olmadan önce gördüğünü unutmuş gibisin... Ve Nonna öldü," dedi Marco cevabı suratıma yapıştırırcasına.

"Tarlalarımızı ne kendini bir şey sanan golf kulübüne ne de bir köpek balığı misali ağzını açmış inşaat firmalarına satayacağız. Değerinin üç katını verseler bile. Tre Camini tarıma dayalı bir işletmedir. Onu lükse düşkün turistleri kapacak bir tuzak haline dönüştürmeye niyetim yok."

"Bunun yerine her dört senede yeniden ekmek zorunda kalacağın büzüşmüş organik kayısılarının uluslararası pazarda patlama yapacağını umut ediyorsun. Sorun yok ağabey... Kime ne istiyorsan ispat edebilirsin," dedi Marco kekeleyerek kızgın bir ses tonuyla. "Böyle devam et. Karısının ölümü atlatamayan

babamızın çılgın fikirlerini yaşatmak istediğinden ailemizi felakete sürükle. Ama şansımız yaver giderse bu iş Nonna sayesinde kısa bir süre sonra sona erecek. Yani daha net söylemek gerekirse on iki ay sonra burada söz sahibi olacağım."

"Söylediklerine dikkat et," dedim fısıldayarak, tehdit edercesine cebime soktuğum ellerimi yumruk yapıp Marco'yu pataklama arzusunu bastırmaya çalışırken. Marco'nun dudaklarında gülümseme belirdi. Tanrı şahidim ki beni bu denli sinirlendiren başka biri yoktu.

Marco bir kez daha zıplamaya başladı, sırtını döndü ama dans edercesine iki adım yaklaştı. "Annem, babam ve Nonna... Ölüleri oyuna katmıyorum. İşte bu yüzden yaptığım şeyde iyiyim. Aklıma gelmişken iyi olmak için yavaş yavaş bir eş arayışına girmen gerekmiyor mu?"

Söylenenleri mi yoksa söylenmeyenler mi bardağı taşırdı bilmiyorum ama beynimde yankılanan 'zınk' sesinden sonra avazım çıktığı kadar bağırarak Marco'nun üzerine yürüdüm.

Hanna

Hayatım boyunca güneşin böylesine güzel doğuşuna şahitlik ettiğimi hatırlamıyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse güneşin doğuşunu kendi gözlerimle gördüğümü söyleyemem çünkü erken kalkan biri değildim... Ama gecenin geç saatlerine kadar ayakta da kalmam. Kendimi dinç hissetmem için on saatlik bir uykuya ihtiyacım var ki bu akşamın

onundan kızıl gökyüzünü görmeyecek kadar uyumam anlamına geliyordu. Eğitim hayatım boyunca bile bu uyku düzenine sıkı sıkıya bağlı kaldım. Sabahın ilk ışıklarına kadar Berlin'deki barlarda takılan ve ardından kocaman kahve bardaklarıyla derslere gelen yaşıtlarım vardı. Düzenli bir hayat yaşamam çok fazla arkadaş edinmeme yardımcı olmasa da oldukça yüksek bir mezuniyet notu hediye etti. Arkadaşlıklar nasıl olsa gözümüzde büyüttüğümüz şeylerdi. Hayatta yükselmek isteyen herkesin yapacağı en iyi şey kendine güvenmekti.

Bedenimin kalanıyla saate alışmaya çalışan gözlerimi ovuşturdum.

Dışarıda dolanan insanlar olsa da ne onların ne de traktörün sesi beni uyandırmamıştı. Pencerenin mandalı sıkışmıştı ve mandalı gevşetinceye kadar birkaç saniye boyunca çaba sarf etmek zorunda kaldım. Lila rengindeki huzur veren sabahın sessizliğini akordu bozulmuş bir çalgı misali katleden dayanılmaz gürültünün kaynağını aradım. Camı açtığımda nemli, serin bir hava yüzüme vurdu. Avluda ne tekerlekleri gıcırdayan bir el arabası ne de çıkrık vardı. Bunun yerine beyaz bir horoz ahırın önündeki taş yalağın üzerine çıkmış suya yansıyan görüntüsüyle avazı çıktığı kadar kavga ediyordu.

"Köy hayatı," dedim mırıldanarak ve yatağa girmek için arkamı döndüm. Bu köylülere neden alışmam gerektiğini bilmiyordum. Yatağa doğru ilerlerken cep telefonumu aldım ve yorganın altına girdim. Claire'den iki cevapsız arama vardı. Claire her şeyi yoluna koyduğumu öğrendiğinde sevinecekti. Belli belirsiz bir gülümsemeyle arama tuşuna bastım.

"Buon giorno, Sinyora!"

Kapı kırılırcasına açılıp Rosa-Maria'nın tombul yüzü kahve tepsisinin üzerinde belirdiğinde korkudan neredeyse elimdeki cep telefonunu yere düşürecektim. Uzun mutfak önlüğünün altından, ayağıyla fark ettirmeden ve hiçbir şey dökmeden odanın kapısını kapattı.

"Gü-nay-dın," dedim kekeleyerek ardından doğruldum ve titreyen parmaklarımla telefonu kapattım. Rosa-Maria tepsiyi yatağın üzerine koydu ve kollarını her iki tarafa sarkıtmış halde yatağın kenarında durdu.

"Uyanmışsın bile, aferin!" Sesi dostça ama öylesine enerji doluydu ki biraz daha uyuma fikrinden ne yazık ki vazgeçmek zorunda kaldım.

"Şöyle böyle," dedim sırıtarak ses tonum haddinden fazla sinir bozucu çıkmadığını umut ettim. "Şu avludaki horoz başka seçenek bırakmadı."

"Horoz mu?" Rosa-Maria düşünceli bir edayla pencereye doğru baktı.

"Evet, şu beyaz olan. Aşağıda avluda," dedim tekrar ederek çünkü İtalyancamın az da olsa köreldiğini düşündüm. Rosa-Maria derin bir nefes aldı ve elini havada savurdu.

"Ah, sen Vittoria'dan bahsediyorsun. O bir horoz değil tavuk."

"Ama... Horoz gibi ötüyor. Tavukların bunu yaptığını düşünmezdim."

"Horoz gibi davranmak için horoz olmak gerekmez inan bana," dedi Rosa-Maria alnına hafifçe vurdu ve ardından sır dolu bir gülümseme yüzünü kapladı. Neden bahsettiğini anlamasam da gülümsedim. Mis gibi kahve kokusunun yükseldiği porselen

fincana bakarken kendimi bir şekilde kötü hissettim. Söz konusu fincan son ziyaretimde buradan alıp çantama attığım ardından geri göndermesi için Sasha'ya verdiğimin bir eşiydi.

"Çok güzel bir porselen takım."

"Turistler de aynı fikirde. Hepsini çalıyorlar," dedi Rosa-Maris homurdanarak çırpmak için arkamdaki yastığı almadan önce.

"Bana kahve getirmeniz ne hoş," dedim kibar olmaya çalışarak. Ne yazık ki Rosa-Maria kibarlığımdan çok da memnun olmamıştı.

"Burada misafir olduğun sürece kahven yatağına gelir. Kahve gelmediğinde misafirliğin sona erdi demek. Yani yatağına kahve gelmesine alışma," dedi çabucak ardından gecelikle yatağımın üzerinde otururken yatak örtüsünü katlamaya başladı.

"Bunu yapmanıza gerek yok, dedim karşı çıkarak, normalde baldırlarımı kapatan geceliğimi dizlerime kadar çekerek. Rosa-Maria dantelli geceliğimin dekoltesine pişkin pişkin baktıktan sonra ağzını yamultarak banyonun kapısını işaret etti.

Aceleyle ayağa kalktım, sandalyenin kenarında asılı duran pantolonumu aldım ve bir metre karelik banyomda duran tekerlekli bavuluma bakmadan giyindim. İnşallah Sinyora Camini karşısında iç çamaşırlarımla durduğum için beni bağışlar dedim kendi kendime. Ama bayan cehennem zebanisi canı istediği kadar odamda durmaya devam ettiği sürece kül kabımın bavulda kalmasının daha doğru olacağına karar verdim.

Merdiven boşluğu gün ışığında çok daha hoş duruyordu. Renkli çatı penceresinde sızan sabah güneşi tırabzanlardan ka-

yan elime gökkuşağının renklerini yansıtıyordu. Dizlerim ya kanımdaki alkol kalıntılarından ya da alışkın olmadığım saatte kalkmış olmaktan dolayı halsizdi. Şükürler olsun ki koridorda yapmak istemediğim şeyleri yapmam için beni zorlayacak başka bir İtalyan hatun yoktu.

Bunun yerine duvara monte edilmiş ahşap bankın üzerinde zar zor nefes alan bir adam spor ayakkabılarıyla meşguldü. Ayakkabılarının bağcıklarını çözerken elleri titriyordu ve sırtındaki koyu renk ter lekesi sıkı bir antrenmanın ispatıydı.

"Günaydın!" dedim ama sesim merdiven boşluğunda abartılı bir şekilde yankılandığından elimde olmadan sıçradım. Adam kafasını kaldırıp baktığında ter içinde kalmış alnı gözüme çarptı.

"Buon giorna, Hanna."

Buradaki varlığımdan herkesin haberdar olması çok can sıkıcıydı çünkü tanımadığım birinin bana adımla hitap etmesi hoşuma gitmezdi. Utanmadan beni tepeden tırnağa süzdü. "Bir şehirli için erken kalmışsınız." İnce dudaklarında bir gülümseme belirecekti ama alt dudağındaki yara kasıldığında acıyla yüzünü ekşitti.

"Düştünüz mü?" Merdivenleri yavaşça indim. Sondan bir önceki basamak hoş olmayan bir gıcırtı çıkarttı.

"Yaralanmışsınız."

"Bu sizin endişe etmeniz gereken bir şey değil. İyi uyudunuz mu?"

"Bu tarz samimi sorulara cevap vermeden önce kendinizi tanıtmanız daha doğru olmaz mı?" dedim kibar bir ses tonuyla.

"Ah, dalgınlığıma verin!" dedi sırıtarak. "Marco Camini, ailemizin yüz karası ve biraz geveze olsa da muhteşem bir kadının kocası. Lucia sizden söz etmekten kendini alamadı." Elini uzattı ben de tereddüt içinde elini sıktım. Eli soğuk ve terliydi.

"Demek Marco sizsiniz... Düşünmüştüm ki..."

"Ne düşünmüştünüz" Yüzünü beklenti içinde olduğunu anlatan bir ifade kapladı.

"Hiçbir şey," dedim çabucak ardından gülümsedim. "Dün gece yokluğunuzu hissettik. Yani demek istediğim yemekte."

Marco alay edercesine kahkaha attı ve eşofmanının kolunu yarasına bastırdı. "Erkek kardeşimi yeterince iyi tanımıyorsunuz daha. İnanın bana yokluğumu fark etmemiştir bile," dedi kumaşın ardından mırıldanarak.

"Demek Fabrizio'nun kardeşisiniz?"

"Sizi şaşırttı mı?"

"Birbirinize çok da benzemiyorsunuz," dedim sıkılarak başka bir tarafa bakarak. Marco'nun gözleri açık kahverengi neredeyse bakır rengindeydi ve ağabeyinin neredeyse anlaşılamayan siyah gözlerinden çok daha sıcaktı.

"İnanın bana aramızdaki fark sadece dış görünüşümüz değil. Ama şimdi size dönelim. Siz de mutfakta çalışacak birine benzemiyorsunuz."

Konu değişimini ve alaycı yorumunu beğenmedim.

"Ah, evet?"

"Elleriniz çok yumuşak ve ayrıca güzelsiniz de," dedi ve ardından da göz kırptı. Marco'nun bir şekilde ağabeyine ben-

zediğini iddia etmek zordu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse Lucia'nın asık suratlı Fabrizio yerine sıcakkanlı biriyle evli olması beni inanılmaz rahatlattı. En azından bu sefer antenlerim doğru sinyal almıştı.

"Beni yakaladınız." Şaka yaparcasına sesimi alçaltım. "Lütfen beni ele vermeyiniz, aslında ben Alman İstihbarat Bürosu adına çalışıyorum ama şu anda firardayım."

Marco ciddiyetini koruyarak kafa salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Firardaymışsınız gibi duruyorsunuz. Ya da en azından gizli bir görev için yollara düşmüş."

"Gerçekten mi?" Gülüşüm bir şekilde doğal değildi. "O zaman kamuflajımın üzerinde biraz daha çalışmam gerek."

"Endişelenmeyin. Sizi ele vermem."

Söz verircesine iki parmağını havaya kaldırdı. "Büyük izci sözü."

"Beni rahatlattınız Sinyor Camini. Ve bu evin sakini olarak mutfaktaki görevime başlamadan önce kruvasan alabileceğim bir yer söyler misiniz?"

Marco komplo kurmuşçasına sırıttı. "Sinyora ajan çok akıllı, inanın bana bu güce ihtiyaç duyacaksınız. Ama size öncesinde bir tavsiye vermeme izin veriniz," dedi ve çenesiyle mutfağı işaret etti. "Mutfakta Rosa-Maria'nın kafanızı kopartmasını istemiyorsanız bizim çöreklerimize kruvasan demeyin sakın. Yani yazık olur size."

İşte tam o anda Marco Camini'nin ağabeyiyle en ufak bir benzerliğinin olmadığından emin oldum. Eğlenmiş olmanın yaratığı gülümseme mutfağa kadar bana eşlik etti ama mutfağın eşiğinden adım atar atmaz saniyeler içinde yok olup gitti.

Mutfağın içini buhar kaplamıştı ve sayısız yemek tarifi kitabı açık halde mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu. Çalışma tezgâhının üzerinde bulaşık ve yemek artıklarının arasında okul defterleri, dosya kâğıtları, mutfak aletleri vardı. Un torbalarından biri devrilmiş ve un izleri üzerinde dört adet kazanın kaynadığı ocağa kadar ulaşmıştı. Fabrizio Camini açık duran dolabın önünde yere çömelmiş asık bir yüzle deri kaplı net defterlerin karıştırıyordu.

"Bastığınız yere dikkat edin."

Elindeki not defterini kapattıktan sonra fırlatıp attı ve bir sonraki not defterini açtı. Yavaşça kargaşanın hüküm sürdüğü alanı geçtim ve herhangi bir yere çarpmadan ocağa doğru ilerledim ve tutuşmadan dosya kâğıdını ocaktan uzaklaştırdım. Gözlerimi kısarak kâğıdın üzerindeki el yazısına baktım. Makarna için baharatlı sos tarifiydi.

"Tam olarak ne yapıyorsunuz burada? İtalyan usulü yemek pişirmek bu şekilde mi? Rosa-Maria nerede?"

"Köye gitti. Alışveriş için." Fabrizio darmadağın olmuş bir yüz ifadesiyle baktı. Yüzü üç günlük sakalıyla çerçevelenmişti. Gözlerinin birine kan oturmuş, şişmişti. Ona dik dik baktığımı fark ettiğinde kafamı ocağın bulunduğu tarafa döndürdüm ve içgüdüsel olarak ocağın düğmelerini sağa sola çevirdikten sonra üzerindeki makarna tencerelerini tuzlu su damlalarının dans ettiği gözden alıp kenara koydum.

"Lokantanıza kilit vurmaya niyetliyseniz mutfağı ateşe vermekten daha kolayı var," dedim kızarak ve elim yanmadan tencerenin kulpunu bıraktım.

"Örneğin?" dedi Fabrizio mırıldanarak ve ardından sağındaki yığından bir not defteri daha çıkarttı ki bu yığının devrilmesine ve etrafa saçılmasına neden oldu.

"Yani, örneğin misafirlerinizi ıspanak soslu makarnayla zehirleyebilirsiniz. Gerekirse derin dondurucuda muhafaza edilmiş sebzeyle hazırlanmış ribollita da olur."

"O meselenin bir kazadan ibaret olduğunu size daha önce açıkladım. Biz derin dondurucudan çıkmış mamulleri kullanmıyoruz," dedi Fabrizio sakin bir edayla. Yani benim tarzıma göre oldukça sakindi.

"Kullanmıyor musunuz?" dedim tahrik etmeye devam ederek.

"Sizin sorununuz ne, Sinyora Philipp?"

"Sorunum yok, Sinyor Camini. Ben sadece mutfak işlerine yardım eden biriyim." Birkaç kez gözlerimi kırptım, Fabrizio alnını kırıştırdı. Sanatsal anlamda tam anlamıyla yeteneksiz olduğumu yüzüme bakan herkes anlardı. "Ayrıca burası oldukça dağınık. İlk iş günümde kâğıtları ayıracağım ve mutfağı ovacağım aklıma gelmezdi!"

Fabrizio sessizce beni tepeden tırnağa süzdü. "Tam olarak ne düşünmüştünüz?"

Bana mı öyle gelmişti yoksa gözleri alay edercesine parıldamaya mı başlamıştı? Kızgın bir edayla ocağı işaret ettim. "Buranın bir lokanta olduğunu düşünmüştüm. Biraz değişiklik yapıp yemek pişirmeye ne dersiniz?"

"Yemek pişirmek?" Neredeyse dokunaklı bir bakışla beni tepeden tırnağa süzdü. "Bu kılıkta mı?"

"Nesi var?"

"Topuklu ayakkabı giymişsiniz." Güç bela ayaklarını doğrulttu ve yavaşça ayağa kalktı.

"Bunlar Slingpumps."

"Açıklamanız için teşekkürler. Bluzunuz da oldukça pahalı bir şeye benziyor."

"Tam olarak sorun ne Sinyor Camini?"

"Benim için sorun yok ama sizin için olacaktır." Fabrizio omuz silktikten sonra tezgâhın üzerindeki kâğıtları uzaklaştırıp içi soğan dolu kovayı tezgâhın üzerine koydu. Lanet olası kocaman bir kovaydı. "Ribollita önerinize istinaden... Onu hazırlamak için Rosa-Maria'nın sana ihtiyacı olacak. Soyma ve doğrama işinde."

Duyduklarıma inanamamışçasına ağzına kadar dolu kovayı süzdüm. "Soğan mı soyacağım? Bunu yapacak yardımcılarınız yok mu?"

Fabrizio yüzünde rahatsız olduğunu ifade eden bir ifade belirdi. "Karşımda duruyor. Yoksa yaptığımız anlaşmayı unuttunuz mu?"

"Ayak işlerini yapacağımdan bahsetmediniz!" dedim kibirle. Fabrizio iki adım yaklaştı. Alnındaki kırışıklar cildine öylesine derinlemesine işlemişti ki neredeyse kaşlarına kadar uzanıyordu. İçgüdüsel olarak kalçam dolaba vuruncaya kadar geri gittim.

"Şimdi Sinyora, İtalyan mutfağına hoş geldiniz! Edinmiş olduğunuz yanlış izlenimlere karşın sebzelerimiz elle hazırlanır ve bundan sonra bu sizin göreviniz olacak. Ve yanlış anlaşılmasın diye söylüyorum: Lokanta bana ait ve siz önümüzdeki iki hafta boyunca mutfakta bize yardımcı olacaksınız. Yani ocak ovulacak dendiğinde ovulacak, soğanlar soyulacak dendiğinde par-

maklarınız kanayıncaya kadar soyulacak. Bunu yapmak işinize gelmezse... Kapının yerini biliyorsunuz."

"Elbette biliyorum!" dedim nefes alışımın arasında, ardından sırtımı dikleştirdim ve kapıya doğru uzattığı kolunu takip ettim. Ne yazık ki topuğum yerdeki yapraklardan dolayı kaydı ve alışkın olmadığım bir tarzda kapıya doğru ilerledim.

"Dışarıda yağmura yakalandığınız takdirde beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Ve büyükannemi yanınıza almayı unutmayın!" dedi arkamdan alaycı bir ses tonuyla ama ben arkamı dönmeden suratımı ekşittim.

"Dışarıda kıyamet kopsa bile..."

Yanaklarım alev alev yanarken külkedisine layık odamda durduğumda az önce Fabrizio Camini'ye el hareketi çektiğimi hatırladım ve o an hissettiğim korkunun tarifi yoktu.

Fabrizio

Inanılacak gibi değildi. Şu lanet olası evde alt üst etmediğim tek bir yer kalmamıştı. Ama Nonna'nın yemek tariflerinin olduğu yeşil kaplı not defteri bulmak yerine neredeyse otuz yıllık gecikmeyle sigaralarını ve şekerlemelerini sakladığı zulalarını buldum.

Çocukken bile Nonna'nın çikolataları yemek odasındaki gevşemiş parkelerden birinin altına saklayabileceğini düşünmemiştik.

Lokantaya adım attığımda, Lucia rezervasyonların kayıt edildiği defterden başını kaldırdı. Kepenkler henüz kapalıydı

ama hafifçe yamulmuş panjurların birinin arasından güneş parıldıyordu. Çalışma masasının üzerindeki lamba yanıyordu ve Lucia küçük masanın başında garip bir şekilde dalgındı. Dudaklarının kenarındaki kırışıklıklar, yüzüme bakıp gülümsediğinde birdenbire kayboldu.

"Bir kabahat işlemiş gibi duruyorsun."

Temkinli bir şekilde pantolonumun cebindeki ambalaj kâğıdını yokladım ve kafa salladım. "Nonna'nın not defterini arıyorum. Yeşil kaplı olanı. Onu gördün mü?"

Lucia okuma gözlüğünün üzerinden yüzüme baktı.

"Mutfak dolabında diğerlerinin yanında değil mi?"

"Hmm."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Neden diğerlerinden birini almıyorsun? Nonna'nın yüzden fazla okul defteri tarif dolu, birinde aradığını mutlaka bulursun."

"Ama bana yeşil kaplı lazım!" sesimin tonu istediğimden daha sert çıkmıştı. Lucia biraz rahatsız oldu ama ardından omuz silkti ve bir kez daha rezervasyonlara daldı. Rezervasyonların yazılı olduğu sayfa en alt satıra kadar doluydu. Sezon dışında, hafta ortasındaki bir gün için oldukça sıra dışıydı.

"Görmedim. Mutfaktan gelen sensin... Hanna nasıl?"

"Kim?" dedim düşünceli. Bu arada gözüm çalışma masasının arkasındaki dolabın çekmecesine takıldı. Tariflerin yazılı olduğu not defterini masa örtülerinin arasına saklamak Nonna'dan beklenen bir şeydi.

"Ciddi olamazsın, değil mi? Hanna Philipp. Mutfaktaki yeni yardımcımız. Fabrizio burada mısın?"

"Gitti." Bu arada kendini beğenmiş fıstığı unutmuştum. Tek dileğim aklını başına toplayıp Nonna'yı burada bırakmış olmasıydı. Aksi takdirde bir sorunumuz daha olacaktı.

"Ne dedin? Ona tam olarak ne yaptın Fabrizio Camini?"

"Ona hiçbir şey yapmadım. Kendini beğenmiş bir şehirlinin kaprisleriyle uğraşamam. Sinyora Philipp seçimini yaptı. Konu kapanmıştır." Dolabın en üst çekmecesini çekmeye çalıştım. Kilitliydi. Lucia afallamışçasına kafa salladı.

"Sana inanamıyorum!"

"Çekmecenin anahtarı sende mi?"

"Kendini beğenmiş olduğunu nasıl anladın? Ona ne söyledin?"

"Topuklu ayakkabı ve ipek bluzla çalışmak istedi."

"Ve kibarlık yapıp ona bir mutfak önlüğü uzatamadın mı?"

"Ah, ona birkaç tavsiyede bulundum özellikle de işi konusunda. İşte bunun üzerine bana hareket çekti. Anahtar sende mi?"

"Ondan özür dilemelisin," dedi Lucia ağzını buruşturarak. Kahkaha attım. O kadar da değildi. "Seni tanıyorum, Fabrizio. Ve onunla hangi ses tonunda konuştuğunu da az çok tahmin edebiliyorum. Özür dileyeceksin."

"Anahtar."

"Önce Hanna ile aranı düzelt."

"Ah! Lucia, o kadın çoktan tepeleri aştı bile." Tek bir kelime söylemeksizin yüzüme baktı. Ardından göz açıp kapatıncaya kadar anahtarlığını önlüğünün cebine attı ve inatla çenesini havaya kaldırdı.

"O zaman onu geri getirmek için arabana atla."

6

Çabucak içilmiş iki sigaranın ardından iki karara vardım. Birincisi sigarayı bırakmalıydım. İkincisi anahtarları cebine sokmuş bir kadının karşısında yapacak bir şey yoktu.

Bezgin bir halde boş kola kutusunu tekmeledim ve duvara çarpan kutu tavuklardan bazılarının ürkmesine neden oldu. Vittoria göğsünü kabarttı ve kanatlarını açtı ardından avludaki arkadaşlarını bilinmeyen bir yaratığa karşı savunurcasına pençelerini açarak teneke kutunun bulunduğu yere doğru ilerledi. Bir süre boyunca günahsız teneke kutuya karşı verdiği amansız mücadeleyi izledim ve Paolo'dan keçileri kaçırmış tavuğumuzu bir an önce tencereye koymasını rica etmeyi düşündüm.

Boş sigara paketini buruşturdum ve Nonna'nın çikolatasını cebimden çıkarttım. Çikolata vücut sıcaklığımda hafifçe erimişti ve ağzıma attığım parça yumuşak ve tatlıydı.

"*Bedenin için ekmek, ruhun için çikolata. Bunu asla unutma Fabrizio.*"

Tre Camini'yi ölümsüzleştirebileceğim tarifin yazılı olduğu not defterinin nerede olduğunu söylemeni tercih ederdim, Nonna. Tamam, belki biraz abarttım. *Unutulmaz* da olabilir. Kalan çikolatayı ağzıma attım, çiğnedim ve kakao tadı damağımda patlama yaratıncaya kadar emdim. Altın rengindeki ambalaj kâğıdı boş sigara paketi gibi pencerenin kenarındaki saksının içinde yerini aldı.

Ardından, Lucia'dan sonra beni birkaç saniye içinde tam anlamıyla çılgına çeviren ikinci dişiyi bulmak için yola koyuldum.

Misafir odasını boş bulmayı gerçekten ummuyordum. Açık duran yatağın önünde durdum ve komik bir fikirdi ama bir an için Sinyora Philipp'in elbise dolabının içine saklandığını düşündüm. Çocukluktan kalma bir alışkanlık daha, çünkü Marco kanayan bir burunla okuldan geldiğinde hiçbir dolap saklanmak için güvenli değildi. Bir seferinde onu Nonna'nın çamaşır dolabında iki büklüm olmuş halde buluncaya kadar saatlerce aramak zorunda kalmıştık.

Aslında misafir odasının dolabı birkaç boş askı haricinde boştu. Şu inatçı hatun ve anahtarlardan vazgeçmek üzereyken Nonna'nın da oralarda olmadığını fark ettim. Yılgınlığım öfkeli bir kararlılığa dönüştü. Elbise dolabının kapısını çarparak kapattım ve odayı terk ettim. Arabanın anahtarını kaptığım gibi garaja yöneldim.

Arabayı çalıştırıp avluda geri geri giderken tekerimin altındaki çakıl taşları etrafa sıçradı. Yine de kendime geldim ve araba yolunda ilerlerken hızımı düşürdüm çünkü bir araba kazasını

kıl payı atlatan Nonna, başkalarının hayatını tehlikeye atacak şekilde araba kullananlardan nefret ederdi. Ama bu karardan pişman oldum çünkü çıkış kapısının önünde duran Vittoria'yı bu dünyadan silecek fırsatı kaçırdım. Frene bastım ve yumruğumu kornaya indirdim ama Vittoria hiçbir şey olmamışçasına yolun ortasında solucan aramaya devam etti. On beş dakika içinde avludan buraya gelebilmiş olması tam anlamıyla muammaydı. Arabanın camını indirdim. "Toz ol, aptal tavuk!"

Vittoria ibiğini dikleştirerek saldırma arzusuyla gıdaklamaya başladı.

"Kış kış!" dedim motora var gücümle yüklendim ve bir an için kendimi tam anlamıyla bir ahmak gibi hissettim. Vittoria kafasını eğmiş halde boş boş yüzüme baktı. Bir şeyler düşünüyor gibi görünen bu duruşu inanılmazdı. Bir kez daha korna çaldım. Boşuna.

"Tamam, bunu sen istedin." Vitesi bire attım ve var gücümle gaz pedalına bastım ama diğer ayağımı debriyajdan çekmedim. Onu ezip geçmek için kararsız olmam inanılmazdı. Ama Vittoria olup biteni çok da ciddiye almış gibi değildi. Büyük bir ihtimalle boş kola kutusu iki buçuk tonluk bir arabadan daha büyük bir tehdit oluşturuyordu. Bir şeyler söylenerek yolun kenarına çıktı. Vakit kaybetmeden fırsatı değerlendirdim ve araba yoluna çıktım. Dikiz aynasında gördüğüm Vittoria'nın kanat çırpan hali, içimi birdenbire dayanılmaz bir sigara içme arzusuyla doldurdu.

Cadde tarafına baktığımda az kalsın kalbim duracaktı. Bir kez daha var gücümle frene bastım ve arabam sarı Ford Transit'e birkaç santim kala durdu. Burnuma çivi batmış patlak lastik kokusu geldi.

"Hoho, Fabrizio! Arkandan atlılar mı koşturuyor yoksa arazi aracını beraberinde cehenneme mi götüreceksin?" dedi neşeli bir ses. Ernesto Zanolla kucağında kahve termosu ve sandviç poşetiyle caddenin kenarındaki kaldırım taşına oturmuştu. "Kahvaltını yapmak için arabanı neden yolun ortasına bıraktın?" dedim yan camdan bağırarak. Yaşadığım korku iliklerime kadar işlemişti. Ernesto sırıttı ve iştahla muz büyüklüğündeki salamlı sandviçini ısırdı ve ardından kahve fincanını dolgun dudaklarına götürdü.

"Hey, söylediklerine dikkat et yoksa Carlo'ya hız levhalarını görmezden geldiğini söylerim."

"Hangi levhalar, Bay Bele-di-ye-baş-ka-nı?" Cevabımın daha da alaycı olması için unvana özellikle vurgu yapmak istedim.

Belediye Binası'nın restorasyonu kasabanın bütçesine öylesine büyük bir yük getirmişti ki şu anda sadece asfalt dökecek para vardı. Yani trafik levhalarına ayıracak ödenek yoktu. Özellikle uygun fiyatlı kâğıt levhalar yaptırma fikrine kapılan Ernesto'nun bu konuda başarılı olduğu söylenemezdi çünkü geçen fırtınadan beri tek bir tanesini bile bulmak mümkün değildi.

"Dikkatli ol çocuk, devlet memurunun kalbini kırma! Ayrıca belediye başkanı bugün öğleden sonra görevinin başında olacak."

"Yani o zaman onu kırmama imkân yok, değil mi?"

"Postacılar da devlet memurudur." Ernesto üzerinde posta amblemi bulunan şapkasına hafifçe vurdu ve babasının elektrikli treniyle ilk defa oynamaya izinli on bir yaşındaki bir çocuğun yüz ifadesini takındı. "Küçük pizzalarımdan birini ister misin? Pastırmalı da var."

"Çok kibarsın. Ama acelem var." Gözlerimi kısarak cadde boyunca baktım. Sinyora Philipp'ten en ufak bir iz yoktu.

"Şu gençlere ne oluyor? Hiçbirinin yaşlı bir adamla sohbet etmeye zamanı yok artık."

Ernesto kahvesinden bir yudum aldı ve ağzının içinde sağa sola hareket ettirdi. "Mutfaktaki Rosa'nın yanında olman gerekmiyor mu? Lokantayı açtınız değil mi? Rita bu akşam yeni elbisesini gösteremezse kafamı kopartır. Sana söyleyeyim zamane bunlar. Bir tuşla elbise kolileri Mailand'dan geliyor artık. Ve kim ödüyor? Zavallı Ernesto." Ernesto endişe içinde yüzüme baktı.

"Tekerlekli bir bavulu olan bir kadını tesadüfen görmüş olabilir misin?"

El hareketi çekip yanından ayrılan Hanna'nın yarım saat içinde bu denli uzaklaşması tam anlamıyla imkânsızdı. Ernesto düşüncelere dalmış halde çiğnemeye devam etti.

"Güzel bir kadın mıydı?"

Bilmiyorum dercesine omuz silktim. "Bir kadın işte. Yirmili yaşların sonunda."

"Onu daha iyi tarif edemez misin?" dedi Ernesto alay edercesine homurdanarak.

"Aşağı yukarı bir yetmiş boylarında, zayıf, kısa siyah saçlı, uzun burunlu, gözleri denizkızının yeşil gözlerine benziyor. Memnun musun?"

Ernesto'nun gözleri parıldadı. "Ah, Sinyora Hanna bu. Bunu daha önce söylesene."

"Onu tanıyor musun?" Aslında beni şaşırtmasa da sesimde şaşkınlık vardı. Ne de olsa Sinyora Philipp göze çarpan biriydi.

"Harika bir kadın, konuşkan... Ama onun da acelesi vardı." Ernesto derin bir nefes aldı ve şapkasının altından kafasını kaşıdı. "Kim olduğunu söyleyemesem de bana birini hatırlatıyor."

"Onun nasıl biri olduğunu değil nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Onu kayıp mı ettin?" Ernesto kafasını eğdi. "Öylesine bir kadına çok sık rastlanmaz özellikle de böylesine uygun bir zamanda." Göz kırptı ve Nonna'nın lanet olsası vasiyetnamesiyle dalga geçti. "Ona ne yaptın da kızdı, seni ahmak?"

"Ernesto, bilmek istediğim tek şey onu görüp görmediğin! Zamanı boşa harcayan açıklamalarını bu akşam karının akşam yemeğini öderken yaparsın."

Sözlerim etkili oldu. Cesur belediye başkanımızı titretecek biri varsa o da karısıydı. Rita Zanolla'nın keskin bir dili vardı ve *kesinlikle, keskinlik ve kesinlikle* mecazi değildi.

"Onu dün kesinlikle gördüm."

"Bugün?"

Ernesto cevap verme yerine düşüncelere dalmış halde başparmağının tırnağıyla dişlerinin arasını karıştırdı. O zaman Amalfi Bar'a gitmem gerekiyordu. Köyümüzün meyhanecisinin kokusu uzaktan gelen aromalı kahvelerinden tatmadan hiç kimse çekip gidemezdi. Ernesto'ya el salladım ve posta arabasını sollayabilmek için geri vitese attım. Arabanın yan tarafı dalları caddeye kadar uzanmış ardıç ağacına sürttü. Şu yabani ot misali ağacın budanması için Paolo'yu bilgilendirmem gerekiyordu. Diş bakımını sonlandıran Ernesto birkaç altın dişi görülünceye kadar ağzını kocaman açarak esnedi. "Salvatore'ye selam söyle! Ve Sinyora Hanna'yı bulursan belediyeye gel. Ona bir yemek borcum var!"

Hanna

"Artık çıkabilirsin. Gitti."

Utanmış halde dalları iğne gibi olan ardıç ağacının arkasından çıktım. Ernesto sırıttı ve bavulumu çekiştirmek için büyük bir çaba sarf ederken başını eğerek yüzüme baktı. Kendimi çukura atarken inşallah Giuseppa'nın başına bir şey gelmemişti. Arazi aracı öylesine büyük bir hızla üzerime gelmişti ki şu çirkin ağacın arkasına saklamaktan başka çarem kalmamıştı.

"Tre Camini'deki küçük işinizi halletmişe benziyorsunuz," dedi Ernesto ilgiyle, güç bela nefes alarak önünde durduğumda.

"Yani," dedim öfkeyle saçlarımın arasına girmiş birkaç ağaç dalını çıkartmaya çalışırken.

"Görünüşe bakılırsa çok hoş bir iş değilmiş." Ernesto'ya bakarak gözlerimi kırpıştırdım ve benimle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştım ama o herhangi bir ifade takınmadan düşüncelere dalmış halde caddeye baktı. Öfkem geldiği gibi çabucak yok olup gitti.

"Ah, Ernesto." Bitkin halde kendimi ot bitmiş kaldırım taşına bıraktım. Ernesto yavaşça ağzını şapırdattı.

"O kadar kötü mü?"

"Bana vereceğiniz bir iş var mı?"

"Anlıyorum."

Neden bahsettiğimi bilmese de sıkıntımı paylaşması beni bir şekilde teselli etti. Ben bile şu işin beni ne denli çileden çıkarttığını bilmiyordum. Kısa bir ilişki yaşadığım Daniel bile beni bu denli kızdırmamıştı. Düşüncelere dalmış halde yerdeki otların saplarını koparttım ve çiğnemeye başladım.

"Fabrizio'yu ne kadar tanıyorsunuz, Ernesto?"

"İkisini de tanıyorum aslında, sesleri kalınlaştığından beri." Ernesto elini kalçasına götürdü. "Kafaları yaramazlığa çalışıyordu ve birbirlerine karşı da inanılmaz yakındılar. Ama bunu bilmek istemiyordunuz, değil mi?"

"Tam olarak değil," dedim mırıldanarak.

"Fabrizio iyi çocuktur. Güzel bir kalbi var."

"Buna inanmak çok zor."

"Sorununuzun o olduğuna emin misiniz?"

Şaşırmışçasına kafamı kaldırdım. "Bir sorunum olduğunu nereden çıkartıyordunuz?"

"Dün de bu kadar üzgündünüz."

Gerçekten üzgün mü görünüyordum? Ama aslında kesinlikle üzgün değildim. Kızgındım. Yani en azından beş dakika öncesine kadar öyleydim.

"Bakın Sinyora Hanna, Fabrizio ile aranızda geçenleri bilmiyorum. Ama gözlerim görüyor ve ben mutsuz olan iki insan görüyorum. Sorum şu..." Ernesto kısa bir mola verdi ve düşüncelere dalmış halde kullanacağı kelimeleri seçti. "Buna değer mi?"

"Üzgün olup olmamaya mı?"

"Çabuk anlıyorsunuz."

Aslında hiçbir şey anlamıyordum.

"Günümüzün genç insanları hayatı haddinden fazla karmaşık hale getiriyor. Hepsi bilmek, görmek istiyor. Hiçbir fırsatı kaçırmamak için oraya buraya dolanıyor, sonra başları öylesine

dönüyor ki önlerine duran fırsatı göremiyorlar. Hâlbuki yapmaları geren tek şey önlerine bakmak ve fırsatı değerlendirmektir. Sizin yolunuz sizi gitmek istediğiniz yere götürdü mü? Cevabınız evet ise sizi köye güzel arabanızın yanına götürürüm. Zamanım olduğunda onu Stefano Gosatti'nin tamirhanesine çektirmiştim. Ama sorduğum sorunun cevabı hayır ise bavulunuzu alıp Tre Camini'ye geri dönün."

Kuşların cıvıltısı ve böceklerin vızıltısıyla sonsuzluk kadar uzun gelen bir zamandan sonra ağzımın açık kalmış olduğunu fark ettim. Kahretsin, bizim postacı filozof çıkmıştı!

Tereddüt içinde çömeldiğim yerden kalktım ve kumaş pantolonumu gerektiğinden fazla pataklayarak üzerime yapışmış tozları temizledim. Gerçekten bu kadar kolay mıydı? Gözlerimin önünde ellerini açmış minnettar Claire ve Lucia'nın yalvararak bakan gözleri belirdi. Ayrıca istenmeyen Giuseppa'yı da yanıma almak mantıklı gelmişti. Tarafsız bakıldığında kül kabı evimde şömine olmadığından değil kaçışımdan vazgeçmek için oldukça geçerli bir sebepti. Kararsız bir halde selvi ağaçları dikilmiş yola baktım.

"Sanırım, şu yukarda beni bekleyen bir iş var," dedim yavaşça ve ciğerlerim ses çıkartacak kadar derin nefes çektim.

"Ben de bunu düşünmüştüm." Ernesto kahve termosunu boşaltıtı, ekmek poşeti buruşturdu ve oturduğu yerden kalktı.

"Tamam, gidiyorum o zaman." Göz açıp kapatıncaya kadar araba yoluna yöneldim. Ne yazık ki Ernesto'dan cevap yerine gıcırdayan bir araba kapısının sesi geldi. Olduğum yerde kaldım.

"Ernesto? Fabrizio size belediye başkanım diye hitap etti. Bana postacı olduğunuzu söylememiş miydiniz?"

Ernesto kafasını pencereden uzattı ve oldukça gürültülü çalışan dizel motorunu bastırmak için bağırmak zorunda kaldı. "Ben ihtiyaç duyulan neyse her zaman oyum, Sinyora Hanna. Postacı, belediye başkanı, banka müdürü. Bazen de doktor." Birçok şey ifade edercesine göğsüne vurdu. "Herkesin emrindeyim."

Fabrizio

Salvatore Bertani, kısaca Salvi yumruklarının şiddetiyle nam salmış uzun boylu, mutsuz bir delikanlıydı. Ortaokul'da mide yanması ve uykusuzluktan mustarip bir eğitmenimiz bu şekilde düşünmeye izinli olmasa da Salvi'nin notunun yetersiz olduğunu düşündüğünde yaşlı Bertani eğitmenimizi bulmuş ve yumruklarıyla oğlunun yaralarını sarmıştı. Ve Salvi'nin ailesi belediye başkanına oldukça yakın olduğundan eğitmenimiz, yaşlı Bertani'nin tavsiyelerine uyarak hakkınca eğitim veremediğinden dolayı yasal işlem başlatılmadan erken yaşta emekli olmuştu. Biz çocuklar, yaz tatilinden sonra öğretmen kürsüsünde kızıl saçlı adı dondurma kremasını çağrıştıran Gazelle'nin yer almasını Salvi'ye borçluyduk. Sivri burunlu kızını ön sıralardan birine yerleştirmesinin nedenini sonradan anladık. Ama Salvatore Bertani için her şey baştan beri açık ve netti. Küçük Concetta ile göz göze geldiği andan itibaren hayatı tam anlamıyla değişti.

Bugün kocasının soyadını aldığından dolayı Concetta Bertani olan kadının birbirine tıpatıp benzeyen kızıl saçlı beş çocuğu, Montesimo sokaklarında dolanıyordu. Uzun boylu, şişman

mutsuz adam gözyaşlarını bar tezgâhının arkasında akıtan daha şişko birine dönüştü.

Büyülenmişçesine Salvi'nin baldırım kalınlığındaki pazılarını inceliyordum.

"Söylesene Salvi, solaryuma mı gidiyorsun?" Bunu bilerek sormuştum. Ona göre solaryuma gidenler homoseksüeldi ki aynısını arabalarını düşük devirde kullanan ve gazetenin kültür ekini spor sayfasından daha ilginç bulan erkekler için de düşünüyordu. Salvi'nin kol kasları hareketsiz kaldı ve öfkeli bir ifadeyle yüzüme baktı. Salvatore Bertani İsviçre'de imal edilmiş bir cep saati kadar güvenilirdi.

"O kadar uzun zamandır barıma uğramıyorsun ki bu arada kaç oğul peydahladığımı unutmuş olabilirsin, Camini!" Kontrbas sesi odanın içinde yankılandı ama ne muşamba döşeli yere ne de resimlerle doldurulmuş duvarlara çapmadı. Salvi barın önceki sahibine çirkin ama antika çini kaplı duvara tek bir çivi çakmayacağına dair söz vermek zorunda kalmıştı. Concetta'nın, Salvi'nin gripten yatak döşek yattığında bara gizlice girip resimleri çinilere yapıştırdığını duymuştum. Köyümüzün meyhanecisinin bir mezbahaneyi andıran bu yere yapay çiçekler ya da plastik süsler yerine başka bir şeyler koymaya ne cesareti ne de fikir zenginliği vardı.

Göz ucuyla baktığımda bar masasında Padre Lorenzo ve araba tamircimiz Stefano Gosetti ile kâğıt oynayan Carlo'nun kötü niyetle sırıttığını fark ettim.

"Çocuk yapma konusunda öylesine hızlısın ki saymayı bıraktık, Bertani!" dedi Carlo seslenerek. Ardından tabancasının kabzasıyla masaya vurdu. Ağzı süt kokan Stefano kıkırdadı, ve

ben elimde olmadan arkadaşım kendini hayâlarından vursa nasıl olurdu diye düşündüm.

Salvi ağzı hafifçe aralanmış bir şekilde bir bana bir diğerlerine baktı. Kahvemi karıştırıp içimden yavaşça saymaya başladım. Dokuzda ağzını kapatacak, on ikide birilerinin gönlünü okşamak istercesine kahkaha atacak ve ardından her bir piç kurusuna gözdağı vermek istercesine başparmağını havaya kaldıracaktı. Fincanımdan bir yudum aldım ve bir şekilde bazı şeylerin değişmemiş olmasına memnun oldum. Ne yazık ki Carlo dedektif Fescale misali bir sonraki kurbanına yöneldi.

"Eh, Fabrizio! Kaybettiğin güzel Sinyora'yı buldun mu?"

Tabii ki bunu bilmem gerekiyordu. Çağımızın yenilikleri Montesimo'muzu ele geçirdiğinden beri belediye başkanımız bile yeniliklerden başkalarının haberdar olması için elinden geleni yapıyordu. Ama Carlo'yu haberi yayacak kişi olarak seçmiş olması bana tuhaf geldi çünkü Carlo'nun en sevdiği şey başkalarıyla dalga geçmekti. Özellikle de arkadaşım dedikleriyle.

"Onu kaybetmedim ki," dedim ve canı sıkkın durmamaya çalıştım. "Büyük bir ihtimalle yolunu kaybetti."

"Daha önce de kaybetmiş..." Carlo oyun arkadaşlarına göz kırptı. "Ondan kaçmayacak kadın henüz doğmadı." Stefano, Carlo'nun kahkahasına karşılık verirken âdemelması aşağı yukarı hareket etti.

"Arkadaşımın kalbini kırma yoksa barımda oyun oynanmasını yasaklarım!" Salvi'den cesurca yapılmış bir denemeydi ama Carlo kahkaha atmaya devam etti. Onu testosteron manyağı bir palavracı yapan üniformadan nefret ediyordum. Salvi üçünü azarlarcasına keskin bir bakış attı ve elini boğazında gez-

dirdi. Sakallı yüzü birdenbire benimkinden sadece bir santim uzağa geldi.

"Gerçekten bir kadın buldun mu? Bu kadar çabuk mu? Vasiyetname dün okunmadı mı?" Nefesi yer fıstığı ve sigara kokuyordu. Ondan uzaklaşmaya çalışırken oturduğum tabure gıcırdayarak döndü.

"Bir kadın falan aramıyorum ben, Salvi," dedim sabırla.

"Mutfaktaki yeni yardımcım köye inmek istedi ve bir süredir ortalarda yok. Tesadüfen buradan geçip geçmediğini sormak istedim."

Salvi dudaklarını ıslattı ve servis etmesi gereken misafirler aklına gelmişçesine etrafına bakındı. Köşedeki pencerenin önünde ışığı yanıp sönen oyun konsoluyla baş başa kalmış ellili yaşlarında bir çift oturuyordu. Kadın elindeki sözlükle yemek menüsünü çevirirken adam eğilmiş halde şişenin kapağıyla masanın bacağını sabitlemeye çalışıyordu. Salvi ikisini de görmezden geldi. "Evet ama bir kadına ihtiyacın var. Bağlar için," dedi mırıldanarak ve ardından düşünce molası verdi. "Güzel mi, yani mutfaktaki yeni yardımcın?" Kendinden geçmişçesine her iki elini göğüslerine götürdü.

"Bundan sana ne! Ben hiç temizlik elemanının üst beden ölçüsünü sordum mu sana?"

"Tabii ki hayır! Benimki yetmişin üstünde!"

"Herhalde şu basit soruyu cevaplandırabilirsin! Bugün yabancı bir kadın yoluna çıktı mı? Ve bilmek istiyorsan kendisi güzeldir, göğüsleri dolgun ve ayrıca tahammül edilmez bir keçidir."

Salvi ağzı açık halde dik dik yüzüme baktı. "Onu beğenmişsin."

Gözlerimi döndürdüm ama Salvi'nin ağzından çıkartması gereken baklalar vardı. Bedenini tezgâhın üzerine yatırdığında yumru şeklindeki burnu tehlike arz edecek kadar yaklaştı.

"Kavga mı ettiniz yani ettiyseniz bu iyi o zaman ateşli bir..." Salvi kalçasını işaret etti

"Onu çok fazla tanımıyorum. Ve onu ardiye dolabında saklamadıysan böyle de kalacak. Büyük bir ihtimalle toz olup gitti." Valizinde büyükannemle. Bu hayatım boyunca katlanmak zorunda kalacağım bir durumdu. Derin bir iç çekişin ardından bar taburesinden kalktım ve tezgâha üç bozukluk bıraktım.

"Üzülme, senin için sana iyi bakacak güzel bir kadın buluruz," dedi Salvi acıyarak ardından da Carlo'nun poker arkadaşlarına baktı. Carlo kâğıtlarına odaklanmış olsa da hafifçe eğmiş olduğu kafasıyla bizi dikkatlice dinliyordu.

"Daha sonra pişman olacağınız bir şey yapmamanız için sizi uyarıyorum," dedim tehdit eden bir ses tonuyla. Arkadaşım yüzünün ifadesini değiştirdi ve bozuk para yığınını masanın ortasına sürdü. "Rest! Kazanan her şeyi alır!"

İçimden bir ses Carlo'nun kâğıt oyununu kast etmediğini söyledi.

Arabayı park yasağı olan alandan almak için Piazza del Teatro meydanından geçerken ilk bakışta ters giden bir şeyler olmasa da korktuğum şey başıma geldi.

Montesimo'nun iş günlerindeki kulakları tırmalayan kavgacı acelecilik, pazar alanını kaplamıştı. Pazarcılar mallarını arabalarından indirirken öylesine yüksek sesle bağırıp dedikodu

yapıyorlardı ki arabaların kornalarını bastırıyordu. Pazar arabalarını çeken kadınlar portakal, fasulye ve kavunlar için pazarlık ederken, ters çevirdikleri pazar sandıklarının üzerine oturmuş erkekler espressolarını içiyordu. Turistler yanlarında götürebilecekleri yöresel bir şeyler bulmak amacıyla boş boş dolanırken Bruno'nun ev yapımı limonatasına tenezzül etmeyip kuzeyden gelen ucuz limon likörüne saldırıyordu. Pazar tezgâhlarının arasında kovalamaca oynayan üstleri pislenmiş yalın ayaklı çocuklar grubuna yol verdim ve güneşin alnında zaman öldürmek için katlanabilir sandalyesinde uğursuz karga misali tetikte duran Lucrezia Gosetti'ye selam verdim.

Piazza Meydanı'nın orta yerinde bana incelercesine bakan gözler dikkatimi çekti. Bazı kadınlar oldukları yerde durmuş birbirlerini dürterek ya da birbirlerinin kulağına bir şeyler fısıldayarak bana bakıyordu. Birkaç adım sonra bana neredeyse on beş yıldır tek bir bakış atmayan fırıncının kızının kulakları çınlatan kahkahası yüzüme çarptı. Fonte di Tufi Pansiyonu'nu işleten şişman kadın yolunu değiştirip hızlı adımlarla arkamdan gelmeye başladı. Birdenbire her bir yönden bana seslenmeye başladılar.

"Fabrizio!"

"Fabrizio, nasılsın?"

"Merhaba, Sinyor Camini! Güzel bir gün, değil mi?"

"Bugün lokantana geliyoruz, Sinyor Camini!"

Arabaya ulaşıncaya kadar adımlarımı hızlandırdım. Sileceklerin arasına sıkıştırılmış bir ceza makbuzu vardı. Tipik Carlo. Küçük bir mola vermek isteyen arkadaşına ceza kesme fırsatını kaçırmamıştı. Arabaya bindim, ceza makbuzunu orta torpido

gözüne diğer makbuzların arasına koydum, anahtarı kontağa taktım ama ne yazık ki Sinyora Gosetti'yi hesaba katmadım. Kömür karası bir çift göz yan camda göründüğünde tüylerim diken diken oldu. Bana yanmış kibriti hatırlatan önlüklü ve tabii ki çoraplı hafif kambur kadından başka bir şey beklenmezdi.

Biçare arabanın yan camını indirecek kolu çevirdim ve bana terbiye veren Nonna'ya söylendim.

"İyi günler, Sinyora Gosetti."

Sinyora Gosetti gür, siyah kaşlarını çattı, sigarasından derin bir nefes çekti ve dumanı burun deliklerinden verdi. Sigara dumanı arabanın içini doldururken içgüdüsel olarak nefesimi tuttum.

"Evlenecek bir kadın buldun mu?" dedi selamıma karşılık vermeden tırmalayan bir ses tonuyla. Doğrudan sadede gelebilmek yaşlılara has bir özellik olmalıydı.

"Aday olmak için başvurmak ister misiniz, Sinyora Gosetti?" dedim saçmalayarak ama bunu söylediğime pişman oldum. Yaşlı kadın kırışmış ağzını düzleştirdi ki ben bir an için yapmış olduğum teklifi ciddiye aldığını düşündüm.

"Hayır, teşekkürler," dedi sonunda dostça olmayan bir ses tonuyla ardından arabanın etrafında koşan çocukları takip ederek kahverengi filtreden bir nefes daha çekti. Çocuk olmak vardı çünkü çocuklar kimseye bu tarz sorular sormazdı. "Bir gelin adayı buldun mu bulmadın mı?"

"Üzerinde çalışıyorum." Alberto'nun eski bisikletinin yaslanmış olduğu fırın tarafına bakarak yalan söyledim. Bağlarımızın kâhyası espressosunu içmek ve birkaç ev yapımı tatlı Cantucci yemek için fırının yolunu tutmuştu. Lucia bunu bir

bilse... Nikotinden sararmış bir parmak kolumu delercesine dokundu.

"Aranan kanı bulma konusunda acele etmelisin. Büyük bir düğün istiyorum. Büyük bir şölen olsun."

"Bir şölen mi istiyorsunuz?"

"Bir düğün, seni aptal. Başka ne olacak. Belki de bu ölmeden önce göreceğim son düğün olacak." Son saatlerini yaşıyormuşçasına gözlerini kocaman açarak öksürmeye başladı.

"Yapabildiğimin en iyisini yapmaya çalışacağım, Sinyora Gosetti." Kahkahalarla gülmemek için çaba sarf etmek zorunda kaldım. Günlük tükettiği kırka yakın sigaraya rağmen Lucrezia bir öküz kadar güçlüydü ve sahip olduğu tek oğlunun tek başına yaşama fikrine kapılmaması için Stefano'yu mezara koyduktan sonra bile yaşamaya kesin kararlıydı. Arabanın arka tarafında bir gürültü duyuldu ardından çocuklardan biri ağlamaya başladı. Büyük bir ihtimalle vahşi çete kovaladıkları çocuğu yakalamıştı. Ardından bir hareketlenme yaşandı. Çocuk olmak vardı ama bunu zaten söylemiştim.

"Ve paniniyi unutma, Fabrizio." Lucrezia yüzüne boş boş baktığımda ağzını şapırdattı.

"Üzerinde susam olan şu küçük şeyler. Yani düğünündeki açık büfede onları mutlaka görmek isterim. Ve Rosa-Maria'nın ribollitasını. Bir sürü ribollita olsun."

İşaret parmağını bir kez daha uyarı amaçlı havaya kaldırdı. Sinyora Gosetti'ye itiraz edilemeyeceğini uzun bir zaman önce öğrenmiştim. Annesiyle yaşamaya devam eden Stefano bu duruma nasıl katlanıyordu?

"Sorun yok," dedim teslim olmuşçasına kafa sallayarak. "Ama şimdi gitmeme izin vermelisiniz, yapacak işlerim var."

"Git, git..." Elini havada savurdu ve kızıl saçlı Bertani çocuklarından birinin kafasına vurdu. "Ama yavaş sür! Son düğün fırsatımı elimden alma!"

Kaplumbağa hızıyla Piazza Meydanı'ndan ayrılırken yaşadıklarımın kötü bir kâbustan ibaret olup olmadığından emin değildim.

Hanna

Tekerlekli bavulum ve yüzüme yansımış suçluluk duygusuyla arka kapıyı çaldığımda, Lucia tek bir kelime söylemedi. Bana sarıldı, beni bekleyen bir mutfak önlüğünün olduğu odama götürdü ve ayak numaramı sordu. Ardından uzattığı terlik, giyeceğim en son şey olsa da ayağıma uydu ve üstelik rahattı. Rosa-Maria pazardan henüz dönmemişti ki ben buna minnettardım çünkü şu anda onun sert üslubunu kaldıracak durumda değildim.

Yarım saatten beri Lucia ile birlikte mutfak masasının başına oturmuş soğan soyuyorduk. Bu işe çok yatkın değildim ve soğanın suyu gözlerimi cehennem ateşi gibi yaksa da çok da kötü değildi. Lucia'yı çalışırken izlemez zevk veriyordu. Hamarat parmakları soğanları kolayca soyuyor ve göz açıp kapatıncaya kadar kırmızı yumruları dörde bölerken laboratuvarda patlayıcı maddeyle çalışan kimyagerin ciddiyetini takınıyordu. Şu ana ka-

dar neredeyse hiç konuşmamıştık. Konuşmamız çok da gerekli değildi. Soğanlardan biriyle işim bittiğinde başıma bağladığım tülbentle gözyaşlarımı siler silmez Lucia herhangi bir şey söylemeden yumrulardan birini daha uzattı. Soğan dolu kova boşalıp porselen kap pembe soğan dilimleriyle dolduğunda zafer kazanmışçasına, "İşte bu!" dedim ve kendimi hayatının eleştirisini yazmış gibi hissettim. Ama aslında söz konusu olan şey birkaç aptal soğanı soymaktan ibaretti. Lucia bıyık altından gülümsedi.

"Şimdi sıra patateslere geldi. Sonuç itibarıyla ribollita yapıyoruz soğan çorbası değil."

Derin bir iç çektim.

"Annen seninle yemek pişirmez miydi?" Lucia bana acıyarak baktı ve gülmekten kendimi alamadığımda yanlış soruyu sormuş olduğunu anladı.

"Affedersin beni ilgilendiren bir konu değil. Salak soruma cevap vermek zorunda değilsin," dedi çabucak ardından oturduğu tabureden kalktı. Ellerini yıkamak için lavabonun bulunduğu yere doğru ilerlerken terlikleri yere sürtme sesini andıran bir ses çıkarttı.

"Sorunu seve seve cevaplandırmak isterim."

Ne diyorum ben? Tanrı aşkına neler söylüyordum? Lucia pencereden avluya baktı. Ellerini sabunla iyice köpürtürken musluktaki su, ip gibi akmaya devam ediyordu.

"Annem güzel yemek yapardı. Ayrıca çorba konusunda uzmandır," dediğimi duydum. "Ama bir zaman sonra yemek yapmayı bıraktı. İş çıkışı Çin Lokantası'ndan birkaç parça şey almak kolayına gelmiş olmalı."

"Ama bu aynı şey değil ki."

"Zamanla tadı sıkıcı olmaya başlıyor." Boğazım kurudu. Lucia ellerini kuruladı ve bir sepet dolusu patates ve iki kâse alarak masaya geri geldi. Patatesleri soyacağım bıçağı uzatırken olabildiğince yumuşak davrandı. "Yuva hissi veren şeyleri yapmaya başlamak için hiçbir zaman geç değildir," dediğinde sesi sıcak kum misali kollarımdan aşağı aktı. Lucia'nın bakışı bir kez daha pencereye odaklandı. "Bana bir iyilik yapar mısın, Hanna?"

"Tabii ki seve seve."

"Fabrizio şehirden dönmüş. Büyük bir ihtimalle avlunun diğer tarafındaki damıtma yerindedir." Önlüğünün cebinden küçük bir nesne çıkarttı ve yüzüme bakarak gülümsedi. "Yanına gidip şu anahtarı ona verebilir misin? Sabah arıyordu."

Tuhaf duygular içinde avluyu geçtim. Lucia'nın verdiği görevle Fabrizio ile aramızda geçenlere açıklık getirme şansı verdiği aşikârdı. Ufak tefek zararsız görünen İtalyan kadınlarını küçümsememek gerekiyordu. Kahverengi tüylü tavuklardan oluşmuş kalabalığı geçmek için geniş bir kavis çizdim ve aralarındaki korkunç tavuğu fark ettiğimde kalbim duracak sandım. Çabucak saçağın altına girip tereddüt içinde heybetli ahşap kapının önünde durdum.

"Bazen hayaletlerden kaçmak yerine onlarla yüzleşmek çok daha iyiydi." Bundan sonra hayaletlerden kaçmaya niyetim yok, Claire. Dersimi aldım ben.

Ayrıca şu İtalyan bir hayaletten çok, alt ettiğim yüzlerce burnu havalıdan bir tanesiydi. Gül sen. Karar vermişçesine kapının

tokmağını döndürdüm. Gözlerim önce içerdeki karanlığa alışmak zorunda kaldı. Yerleri parke kaplı koridorun sonunda tam anlamıyla kapalı olmayan ikinci bir kapı vardı. Fikrimi değiştirmeden kapıdan içeri girdim ve şaşırarak olduğum yerde kaldım.

Dışarıdan göze batmayan ambar, zemin kaplamasından tavana kadar uzanan tek bir pencereden ışık alıyordu. Odanın orta yerinde aşağı yukarı yirmi kişinin rahatça oturabileceği bir masa ve duvar tarafında içinden küçük boruların sıvıyı küçük kaplara akıttığı termos tarzında bakır kazanlar vardı. İçerisi nemli toprak ve ekşimiş meyve kokuyordu.

Fabrizio Camini tavana kadar uzanmış ve üzerinde cam şişelerin bulunduğu şişe raflarının önünde diz çökmüş oturuyordu. Elimde tuttuğum anahtarı sıkıca kavradım.

"Demek halen buradasın," dedi varlığımı fark ettiğinde ayağa kalkmadan. Barışçıl ruh halim göz açıp kapatıncaya kadar yok olup gitti ve yerini bir öfke dalgasına bıraktı. Sesi benden başka bir şey beklemiyormuş gibi çıkmıştı.

"Bunun kesinlikle sizinle bir ilgisi yok." Hafifçe güldüm ve yanına gittim. "Lucia bunu vermemi rica etti."

Ayağa kalkma zahmetinde bulunmak yerine elini kaldırdı. Yüzünün ifadesi değişmeden anahtarı iş tulumunun göğüs cebine koyduktan sonra tüm dikkatini cam kaplara verdi.

"Lucia ezelden beri personellerle daha iyi anlaşır. Bu sabah sizi işe alma konusunu ona bırakmam gerekirdi. Ve görüyorum ki..." Bakışları önce terliklerime ardından çiçek desenli önlüğüme takıldı. "Yengem benden daha başarılı."

"Birine kibarca çalışma şartlarından bahsetmek marifet değildir," dedim karşı saldırıya geçercesine inatla.

"Değil mi?" Alaycı bir bakış daha. Vurdumduymazlığı beni deli ediyordu.

"İnsanın biraz kalbinin olması yeterli." Söylediklerimin anlamını kavradığında gözleri şaşırmışçasına kocaman açıldı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Ne yazık ki sergilediğim saldırgan tavır onu rahatsız etmekten çok eğlendirmişe benziyordu. Aramızda bir sessizlik oldu ve etrafımızda cereyan eden şeylerin çıkarttığı sesler yüksek tavanlı odayı doldurdu. Bakır kazanlardan çıkan emme sesi, dijital göstergelerden gelen ciyaklamaya benzeyen sesler ve tavandan gelen gıcırtılar vardı. Fabrizio alnını kırıştırarak tahliye hortumlarını kontrol etti.

"Şu, damıtma makinesi mi?" dedim sonunda, boğucu sessizliğe dayanamayarak.

"Damıtmanın yapıldığı yerdesiniz, Sinyora Philipp."

"Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Alkolü yakmamın nedenini mi bilmek istiyorsunuz?"

"Hayır, demek istediğim... Bana karşı neden bu denli kabasınız?"

Yanağındaki kaslar seğirdi. Bir şeyler söylemek istedi ama sonrasında fikrini değiştirdi. Uzun süreden beri diz çökmekten dolayı ayağa kalkmakta zorlandı ama göz açıp kapatıncaya kadar yüzü yüzüme değecek kadar yaklaştı.

"Haklısınız," dedi yavaşça. Nefesimi tuttum. Çok kısa bir an için gözlerindeki kasvet kayboldu ve yerini şaşkınlığa bıraktı. İçimde az önce sahip olduğum duyguyla hiçbir şekilde alakası olmayan bir şeyler hissettim. Fabrizio arkasını döndü, orta raftan ve onun altından birbirine tıpatıp benzeyen iki adet ince belli şişe çıkarttı.

"Size bir şey göstermek istiyorum, gelin."

Masaya kadar onu takip ettim ardından benim için çektiği sandalyeye oturdum.

"Şimdi birlikte barış çubuğu mu tüttüreceğiz?" dedim şaka yaparcasına. Fabrizio likör kadehlerini cilalanmış masanın üzerine koydu. "Ona benzer bir şey."

İçtenlikle gülümsemesi yanaklarındaki gamzelerini ortaya çıkarttı. İnsanı etkileyen ve şaşırtan bir gülüşü vardı. Yavaşça şişenin mantarını döndürdü ve önce kadehlerden birini ardından diğer şişeyi açarak ikinci kadehi aynı hizada doldurdu. Birbirinden farklı iki likör kadehini işaret ederek, "Barış yapmak için eşitlik gerekir," dedim.

"Ben alkol derecesi yüksek şeyler içemem."

"Sert içki üretiyorsunuz ama içmiyorsunuz? Bu çok..."

"Çok garip değil mi?" Başını eğdi. "Üretmek için alkol içmek zorunda değilim. Üstelik söz konusu olan şey likör ve beni ilgilendiren şey bir uzman gözüyle likörümüzü nasıl bulacağınız."

"Vazgeçemiyorsunuz değil mi?"

"Anlamadım."

"Uzman derken kullandığınız aşağılayıcı ses tonundan."

"Kadınlarla ilgili sorunun ne olduğunu biliyor musunuz? Haddinden fazla ayrıntı düşünüyorsunuz. Sözleri söz olarak kabul edin ve söylenenlerin anlamını kurcalamayın. Bir işvereniniz olarak bir kez denemenizi tavsiye edeceğim."

Dikkatlice birinci kadehten bir yudum aldım ve tatlı tadının dilimde çözülmesine zaman tanıdım. "Bu kayısı likörü. Güzel... Meyve tadında ve bir tutam biberiye. Tadı ilginç."

Onaylarcasına kafasını salladı ve ikinci kadehi işaret etti. İtiraz etmeden ikinci kadehi dudaklarıma götürdüm. Kokusu bile oldukça keskindi. Şaşırmışçasına kafamı kaldırdım.

"İçiniz," dedi Fabrizio ısrar ederek.

"Ardından kendimi yerde çıplak halde bulacak mıyım?" Aman Tanrım! Onunla flört ediyordum. Onunla flört mü ediyordum?

"Kendinizi yerde bulmamanız için elimden geleni yaparım," dedi Fabrizio duygusuz. Yanaklarım yanıyordu. Ne kötü. Zihnimin içindeki Claire kıkırdıyordu. Kocaman bir yudum aldım ama kadeh yapışmışçasına dudaklarımda kaldı. Meyveli ve şekerli tat iliklerime kadar işledi.

"Ah bu inanılmaz! Nedir bu?"

"Kayısı likörü."

"Ama tadı çok farklı. Diğer likör şüphesiz iyi, ama bu..." Gözüm elle yazılmış etikete kaydı. *Liquore di albicocche della Nonna*. "Muhteşem! İçinde ne var söyler misiniz?"

"Hiçbir fikrim yok." Yanımdaki sandalyeye oturdu ve ellerine baktı. Piyano çalmaya uygun, uzun ve kavisli parmaklarının kısa kesilmiş tırnakları arasına kir birikmişti. Yüzüne bakmak için kendimi zorladım.

"Bunu anlamam gerekiyor mu?"

"Bu büyükannemin kayısı likörü."

"Ama içindekileri bilmeniz gerekirdi."

"Bizim kayısıların posası, şeker ve gerisi büyük bir sır. Bu tarif birkaç nesilden beri sadece ailenin kızlarına verilir ve bü-

yükannem ne yazık ki geleneklere sıkı sıkıya bağlı biriydi. Ve sormaya devam edeceğinize göre: Tarife göz atmaya fırsat kalmadan tarifin yazılı olduğu not defteri ortadan yok oldu."

"Ama bunun anlamı..."

"Bunun anlamı bu şişenin var olan son yüz elli şişeden biri olduğudur. Bunu size hediye ediyorum. Bu barış sağlamaya yeterli olur mu?" Yine şu vazgeçemediği alaycı ses tonu. Duyduklarıma inanamamışçasına yüzüne baktım.

"Bence bunu yapmamalısınız."

"Ne? Şişeyi hediye etmemeli miydim?"

"Kolay pes etmemelisiniz. Bu likörle çok başarılı olabilirsiniz... Ve sadece İtalya'da değil."

"Ve bu tavsiyeyi en ufak bir zorlukta kapıyı çarpıp giden bir Sinyora mı veriyor?" Acı acı kahkaha attı. "Böylesi bir ürünü yaratan malzemelerde en ufak bir sapma olmaması gerekiyor. Alkol miktarı biraz fazla ya da az olduğu takdirde bir gram şundan bir gram bundan ve likörün tadı tam anlamıyla değişir. Bu tarif boşuna birkaç nesilden beri geliştirilmiyor. Ne yazık ki o kadar zamanım yok. Ve Nonna'ya da soramam."

Bilinçsizce yaptığı çıkış hedefine ulaştı. Gözlerinde öfkeden çok acı vardı ve şu anda kendimi gerçekten çok kötü hissediyordum. Tre Camini hakkındaki o yazıyı yazmamış olsaydım, belki Giuseppa halen hayatta olacaktı ve Fabrizio'ya değerli likörünün tarifini verebilecekti.

"Size zarar vermek istemedim," dedim sert bir ses tonuyla. "Çok üzgünüm özellikle de büyükanneniz konusunda. Keşke bunların hiçbiri yaşanmamış olsaydı."

"Büyükannem hastaydı, Sinyora Philipp. Yazmış olduğunuz yazıdan dolayı size kızsam da, büyükannemin ölümünden dolayı sizi suçlu bulmuyorum." Fabrizio doğrulduğunda taş zemine sürtünen sandalye kulakları tırmalayan bir ses çıkarttı. Yüzüme bakmadan likör şişesinin tıpalarını taktı ve kadehleri topladı.

"Geri dönmelisiniz. Rosa-Maria'nın size mutfakta ihtiyacı var. Lokanta bu akşam dolu olacak."

Şu adam gerçek bir bulmaca gibiydi. Buna rağmen Fabrizio'nun verdiği barış hediyesiyle birlikte damıtma merkezini terk ettiğimde kızgın değildim. İlk kez tanıştığımızdan beri Fabrizio Camini'yi doğru değerlendirip değerlendirmediğimi sorguladım. Ve aynı düşünce lokantası için de geçerliydi.

7

Hanna

Birkaç gün önce lime lime olmuş bir çift terliğe minnettar kalacağımı biri söylese ona kahkahalarla gülerdim. Ama birkaç gün öncesi geçmişte kaldı.

Oflaya puflaya alçak mutfak sandalyesine kendimi attım. Bacaklarım inanılmaz ağrıyordu ve ellerim... Yok, yok ellerimden hiç bahsetmeyelim. Keder içinde, tırnakları kırılmış deterjandan kızarmış parmaklarıma baktım. Manikürcüm görse dehşete düşerdi. Rosa-Maria'nın uzanma mesafesinde duran ucuz aşk romanlardan birinin sayfalarını karıştırırken göz ucuyla aşçıyı gözledim. Rosa-Maria bir derviş misali iki saatten beri mutfakta dolanıp tencereleri karıştırıyor, makarnaları süzüyor, tavada et kızartıyor, tabakları süslüyor ve bunun yanında Lucia ve lokantanın diğer çalışanlarına yetecek kadar enerji bulabiliyordu.

"Fettuccina al funghi porcini, Tisch drei!" dedi kesik kesik ki bunun üzerine korkusu yüzüne yansımış biri yanına geldi.

"Üç numaralı masa mı? Ama daha aperatiflerini yiyorlar," dedi servis elemanı kız yumuşak bir ses tonuyla.

"O zaman misafirlere yemeklerini çabuk yemelerini söyle. Makarna beklemeye gelmez! Mümkünse şu tabağı da kaldır. Kış kış!"

Kendi kendime sırıttım, aslında büyük bir hataydı ama Rosa-Maria›nın kafasının arka tarafında da gözlerinin olduğunu kim bilebilirdi ki. Arkasını döndü, elimdeki kitabı kaparcasına aldı ve azarlayarak, "Çok af-fe-der-si-niz! Ama tatlılar nerede? Lady Prudence ile işimiz bittiğinde mola veririz!" Lady Prudence? Elimdeki kitabı attığında derin bir of çektim ve ayaklarımı gösterdim.

"Ama daha fazlasını yapamam!"

Rosa-Maria paytak paytak yürüyerek yanıma geldi ve şişmiş ayaklarıma şüpheyle baktı. "Kanamıyorlar."

Kanamıyor mu? Duyduklarıma inanamamışçasına Rosa-Maria›nın yüzüne dik dik baktım.

"Kanamadıkları sürece etrafı izlemen için hiçbir sebep yoktur. Musluğun başına geç. Panna Cotta'yı boşaltmak için küçük kaplara ihtiyacım var!"

Saniyenin onda birinde ona verecek sert ve bir o kadar da yerinde bir cevap aklıma geldi ama şansıma Lucia mutfağa girdi.

"Hanna›ya bu kadar sert davranma Rosa-Maria," dedi yanakları kızarmış Lucia. Dirseğinin kıvrımına üç adet tabağı yerleştirdikten sonra mutfak ejderhasına, "Bugün her şey çok lezzetli olmuş," dedi ve sıcacık bir gülümsemeyle yüzüme baktıktan sonra mutfaktan çıktı. AH! Bu kadın tam bir melek gibiydi.

Rosa-Maria bakışımı hemen fark etmedi ama fark ettiğinde kıvrılmış dudakları eskiye döndü. Söylenerek fırının kapağını açtığında mutfağa yayılan sıcaklık dalgası tavan yapmış oda sıcaklığını cehenneme çevirdi. Kıpkırmızı olmuş yüzüyle bir kuzunun rahatlıkla sığabileceği kazanı ocaktan aldı. Kapağı açtıktan sonra kusursuz bir memnuniyet tombul yanaklarını kapladı. Kocaman kalçası görüş açıma girmeden kehribar gibi kızarmış kuzuya göz atma fırsatı buldum. Ağzımın suyu akarak musluğa yöneldim.

"Yarın yemek pişirirken yardım edeceksin, Sinyora. Her şeyle tek başıma uğraşamam. İşte o zaman çalışmanın ne demek olduğunu öğreneceksin!"

"Sabırsızlıkla bekliyorum, Sinyora başçavuş," dedim ki bu ejderhanın ağzını açarak yüzüme dik dik bakmasına neden oldu. Ardından kahkahalarla gülmeye başladı.

"Başçavuş mu? Bu güzel. Hoşuma gitti. Benim mutfağımda övgü alabileceğini sakın aklına getirme!"

İki saat ve bir kamyon dolusu bulaşıktan sonra ummadığım bir şey oldu. Lucia son kirli bulaşıkla mutfağa girdi ve köpüklü bulaşık suyundan kafamı kaldırmadan önlüğünü çıkarttı.

"Hepsi gitti, paydos canlarım!"

Bu arada deterjanlı suyun içindeki ellerim öylesine buruşmuştu ki bu ellerle korku filminde başrol oynayabilirdim.

"Tırnakların yine uzar," dedi Lucia beni teselli edercesine ardından çekmecelerden birinden tırnak törpüsünü çıkarttı.

"İnşallah uzamaz," dedi Rosa-Maria. Onu delip geçen bir bakış attım ardından Lucia›nın buzdolabından çıkarttığı şampanya şişesine gizlice baktım.

Alkol şu anda ihtiyaç duyduğum bir şeydi.

"Kutlanacak bir şey mi var?"

"Tabii ki. Sen buradasın. Ve ilk silahlı çatışmayı sağ salim atlattın."

Tabii ki ilk çatışma oldukça ıslak geçmiş olsa da bu kutlamaya değer bir sebepti. Kendimi bir porselen fabrikasının yıllık üretimini yıkamış gibi hissediyordum. Bir daha bir lokantaya yemek yemek için gittiğimde bulaşıkçılara esaslı bir bahşiş bırakacağıma dair kendi kendime yemin ettim.

Tıpanın çıktığını anlatan bir ses duyulur duyulmaz köpüklü sıvı uzun kadehleri doldurmaya başladı. "Aslında şu anda üzerinde küçük bir şemsiye ile süslenmiş alkol oranı biraz yüksek olan bir şey tercih ederdim," dedim kadeh tokuşturduktan sonra iç çekerek.

"Üzerinde şemsiyeyle mi?" Lucia neşe içinde yüzüme baktı.

Sakince kafa salladım. "Renkli küçük şemsiyeleri severim."

Rosa-Maria ne söyleyeceğini bilmez halde Lucia›nın yüzüne baktı. "Şemsiyemiz yok. Şemsiyeler dışarda terasta."

Lucia, Rosa-Maria›nın sırtını yavaşça sıvazladı. Böylesine bir canavara şefkat gösterebiliyor olması garipti. Komando saldırıları sabrımı zorluyordu.

"Sanırım Hanna başka bir şeyden bahsetti. Ama bu akşam müthiştin Rosa-Maria. Herkes yemeklere bayıldı ve sen hatunların nasıl olduğunu bilirsin."

"Hatun?" Bıyık altından gülümsedim. "Seni duyan da dışarıda sadece hatun var sanacak

İkisi de çok şey ifade eden bir bakış attı. Gülmek istedim ama boğazımda kaldı. "Gerçekten mi? Lokantaya sadece kadınlar mı geldi? "

"Korkarım ki sadece lezzetli yemekle yetinmek zorunda kaldıkları için hayal kırıklığına uğramış halde evlerine dönmüşlerdir," dedi Lucia kıkırdayarak.

"Neden?"

Söylediklerini anlamamışçasına önce Lucia'ya ardından dudaklarına şampanya kadehini götürmüş Rosa-Maria'nın yüzüne baktım.

"Fabrizio'yu görmeyi umut ediyorlardı."

"Fabrizio?"

"Uzun hikâye. Ama biliyor musun?" Lucia kadehini bitirdi ve ayağa kalktı. "Seni şemsiyelerine kavuştururken anlatırım."

"Nasıl? Şimdi mi?"

"Montesimo'da da gecenin on birinden sonra küçük bir kokteyl içilebilen bir yer var. Gel Hanna... Güzel topuklu ayakkabılarını giy. Dışarı çıkmayalı asırlar oldu!"

Fabrizio

Avlu zifiri karanlıktı ve girişin sonundaki lokantanın ışığı yanıyordu. Dikkatlice dışarı baktım ve son arabanın

araba yolunu terk edişini izlerken inanılmaz rahatladım. Aslında saatler öncesinde lokantaya girip Lucia'ya yardım etmek istedim ama sürüler halinde akın eden kadınlardan dolayı geri çekilip kendimi damıtma merkezine gizledim. Aslında şu anda vicdan azabı çekiyordum ama en azından ruhum kurtulmuştu. Derin bir iç çektim. Kendimi av sezonunun ortasında kalmış bir geyik gibi hissediyordum. Ve her bir kadın elinde lanet olası bir tüfek taşıyordu.

Ayak sesleri ve fısıldamalar duyduğumda bakışlarım mutfak kapısının yanındaki küçük pencereye kaydı. Kahretsin. Giden son araba değil miydi? Ağaç dallarından biri çatırdadı ve birileri küfür etti.

"Fabrizio?" dedi çok yakından bir ses fısıldayarak. Ardından çakırkeyif kıkırdamalar. Oldukça çakırkeyif.

"Carlo? Tanrı aşkına burada ne işin var neden hırsız gibi ses çıkartmadan yaklaşıyorsun?" dedim karanlığın içinde

"Pşşşt! Sessiz!" Yine gülüşmeler, iki kişi yaslanmış oldukları duvardan doğruldu.

"Stefano? Neler oluyor burada?"

"Ah, Fabrizio! Arkadaşım! Benim güzel arkadaşım!" Kafamı çevirdim. Carlo'nun nefesi buram buram içki kokuyordu. Stefano yavaşça arkadaşının gölgesinden çıktığında sıska bedeni tehlike arz edecek şekilde sendeliyordu.

"Seni almak istiyoruz," dedi Stefano geveleyip gökyüzündeki bir yeri parmağıyla işaret ederek. Carlo hafifçe koluna vurdu.

"Lorenzo öteki tarafta bekliyor ahmak!" dedi dostane olmayan bir tavırla ki bunun üzerine Stefano'nun parmağı araba yoluna çevrildi.

"Doğru. Orda oturuyor."

"Zil zurna olmuşsunuz siz. Sizinle hiçbir yere gelmiyorum. Saatten haberiniz var mı?"

"Yoo."

"Yoo."

"En azından sizin için oldukça geç."

Salakça kıkırdadılar. Lokantanın ışıklar söndü.

"Ah Fabrizio gel haydi. Eski zamanları düşün."

Bu Carlo'nun tarzıydı. Mantıklı bir yoldan istediğine ulaşamadığında eski zamanlar konusunu açıyordu. Kararlı bir edayla hayır dercesine kafa salladım ve ana binaya yöneldim. Aslında doğruyu söylemek gerekirse Lucia ile karşılaşmak istemiyordum özellikle de mutfaktaki yeni yardımcımızla. Bu kadına sorunlarımı anlattığımdan dolayı kendimi tam anlamıyla bir ahmak gibi hissediyordum. Sonuç itibariyle yaşadığım ikilemde payı oldukça büyüktü.

"Sizin durumunuzda evinize gitmeniz çok daha iyi olacak. Yoksa annen sana La Travita'yı söyler, Stefano."

"Annem şarkı söyleyemez ki."

"Daha kötü ya. En azından Padre ayık. Arabayı o kullansın."

"Haha... Ah Fabrizio kolluk güçlerinin bizi hapse atacağını sanmıyorum." Carlo gururla göğsüne vurdu. "Kolluk gücü benim," dedi açıklama yaparcasına. Şimdi ben de gülmek zorunda kaldım. "Haydi ama. Salvi'de güzel bir Vino'nun tadını çıkartalım. Sadece üçümüz, yani... Dört." Carlo kolumdan tuttuğu gibi fikrimi sormadan beni sürüklercesine avluyu geçmemi-

zi sağladı. Motorun kulakları tırmalayan çirkin sesi duyuldu. Padre bildim bileli berbat araba kullanırdı. Teslim olmuşçasına, içinden korku dolu gözlüklü bir yüzün baktığı sürücü penceresine doğru eğildim.

"Yana kay Lorenzo. Ben sürerim!" dedim emredercesine ve Lorenzo çaba sarf ederek yan koltuğa kaydı. İş bitiminde bile Lorenzo rahip cübbesini üzerinden çıkarmazdı. Carlo ve Stefano zafer naraları attı ve alkışlamaya başladılar. "Bir Vino'dan fazlası yok! Yarın hasadı taşımam gerekiyor," dedim afacan çocukları ikna etmek istercesine. Azzuri'nin futbol takımı için yazdığı şarkıya tempo tutarken Stefano sözlerini bilmese de, "Na-na-na" diyerek eşlik ediyor, Lorenzo da torpidoya hafifçe vurarak tempo tutuyordu.

Ah, nasıl bir işe karışmıştım ben.

Hanna

"Fabrizio evlenmek zorunda, bağları alabilmesi için."

Plastik sandalyede geriye yaslandım. Bu sözleri öncelikle sindirmem gerekiyordu. Kendini coşkulu bir edayla Salvatore diye tanıtan ve elimi sıkarken neredeyse kolumu koparan şişman adam sallanıyordu. Kadehimin içindeki şemsiye yırtıktı ki bu muhtemelen daha öncesinden birkaç kez kullanıldığı anlamına geliyordu. Ama yine de küçük bir şemsiyeydi.

"Teşekkürler, Salvi." Lucia masanın yanında yapışmışçasına duran ve meraklı bakışlarla beni inceleyen şişman adama gülümsedi.

"Concetta'mın gizli tarifi. İçinde çilek de var. Daha fazlasını söyleyemem."

"Çok teşekkür ederim," dedim kibarca başımdan atarak çünkü zihnimde Giuseppe Camini'nin vasiyeti hakkında sormam gereken sayısız soru vardı. Salvi, yüzüne uymayan çocuksu dudaklarını kilitledi, bakışı dekolteme sabitlendi.

Lucia hafifçe öksürdü. Birkaç kez.

"Salvatore, şu arka köşe masadaki bayanlar sipariş vermek istiyor."

Salvi sulanmış gözlerini bluzumun dekoltesinden ayırmadan dalgın dalgın kafa salladı. Gülmeye başladım. Bar tıka basa dolmaya başlamıştı ama meyhaneci bunun farkında değildi.

"Siz Fabrizio'nun Hanna'sısınız değil mi?"

"Fabrizio'nun... Ah hayır. Yani demek istediğim... Adım Hanna ama Fabrizio'nun Hanna'sı değil," dedim şaşkınlık içinde. Lucia da şaşırmış gibiydi.

"Bunu hemen anladım." Salvi ciddiyetle kafasını salladı. Ben ciddiyetini tam anlamıyla anlamasam da, "Bize söylemek istediğin bir şey var mı, Salvatore?"

Lucia sorgulayan bir bakışla yüzüme baktı. Ellerimi kaldırarak kafa salladım.

"Bir şeyler geldi kulağımıza." Salvi masum bir yüz ifadesiyle sağına soluna baktıktan sonra eğilerek, "Ona karşı çok katı olmayın, Sinyora Hanna," dedi. Aslında fısıldamıştı ama sesi öylesine gür çıkmıştı ki yan masadaki kadınlar her bir kelimeyi duydu.

"Fabrizio harika bir heriftir. Bunu biliyorum çünkü onu doğduğumdan beri tanıyorum."

İçten gülümsedim. "Verdiğin tavsiye için teşekkür ederim, Salvi. Sinyor Camini beni bir daha kızdırdığında bunu hatırlarım."

Lucia kıkır kıkır güldü ardından burnunu kokteyl kadehinin içine soktu.

"Belki de bu fırsat sandığımızdan çok daha çabuk gelir. Biraz çaba gösterin çünkü sizi sevdim." Salvi omzumu okşadıktan sonra geri çekildi. Ne yapacağımı bilmez halde arkasından baktım.

"Bu da neyin nesiydi?"

"Salvi işte," dedi Lucia soluk alışının arasında. "Eşi benzeri yok." Gülerek döktüğü gözyaşlarını sildi ve sandalyesini öylesine geri yatırdı ki bir an için düşeceğinden endişe ettim. Kahkahası inanılmaz bulaşıcıydı.

"Siz İtalyanlar inanılmaz derecede eğlencelisiniz," dedim soluksuz kalmışçasına ki bunun üzerine Lucia bir kez daha kahkahalara boğulup mendilini çıkartmak için çantasına yöneldi. Masamızın yanından geçen iki genç kadın birbirlerine çok şey anlatan bir bakış attıktan sonra içlerinden biri hafifçe şakağına vurdu. Duvarın önündeki masaya servis yapan Salvi'ye baktım ve birdenbire bir şey fark ettim. Bara adım atar atmaz hissettiğim garip duygu saniyeler içinde somutlaştı. Doğrusunu söylemek gerekirse zihnimde birçok resim belirmeye başladı. "Lucia?"

"Ah, şekerim gülmekten kendimi alamıyorum!"

"Lucia erkekler nerede?"

"Hangi erkekler?"

"Bu barda sadece kadın var. Yani Salvi ve oyun konsolunun yanında duran erkek çocukları hariç." Lucia sessizce güldü. Ardından güzel gözlerini kocaman açtı ve yavaşça etrafına baktı.

Birileri disko lambasını ve müziği açmıştı ve gökkuşağı renginde ki ışık hareleri İtalyan pop şarkısının ritmiyle dans ediyordu.

"Bu gerçek olamaz," dedi fısıldayarak.

"Ben daha çok garip buluyorum," dedim fısıltıyla.

"Şimdi anlarız!" Lucia ayağa kalktı ve hedefe kilitlenmişçesine üç masa ötede kızıl saçlı makyajlı bir kadınla sohbet eden dolgun göğüslü cüce denecek kadar kısa kadının yanına gitti. Havaya atılmış birkaç öpücük, sarılma, kafa sallamaları omuz silkmeleri takip etti. Lucia yüzünde memnun olduğunu ifade eden bir gülümsemeyle masaya geri döndü ve oturur oturmaz kadehinden kocaman bir yudum içti.

"Ah, inanılmaz lezzetli! Concetta'ya tarifini mutlaka sormam gerek!"

"Çilek, şeker, Aperol ve büyük bir ihtimalle beyaz köpüklü şarap," dedim düşünmeden ki bu Lucia'nın şaşkınlık içinde yüzme bakmasına neden oldu.

"Bu işi iyi biliyor gibisin."

Çenemi tutmam gerekiyordu. "Sadece iyi bir tat alma duygum var," dedim. Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. Hem de çok çabuk. Kadınların oturduğu masayı göstererek, "Şu kadınlar neden toplanmış öğrenebildin mi?"

Konu değişimi başarılı olmuştu. Lucia sırıttı ve bana doğru eğildi. Nefesi kulağımı gıdıkladı. "Genova dedi ki kuzeni civar köylerdeki arkadaşından Fabrizio'nun bu akşam burada bir eş arayacağını duymuş."

Duyduklarıma inanamamışçasına güldüm. Neredeyiz biz? Külkedisi masalında mı?

"Sen... Yani Genova... Bu kadınların Fabrizio için görücüye çıktığını mı söyledi? Bu tarz şeyler burada normal mi?"

"Tabii ki değil!" Lucia kaşlarını kaldırdı ki bu ortası birleşmiş kaşlarının yüzünde eğlenceli bir ifade oluşturmasına neden oldu. "Genova'nın bu dedikoduyu kimin çıkarttığına dair en ufak bir bilgisi yok ama bahse girerim ki bu fikir Carlo'dan çıkmıştır. Böylesine bir fikir Fabrizio'nun aklına asla gelmez. Hatta duyduğunda öfkeden kuduracaktır. Ama burada olmadığına göre, hiçbir şey olmayacak.

Barın girişinde karşılanan misafirler vardı. Merak içinde kafamı kaldırdım ve Robin Hood'daki Nottingham Şerifi'ne inanılmaz benzeyen, siyah saçlı sakallı bir adam gördüm. Adamın yanında kısa boylu keçisakallı sarışın bir adam daha vardı ve ikisi de oldukça çakırkeyif olmuşa benziyordu. Onlara uymayan üzerinde rahip kıyafeti olan adam arkalarında duruyordu ve Fabrizio'ya ikizi kadar benzeyen bir adam daha vardı. Bu kalabalığın arasında bizi görmesine imkân olmasa da içgüdüsel olarak oturduğum sandalyenin derinliklerine gömüldüm.

"Hiçbir şey olmayacağı konusunda yanılıyorsun, Lucia," dedim ağırlaşmış dilimle. Ama Lucia herhangi bir tepki vermek yerine gergin bakışı oyun konsoluna takılı kaldı.

"Bir bu eksikti!"

Sesindeki ve bakışlarındaki düşmanlık beni şaşırttı ve ister istemez nefesimi tuttum. "Kim o?"

Lucia burnundan solumaya başladı. "Sofia." Sofia? Kadını parçalamak istercesine söylemişti. "Kocasına düşkün her kadının kâbusu."

Tereddüt etmeden ona inandım. Şu Sofia sadece güzel değildi aynı zamanda Loreen'in güzelleşmiş haliydi. Kıskanarak

bana kunduz kanadının parlaklığını hatırlatan beline kadar uzamış saçlarını incelerken, Sofia laubali bir tavırla oyun konsoluna yaslanmaya devam etti. "Vay canına!"

"Evet, vay canına. Ama güzel görüntüye aldanmamak gerek," dedi Lucia duygusal bir edayla. Ardından Sofia, Madonna duruşunu bırakıp kalçalarını sallaya sallaya masamıza doğru gelirken derin bir iç çekti. Sofia zayıf olmasa da boğazı kapalı vişne rengindeki elbisesi onu inanılmaz çekici yapmıştı.

"Merhaba, Lucia."

Lucia boğuk sese cevap vermek yerine önüne baktı.

"Uzun zamandır görüşmedik," dedi Sofia mırıldanarak Lucia'nın tavrından etkilenmemişçesine ardından küçümseyen bir bakışla yüzüme baktı.

"Ne zamandan beri nasıl olduğum seni ilgilendiriyor?" Lucia kokteyl kadehine uzandı. Sofia kahkaha attı.

"Bana halen kızgın mısın?"

"Kızgın olmak sana değer verdiğim anlamına gelir. Onun için cevabın hayır, Sofia. Sana kesinlikle kızgın değilim." Lucia'nın kızgınlığını bastırmak isteyen sesi titredi. Nefesimi tuttum. Sofia alınmış kaşlarından birini kaldırdı ve çay karası gözleri benimkilere kilitlendi. Oldukça zorlayarak da olsa gülümsemeye devam ettim.

"Siz şu mutfaktaki yeni yardımcı olmalısınız?"

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama Lucia benden önce davrandı. "Hanna arkadaşımızdır. Ve bu seni ilgilendirmez. Neden geri vitese takıp Mailand'deki oyun arkadaşlarına dönmüyorsun? Bizi rahat bırak."

Sofia'nın gözleri kocaman açıldı ve gözlerinde dostluğa dair ne varsa kaybolup gitti.

"Kiminle oynayacağımı sana soracak değilim küçük Lucia," dedi Sofia tepeden bakarak. "Ama oyun demişken Fabrizio'nun nerede olduğunu biliyor musun? Ona seve seve yardımcı olabileceğim bir sorununun olduğunu duydum."

Fabrizio

Insanların avazı çıktığı kadar bağırarak konuştuğu ve berbat müziklerle eğleniyormuş gibi göründüğü yerlerle aram hiçbir zaman iyi olmadı. Bugüne kadar köyümüzde bulunan tek bar, fazla müşterisi olmadığından bu saatte çoktan kapanmış olmalıydı. Bir keresinde Carlo Salvi'ye mekânını geç saatlere kadar açık tutmaktan dolayı yasaları çiğnediğinden ceza kesmişti. Ama bu akşam Carlo'nun yasaları umursayacağını sanmıyordum. Bu hayatının işini yapan Salvi'nin işine yarayacaktı.

Dikkat çekmeden çıkışa yakın bir masa bulmak için etrafa bakındım ama Salvi görüş açımı kapattı. Göz göze geldiğimizde gerçek dostlar pırıl pırıl parlayan cildini okşamakla meşguldü.

"İşte damat adayımız!"

Bazı kafalar bana doğru döndü ve ben siyah gözlerle ve kırmızı dudaklarla karşı karşıya kaldım. Damat? İnanamamışçasına Lorenzo'nun yüzüne baktım. Her şeye rağmen süt dökmüş kedi gibi duruyordu ve ben rahip kıyafetinin yakasına yapışma-

ya fırsat bulamadan kalabalığın arasına karıştı. Bu. Gerçekten. Olamaz.

"Merhaba Fabrizio! Geldiğine sevindim."

"Hoş geldiniz, Sinyor Camini! Adım Marta ve bu da kuzenim Franca. Sizin için yani sizinle tanışabilmek için bizzat Sant Albino'dan geldi!"

"Fabrizio! Bizimle bir kadeh içer misin?"

"Sana arkadaşım Chilia'yı takdim edebilir miyim?" Açıp kapanan kirpik seli ve durmaksızın oynayan ağızlar yaklaştı, düzinelerce hareket halindeki desenli desensiz bacak kaçış yolumu kapattı.

"Beni derhal buradan çıkar!" Yerinde sendeleyen Stefano'nun elinden geleni yapması için yakasına yapıştım. Carlo'dan annesinden daha fazla korkuyordu ve bu durum yalnız yaşayacağını annesine söylemeden önce de böyleydi. Bugüne kadar kimse çözemese de aralarındaki komik ilişki iki tarafa da yarar sağlıyordu.

Stefano benden kurtulur kurtulmaz yapacak bir şey yok dercesine omuz silkti ardından da sallanarak üzerindeki yeşil elbisesiyle depozitolu şişelere benzeyen sarışının yanına gitti.

Carlo kalabalığın içinden el salladı ve şans dilercesine başparmağını havaya kaldırdı. Mekânın orta yerinde huşu içinde kadınlardan birinin dekoltesini dikizleyen Padre'yi tek başına bıraktı. İltifatlar ederek kalabalığı yaran Carlo yanıma geldi ve lütfedercesine sırtıma vurdu.

"Bu ne sürpriz böyle. Sayısız güzel sinyora ve sen birini seçme hakkına sahipsin!"

"Gerçekten büyük bir sürpriz Stranzo!" dedim kızgın bir edayla tıslayarak mümkün olduğunca sessiz. Ama yeterince ses-

siz olamamıştım! Kürdan kadar zayıf bir genç kız gözlerini kocaman açmış halde yüzüme baktı. Carlo ukalaca sırıttı ve sırtıma bir kez daha vurdu ki bu seferki vuruşu nefesimi neredeyse kesti.

"Lafı bile olmaz arkadaşım. Seve seve yaptım." Bakışları beni yarı korkak yarı hayranlıkla inceleyen genç kıza kaydı. "Kimler varmış burada? Bu güzel sinyoranın adı ne bakalım?"

"Adım Chiara," dedi genç kız ve çekingen olmayan bir tavırla gülümsedi. Ah! Kız daha reşit bile değildi! Ama bu durum Carlo'yu hiçbir şekilde rahatsız etmiyordu. Elini teklif bile etmeden kızın omzuna koydu.

"Chiara, bu benim can arkadaşım Fabrizio. Ona iyi davranırsan sana bir kokteyl ısmarlayacağından eminim. Ismarlamazsa seve seve yanıma gelebilirsin."

Ne diyebilirdim ki? Arkadaşım kirli ellerini bu küçük kıza sürme fikrin kapılmadan razıymışım gibi görünmeye çalıştım ve Chiara'ya gülümsedim. Tabii ki zorla ve gözlerimin önünde korkunç işkence sahneleri geçerken gülümsemeye devam ettim. Bu genç kıza ilgisini kaybetmesine neden oldu. İnşallah kendine uygun yetişkin birini bulur. Yanımdaki bar taburesine tırmanmaya çalışan ve Salvi'nin aromatize edilmiş içkilerini inceleyen Chiara'ya şaşı baktım.

Ardından, uzun zaman önce sarhoşluk sonrası mustarip olduğum baş ağrılarından beri yapmadığım ve kesinlikle bırakmaya kararlı olduğum bir şeyi yaptım ve kendime double Cuba Libre, Chiara'ya da limonata ısmarladım.

Yarım saat sonra bulunduğum durum bana o kadar da kötü gelmemeye başlamıştı. Her şey bir yana bana yirmi iki yaşında olduğunu söyleyen kürdan kıza inanmasam da sohbeti fena sa-

yılmazdı. Ne de olsa bakışlarıyla ve kalabalıktan faydalanarak her fırsatta bana dokunmak isteyen derimi yüzmek için bekleyen sırtlanlardan beni uzak tutuyordu.

Fırıncının kızına ve iki kuzenine sırtımı döndüm ve bu mekândaki kadınların en zararsızı olan Chiara'ya odaklandım. Aslında öne çıkan tavşan dişleriyle onu sevimli bulmaya başlamıştım. Ama belki de fikrimi değiştirmeme ve çevremi unutmama yardımcı olan şey Cuba Libre No:2 olmuştu. Küçük arkadaşım durmaksızın konuşuyor, konuşurken elleri ve ayakları ona eşlik ediyordu. Ne anlattığına dair hiçbir fikrim olmadığından sadece gülümsedim ve onaylarcasına kafa salladım. Ve içtim.

Üçüncü kadeh görüş açımı on metreye çekti ve on metre sonrasında Nonna'nın pazar günleri okuduğu çocuk kitabı *La Storia İntinita*'daki gibi kocaman hiçlik vardı ve sonu gelmeyen çocuk hikâyelerindeki çocuk imparatoriçe yanımdaki bar taburesine oturmuş limonatasını höpürdetiyordu.

Salvi dördüncü kadehi tezgâha bıraktığında elimi attım ama ıskaladım. Bana bir şeyler söyledi. Çaba sarf ederek kafamı çevirdim ve gözlerim yarı açık, mekânda göz gezdirdim. Carlo görünürlerde yoktu ama kalabalık az da olsa dağıldığında kısa bir an için Lucia'yı görür gibi oldum. Birdenbire net görmeye başladım ama duyduğum rahatlama kendini çok çabuk kaybolmuşluğa bıraktı. Lucia'nın masasında fark ettiğim iki şey oldu: Biri beni şaşırttı. Diğeri ise şoke olmama neden oldu.

"Her şey yolunda mı Fabrizio?" Chiara umut içinde yüzüme baktı. Kolunun alt tarafı elim saracak kadar inceydi. Tanrı aşkına Sofia'nın burada ne işi vardı?

"Biliyor musun Chiara?" dedim ağırlaşmış dilimle geveleyerek, "Sen hoş bir kızsın, gerçekten. Burada her ne bulmayı umuyorsan... Başka bir yerde ara. Ve mümkünse birkaç yıl sonra."

Chiara boynunu büktü. "Sarhoşsun," dedi tespit edercesine

"Doğru." Kalçam birileri bar taburesine sabun sürmüşçesine kaydı. Düşmemek için baldır kaslarım tekrar işlev görünceye kadar ellerimle tezgâha tutundum ve Chiara'ya mümkün olduğunca bilge görünmeye çalıştım. "Ama bildiğin gibi çocuklar ve sarhoşlar gerçeği söyler." Ardından onu alnından öptüm ve tutmayan dizlerimle sallana sallana Lucia'nın oturduğu masaya doğru ilerlemeye çalıştım.

Hanna

Yavaş yavaş endişelenmeye başladım. Lucia'nın yüzü kan beynine sıçramış gibi kıpkırmızı oldu ve ben bir an için baygınlık geçireceğinden korktum. Sofia izin almadan masamıza oturmuş, yeni tıraş edilmiş pürüzsüz bacaklarını üst üste atmış barın içinde sigara içmek yasak olmasına rağmen huzur içinde sigarasını içiyordu. Küllerini nerdeyse boşalmış yer fıstığı kâsesine silkti. Yasak şeyleri bu denli fütursuzca yapan biriyle daha öncesinde karşılaşmamıştım ve bu tavrına istemeyerek hayranlık duyduğum için kendi kendime şaşırdım. Acımasızlığım nerede kalmıştı? Kâğıt üstünde Sofia gibi insanları üç cümlede alt edebilirdim ama yüz yüze kaldığımda duruşuma karar vermek uzun bir zaman alıyordu.

Lucia'yı sözlü olarak desteklemek yerine karabiberlikle oynadım ve kimseye hissettirmeden çantama attım. İşte tam o anda Fabrizio'nun şaşırmış bakışıyla göz göze geldim.

Yanaklarım kızardı ve minik karabiberliği çantamdan çıkarttım ve sepetin içine minik beysbol tuzluğunun yanına koydum ve mümkün olduğunca umursamaz bir edayla etrafıma bakındım. Fabrizio tam olarak Lucia ve Sofia'nın arkasında duruyordu ama onlar birbirleriyle savaşmakla meşgul olduklarından onu fark etmediler.

"Sofia pis kokunu neden başka bir masaya bırakmıyorsun?"

"Neden buruncuğunu kendi işine sokmuyorsun? Bu arada cevabını halen bekliyorum. Fabrizio burada mı?" dedi Sofia karşı saldırıya geçmişçesine ardından mavi bir duman bulutunu Lucia'nın yüzüne doğru üfledi. Ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Fabrizio kollarını bağlarken bakışları Sofia'nın tepesinde sabit kaldı. Oldukça gergin duruyordu. Yavaşça sendeledi ve Lucia'nın sandalyesine tutundu ama daha iyi bir şey düşünmüşçesine ellerini sandalyeden çekti ve kot pantolonunun cebine soktu. Neredeyse kahkaha atacaktım. Alkol kullanmayan Sinyor Camini tavus kuşu misali zil zurna sarhoş olmuştu.

"Arkanda duruyor," dedi Fabrizio şaşırtıcı ayık bir ses tonuyla. Lucia arkasını döndü ama Sofia herhangi bir tepkide bulunmak yerine yüzünün ifadesi garip bir şekilde değişti. Yüzündeki kaslar gevşedi, gözleri büyüdü ve hafifçe gülümsedi. Dikkatlice sigarasını yer fıstığı kabuklarından birinin içinde söndürdü ve parıldayan bir gülümsemeyle kafasını çevirdi.

"Canım! Nerelerdeydin? Gece boyunca yokluğunu hissettim!" Fabrizio'yu kendine doğru çekti ve her iki yanağından

öptü ama öpüşü arkadaşça değildi. "Sanırım kötü oluyorum." Lucia gözlerini döndürdü.

"Çok şakacı senin şu yengen! Marco onunla birlikteyken hiç somurtmuyordur!" dedi Sofia ellerini Fabrizio'nun boynundan çekmeden kıkırdayarak. Göğüs kafesimin sıkıştığını hissettim ama bunun nedeni Sofia'nın Lucia'ya karşı bu denli kötü davranmasıydı. Öfkeden kudurduğum anda Fabrizio kendini Sofia'nın kollarından kurtardı ve Lucia'ya yanaştı.

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedi Fabrizio duygudan arınmış bir ses tonuyla ardından gözlerimin içine baktı. "Gördüğüm kadarıyla Hanna ile tanışmışsın."

Bana ilk kez adımla hitap etmişti. Öylesine şaşırdım ki üzgün bir şekilde boynunu bükmüş şemsiyecik az kalsın gözüme batacaktı. "Tanışma abartı olur," dedim kadehimin içine mırıldanarak.

"Ah, sanırım bunun için yeteri kadar fırsatımız olacak. Mailand'daki işlerimi hallettiğim için bir süreliğine Montesimo'da kalacağım." Bu sefer sesi yankılanmıştı ve sahte gülüşü sinirimi bozdu. Lucia çenesini öne doğru uzattı ve Fabrizio'un kolunu tuttu.

"Eski kız arkadaşın bizi tehdit mi ediyor?"

Fabrizio'ya haddinden fazla yüklenmişti.

"*Kendine gel Hanna! Şu şıllığı tokatla!*" dedi Claire emredercesine.

Omuzlarımı dikleştirdim.

"*Haydi ama!*"

Demek Fabrizio'nun eski kız arkadaşı.

Dudaklarımın üzerinde biriken kocaman bir gülümseme hissettim. "Bu durumda bizi ziyaret etmenizden büyük mutluluk duyarım, Sofia. Aslında dayanıklı duruyorsunuz ama tabii ki mutfaktaki buhar ve ter kokusu sizi rahatsız etmezse," dedim dostça ki bunun üzerine Lucia ağzını açmış halde yüzüme baktı. Fabrizio'nun ağzının kenarı seğirdi. Sofia saçlarını geriye attı ve yüzüme düşmanca baktı.

"Fabrizio'nun lokantasındaki işleyiş ilgimi hep çekmiştir. Tabii ki mutfak personelini ziyaret etmek de buna dâhil," dedi kibirle.

"Ne güzel! Bu durumda Rosa-Maria'ya yanımızda çalışıp çalışamayacağını sorarım. Sizi kocaman kalbine kabul edeceğinden kesinlikle eminim. Ama size bir tavsiyede..." Sesimi kestim çünkü Sofia güveni kırılmışçasına sandalyesinde geriye yaslandı. "Rosa-Maria'nın karşısında mutfak personeli kelimesini kullanmayınız. Yoksa korkarım ki güzel kalçalarınızı bonfile büyüklüğündeki parçalara ayırır."

Bir an için şaşkınlık veren bir sessizlik oldu.

Ardından Fabrizio avazı çıktığı kadar kahkaha atmaya başladı.

Fabrizio

Şu Sinyora Philipp'i küçümsemiştim ama davranışı hoşuma gitti. Özellikle hoşuma giden şey sert duruşu oldu. Derin bir nefes almaya çalıştım. Tabii ki duruma yüzde yüz hâkimdim. Sorun sadece mekânın dönmeye başlamış olmasıy-

dı ki bu net bir şekilde düşünmeme engel oluyordu. Dengemi kaybetmemek için ellerimi Lucia'nın sandalyesine kenetledim. Yengem kısılmış, sulanmış gözlerle bana baktı.

"İyi misin Fabrizio?"

Kendimi Sinyora Philipp'in yanındaki sandalyeye bıraktım ama ne yazık ki küçük arkadaşımı hesaba katmamıştım. Chiara beni takip etmiş gömleğimin yakasından çekiştirip duruyordu.

"Bara gelecek misin?" dedi fısıldayarak kulağıma. Yine şu köpek yavrularına has bakış. Sinyora Phiipp'in ifadesiz yüzüne kısaca baktıktan sonra hayır dercesine kafa salladım. Korktuğum başıma geldi ve Chiara'nın gözleri doldu. "Senin için yeterince güzel değil miyim?"

"Hayır! Yani tabii ki! Sorun o değil." Çaresizce masadakilere baktım. Kimsenin çıtı çıkmadı. Sofia bile dilini yutmuş gibiydi.

"Senin için yeterince güzel değilim," dedi Chiara tekrar ederek mutsuz bir ses tonuyla. Birdenbire omzuma konan bir el hissettim ve arkamı döndüğümde fırıncının solgun yüzlü kızıyla göz göze geldim. Dişleri sararmış, ön dişleri öne doğru çıkmıştı. Bu da nereden çıktı?

"Selam Fabrizio, limonatacı kızla işin bittiyse seninle esaslı bir şeyler içebilir miyiz?"

"Üstelik iki kişiyiz!" dedi arkadaşı cırlayarak kırılmış bir edayla fırıncının kızının dirseğine vurdu. *Fonte di Tufi*'nin sahibi kalabalığı yardı ve dağ gelinciklerini andıran kızını çekiştirerek yanımıza gelmeye çalıştı. Üstelik yalnız da değildi: Kadınlardan oluşmuş keşif kolu kararlı bir şekilde saldırıya hazır bekliyordu. İmdat!

"Yeteri kadar güzelsin, Chiara. Aslında seni tatlı buluyorum."

Beceriksiz denememin etkisi korkunç oldu. Sofia alay edercesine kahkaha attı. Chiara'nın yanaklarından yaşlar akmaya başladı ve Lucia'nın belli belirsiz kafa sallaması kendimi sadece çaresiz değil aynı zamanda da kötü hissetmeme neden oldu.

"Sadece..."

Sinyora Philipp merak içinde yüzüme baktı. Lucia kollarını göğsünde birleştirdi ve boynunu bükerken Sofia tırnaklarını sırtıma geçirdi. Sırtımda bir yanma hissederken fısıltı ve kahkaha karşımı baştan çıkartan parfüm kokusu burnuma geldi.

Buradan gitmek zorundaydım!

"Doğruyu söylemek gerekirse, ben..." Sırtımda parmaklarımı çapraz yapıp küçük arkadaşımı ağzım kulağına değinceye kadar kendime çektim.

"Başka birine çoktan söz verdim bile."

Chiara göz açıp kapatıncaya kadar ağlamaya bıraktı. "Bunu neden daha önce söylemedin?" dedi cırlayan bir sesle kırılmışçasına.

"Evet. Neden daha önce söylemedin?" dedi sakalları şakağımı gıdıklayan Carlo. Buz kestim. Carlo yumruğunu sırtıma indirdi ve umutsuzluğumu boğmayı planladığım çilek rengindeki kadehi kapmaya yönelen elimi havaya kaldırdı.

"Arkadaşım Fabrizio nişanlanmış," dedi bağırarak. Konuşmalar anında kesildi, sade Eros Ramazotti kahramanca sessizliğin içinde *Parla con me* şarkısını söylüyordu. Nişanlı? Nişanlı mı?

"Kesinlikle yanlış anladın Carlo... Ben sadece," dedim güç bela ama arkadaşım sevinç çığlığı attığından kekeleyerek söylediklerimi anlamadı.

"Bunu biliyordum!" dedi Salvi gürleyen sesiyle ardından hızla bar tezgâhının arkasından çıktı ve yanıma geldi. Yağlı göğsüne beni bastırıp karşı koymalarımı terlemiş gömleğinde boğduktan birkaç saniye boyunca nefessiz kaldım. Ardından oldukça şaşırmış Sinyora Philipp'i kucakladı. "Muhteşem değiller mi? Hanna ve Fabrizio, Bravo size!" Harika. Oturduğum sandalye binlerce parçaya ayrılmış gibiydi. Öne eğildim, yakınımdaki kadehe uzandım ve çilek rengindeki kadehi bir dikişte içtim. Ateş gibi yaktı. Beynimin içinde bir şimşek çaktı ayaklarımın altındaki zemin ikiye yarıldı. Masallardaki sonsuz karanlığa gömüldüm.

Sonunda.

Hanna

"Öldü mü?"

Sofia yerde boylu boyunca yatan Fabrizio'ya bakıp sigarasını yaktı. Lucia ile göz göze gelir gelmez eş zamanlı sandalyelerimizden fırladık.

"Doğru düzgün sandalyeler almanı her zaman söylemişimdir, Salvi. İşyeri yasalarını bir kez daha çiğnedin!" dedi Carlo ellerini göğsünde birleştirilmiş halde.

"Sandalyeyi geriye yatırması benim suçum mu?" dedi Salvi mutsuz. "Aslında o kadar da içmedi."

"Ah, hayır? Ona kaç tane Cuba Libre verdin, Stronzo? On mu? Onu uyuşturmamalıydın, neşelendirmen yeterdi!"

"Ama ben..."

Kavgacı horozlardan hiçbiri Fabrizio'ya yardım etmeye yanaşmadı. Lucia bilincini kaybetmiş Fabrizio'nun üzerine eğildi ve gömleğinin yakasını hafifçe gevşetti. "Çenenizi kapatın, Allah'ın delileri!" dedi Lucia bağırarak ardından parmağını Salvi'nin pantolon kemerinden taşan göbeğine batırdı. "Başının altına koyabileceğim bir şey getir. Ve sen..." İşaret parmağını Carlo'ya doğru salladı. "Alkolü kaldıramadığını bilmem gerekirdi. Çok iyi arkadaşsın!"

"Bu ses tonuyla konuşma, Lucia!" Carlo'nun gözleri parladı. Ağzının kenarı seğirerek etrafımızda toplanmış fısıldasan ve şaşkın şaşkın bakan kadınlara bakarak, "Kiminle konuştuğuna dikkat et!" dedi.

"Seninle istediğim gibi konuşurum, Carlo. Hoşuna gitmediyse cehenneme kadar yolun var!" Lucia inanılmaz öfkeliydi. Salvi ceketimi uzattı ben de katlayarak Fabrizio'nun kafasının altına koydum. Endişe içinde solgun yüzüne baktım ve nabzını kontrol ederken Lucia öfke içinde yumruğunu havada savurdu. "Neden hepiniz durmuş öylece bakıyorsunuz? Gidin evinize! Sen de şu pis kokan sigaranı söndür, Sofia!"

Sofia doğruldu ve dikkatlice elbisesini düzeltti. "Sadece sarhoş küçük Lucia. Felç geçirmiş gibi davranma," dedi soğuk bir tavırla, ardından sigarasını Lucia'nın kadehinde söndürdü. Fabrizio inleyerek gözlerini açtı. Rahatlamışçasına geriye yaslandım ve yanlışlıkla Sofia'nın bacaklarına değdim.

"Fabrizio'nun nişanlısının bu durumda yapılması gereken şeyi bildiğinden eminim. Ama sana öncesinde bir ipucu vermem gerek." Sofia'nın sesinde alay vardı. "Temiz havaya çıkar çıkmaz balıkçıl misali kusmaya başlayacaktır. Bunu daha öncesinde yaşadım. İyi eğlenceler ve iyi geceler."

Söyledikleri biter bitmez arkasını döndü ve Carlo'nun büyük bir hayranlıkla baktığı derin sırt dekoltesini gösterdi. Kalabalık geçmesine izin vermek için itiraz etmeden dağıldı. Bazı insanların koşulsuz geçiş üstünlüğü oluyordu. Ve bunu söylerken abartmıyordum.

"O iyi, Lucia." Lucia'nın kolunu tuttum ama kolunu geri çekmesi beni şaşırttı.

"Burada neler oluyor. Fabrizio ve sen?"

Bunu ben de bilmek isterdim. Gözlerimi kapattîm ve düzenli nefes almaya çalıştım. Ama birileri panik halindeyken bu işe yaramıyordu. "Lucia bu konuyu sonra konuşalım," dedim sakin bir ses tonuyla, omzunu okşarken. "Şimdi ilk önce Fabrizio'yu buradan çıkaralım."

Sessizce kafa salladı ki bunun üzerine koca ağızlı köy polisi talepte bulunurcasına yüzüne baktı. Salvi, Fabrizio'nun kalkmasına yardımcı olmak için derhal diz çökerken Carlo sorgularcasına parmağıyla hafifçe göğüs kafesine vuruyordu.

"Derhal," dedim yavaşça. Emredercesine konuşmanın Carlo'nun hoşuna gitmediği her halinden belli oluyordu. Ama düzinelerce göz üzerimize dikilmiş olduğundan isteksiz bir tavırla bir şekilde Fabrizio'nun diğer kolunu omzuna attı.

"Evinize gidin hanımlar. Parti sona erdi," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Fabrizio ıslanmış un çuvalı misali iki adamın arasında asılı duruyordu. Arkada kalan Lucia ve bir grup kadın eşliğinde sarhoş adamı dışarı taşıdılar.

Kısa bir süre sonra barın bahçe duvarının önünde iki büklüm olmuş Fabrizio, ruhu bedeninden ayrılırcasına kusuyordu. Lucia'nın bakışlarında acıma mı yoksa aşağılama mı olduğuna karar veremedim. Ve sonunda birincisi olduğunu düşünmek istedim çünkü diğeri hoşuma gitmedi. İlk öğürme sesleri duyulduğunda Salvi yüzünü buruşturarak, "Temizlik beni bekliyor," diyerek bara geri dönerken, Carlo sallanan sarı adam ve pederle caddede yüksek sesle kavga ediyordu.

"Be-ben ku-kulanırım, Carlo. Sı-sorun değil... Lorenzo arabası nerede?"

"Ayakta duramıyorsun, Cretino! Sarhoş birine hayatımı emanet edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Annemin kalbini kıkırma..."

"Bunun annenle ne ilgisi var?"

"O zaman yürüyerek gidelim... Şu taraf... Aşağı yukarı..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Stefano! Padre bizi... Lorenzo? Bu olamaz! Ayakta uyuyor!" Kıkırdamalar ve kalçaya vurma sesleri duyuldu.

"Şu üçünü tek başına bırakmamamız gerektiğini düşünüyorum," dedim ve yandan Lucia'ya baktım. Lucia hareketsiz duruyordu. Akşam rüzgârında elbisesi dalgalansa da kendisi taş kesilmiş gibiydi.

"Sen de araba kullanmamalısın," dedi fısıldayarak. Onu onaylarcasına kafa salladım, ama ardından beni büyük bir ihtimalle görmediğini hatırladım.

"Biliyorum," dedim çabucak ilave ederek. "Yürüyerek yolu bulacağına inanıyor musun? Belki biraz yürümek Fabrizio'ya iyi gelecektir."

"Tre Camini'yi bulurum. Gerekirse ona sorarım." Duvara karşı iki büküm olmuş gölgeyi işaret ettim. Lucia belli belirsiz olsa da yine de gülümsemişti ve ben ne denli rahatladığımı fark ettiğimde şaşırdım. Çok komik olsa da bana kızgın olduğu fikrine tahammül edemiyordum.

"Güzel, o zaman çocukları eve götürürüm ve dönüş yolunda sizi toplarım," dedi. Onaylarcasına kafa salladım ve kocaman adımlarla park alanına giderken Carlo'nun elinden anahtarı alıp sarışın adamı yakasından tutmasını izledim.

"Ah Lucia, canımı acıtıyorsun!"

"Kız gibi davranma, Stefano. Carlo, Padre'yi uyandır! Benim arabamla gidiyoruz. Ve içinizden biri kusarsa karışmam!"

Bir şekilde üçüne de acıdım. Bu araba yolculuğu hayatlarının en eğlenceli şeyi olmayacağı kesindi. Bıyık altından gülümseyerek Fabrizio'ya döndüm. Sırtını duvara yaslamış asfalta bakar halde oturduğuna göre midesi boşalmış olmalıydı. Yüzü üç günlük sakalının gölgesi hariç ay ışığında doğal olmayacak kadar solgundu.

"Ayağa kalkabilecek misiniz, Sinyor Camini?" dedim yarım metre ilerideki pis kokan birikintiyi görmezden gelerek soğukkanlılıkla. Sesimin geldiği yeri tespit etmek istercesine gözlerini sağa sola oynattı. Sonunda bakışları çıplak bacaklarımda sabit kaldığında gülümsedi ki bu aşina olduğum gamzelerinin ortaya çıkmasına neden oldu. "Ah, Sinyora Philipp..." Sesi kesildi. "Söyleyemiyorum..."

"Bu çok üzücü, yani nişanlı olduğumuza göre!"

"Birdenbire ağzımdan çıktı." Koluma sıkı sıkıya yapıştı ve inleyerek bacaklarının üzerine doğruldu. Bir kez daha yüzü

benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kendisi gibi bir bulut arayışı içinde olan bir alkol bulutu yüzüme vurduğunda otomatik olarak kafamı çevirdim. Anlamsız şeyler söylemeye devam ediyordu.

"Hulahop" dedi saçlarıma mırıldanarak.

"Hulahop mu? Bu kelimeyi de nereden öğrendiniz?" İçgüdüsel olarak belini kavradım çünkü tüm ağırlığıyla koluma asılmıştı. Oldukça kaslıydı ki bu ilk bakışta çok da belli olmuyordu.

"Almanya. Orada eğitim gördüm... Bu..." Yüzü fark edilir şekle karardı. "Unuttum."

"Sinyor Camini, şimdi yürüyerek eve gideceğiz. Bunu başarabilecek misiniz?"

"Tabii ki." Öne doğru yalpalayarak birkaç adım attı ve beni peşinden sürükledi. "Gelin! Buradan. Hep caddeyi takip! Caddeyi takip edin."

"Bu böyle olmayacak. Yalnız devam etmelisiniz," dedim birkaç yüz metreden sonra sık sık nefes alarak. Omuzum ağrıyordu ve Fabrizio beni canlı baston olarak kullandığından kan ter içinde kalmıştım... Kararlı bir şekilde Fabrizio'nun pençelerinden kurtulmaya çalıştım. Fabrizio sendeledi ama ipi kopmuş şamandıraya benzese de ayaklarının üzerinde kaldı. Bilinçsiz olarak kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Bulutların arasında kalmış ay dışında gece tam anlamıyla karanlıktı ve gökyüzünde tek bir yıldız bile yoktu. Ancak o zaman etrafımızın zifiri karan-

lık olduğunu fark ettim. Ev yoku, sokak lambası yoktu, uzaktan gelen bir arabanın farı bile yoktu.

Yaprak hışırtıları ve uzaklardan bir yerden gelen ağustos böceklerinin cırlamalarının dışında. Birdenbire yalın ayak yürüme ihtiyacı duydum. Çabucak karar vererek topuklu ayakkabılarımı çıkarttım ama sivri çakıl taşları ayaklarıma battığından hemen pişman oldum ve söylenerek çim bitmiş yol kenarına atladım.

"Vakit kaybetmeden ayakkabılarınızı giymelisiñiz. Tarla yolları şehirlilere göre değildir," dedi eğlendiğini belli eden bir sestonuyla. Açık hava işe yaramıştı.

"Romun ıslah olmaz köylülere iyi gelmediği gibi mi?"

Karanlığın içinden zoraki bir kahkaha duyuldu. Ardından çalıların arasından yırtıcı bir hayvan çıkmışçasına hışırtılar ve çığlık. Korku içinde nefesimi tuttum.

"Sinyor Camini?" Tüm gücümle kulak kabartsam da sessizlik bozulmadı. Ağustos böcekleri hariç...

"Fabrizio?"

"Buradayım." Solumdan gelen boğuk bir ses. Aslında tam da yanımdan değil ses aşağıdan bir yerlerden geliyordu. "Bayır aşağı."

"Aşağıda ne yapıyorsun?"

"Kestirmeden gitmeyi düşündüm," dedi yankılanan bir sesle ardından içten gelen bir kıkırdama. Derin bir nefes aldım ve sert bir şeye toslayıncaya kadar dikkatlice aşağı indim. Tereddüt içinde olduğum yerde durdum. Bulutlar dağılmış ve ay ışığı çimenlere vurmuştu. Yüzünde memnun bir gülümsemeyle Fabrizio kollarını her iki yana açmış halde çimlerin üzerinde ya-

tıyordu. Onu tanıdığımdan beri ilk kez tam anlamıyla gevşemiş gibiydi. Eğildim ve fark etmeden omzuna dokundum.

"Caddeye dönmemiz gerek."

Kararlı bir şekilde hayır dercesine kafa salladı.

"Cadde karanlıkta tehlikelidir. Hava aydınlanıncaya kadar burada kalacağız."

"Ah, hayır bunu yapmayacağız?" Onu daha şiddetle sarstım. İsteksizce homurdandı.

"Neden ki? Randevunuz mu var sayın gazeteci?"

"Ben bir... Değilim." Caddede yaklaşmakta olan bir araba duyuldu. Lucia. Doğruldum ve emekleyerek tepeyi aşmayı denedim. Ama sadece bir denemeden ibaret kaldı çünkü Fabrizio beni ayak bileğimden yakaladı ve parmaklarım nemli çimlerde tutunamadı.

"Bu kadar hızlı nereye, Sinyora Phi...?"

"Bırakın beni! Lucia bizi görmezse geçip gider!" Direndim, refleks olarak. Ne yazık ki aldığı alkol tepkilerini hiçbir şekilde etkilememişti. Diğer elini ikinci ayağıma sardı.

"Tipik Almanlar. Hep bir yerlere yetişmek."

"Ben Alman değilim! Yani Almansam bile, sadece yarısı, gerizekalı," dedim bağırarak. Üzerimize ışık vurduğunda umutsuzca ellerinden kurtulmaya çalıştım. Arabanın farı üzerimiz yalayarak geçti ve saniyeler içinde yerini karanlğa braktı. Motor sesi kaybolup gittiğinde kendimi sırt üstü nemli çimlerin üzerine bıraktım.

"Sizin Nonna beni... Onun sayesinde, zil zurna olmuş bir İtalyanla birlikte caddenin kenarındaki bir çukurdayım," de-

dim öfkeyle doğrulmadan önce. "Ellerinizi ayak bileklerimde çekme zahmetinde bulunacak mısınız?"

"Ben körkütük değilim... En fazla biraz çakırkeyif."

"Tabii ki ben de Dita von Teese'yim," dedim iğneleyici bir ses tonuyla acıyan kemiklerimi ovarak. Moraracaklar.

"O zaman neden Sinyora Philipp olduğunuzu iddia ediyorsunuz?"

"Şakaydı."

"Anlamıyorum."

"Dita von Teese... Unut gitsin!" İç çekerek bacaklarımı uzattım.

Neden olmasın? Beyefendiyi nasıl olsa mantığa davet etmenin imkânı yoktu.

Bir süre boyunca konuşmadan çimlerin üzerinde yattık. Çok da rahatsız değildi. Süt beyazı ay ışığı oldukça heyecan vericiydi. Birkaç yıldız çıkmıştı bile. Otomatik olarak aşina olduğum yıldızları seçmeye çalıştım. Büyük Ayı. İşte orada! Güzel. Çimlerin hareket ettiğini ve sayısız hayvancığın üzerimde dolaştığını düşünmeyi bile istemiyordum.

Aşağı yukarı bir saat boyunca konuşmadan yan yana ben ayakkabılarımı giymiş Fabrizio yalın ayak ilerledikten sonra Fabrizio olduğu yerde durdu.

"Ne oldu?" dedim öfkeyle. Topuklu ayakkabılarımdan dolayı ayaklarım su toplamış canım inanılmaz acıyordu. Bunun nedeni haddinden küçük ya da büyük lanet olası ara numaralardı. Yıldızlı gökyüzü ve ağustos böceklerinin romantizmini

caddenin kenarındaki çukurda bırakıp oldukça kararlı bir şekilde buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordum.

"Şşt," Fabrizio parmağını dudaklarına götürdü ve bir duvarın ve giriş kapısının kemerinin gölgesini gördüğüm karanlığı işaret etti. Tre Camini'nin araba yolu. Şükürler olsun geldik! Son birkaç yüz metreyi aşmak için dişlerimi sıktım ama adım atacakken Fabrizio kolumu tuttu.

"Biraz daha beklesek ..."

"Burada olmaz!" dedim öfkeyle. "Başka bir mola vermiyoruz!"

Fabrizio kollarını sarkıttı ve omuz silkti. "Öyle diyorsanız. Ben sadece..."

Duyduğum ses damarlarımda akan kanın donmasına neden oldu. İnanılmaz yüksek tiz bir ses korku filmlerinden geliyormuş gibiydi. Bir şeyler ayaklarıma süründü ve bacağım iğne batmışçasına ağrımaya başladı. Ne yapacağımı şaşırmış halde çığlık çığlığa yana çekildim. Bana saldıran yaratık birkaç kez hopladı ve... Kanat çırpmaya başladı. Tiz ses şaşırtıcı bir gıdaklamaya dönüştü.

Hayatım boyunca bu denli hızlı koştuğumu hatırlamıyorum. Nefes nefese kalmış halde giriş kapısının önündeki basamaklara kendimi attığımda dalağım şişmişti ve kalbim deli gibi atıyordu. İnsan hayatı sona erdiğinde demek ki bu şekilde hissediyordu. Şu lanet olası tavuk! Birkaç dakika sonra Fabrizio sallana sallana yavaşça loş karanlığın içine ayak bastı.

"Sizi uyarmak istedim." Kendimi yanıma bırakırken gömleğinin kolu alt koluma değdi. "Her şey yolunda mı?"

"Sizce?" dedim homurdanarak kendisinden birkaç santim uzaklaşmadan önce. "Tavuklar gece uyumaz mı?"

Fabrizio bıyık altından güldü. "Uyurlar. Ama Vittoria kendini bekçi köpeği sanıyor."

"Çok güzel."

"Sadece küçük bir tavuk."

"Sizin küçük tavuk bacağımı ısırdı!"

"Bakmama izin verin."

Karşı çıkmama fırsat vermeden Fabrizio bacağımı dizinin üzerine yatırdı ve kısılmış gözlerle incelemeye başladı. Bir kez daha kendimi karşısında on iki yaşındaymışım gibi hissettim. Belki de bana öyle geldi. Eli ihtiyatlı bir şekilde bacağımın alt tarafında gezinirken siyah buklelerin örttüğü ensesini inceledim ve birden bire onları okşama ihtiyacı duydum. Bir şeyler burada olması gerektiği gibi işlemiyordu.

"Hmm."

"Ne?"

"Korkarım ki bu bacak için yapılacak bir şey kalmamış." Keder içinde kafasını salladı. Öfke içinde bacağımı geri çektim.

"İnanılmazsınız!"

"Evet, bunu çok sık söylerler. Portakal koktuğunuzu biliyor muydunuz?"

"Öyle mi kokuyorum?" dedim mırıldanarak sıkılgan bir edayla.

"Portakal severim."

Sarhoş ve benimle flört ediyordu. Benimle flört mü ediyordu? Birdenbire boğazımın düğümlendiğini hissettim ve uyaran bir kıpırtı karnımın içinde yayılmaya başladı.

"Portakalı seviyorsunuz," dedim tekrar edercesine donuk. Kibar olmadığı zamanlarda onunla konuşmak daha kolaydı.

"Evet Sinyora. Severim." Hantal bir hareketle doğruldu ve pantolonuna yapışmış toprak ve tozu temizledi. Caddenin kenarındaki çocukça itişmelerden sonra nasıl göründüğümü dünmek bile istemiyordum. Utanmışçasına saçlarımı elledim.

"Ayrıca eve geldik," dedi lüzumsuzca dikkat çekerek. "İçeri girmek istemiyor musunuz Sinyora Philipp?" Elini kapıya attı ama tokmağı yakalayamadı. Bu arada bana adımla hitap etmeyi bırakmıştı. Bakışları üzerime öylesine sabitlenmişti ki bir an için kendimi çıplak hissettim.

"Hemen geliyorum. Siz gidebilirsiniz," dedim fısıldayarak ona bakmamaya çalıştım. Fabrizio tereddüt etti ama damarlarındaki alkol erkeksi gururunu yenmiş gibiydi. Barda olanları hatırlıyor muydu? Şu nişan konusu yüzünden onu sorguya çekmeliydim ama yorgun yüzü sözlü saldırıyı bırakıp her şeyi unutmanın daha iyi olacağını söyledi. Büyük bir ihtimalle içki-ci kardeşlerin şakalarından biriydi.

"Eve getirdiğin için teşekkürler," dedi belli belirsiz ve ardından kapıyı açtı.

"Seve seve. Buona notte."

"Buona notte, Sofia."

Yarım saat daha merdiven basamaklarında oturdum ve bulutların pembeye dönüşünü izledim. Sonunda içeri girdiğimde benim adım yerine yanlışlıkla eski kız arkadaşının adını söylemesinin beni bu denli etkilemesinin nedenini düşünüyordum.

Hanna

Ertesi sabah kahvemi boşuna bekledim. Yorganı çeneme kadar çekmiş halde dik dik tavana baktım ve Rosa- Maria'nın yokluğunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu düşündüm. İlgim olduğundan değil ama sıkıntıdan, Rosa-Maria'nın komidinin üzerine koyduğu ucuz aşk romanlarından birini aldım.

La spinta di speranza-Aşkın koru! Bu başlığı kim düşünmüş olabilirdi ki? Kararsız bir edayla kitabın kapağındaki kaslı kahramana baktım ve kitabın sayfalarını çevirirken yüzümün kızarmasına neden olan cümleleri okumaya başladım.

Aşağı yukarı bir buçuk saat sonra alev alev yanan bir yüzle çeneme kadar çektiğim yorganı üzerimden attım, minicik banyoma girdim ve Lucia'nın verdiği çiçek desenli elbise şekildeki önlüğü giydim. Terlikleri elime aldım ve merdiven basamaklarını inmeye başladım.

Mutfakta tezgâhın üzerindeki radyoda çalan *Con me anche tu* şarkısı karşıladı beni. Bir kahve fincanı ve açık kahverengindeki sandviç sabah kahvaltısına geç gelen misafiri bekliyordu. Söz konusu kişinin kendim olduğunu düşündüm. Mutfak ejderhasından herhangi bir iz yoktu ama köşede oturan yaşlı kâhya beni tepeden tırnağa inceledikten sonra bakışları çıplak ayaklarıma sabitlendi. Mırıldanarak çekingen bir edayla, "Günaydın," dedim ve ocağın üzerinde duran espresso kabını aldım. Alberto çalışmayan bir çakmağı andıran bir sesle burnunu sümkürdü. Kafamı kaldırıp baktığımda göz kırparak yumru şeklindeki burnuna dokundu.

"Hanna! Buradasın demek." Lucia arka kapıdan mutfağa girdi. İçinde yumurtaların bulunduğu sepeti mutfak tezgâhının

üzerinde koydu, kollarını açtı ve beni sımsıkı sardı. Tarzıma göre haddinden fazla sıktı ki bu kahve fincanımdan taşan kahvenin minicik bir dere misali elime akmasına neden oldu. Lucia beni yakınında tutarak incelercesine baktı. Derhal dikkat kesildim.

"Lucia, dünden dolayı..."

"Biliyorum! Fabrizio bu sabah her şeyi anlattı. Sizin için öylesine seviniyorum ki!" Beni bıraktı ve alkışlamaya başladı. Yuvarlak yüzü az önce melekleri görmüşçesine parıldadı. İçime kötü şeyler doğdu.

"Fabrizio ne..."

"İtiraf etmem gerekirse önce kızdım yani bize bu oyunu oynadınız... Şu mutfak personeli meselesi... Ve birbirinize tahammül edemiyormuşsunuz gibi... Ama rolünüzün hakkını verdiğinizi söylemem gerek. Ben yine de birbirinizi sevdiğinizi biliyordum."

"Ah..." dedim bitkin bir halde.

"Kaderin birbirleri için yaratılmış iki insanı bir araya getirecek yolu bulacağını biliyordum." Öylesine heyecanlıydı ki yerinde duramıyordu.

"Bunca yıldan sonra Berlin'de tekrar karşılaşmanız! Bu gerçekten inanılmaz romantik!"

Birileri şu anda benimle inanılmaz kafa buluyordu

Fırsatı kaçırmayıp kahvesine birkaç kaşık şeker atan Alberto'ya baktım.

"Berlin... Evet, bu gerçekten... Tam anlamıyla tesadüf." Derin bir nefes almaya çalıştım. "Acaba Fabrizio'nun nerede olduğunu biliyor musun? Bir şeylere açıklık getirmem gerek," dedim kekeleyerek. Lucia'nın yüzü aydınlandı.

"Şu arkadaki kayısı tarlasında." Dışarıyı gösterdi ve göz kırptı. "Ona ve çalışanlara birkaç Tromezzini götürecektim. Benim için halledebilir misin?"

"Tabii ki!" dedim haddinden fazla yüksek bir ses tonla ardından sesimi çabucak alçalttım. "Seve seve yaparım. Fabrizio ile konuşuruz."

Ve bu arada onun boğazını sıkarım.

"Ayrıca, Hanna?"

Onu dörde böleceğim kesin. Ve ardından şu kafayı yemiş tavuğun önüne atacağım. Lucia'nın yanakları hafifçe pembeleşti.

"Bundan sonra personel odasında kalman söz konusu bile olamaz. Rosa-Maria eşyalarını Fabrizio'nun evine taşır."

"Hayır! Gerek yok!" dedim dehşete düşmüşçesine. Lucia afallamışçasına yüzüme baktı.

"Yani, demek istediğim..." Çaresizce gereken kelimeleri aradım ama genelde erkeklere ve özellikle de maçolara edilen küfürlerden başka bir şey aklıma gelmedi. "Bence bu iyi bir fikir değil," dedim nefes nefese kalmışçasına. Bir tek mutfak ejderhasının eşyalarımı karıştırması eksikti zaten... Gözüm seğirmeye başladı ve bunun sebebi iç çamaşırlarımın altına sakladığım Giuseppa değildi. Şu İtalyan ile aynı yatakta uyuduğumu hayal etmek... Tırnaklarımı kahve kabına geçirdim ve kocaman bir yudum içtim ki bu dilimin yanmasına neden oldu. Lucia boynunu bükmüş halde yüzüme baktı ama tuhaf tepkimi anlamlandırmada güçlük çekti. Birdenbire beni anladığını ifade eden bir bakış yüzünü kapladı.

"Nikâha kadar beklemek istiyorsunuz! Ah, bu çok hoş!" Aşka gelmişçesine derin bir iç çekti. Rahatlamışçasına kafa sal-

ladım ve tepeleme doldurulmuş poşeti ve oldukça büyük kahve termosunu aldım. Bu konuştuklarımı Claire duymuş olsaydı gülmekten ölürdü. Evlilik öncesi el değmemişlik yalanını söyleyeceğim asla aklıma gelmezdi. Kendimi oldukça zorlayarak gülümsemeye çalıştım.

"Aynen öyle. Nikâha kadar bekleyeceğiz."

Nefes aldığım sürece asla gerçekleşmeyecek bir nikâh.

Son kez sırıttıktan sonra Lucia'ya sırtımı döndüm ve arka kapıdan çıktım.

Fabrizio

İlk kayısıyı hatırladım. Oldukça sertti ve tadı korkunçtu. Ve babamın tarlaya saygı duymayı öğrenmem için attığı esaslı tokat... Olgunlaşmamış bir kayısıyı koparmanın uğursuzluk getirdiğine sadece tarlada çalışan işçiler değil bütün aile üyeleri de inanırdı. Bugün bunun nedenini anlıyordum. Kayısı tarımı oldukça zor bir işti, zaman ve çelik gibi sağlam sinirlere sahip olmak gerekiyordu. İnce uzun ağaçlar, ünlü bir film yıldızı kadar kaprisli ve haşerelere karşı hassastı, rüzgâr, yağmur ve geç gelen don bütün bir yılın mahsulünün zarar görmesine neden olabiliyordu. Ama yılın ilk kayısılarını avuçlarımın arasında tuttuğumda tüm yorgunluğum yok olup gidiyordu. Direnç göstermeden ikiye bölünüyor ve içindeki çekirdek kendiliğinden düşüyordu. Ağzının içinde tatlının ve ekşinin patlamasıyla şakakların zonkluyor ve miden belli belirsiz ekşiyordu.

Bu sabah Sofia'nın dalgalanan saçlarının hayaliyle uyandım ve hatıralarımdaki boşluklar korkunç sahnelerle doldu. Kürdan kız. Sürekli kolumda aynı yere vuran ve morartan Carlo. Dört kadeh Cuba Libre ve sayamadığım sonraki kadehler. Sofia'nın bronz bacakları. Başka bir hayatta yüzlerce kez öptüğüm dudakları. Sinyora Philipp. Ay ışığında oldukça samimi duran soğuk denizkızı gözleri.

İlk espressodan önce Lucia'nın soru bombardımanı ve uydurmak zorunda kaldığım cevaplar. İnanılmaz cana yakın yengeme doğruyu söylemekten kaçmak.

Tam anlamıyla berbat bir durum!

Bezgin bir halde kayısı çekirdeğini tarla çizgisinin kenarına ektim ve üzerini toprakla örttüm. Ardından hasır şapkamı yüzüme kapattım. Öğlen güneşi omuzlarıma vuruyordu. Serin karanlık bir odadaki yatak için neler vermezdim!

"Perişan haline bakılırsa dün gece eğlenmişe benziyorsun."

Marco'nun küçümseyen sesi kafamın arkasını delip geçti. Marco arabasının arkasına oturmuş afiyetle kayısılardan birini yiyordu. Her zamanki gibi üzerinde eşofman vardı ve alnı terlemişti. Parmaklarımı meyve toplama küfesinin sapına geçirdim. Gayret ederek kaldırdım ve arabaya taşıdım. Küfeyi üzerine atmama fırsat kamadan yana çekildi.

"Ne istiyorsun?" Gözlerimin önü karardı ve düşmemek için arabanın kenarına tutunmak zorunda kaldım. Birkaç kayısı, önce deri döşemeye ardından ayaklarımın dibine düştü.

"Hopla. İçinde bulunduğun duruma mı üzülüyorsun yoksa sorun akşamdan kalma olman mı?" Marco sırıttı ve kayısı çekirdeğini yere tükürdü.

"Tuvalet kâğıtlarını hesap defterine kayıt etmen gerekmiyor mu?" dedim karşılık vererek matarama el atmadan önce. Şişeyi kafamdan aşağı dökmek yerine kana kana içtim.

"Beni dinleyecek durumda mısın yoksa soğuk bir duş alıncaya kadar bekleyeyim mi?"

"Dökül. Bir an önce senden kurtulmak istiyorum."

Golf kulübü yeni bir teklif gönderdi. Son tekliflerini 15.000 yükseltmişler... Eğer yıl sonuna kadar karar verirsek..."

"Karar vermek, neye?" dedim cansız bir ses tonuyla.

"Rayicin yüzde yirmi üzerinde teklif veriyorlar! Bu parayla tüm sorunlarımızı hallederiz, Fabrizio. Borçlarımızı öderiz ve geri kalanıyla bir otel inşa ederiz."

"Bana sormadan toprağımıza değer mi biçtirdin?" Suratına yumruk savurma isteğimi bastırıp elimi kemerime götürdüm.

"Beni dinleseydin, sana anlattığımda?" dedi öfkeden kudurmuş Marco kırılmışçasına.

"Senin lanet olası golf arkadaşların bu tarlaların değerini ödeyemez. Bunu kafana sok. Burası nesillerden beri Camini Ailesi'ne ait ve bu sana bir şeyler ifade etmeli ama senin aile kavramın hiçbir zaman olmadı."

"Sen manyağın tekisin Fabrizio. Topraklar yaşam şartlarımıza mal olurken bunun aileyle ne ilgisi var! Ama şükürler olsun ki Nonna mantıklı davrandı, şaşırdığımı itiraf etmem gerekse de. Bana soracak olursan Tre Camini'yi mantıklı ellere bırakmak istedi ama en sevdiği torununu çiğneyemedi. Bir kadının yüzüğünü parmağına takmaktansa traktörün altında kalmayı tercih edeceğini biliyordu. Ben evliyim ve yaşlı hatunun haya-

lini kurduğu tatlı çocuklarımız sadece bir an meselesi. Ve gelişmekte olan bir iş yerinin nasıl göründüğünü devir sözleşmesini imzalar imzalamaz sana göstereceğim."

Marco'nun kendi kendine yaptığı konuşmayı takip etmeyi bıraktığımda aklıma inanılmaz bir fikir geldi. Mühürlü yasal bir belge. Çok özel bir mühür.

"Evleniyorum," dediğimi duydum. Çok yüksek sesle değil ama anlaşılır olmalıydı ki Marco konuşmasını kesti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dediğim gibi, küçük kardeş," dedim bir yandan düşüncelerimi sıraya koymaya çalışıyordum. Birincisi bir kadına ihtiyacım vardı ve bunu ne yazık ki değiştiremiyordum ama bunun hangi kadın olduğunu seçme hakkına sahiptim.

"Seni tanıyorum. Nonna'yı memnun etmek için hayatın boyunca kendi köyündeki kadınlardan birine bağlanmaya niyetin yok ve senin gibi büyük bir balığı tekrar suya salacak bir kadın ne yazık ki Montesimo'da yok." Marco kendini beğenmişçesine güldü.

İkincisi Sinyora Philipp bana borçluydu.

"Montesimo'dan olacağını kim söyledi?"

Üçüncüsü kendisi yabancıydı. Beni çekemeyen ve bu yüzden geldiği gibi çabucak gitmek isteyecek güzel bir yabancıydı. Evlenirdim, işleri üzerime alır ve ardından boşanırdık. Köyde bu durumu kimse yadırgamazdı ve birilerine kızlarına evet dediğimden dolayı hayatım boyunca borçlu kalmak zorunda olmayacaktım.

Marco söylediklerime inanmamışçasına yüzüme baktı. "Acaba Hanna'dan mı bahsediyorsun? Mutfaktaki yeni yardımcımız? Lucia'nın şaka yaptığını sandım. Gerçekten ayık mısın?"

Dördüncüsü başka türlüsünü hayal etse de Nonna dâhil herkes istediğini alacaktı. Düşünceli bir gülümseme kendiliğinden dudaklarımı kapladı. Az önce Noel tabağındaki son parça Panetto'sunu aşırmışım gibi surat asan küçük kardeşime neredeyse acıdım.

"Bu arada hiçbir işi yarım bırakmadığımı bilmen gerekirdi. Çocukluğumuzdan beri bu özelliğim hiç değişmedi," dedim dostça.

"Ama Nonna şey... Yani Hanna gerçek bir İtalyan değil! Üstelik onu sadece... Dünden beri tanıyorsun? Bu şike yapılmış bir oyun!"

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, Marco. Gerçek bir İtalyan olarak aşkın kurallara bağlı olmadığını bilmen gerek." Omuz silktim. "Ne yapabilirim. Sinyora Philipp güzel bir kadın. Ve ben de sonuç itibariyle bir erkeğim."

"Ve bu güzel kadın tesadüf budur ki tam zamanında su yüzüne çıktı, değil mi?"

Marco'nun öfkesi kendimi tam anlamıyla bir budala gibi hissetmeme neden oldu. Ben de sonuç itibariyle bir erkeğim. Bunu gerçekten söylemiş miydim? Ah! Bu bağları gerçekten çok seviyor olmalıydım.

"Benim için sevinmen ne hoş," dedim yumuşak bir ses tonuyla. Marco'nun yüzünün yavaş yavaş kızarmaya başlamasına tanık oldum.

"Hesabın tutmayacak, Fabrizio. Belki vasiyetnamenin okunmasını dikkatlice dinlemedin: Nonna'nın istediği gerçek bir evlilik, iş evliliği değil. Rüzgâra karşı on kilometreden bile bir şeylerin sahte olduğunun kokusunu alıyorum. Ve noter Lombardi uydurma bir evliliğin her bir kanıtına minnettar kalacaktır."

Ve yapacak bir şey kalmamıştı.

Marco'ya öylesine yaklaşmıştım ki tıraş kolonyası ve ter karışımı kokusunu aldım. "O zaman telefonda konuştuğunda noter Lombardi'ye sevgilerimi ilet ve onu önümüzdeki hafta nikâhıma davet et," dedim mırıldanarak. "Söyleyeceklerin bitti mi?"

Küçük kardeşim cevap vermek yerine bir iki adım geri çekildi.

"Güzel. O zaman spor ayakkabılarınla eve uç ve çalışma masamın üzerinde duran sipariş listesini hallet. Yapaçak işlerim var."

Hanna

Aceleyle çıkmamın ardından aşağı yukarı yarım saat sonra 'arkadaki kayısı tarlası' kavramının uzaklığı anlatmak için oldukça göreceli bir kavram olduğunu anladım.

Balçıklı, kök salmış bir patikadan çok, küçük bir tarlayı andıran dar yolda ilerlemek için oldukça çaba sarf ettim. İnatla dosdoğru gitmeme rağmen sık dikilmiş ağaçlardan dolayı kısa bir süre sonra dengemi kaybettim. Her şey bir yana, böylesine bir yürüyüş için ayağımdaki terlikler uygun değildi. Sağ terliğimi iki kez çamurun içinden çıkartmak zorunda kaldım. Ve orijinal renginden eser kalmadığı gibi içinin yumuşaklığının ne hale geldiğinden bahsetmeme bile gerek yoktu. Poşetin sapı omzumu kesmiş ve termos terleyen ellerimden sürekli olarak kayıyordu. Ama yaprak ve kayısı ormanının ortasındaki çaresizlik öfkemi daha da körükledi.

Nefes nefese kalmış halde olduğum yerde kaldım ve aşırı meraklı bir dalı kenara ittim ama ne yazık ki bir kırbaç misali geri tepen dal öylesine bir acı verdi ki inleyerek yanağımı ovmaya başladım. Nasıl oldu da... Nasıl olmuştu da kendimi bu saçmalığın ortasında bulmuştum? Az ilerde heyecanlı konuşmalar duyduğumda geriye dönmeye kesin karar vermiştim. Kulağıma gelen hızlı İtalyancaya alışmam biraz zaman aldı.

"Ve sonuç itibariyle ben de bir erkeğim."

Nabzımın hızlandığını hissettim. Gözlerimin önünde Fabrizio'nun dün geceki ay ışığındaki görüntüsü belirdiğinde karnımın içi karıncalanmaya başladı. Yavaşça elimdeki yükü yere bıraktım, terliklerimi çıkarttım ve kalın bir dalın arkasına saklandım. Sessizce konuşan adamlara yaklaşmak için bir adım attığımda ayak parmaklarım balçığın içine saplandı.

"Onu önümüzdeki hafta nikâhıma davet et."

Birdenbire olduğum yerde kaldım. Nikâh mı dedi? İki metre önümde bir hışırtı duyduğumda içgüdüsel olarak yere çömeldim ve elimle ağzımı kapattım. Çömelmiş halde bataklık alanına geri gittim. Oraya vardığımda çamura bulanmış bacaklarıma baktım. Önce mutfakta çalışma, şimdi de nikâh? Bu sabun operasına karışmış olmamın iki açıklaması olabilirdi. Ya tüm bu yaşananlar tüyler ürpertici bir kâbustan ibaretti ve çalar saatim beni birkaç dakika içinde uyandıracaktı ya da ikincisi: son yirmi yılımın günahları karşısında cezalandırılıyordum.

Tamam, Giuseppa'nın kül kabını çalmakla bu acı çorbayı kendim pişirmiştim ve bu çorbanın büyük bir bölümünü kaşıklamaya hazırdım. Ama çorbanın içinde boğulmak söz konusu olamazdı!

Kararlı bir şekilde sandviçlerin bulunduğu poşeti elime aldım, termosu kolumun altına sıkıştırdım. Boşta kalan elimle yakınlardaki daldan kırmızı sarı renkte birkaç meyve topladım. Ardından, kendine âşık Fabrizio'ya kimseyle, özellikle de Hanna Philipp ile istediği gibi oynayamayacağını izah etmek için bulunduğum yerden ayrıldım.

Ne yazık ki balçık haline gelmiş tarla tabanını ve kayısı ağaçlarını hafife almıştım. Bir terliğimin kaybolmuştu. Yüzümde sayısız çizik, kolumun alt tarafında yanıktan oluşmuş bir su kabarcığı vardı ve ben, arabanın arızasını bulamadığında kendi kendine söven araba tamircileri gibiydim.

Kimin daha çok şaşırdığını bilemedim. Ormanın içinden kunduz çıkacağını bekleyen Fabrizio mu yoksa onu zeytin yeşili arabasına yaslanmış halde birkaç metre uzaktan gören ben mi? En azından bundan sonrası planıma uygun işledi. Erzak poşetini elime aldım, termosu sapından tuttum ve hızlandım.

"Öğlen yemeğin sevgilim! Bu gelecekteki evliliğimizde seni bekleyeceklerin küçük bir örneği, Sinyor Camini!"

Okul zamanında bile başarılı bir palavracı olamadım. Bugün bile, insanların hedefe odaklı öylesine büyük palavralar atabilmelerini çözmüş değildim. Ben her zaman temkinli atmışımdır ve çoğu zaman attığım şeyler birkaç saniye içinde geri tepmiştir.

Ama bu sefer tam isabet. Fabrizio hafifçe irkildi, kafasının arka tarafına dokundu ve şaşırmışçasına arkasını döndü. Vakit kaybetmeden en yakın ağaç dalından iki tane kayısı koparttım ve düşünmeksizin atmaya başladım. Bu sefer de yakası açık ter içinde kalmış gömleğine isabet etti.

"Hey! Bu saçmalığa bir son verin!"

"Vermeyi düşünmüyorum!" dedim bağırarak, avucumun içine açık sarı oldukça sert bir kayısıyı daha yerleştirmeden önce. Kurbanım kendini korumak istercesine arabanın arkasına saklandı.

"Bu tam anlamıyla çocukça, Sinyora Philipp!"

"Öyle mi?" Aslında öyleydi. Ama inanılmaz rahatlatıcı. İlk şaşkınlığını atlatan Fabrizio eğlenmişten çok öfkelenmiş duruyordu.

"İçinizde düşündüğümden daha fazla İtalyanlık varmış. Aileniz size yemekle oyun oynanmadığını öğretmedi mi? Her şey bir yana bana benim hasadımla saldırıyorsunuz. Bu size mutfakta fazladan bir gün çalışmaya mal olacak."

"Siz benim..."

"Çok kibar bir cevap olmadı Sinyora Philipp."

"Geline isteyip istemediğini sormadan nikâh organize etmek kibarlık mıdır?"

Bir süre boyunca arabanın arka tarafında sessizlik oldu ki bu cephane toplamak için bana zaman kazandırdı. Ağaç dalı aşağı yukarı hareket etti ve kayısıları ağırlıklarına göre arabanın kasasına atma sırasına koydum. Gözlerimi kısarak nişan aldım. Sigortam arabaya açacağım hasarı karşılar mıydı? Büyük bir ihtimalle karşılamayacaktı.

"Açıklayabilirim," dedi arabanın arkasındaki ses.

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Önce beni öldürme girişimine son vermem gerek."

Nişan aldığım kayısı arabanın kapısını teğet geçti ve ağaçlardan birinin gövdesine çarparak parçalandı. Başlangıç olarak oldukça iyiydi. Nefes nefese kalmış halde elimi indirdim.

"İki dakikan var."

"Yetmez."

"Tamam, o zaman üç."

Kıvırcık bir kafa arabanın arkasından göründü. "Çok komiksiniz Bunu düşünmezdim..." Ağzı kulaklarına varıncaya kadar sırıttı ve öfkem henüz dinmemiş olmasına rağmen kendimi tutamadım ve sırıtmasına sırıtarak karşılık verdim.

"Şansınızı zorlamasanız iyi olacak!"

"Düşünmem bile."

Elleri havada birkaç küçük hasar almış kalkanının arkasından çıktı. Yarım metre kala önümde durdu ve boynunu büktü. Çamur içinde ayaklarımı fark ettiğinde ağzının kenarı seğirdi.

"Bataklığı mı geçtiniz?"

"Acelem vardı ve kestirmeden geldim," dedim inatla yön bulma kabiliyetimin ne denli kötü olduğunu saklamaya çalışarak.

"Durun bir tahmin edeyim. Yük eşekleri için açılmış ve çoğu zaman çamur kaplı patika yolu kullandınız. İki bacaklılar için oldukça yorucu bir yoldur," dedi bıyık altından gülümseyerek.

Balçığın içinde yumru büyüklüğündeki delikler, nal izleri. Bunu düşünmem gerekirdi. İnatla kafamı kaldırdım. "Beni nişanlınız yapan üç dakikalık açıklamayı halen beklemekteyim."

"Öncesinde size bir şey göstermek isterim." Erzak poşetine eğildi ve başparmağıyla eski arabayı işaret etti. "Kahvaltı yapmak ister misiniz?"

Kafamı hayır dercesine salladım ama büyük bir ihtimalle karnımdan gelen guruldama sesi yalanımı bastırdı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Fabrizio arabaya doğru ilerledi, kapıyı açtı ve reverans yaparak yolcu koltuğunu işaret eti. "Önce Sinyoralar."

Üç dakikaya göre oldukça uzun olacağa benziyordu.

Fabrizio

Akrabam ya da evlenme yoluyla ailemize dâhil olmaya bir kadının arabama oturması alışılmışın dışındaydı. Sinyora Philipp dizlerini kendine doğru çekmiş iki büklüm otursa da ben oldukça rahat bir şekilde dirseğim pencere kenarına dayanmış haldeydim. Yola çıktığımızdan beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Çukurlu ana yolda altı silindirli arabama zarar gelmemesi için tam anlamıyla odaklanmam gerekiyordu.

Sinyora Philipp gözleri yarı kapalı, yüzü rüzgâra karşı dışarıyı izliyordu. Araba alabildiğine sallansa da yüzünün ifadesi hiçbir şekilde değişmedi.

Paolo, Bartek ve iki yardımcı personel ikinci öğlen molasında bir traktörün yanında sohbet ediyorlardı, ben de yanlarında kısa süreliğine durdum. Polonyalı işçiler saygı göstermek için şapkalarını kaldırdılar ve kırık bir İtalyancayla, "Buon giorno, principale!" diye seslendiler ve boyunlarını uzatarak güzel misafirimi incelediler. Sandviçlerden bir tanesini kendime diğerini Sinyora Philipp'e ayırdıktan sonra kalanını arabanın camından uzattım. Paolo teşekkür edercesine kafa salladı, arabanın yanından bir adım geri gitti ve uzun terekli şapkasıyla selam verdi. Bizi Tav-

şan Tepesi'ne götürecek çakıllı yola ulaştığımızda çaktırmadan Sinyora Phillipp'in çamura batması sebebiyle beneklenmiş düzgün beyaz tenli bacaklarına baktım. Ayaklarından biri çamura bulanmış terliğin içindeydi ve ben tek terlikle bunca yolu nasıl geldiğine şaşırıyordum. Sofia kendini temizlemek için su tavuğu misali feryatlara çoktan başlamıştı. Gaza sonuna kadar bastım ve arazi aracı gıcırdayan tekerleklerle tepeyi çıkmaya çalıştı.

Üzeri branda kaplı çardağa birkaç metre kala motoru susturdum. Sinyora Philipp motor duruncaya kadar beklemedi ve arabadan indi ve eli kapı kolunda olduğu yerde kaldı. Göğüs kafesi şişti ve ciğerleri bir an için vazifesini unutmuş gibiydi. Nefesini tuttu. Memnun olmuşçasına gülümsedim. Böylesine bir manzara karşısında kayıtsız kalan olmamıştı. Ben bile ip gibi sıralanmış, gökyüzüne uzanan ağaçlara her seferinde bir kez daha şaşırıyordum. Sanki Tanrı güçlü bir tarakla tepeleri taramış ve bunu yaparken öylesine büyük bir zevk almış ki kendini durduramamıştı.

"Tüm bu araziler Tre Camini'ye mi ait?" diye sordu sessizce yanına yaklaştığımda.

"Burası Tre Camini," dedim gururla.

"Nefes kesici. Ve şimdi bana hikâyeni anlatacağını umuyorum." Yüzünde alay ettiğine dair bir belirti yoktu ve denizkızı gözlerine öylesine derinden baktım ki gözlerimi alamadım. Uzun bir zamandır bir kadını yatağıma almadığım kesindi yoksa vücudumun gösterdiği tepkiyi açıklayamazdım. Sinyora Philipp kadar soğuk bir nevaleye bile kendim yakın hissediyordum.

"Hikâyelerden hoşlanır mısınız?"

"Ben gazeteciyim, unuttunuz mu? Hikâye benim işim."

"Sorduğum sorunun cevabı bu değil."

"Bu. Ve unuttuysanız hatırlatayım ben mesleğimi seviyorum."

"Nasıl unutabilirim ki?" dedim yazmış olduğu eleştiriyi ima etmek istercesine. Sinyora Philipp'in omzu dikleşti.

"Öyleyse?"

Güldüm. Oldukça meraklıydı ama bunu itiraf etmek istemiyordu. Birdenbire onu biraz daha meraklandırmaya karar verdim.

"Karnım acıktı benim," dedim ve kahveyle Lucia'nın sandviçlerinden almak için arkamı döndüm. Her zamanki gibi yengem iki kişilik öğlen yemeğini poşete koymuş ve herkesin müptelası olduğu tatları sandviç ekmeğine sürerken oldukça cömert davranmıştı. Minik çeri domatesleri bile kendi kutsal bostanından toplamıştı. Tre Camini'de hiçbir şey tesadüfe bırakılmıyordu.

Yan yana, yüzümüz tepeye dönük ve tek bir kelime bile konuşmadan sandviçlerimizi yedik. Ben iştahla yerken Sinyora Philipp manzaraya karşı daha fazla ilgi duymuşçasına sandviçinden küçük lokmalar koparıyordu. Lucia kahveyi tam istediğim gibi hazırlamıştı. Koyu, sert ve bol şekerli Sinyora Philipp kâğıt bardaktan bir yudum alır almaz yüzünü ekşitti. Beden dili, telaffuz etmediği kelimeleri net bir şekilde anlattığından bir an için bu kadını bir kitap misali okuyabileceğini düşündüm. Ama birkaç sayfa okuduktan sonra yazarın ne demek istediğinden hiçbir fikrim olmayacaktı. Yani o denli karmaşıktı.

"Erkek kardeşini neden sevmiyorsun?" dedi doğrudan.

"Onu sevmediğim fikrine nasıl kapıldınız?" dedim zaman kazanmak için sorusuna soruyla karşılık vererek.

"Öyle hissettim. Yani birbirinizin yoluna çıkmamaya çalışıyor gibisiniz. Ve Pazartesi akşamki yemekte beni düşündüren şeyler söylediniz." Yüzü kızarmadan çabucak yalan söyleyebiliyor muydu?

"Yanılıyorsunuz Sinyora Philipp. Onu tabii ki seviyorum. O benim kardeşim. Sadece ona tahammülüm yok."

Neşeli bir yüz ifadesiyle yüzüme baktı. "Bu fark yaratır mı?"

"Ah tabii ki. İnsani tarafını seviyorum ama diğer yandan davranışını yani yaşam felsefesini..." dedim açıklamaya çalışarak. "Marco ve ben aynı fikirde değiliz diye bu birbirimizi sevmediğimiz anlamına gelmez.

"Tam olarak sizin yaşam felsefeniz nedir?"

"Bu bir röportaj mı? Yazacağınız yeni yazı için mi gerekli?"

"Belki," dedi sırıtarak. Gevşemeye başladım. Karşısında duran kişiyi sıkmadan nasıl konuşturabileceğini biliyordu. Üstelik bana karşı eskisi kadar öfkeli değildi. Her fırsatta yaptığın hataları önüne koyan kinci kadınlardan nefret ettiğim kadar hiçbir şeyden nefret etmiyordum. Küçük bir moladan sonra, yeşil gözlerine saplanıp kalmamak için göz göze gelmemeye çalıştım.

"Büyükannem hayatın gerçek kazancının parayla ölçülmediğini düşünüyordu. Büyükannem insanın mutlu olması için bir şeylere bağlanması gerektiğine inanırdı." Ellerimle tepenin en üst noktasından başlayarak tarlalara kadar indim.

"Örneğin bu topraklar."

"Büyükanneniz akıllı bir kadınmış."

"Sahip olduğu bilgelik birçok kişinin sinirini bozacak tarzdaydı. Bir çiftçiyle olan evliliğinde çok şey bulamamış olsa da

Tre Camini onun her şeyiydi. Böylesine bir toprakta zeytin ve şarap üretimi başarı getirmeyecek bir iş olsa da ailem dünyanın en iyi kayısılarını yetiştirmek için direniyordu. Ve bizim kayısımız meyvelerin şahı olmalıydı. Büyükbabam hayatını bu tarlalara adamıştı, babamın en büyük rüyası kayısılarımızı Avrupa'ya tanıtmaktı ama bunu yapamadı. Ve Nonna kendisine kalan mirası devam ettirdi ve ben..." En son sigaramı dün içtiğim aklıma gelinceye kadar dalgın dalgın pantolonumun cebini karıştırdım.

"Ve siz?" Sinyora Philipp büyük bir dikkatle yüzüme bakıyordu.

"Ben de pes edemem," dedim çabucak ve şu ana kadar kelimelere dökülmemiş gerçek, beni boğmaya başladı. Öylece pes edemem. İstesem de.

Kuvvetlice yutkundum ve ardından yanımda duran kadın bir kız gibi ağlayacağımı düşünmesin diye hafifçe öksürdüm.

"Ve biz de nahoş olan bir durumun içine sürüklendik. Büyükannemin son isteği..."

"Görünüşe bakılırsa evlenmek zorundasınız, bağların sahibi olabilmek için," dedi başladığım cümleyi tamamlayarak ardından yüzüme yarı neşeli az da olsa acıyarak baktı. "Lucia vasiyetnameden bahsetti."

Omuzlarımı silktim. "Nonna bir kadına ihtiyaç duyduğumu kafasına sokmuş bir kere."

Birkaç saniye boyunca düşündü. "Neden eski kız arkadaşınıza teklif etmiyorsunuz? Size karşı halen ilgili."

Alnımın kırıştığını hissettim. "Sofia mı? Şaka yapıyorsunuz."

"Çok ciddiyim."

Bunu düşünmek bile saçmaydı. Kendimi ikinci kez Sofia'nın kollarına atmak bir motor kazasında her iki bacağını üstelik bir de kollarını kırmış birinin aynı cehennem motoruna ikinci kez binmesi gibiydi. Bir budala olabilirdim ama aklımı henüz kaçırmamıştım. "Ben evlenmeyi planlıyorum evli kalmayı değil. Montesimo'dan ya da yakın civardan evlendiğin bir kadınla boşanmak mümkün değil. Aile onuru ve diğer yükümlülükler..."

"Anlıyorum. İşte o zaman akla ailesi olmayan ya da yük olmayacak yarı Alman bir kadın geliyor," dedi keskin bir dille.

"Yani en azından koyu Katolik durmuyorsunuz ki bunu bir iltifat olarak kabul edebilirsiniz." Ağzının kenarı seğirdi. "Buna rağmen hayır dersem ne olacak?"

"Dergiye açtığım tazminat davasında ne yönde karar vereceğimi merak etmiyor muydunuz?" dedim kararlı bir ses tonuyla iki tarafa da zarar verecek bir şeyler söylememek için çaba sarf ederek. Ama davranışımın ne denli ahlak dışı olmasının bir önemi yoktu çünkü başka bir seçeneğim kalmamıştı.

"Kısa süreli bir evlilik cüzdanına karşılık olarak davayı geri çekerim. İkinci anlaşma ardından bir kuş kadar özgür olursunuz. Yani işi olan bir kuş demek istedim."

"Ciddi olamazsınız! Önce iki hafta mutfak angaryası şimdi de bana şantaj yapmaya çalışıyorsunuz! Biraz ileri gittiğinizi düşünmüyor musunuz?"

Bir ateş topu gibi davranması beni neredeyse tam anlamıyla rahatlattı. En azından bundan sonra yapacakları tahmin edebiliyorum ki bu bir nebze ateşimi düşürdü. Bağırıp çağıran kadınlar ateşimi düşürdüğünden üzerimde güzel bir etki bırakıyordu.

"Ben İtalyanım, Sinyora Philipp. Gerçek bir İtalyan çok ileri

gitmez. Gidebildiği kadar ileri gider. Yani tüm olanlara bir de bu açıdan bakalım: Bu isteklerimi bir rica olarak kabul edin ve biz başka bir seçiminiz olmadığınızı unutalım."

Sinyora Philipp bir İtalyan kadının yaptığı gibi bağırarak beddualar okumak yerine sessiz kaldı ki bu beni oldukça şaşırttı.

"Başka bir seçeneğim yok," dedi tekrar edercesine ardından bakışını tepeye yöneltti ve bir süre sonra dosdoğru önüne baktı. "Sonunda ortak bir noktamız oldu Sinyor Camini."

İçimdeki sessiz zafer naralarını bastırmak için çaba sarf ettim. "O zaman hemfikiriz?" dedim ve elimi uzattım.

"Küçük bir şey unutmadınız mı?" dedi soğuk bir ses tonuyla.

Elimi indirdim. Çok erken sevinmiştim.

"Normalde geline sorulur... Gerçeğe uygun olsun diye..."

"Şaka yapıyorsunuz? Gerçek bir teklif istiyor olamazsınız."

Kaşlarını kaldırdı. "Duruma bir de bu açıdan bakalım. Bunların hepsini kendi isteğimle kamufle edeceğim ve biz başka seçeneğinizin olmadığını unutacağız."

İlk anda etkilendim mi kızdım mı karar veremedim ama şaka yapıyormuş gibi durmuyordu. Bir an için çocukken Marco ile tartıştığım hap büyüklüğündeki cam misketin boğazıma takıldığını sandım. Tre Camini'yi ve kayısıları düşündüm. Alberto'yu, Paolo'yu ve Rosa-Maria'yı, Nonna'yı ve Lucia'yı. Marco'nun suratının ifadesi bir gerçek gibi yüzüme vurdu. Diz çöktüm, Sinyora Philipp'in elini tuttum.

"Saygıdeğer Sinyora Philipp benimle evlenir misiniz?" dedim çabucak beni Luigi'ye benzeten bu davranışımın tarlada çalışan işçiler tarafından görülmediğini umut ederek.

"Çok etkileyici değildi," dedi sonunda ve elini geri çekti. Sonsuz gelen bir zamandan sonra saygıdeğer bir hanımefendi gibi, "O zaman ben de kabul edeyim bari," dedi.

Hafiflemişçesine ayağa kalktım ve bir köpek gibi silkelenmek istedim. Ve bunun sebebi kıyafetlerime yapışmış toz değildi.

"Bana büyük bir iyilik yapıyorsunuz!" Minnettar görünmek istedim ama olmadı. Sadece birkaç tavşan şahit olmuş olsa da beni tüm dünyanın önünde diz çöktürdüğünden dolayı onu boğmak istiyordum.

"Aklınıza bir şey gelmesin," dedi kibirle. "Siz bunu kayısılarınız için, ben de işim ve bu saçma sapan fikre sevinen Lucia için yapıyorum. Lucia gerçek aşka inanıyor. Ayrıca ona gerçeği söyleyecek kişi ben olmayacağım."

Haklıydı. Lucia›yı hayal kırıklığına uğratmak pizzayı haddinden fazla fırında tutmakla eşdeğerdi. İnsanın ağzını yakıyordu ve ardından hiçbir şey olmadığını söylemek için çaba sarf etmek gerekiyordu.

"Lucia›nın ilk bakışta aşk masalına inanmasına izin verelim. Tarlalar benim, patronunuza yazılmış af yazısı sizin cebinizde oluncaya kadar. Ardından siz dağları aştığınızda geri kalan benim sorunum olsun," dedim kayıtsız ama bundan sonrası sanıldığı kadar çocuk oyuncağı olmayacağını biliyordum çünkü Lucia önümüzdeki otuz yıl boyunca benimle konuşmayacaktı.

"Ve buraya yerleşmiş bir mafya topluluğunun üyesi olmadığınızdan emin misiniz? Yani dağları aşacaksınız derken sonum ayaklarıma beton blok bağlanmış halde suyun dibi olmasın," dedi alaycı bir edayla ve üşümüşçesine kollarını ovmaya başladı.

Bu şekilde hareket etmesi, hem gururlu hem de kırılgan du-

ruyordu ve ben ona yakınlaşmak için duyduğum şiddetli arzuyu bastırmak için çaba sarf etmek zorunda kalıyordum.

"Mafya burada her yerde, Sinyora Philipp. Ama dert etmeyin burada kesinlikle deniz yok," dedim sahte ciddiyetle ama çok komik bulmuşa benzemedi.

Bu arada sessizce toplanmaya başladı. Ekmeğin sarılı olduğu folyo kâğıdını buruşturmak yerine özenle katladı ve tek terliğiyle seke seke arabaya yürüdü. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Sinyora Philipp?"

"Şimdi ne var?"

"Sanırım birbirimize sen diye hitap etmenin zamanı çoktan geldi."

Hanna

Çok şeyi hesaba katmıştım. Üç dakikalık bir kahkaha fırtınası ya da ahlak konuşmasına kadar her şey mümkündü. Hatta Fransız sözleriyle süslenmiş esaslı küfürlerle bana saldırması bile mümkündü. Ama hattın diğer ucunun inatla suskun kalmasını kesinlikle hesaba katmamıştım.

"Claire? Orada mısın?" dedim emin olmayan bir ses tonuyla fısıldayarak.

"Hmm."

"Söylediklerimi anladın mı? Yani sıradan bir 'hmm'dan fazlası yok mu?"

Fonda büyük şehrin gece gürültüleri ile birlikte bir kez daha sessizlik oldu. Şimdi Berlin'de olmak için neler vermezdim... Kimsenin olmadığı huzur dolu yazı işlerinde oturur motor sesleri ve arada bir korna çalan arabaların sesleri açık pencereden duyulurken kulağımda radyodan çalan müziğin eşliğinde klavyeme tıklıyor olurdum. Bir hafta öncesine kadar her şey yolundaydı. Ve ben bir aptal gibi bunun farkında değildim.

"Ouu, ayırıyorum," dedi düşünceli bir ses hattın diğer ucundan. Bu bir alarm sinyaliydi. Ayırma kelimesi bir cümlenin içinde Jan'ın çoraplarından bahsettiğinde kullanırdı.

"Bu işi yapmak için daha ne kadar zamana ihtiyacın var?" dedim alçak sesle.

"Şimdi beni dinle! Günlerdir ne aramalarıma ne de attığım kısa mesajlara cevap verdin ve şimdi gecenin birinde çılgınca bir aşk hikâyesi anlatıp mantıklı bir cevap bekliyorsun? C'est impossible!" Claire gülmeye başladı.

"Neden aşk hikâyesi?" dedim öfkeyle ki bu daha da şiddetle gülmesine neden oldu.

"Özet geçmeme izin ver: Fabrizio'nun, şu anda iç çamaşırlarının arasında duran zavallı Giuseppa'yı geri alması için önce mutfakta öylesine çalıştırılıyorsun. Ardından tazminat davasını geri çekmesi için onunla evlenmeni istiyor. Ve şimdi şu komik ailenin karşısında sevgili bile olmadığınız halde birbirine âşık bir çifti oynayacaksınız. Bu arada bu İtalyan bağ sahibi beyimiz sadece kendini beğenmiş değil aynı zamanda da seksi. Yani benim için hepsinin toplamı bir aşk hikâyesi hatta büyük bir aşk hikâyesi... Ne demek istediğimi anladın. Bir aşk romanı yazarı böylesine bir malzeme için cinayet bile işleyebilir."

"Ama ben Fabrizio'yu hiçbir şekilde seksi bulmuyorum!"

"Tabii ki bulmuyorsun," dedi Claire karşı saldırıya geçercesine. "Alt tarafın her zaman kafandan daha yavaş çalışmıştır."

Derin bir nefes almaya çalıştım. Bu konuşma beklediğim gibi ilerlemiyordu. Ne bekliyordum ki? Kafam eskisine nazaran daha da karışmıştı!

"Claire! Oldukça korkunç bir karmaşanın içine düştüm. Bunu vurgulayarak söylemene gerek yok!"

"Tam olarak ne söylememi istiyorsun?" dedi Claire anlaşılır şekilde bıyık altında gülerek. Onun bu kaygısız halleri beni gerçekten deli ediyordu.

"Bu işten nasıl kurtulacağımı anlatan bir şey söylemen gerek!"

"Hiçbir şey," dedi hattın ucundaki Claire.

"Ne demek hiçbir şey?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey demek. Şu anda bulunduğun yerde sebepsiz bulunmuyorsun." Umursamaz bir tavırla omuzlarını salladığını düşündüm. "Bu işten zevk almaya bak."

Zevk almaya bak? Demesi kolaydı. Gözlerimi kapattım.

"Yani onunla evlen mi diyorsun?" dedim zayıf bir ses tonuyla çünkü arkadaşımı aramadan önce bu sorunun cevabını çoktan vermiştim zaten.

"Kaybedecek neyin var ki? En kötüsü boşandıktan sonra bir daha asla orada görünmezsin. Ama bence Sinyor Camini dürüst birine benziyor. Sözünü tutacaktır. Ve boşanmalar çok çabuk halledilir. Tabii ki o zaman halen istiyorsan."

"Tabii ki boşanmak istiyorum!"

"O zaman her şey açık ve net," dedi Claire yumuşak bir sesle ve ben söylediklerimin tek bir kelimesine inanmadığını düşündüm. "Ama sana bir ipucu vermem gerekirse: Bulunduğun yerle duygusal bir bağ kur. Sev. Mutfakta terlemek zorunda kaldığını ve Rosa-Maria'nın gerçekten korkunç olduğunu biliyorum ama sen Toskana'nın romantik bağlarındasın..."

"Kapa çeneni!"

"Sustum bile. Sen yine de kulaklarını aç ve İtalya'nın güzel taraflarının tadını çıkartmaya bak."

"Deneyeceğim. Seni bu kadar geç bir saatte uyandırdığım için üzgünüm," dedim teslim olmuşçasına. Telefonu kapatmak istemesem de. Bakalım bu kaos bize ne yapacaktı? Birdenbire annemi bile özlediğimi fark etim.

"Sorun değil. Arkadaşlar bunun içindir. Ama Hanna?"

"Evet?"

"Bir değişiklik yap Ve bir kez olsun kalbinin sesini dinle."

Hanna

"Sen! Her-Şeyi-Biliyorum hanımefendisi! İtalyan mutfağı hakkında bir şey öğrenmek istiyorsan gözünü dört açmalısın!"

Bulunduğum durumda İtalya'nın güzel yanlarını görmek için boşuna çaba sarf etmiştim.

Üç günden beri Vittoria'nın melodik olmayan ötmesiyle uyanıyor ve üzerimde mutfak önlüğü, ayağımda terlik ile itiraz etmeden Rosa-Maria'nın bana verdiği görevleri harfi harfine yerine getirmeye çalışıyordum. Şu korkunç ucuz romanları bile okuyordum. Fabrizio sadece erkek kardeşi gibi sessizce yemek saatlerinde ortaya çıktığından kendimi Rosa-Maria'nın emirleri, Lucia'nın tesellileri ve yazmış olduğum eleştirinin verdiği eziklikle baş başa buluyordum. Rosa-Maria kana susamış zalim misali malzemelerin tazeliği ve kalitesi için bekçilik yaparken bunu derinlemesine hissettiriyordu.

"Terrible! Korkunç!" Rosa-Maria kafa sallayarak Almanya'da da lezzetli bir bolognese yapılacağını ispat etmek için tencerenin içine koyduklarımı inceledi.

"Et kuru ve aroması yok," dedi gaddarca yargılayarak ve tencereyi lavabonun içine koydu.

"Ama tadına bakmadınız bile," dedim protesto edercesine ama karşılığı sadece acımasız bir omuz silkmesi oldu.

"Kokusu içinde kalmak yerine dışarı çıktığında pişirdiğin ragu sadece tavuk yemi olmaya mahkûmdur!" Mutfak ejderhası büyük bir azimle tenceremi bertaraf ettikten sonra kendi tenceresini ocağın orta gözüne yerleştirdi. Derin dondurucuyu açtı ve tuğla büyüklüğündeki donmuş dana kıymasını çıkarttı.

"Eti öncesinden çözdürmemelisin çünkü bu lezzeti yok eder!" dedi eğitircesine ve ben tuğla büyüklüğündeki eti sosun içine atışını izledim. Düşünmeden, "Iy," demem şükürler olsun ki Lucia'nın mutfağa girmesiyle havada kaldı.

"Biri bana davetli listesini nereye koyduğumu söyleyebilir mi?" Arayarak dolanmaya başladı, doğrama tahtasını kaldırıp altına baktı ve iç çekerek tahtayı tezgâhın üzerine ses çıkartacak kadar sert bıraktı.

"Ne listesi? Nikâhın belediye binasında yapılacağını ve yarım saat içinde olup biteceğini sanıyordum," dedim kuşkuyla.

Lucia birkaç tahtam eksik birini görmüş gibi yüzüme baktı. Rosa-Maria tencereyi karıştırmaya devam ederken birileri bir fıkra anlatmışçasına kendi kendine güldü.

"Benvenuta in bella İtalia," dedi mırıldanarak ve Lucia'ya çok şey ifade eden bir bakışla baktı.

"Resmi nikâhı köyün ortak kullandığı salonda yapmak zorundayız," dedi Lucia açıklayarak oldukça ciddi bir şeyden bahsediyormuşçasına tavır takınarak.

"Neden ki?" dedim afallayarak.

"Yani, belediye binasında yeterince yer yok."

"Ama aile o kadar geniş değil ki." İşte o zaman anladım. Sormuş olduğum sorunun cevabını aslında bilmek istemiyordum. "Kaç kişinin geleceğini düşünüyorsunuz?"

"Yani belediye başkanımızın sayımına göre köy halkı sadece üç yüz elli altı kişi. Çocuklar hariç."

Yutkundum, hayatımın en büyük yalanına üç yüz elli altı kişi şahit olacaktı. Daha neler olacaktı? Mutfaktaki bankta oturan Alberto'nun yanına çöktüm. Boş boş televizyon ekranına bakıyordu ve birdenbire Aberto'nun konuşulanları dinlemek için televizyon ekranını paravan olarak kullandığını fark ettim.

"Herkesi davet etmek zorunda mıyız? Küçük bir kilise düğünü olacaktı?" dedim süklüm püklüm.

"Davet etme işini şükürler olsun ki yapmak zorunda değiliz. Köy halkı öyle ya da böyle nikâha gelecektir. Özellikle de Rosa-Maria'nın ribollitasını yemek için," dedi Lucia kaygısızca

ama ardından gülümseyerek yüzüme baktı. "Demek istediğim tabii ki senin ve Fabrizio için gelecekler. Bu inanılmaz romantik hikâye hepsinin aklını başından aldı!"

"Ne güzel!"

İmdat!

"Kilisedeki töreni kutlamada tekrar etmeliyiz yoksa hepsinin kalbi kırılır. Yani gelinlik ve düğün pastası ve her ne gerekiyorsa... Ve Berlin'deki akrabaların. Yani evlendirme dairesindeki törene yetişemezlerse. Yani evlendirme dairesindeki sadece küçük bir..."

Gelinlik ve pasta. Kendimi kötü hissetmeye başladım.

"Kulağa inanılmaz, i-na-nıl-maz romantik geliyor!" dedi arkamdan bir ses. Marco ellerini göğsünde birleştirmiş halde kapının kenarına yaslanmıştı. Genusto Yemek Dergisi'nin buruşturulmuş sayfasını kolunu altına sıkıştırmıştı. Yanaklarım yanmaya başladı.

Fabrizio yazdığım makaleyi saklamamış mıydı? Onu çalışma masasının çekmecesine kilitlediğini kendi gözlerimle görmüştüm! Bir şekilde Marco'nun delip geçen bakışlarından uzak durmayı başardım ve zor olsa da gülümsemeye çalıştım.

"Merhaba Marco. Espresso ister misin?" dedim kaygısızca. Ne de olsa Marco'dan nefret etmiyordum hatta tam tersini bile söyleyebilirdim. Onu evin koridorunda ilk kez gördüğüm günden beri ona karşı duyduğum sempati devam ediyordu. Ama ne kadar kaçınsam da her fırsatta hata yapıyordum ve her hata yaptığımda şu anda olduğum gibi rahatsız eden bir bakışla beni dikizliyordu.

Mutfağa girdi, Lucia'yı öptü ve yumuşacık bir dokunuşla burnunun ucunu sıktı. "Espresso gerçekten harika olurdu. Hanna benimle kahve içmek ister misin? Büroda? Seninle konuşmam gereken bazı şeyler var. Düğün için."

"Ah, bunu gerçekten isterim ama..." Yardım ararcasına ocağın başında kazık gibi duran ve kıyma topağını kavuran Rosa-Maria'ya baktım. "Rosa-Maria'nın yardımıma ihtiyacı var."

Ne yazık ki Rosa-Maria için umduğum kadar vazgeçilmez değildim. "Saçmalık! Hanna biraz ayaklarımın altında dolanmasa memnun olurum," dedi homurdanarak.

Güzel olurdu.

"Ama Prudence ve Hugh hakkında konuşacaktık. Çok heyecanlı bir yerde kaldım. Hani Mac Kays madalyonun sırrını ortaya çıkardı ve Hugh'un geri geldiğini öğrendi!" dedim çaresiz son bir denemede bulunarak. Mutfak ejderhasına '*Aşkın Koru*'nu kullanarak kendimi sevdirmek ne yazık ki meyvesini vermedi. Kitaplar beni inanılmaz sarmıştı ve serinin son kitabını sabırsızlıkla bekliyordum. Tabii ki bunun için Rosa-Maria'nın keyfini beklemek zorundaydım. Ama Marco ile yapacağım konuşmadan kaçmak için yaptığım bu girişim de Rosa-Maria'nın duygudan arınmış yüreğinden dolayı başarılı olamadı.

"Hayır, hayır. Her-şeye-sabır-sız-la-nan Sinyora. Kendin oku. Neler olacağını asla söylemem." Güldü ve beni uyarmak istercesine işaret parmağını salladı. Uzun bir zamandan beri yanımda yatan bir erkeğin olmadığını vurgulayan nefes kesici Hugh ve Prudence'i okuduğumdan beri aramız iyiydi.

Marco Lucia'yı bir kez daha öptü, karnını okşadı ve kulağına bir şeyler fısıldadı ki bunun üzerine Lucia şakadan parmağıyla

uyarıda bulundu. Ne yapacağımı bilmez halde hafifçe öksürdüm. Pis pis sırıtarak yüzüme baktı.

"O zaman Sinyora Philipp mutfak işini bilenlere bırakalım ve kâğıt işlerinin icabına bakalım."

Lucia'nın gülüşü kalbime alev alev aktı.

"Mutfakta çalışmaya devam etmek zaten saçmalıktı, yani Fabrizio'nun nişanlısı olduğuna göre."

Ah, sen her şeyden habersiz bir meleksin. Gerçekleri bir bilsen!

"İşte ben de tam bu yüzden yardım etmek istiyorum." Tereddüdümün Marco'nun sivri kulaklarından kaçmadığından emindin. "Sonuç itibariyle yakın zamanda ben de aileden biri olacağım."

Bunu duyan Marco'nun az önce kocaman bir lağım faresi mutfağı boydan boya geçmişçesine yüzünü ekşiteceğini kesinlikle düşünmemiştim.

Fabrizio

"Ah Fabrizio! Neden karanlıkta oturuyorsun?"

"Düşünüyorum."

Lucia elektrikli jaluzileri kaldırdı ve sabah güneşi havada uçuşan toz bulutuyla birlikte odanın içini doldurmaya başladı. Gözlerim kırpıştırdım. Lucia birkaç kez öksürdü ve beni damıtma kazanının önünde buluncaya kadar bakınmaya devam etti.

"Neden yerde oturuyorsun?" dedi her iki eli kalçasında ciddi bir ses tonuyla.

"Nonna gibi konuşuyorsun," dedim dalga geçercesin.

"Burası damıtma yeri hobi odası değil, yengeciğim."

"Burası bir damıtma yerinden çok pis bir ambara benziyor, sevgili Fabrizio," dedi karşı saldırıya geçercesine. Mekânın orta yerinde istiflenmiş meyve kasaları, şişelerin konduğu raflardaki cam kırıkları ve içine çöp doldurulmuş çuvallar bulunuyordu. Lucia'nın bir sağlık bakanlığı müfettişine has bakışı aşağı yukarı bir haftadan beri giydiğim lekeli pantolona takıldı.

"Bu şekilde hiçbir müşteriyi karşılayamazsın!"

"Ne müşterisi?"

"Ben de onu diyorum ya. Onların yerinde olsam buraya olan ilgi ne kadar büyük olursa olsun damıtma yeri yüzünden buradan uzak dururdum. Bazı şeyler hemen değişmek zorunda!" Bana doğru geldi ve gelirken yerde duran meyve sandıklarından birini kaptı, ters çevirdi ve yanıma oturdu. "Şimdi?" dedi anlayışlı bir ses tonuyla. Ona şüpheyle baktım. Bir saniy içinde aslandan kediye dönen kadınlara dikkatle yaklaşmak gerekiyordu.

"Şimdi ne?" Soruya soruyla cevap verildiğinde bir erkek olarak güvenli tarafta olunuyordu. Yani en azından çoğunlukla.

"Bir de soruyor musun?"

"Lucia! Acı bana, ben bir erkeğim ve kadınların zihninden geçen şeyler hakkında hiçbir fikrim yok! En iyisi doğrudan sorman olacak."

"Nonna'nın tariflerinin yazılı olduğu defteri buldun mu?"

"Hayır."

"Bu çok kötü, değil mi?"

"Bu bir trajedi, en azından benim açımdan. Marco buna sevinecek. Tarlaları satmak için bir bahanesi daha olacak," dedim homurdanarak.

"Marco'ya haksızlık ediyorsun, Fabrizio."

"Olabilir. Ama tersi için de beni henüz ikna etmiş değil," dedim karamsar bir edayla mırıldanarak ardından dereceyi ayarlayan düğmeyle oynamaya başladım. Belki de damıtma kazanını fazla ısıtmıştım ve su haddinden çabuk kaynamıştı. İstediğim yoğunluğu bu sefer de elde edememiştim. Lucia ellerini kucağında kenetledi. "Mutlu olduğunu sanıyordum, yani Hanna'yı bulduktan sonra," dedi yüzüme bakmadan.

"Mutluyum, tabii ki."

"İkinizi neden bir arada görmüyoruz?"

"O burada. Bu yeterli değil mi?" dedim üstü kapalı.

"Yeterli değil mi?" Eğlenmişçesine kahkaha attı. "Siz erkekler çok komiksiniz. Bu tabii ki yeterli değil! Hanna'ya çevreyi göstermelisin, onu gezmeye götür. Arkadaşlarınla tanıştır. Köyümüz bir çift görsün. İnsanlar konuşmaya başladı."

"Ah gerçekten mi? Ne diyorlar?"

"Bilmek istemezsin."

"Lucia. Bir şeyi söylemeye başladıysan bunun sonunu da getir. Köyde Hanna ve benim hakkımda gevezelik mi ediliyor?" dedim soğukkanlılıkla öfkemi saklamaya çalışarak. İnsanların, özellikle de karga Gosetti'nin kızını bana yamamaya çalışan fi-

rıncının karısının ve belediye başkanımınız eşinin durmaksızın hakkımızda dedikodu yapmasını hayal edebiliyordum.

"Bazı insanlar sadece Nonna'nın mirasına konmak için evlendiğini iddia ediyor," dedi Lucia patlatarak ve ben yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim. Bazı kafalar beklediğimden daha zeki çıkmıştı. "Gerçekten öyle mi? Hanna ile sadece bağlar için mi evleneceksin?"

"Benden böyle bir şey bekler misin?"

Lucia tereddüt etti ve sonunda kafa salladı. "Benim ne düşündüğüm önemli değil. Ben sadece tüm bu dedikoduların hedef tahtası haline gelmek istemiyorum. Sonuç itibariyle bir köyde yaşıyoruz ve oyunun kurallarına sadık kalmak zorundayız. Rosa-Maria dedikodulara maruz kalmamak için alışverişe çıkmaya direniyor ve Alberto'nun üç günden beri tatlı bir şeyler almak için pastaneye gidecek cesaret bulmadığından morali bozuk."

"Onun pastaneye gittiğini biliyor muydun?"

"Beni aptal sanıyorsunuz ama Alberto'nun her gün köye gitmesinin nedeninin posta olmadığını biliyorum," dedi hiddetle ama hemen ardından hafif bir gülümseme yüzünü kapladı. "Ama yüzüne vurarak yaptığından zevk almasına engel olamam."

"Sana hiç mükemmel bir kadın olduğunu söyledim mi, Lucia?"

"Öyle düşünüyorsan çekilmez bir yaratık haline dönüşmemem için bir şeyler yapman gerek. Düğün hazırlıklarıyla yeterince meşgulüm zaten."

"Bunu gönüllü yaptığını sanıyordum," dedim pis pis sırıtarak ama ardından Lucia'nın şaplağına maruz kalmamak için kafamı eğdim.

"Hanna ile yeteri kadar ilgilenmediğimi mi düşünüyorsun. Güzel, bu durum değişebilir. Köydeki dedikodular hiçbir şekilde umurumda olmasa da senin hatırına el ele birkaç kez pazar alanını geçip Ernesto'daki lanet olası düğün yemeğine katılacağız. Memnun oldun mu?"

"Lanet olası bir düğün yemeği değil. Belediye başkanımızın nikâhtan önce evlenecek çiftler için düzenlediği bu geleneği güzel buluyorum," dedi Lucia bir şeyler öğretmek istercesine ve görünüşe bakılırsa bir şeyler daha ilave etmek istiyordu ama uyaran bakışım sessiz kalmasına neden oldu. Ernesto'nun kapısını çarparcasına çıkmama neden olan kötü anıları düşünmek bile istemiyordum. Bugün dün değildi ve küçük köylerde bile yaralar kabuk bağlayabiliyordu.

"Tamam Lucia. O yemeğe gidilecek, oldu mu?"

"Güzel. Şimdi duşa gir ve Tanrı aşkına üzerine doğru dürüst bir şeyler giy. Bir aygır gibi koktuğun takdirde nişanlından randevu talep etmenin hiçbir anlamı kalmaz."

Gülümsedim. "İnan bana Lucia. Hanna beni her halimle kabul eder."

Hanna

Çok garipti. Bir hafta önce Fabrizio'nun karşısında oturduğum oda ve koltuk aynı olsa da ben kendimi hiç olmadığım kadar şaşkın ve tereddüt içinde hissediyordum.

Fabrizio'nun çalışma odasının aynı zamanda Marco'nun da karargâhı olduğunu anlamam uzun sürmedi. Ve masanın üzerinde duran özenle düzeltilmiş makalenin onun eline nasıl geçtiğini kavradım. Fabrizio'nun koltuğunda camdan çaresizce çıkmaya çalışan sineği inceleyen Marco'ya yandan baktığımda bir şekilde huzursuz oldum. Belki de sebep, Fabrizio'nun varlığının bile doldurduğu bu odada Marco'nun duruyor olmasıydı, çünkü çalışma masasının arkasında oturan küçük kardeş bu odaya ait olmayan yapbozun parçası gibiydi. Yavaş yavaş Fabrizio'nun Tavşan Tepesi'nde söylediklerini anlamaya başladım. Dikkati eskisi gibi sineğin üzerinde olsa da konuşmaya başlar başlamaz sırtımı kamburlaştırdım.

"Tre Camini'nin iflasın eşiğinde olduğunu biliyor muydunuz?"

Hafifçe öksürdüm. "Ah... Hayır!"

Şaşkınlığım onu eğlendirmişçesine güldü. "Sayıların insanlara üstüne basa basa öğrettiği tek şey, hayatta bulundukları konumdur."

Bir an için kendimi koltuğa yapışmış gibi hissettim.

"Benden tam olarak ne istiyorsunuz, Sinyor Camini?"

"Bana lütfen Marco de. Sonuç itibariyle senin de güzelce dediğin gibi çok yakın zamanda bir aile olacağız."

Boğazım düğümlendi. Marco'nun bakışları haddinden fazla şey anlatıyordu ki bu kendimi inanılmaz kötü hissetmeme neden oldu. Nişan meselesinde bir şeylerin doğru olmadığını seziyordu. Ve bu şekilde düşünmesine neden olan şey çalışma masasının üstündeydi. Bakışlarımı takip etti ve parmağıyla makaleyi işaret etti. "Güzel bir yazı. Biraz yıkıcı olsa da," dedi kırılgan bir sesle. "Yemek eleştirmeni olduğunuzdan bahsetmemiştin."

"Ben de Almanca konuştuğunu bilmiyordum," dedim hazırcevap bir tavırla, ki bu hafifçe gülümsemesine neden oldu.

"İnternet ortamında mükemmel tercümanlar var. Birkaç saat içinde tercüme edip gönderiyorlar."

Tutmuş olduğum nefesi bıraktım. "Yazdığım makale bir kazaydı. Üstelik yaptığım yanlışı düzeltmek ve güzel şeyler yazmak için buradayım."

"Gizli görev, hmm." Marco yeşil kaplı bir not defterinin içinden kırmızı renkteki ayracı çıkarttı ve kendini yellemeye başladı. "Espressonu iç yoksa buz gibi olacak," dedi ilgisizce ve şaşkınlığım ayracın sağa sola hareketini takip ederken daha da arttı.

Bu adam elle tutulamayan bir yılan balığı gibiydi ve onu yakaladığın takdirde çarpılma olasılığın oldukça güçlüydü. İtaat edercesine kahvemi elime aldım ama elim öylesine titriyordu ki tabağa geri koydum.

"Yazdığım yazı seni ilgilendirmiyor ve düğüne ait formaliteler hakkında da konuşmak istemiyorsun. Öyleyse burada ne işimiz var?"

"Akıllı bir kadın olduğunu hemen anlamıştım."

"Sadede gel Marco. Daha yapacak bir sürü işim var," dedim söylediklerime uygun, soğuk ve somurtkan bir yüz ifadesiyle. Yüzündeki değişikliğe ben bile inanamadım ve kendi kendime bir insan nasıl oluyor da bu denli değişebiliyor dedim. Cana yakınlığı yok olup gitmiş ve rahatlığından eser kalmamıştı. Elinde tuttuğu not defteri makalenin üzerine düştü ve Marco çıngıraklı yılan Mungo misali beni incelemeye başladı.

"Seninle rakamlar hakkında konuşmak istiyorum. Tam olarak bavulu toplayıp buradan toz olmanı sağlayacak miktar hakkında. Fabrizio evlenmek için sana ne kadar teklif ettiyse ben fazlasını vermeye hazırım."

Birkaç saniye boyunca söylediklerini algılamaya çalıştım. Beklediğimden fazla etkilenmiştim ve göz açıp kapatıncaya kadar şaşkınlığım inanılmaz bir öfkeye dönüştü. İkiyüzlü herif!

"Nasıl oluyor da satılık olduğumu düşünebiliyorsun?" dedim kan donduran bir ses tonuyla ve sandalyede oturmak yerine çoktan ayağa fırlamış olduğumu fark ettim. Her iki elimi çalışma masasına dayadım ve öne doğru eğilerek Marco'nun kulaklarına kadar sırıtan yüzüne, "Büyükannenizin ölümünden sonra içinde bulunduğun derin kederden dolayı ne söylediğini bilmediğini varsayıyorum," dedim.

Avazım çıktığı kadar bağırmak istesem de sesimi alçaltım. "Ama bir daha asla bana bir sürtükmüşüm muamelesi yapma. Ben erkek kardeşinle nişanlıyım ve sen Fabrizio ile evlendiğimden dolayı, sebebi sadece bu olsa da bana saygı göstermek zorundasın. Onu seviyorum. Onu ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Ne iflas etmek üzere olan bir işletme ne de bir çuval dolusu rüşvet bunu değiştiremez. Sen o sayıları ve parayı da al istediğini yap ağabey!" Aramızdaki sessizlik minicik odada genişlerken deli gibi atan kalbimin sesine karıştı. "Ah Tanrım, tam filmlere layık! Seni duyan da söylediklerine kesinlikle inandığını sanır!" dedi Claire'in sesi, fısıldayarak ve huşu içinde. Marco'nun yüzünde en ufak bir duygu ibaresi yoktu. Sonunda endişe içinde kafa salladı ve öne doğru eğildi. Masanın altındaki kâğıt parçalayıcısını çalıştırdığında mırıldanmaya benzeyen bir ses duyuldu.

"Bu gerçekten çok acıklı. Böylesi büyük ve gerçek bir aşk. Ve öylesine tek taraflı!" dedi hain bir ses tonuyla. Masanın üzerinde duran not defterini avucunun içinde tarttı. Korkunç suçlamasının şokundan henüz kurtulamamış olduğumdan ona cevap vermek yerine sadece dik dik yüzüne baktığımda şaşırmışçasına gözlerini kocaman açtı. "Bunu bilmediğini sakın söyleme!" Belli belirsiz bir hareketle elinde tuttuğu not defterini kâğıt parçalayıcısının içine attı.

"Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok" dedim karşılık vererek. Sesim kâğıt parçalayıcısının çıkarttığı sesten dolayı giderek yükseldi. Tüm bu yaşananlar bana başrolünü oynadığım bir saçmalıklar komedisi gibi gelmeye başlamıştı. Ama bu Fabrizio'nun oyunuydu ve ona oynayacağıma dair söz vermiştim. Marco kâğıt parçalayıcısını kapattı. Oturduğu yerden kalktı ve ben içgüdüsel olarak geri çekildim. Aslında alnıma geliyordu ama kaslı bedeninin yakınlığı kafamın içinde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. Ama Marco mantıklı bir mesafede durdu ve masaya yaslandı.

"Sevgili Fabrizio kalbini çoktan başka birine verdi, Hanna. Ve onunla rekabet edemeyeceğinden kesinlikle eminim. Güzel olmadığını söylemek ayıp olurdu. Ama Sofia'ya karşı Gisele Bundchen'in bile şansı yoktur. Fabrizio seni sadece kullanıyor. Mirasa konar konmaz seni evine gönderecektir. Bunu herkes biliyor, köydekiler bile."

"Üzülerek tam anlamıyla yanlış düşündüğünü söylemem gerek," dedim. Göğüs kafesim sıkışsa da düşünmeden söylediğim yalanın dudaklarımın arasından kaymasına şaşırdım. Sofia. İşaretler görülmeyecek gibi değildi.

Marco gülümseyerek tırnaklarını inceledi. Temiz, kısa kesilmiş. Büyük bir ihtimalle bir bebeğinki kadar yumuşak elleri vardı.

"Senin için umarım ki yanılıyorumdur. Çünkü kardeşimle aranızdaki evlilik iş icabı değilse kısa bir süre sonra aksak bir ata binmiş olduğunu fark edeceksin. Senin iyiliğini istiyorum."

"Benim adıma endişelendiğin için teşekkür ederim. Ama ben kendime bakacak durumdayım."

Marco herhangi bir karşılık vermedi ki bu beni rahatlattı. Yine de kapıdan çıkmak üzereyken olduğum yerde durdum. Lanet olası merak: "Bu evliliğe neden bu kadar çok engel olmak istiyorsun?"

Garip bir ifadeyle yüzüme baktı. Göğüs kafesi şişti ardından indi. Ve birdenbire takınmış olduğu sert tavrın sadece bir paravandan ibaret olduğunu anladım. "Ben sadece karımdan bağlara kadar sevdiğim her şeyi koruyorum. Lucia hiçbir şeyi dert etmeyeceği bir hayatı hak ediyor özellikle de kendini evinde hissettiği bir yerde. Kardeşim, Tre Camini'nin sahibi olduğu ve kayısıların dünyaya açılacağı rüyasını görmeye devam ettiği sürece birkaç yıl içinde iflasımızı açıklamak zorunda kalacak çünkü lokantamız ve otel işletmemiz zamanla toprağın açtığı zararı karşılayamayacak. Bunun olmasına izin veremem."

"Anlıyorum." İstemesem de Marco'ya bir şekilde acıdım. O da ağabeyi gibi çıkışı olmayan bir durumdaydı. Üstelik en çok da sevdikleri için korkuyordu. Bu oldukça üzücü bir durumdu. Ama benim meselem değildi. Sırtımı dikleştirdim ve söylediklerime bağlı kalmaya çalıştım. "Buna rağmen Fabrizio ile evleneceğim ve sen bunu değiştiremeyeceksin."

"Göreceğiz. Büyük konuşma," dedi kibirle.

Hafifçe selam verdim ve gitmek için arkamı döndüm. "Bir şey daha yengeciğim. Lucia kendisine yalan söylenmesinden

nefret eder özellikle de kalbine aldığı insanların ona yalan söylemesinden. Tahminlerimden biri bile doğruysa vakit kaybetmeden ona doğruyu söyleseniz daha iyi olur." Masanın ortasında duran dergiyi işaret etti. "Başka bir fikre kapılmadan..."

Mutfağa döndüğümde Marco ile kahve sohbetinden dönüyormuş gibi yapamayacak kadar dağılmıştım. Böylece Lucia'nın yumurta sepetini koridordaki bankın üzerinden kaptım ve tavuk kümeslerine doğru ilerledim ama karşımda düzinelerce tavuk gördüğümde aldığım karardan pişman oldum. Damıtma yerinde olduğu gibi tavuk kümesi de dışarıdan görüldüğünden çok daha küçüktü. Aşağı yukarı yirmi metre karelik mekânın yarısı tel gerilerek ayrılmıştı ve kuş pisliği ve saman karışımı bir şey kokuyordu. Duvarlarda, içinde kabarık tavukların oturduğu metal yemlikler vardı ve minyatür bir köy görüntüsü sunan ahşap bölmelerden kulakları tırmalayan gıdaklama sesleri geliyordu. Burası tam bir yumurta cenneti dedim kendi kendime. Tereddüt içinde, titreyen yumurta sepetine baktım. Buradan yumurta almadan çıkmak çok üzücü olurdu. Sepeti yere koydum ve oturacak bir yer bulabilmek için etrafa bakındım. Sonunda derin bir iç çekerek kendimi saman balyalarının üzerine attım ve başımı ellerimin arasına dayadım. Şu hayvanların yakınındayken duyduğum korkuyu tam anlamıyla yok edemesem de durmaksızın devam eden gıdaklamanın üzerimde bir şekilde rahatlatıcı bir etki bırakması şaşırtıcıydı.

Bir süre boyunca samanların arasında gezinen kahverengi benekli tavuğu izledim ardından tereddüt ederek doğruldum. Folluğun metal kapısının kilidini açtım ki bu elimin yağlan-

masına neden oldu. Kapı zorlanmadan açıldı. Yere bıraktığım sepeti aldım. Tavuk bir an için şaşırdı ama ardından etkilenmemişçesine yemlerden yemeye devam etti. Tamam. Bunu bir davet olarak kabul edebilirdim. Gözlerimi kapattım, nefesimi tuttum ve göz açıp kapatıncaya kadar folluğun içine girdim.

Aşağı yukarı beş dakika sonra bu durumuma inanamadığımdan olduğum yerde kaldım. Çünkü hiçbir şey olmamıştı. Kahverengi benekli tavuk bana saldırmaya kalkmadığı gibi pati pati ilerleyerek geri çekilmişti. Etrafta dolan tavuklar istilayı fark etmemişlerdi bile. Yavaşça bir sonraki kümese doğru ilerlerken içimdeki küçük zavallı yumruk, göğüs kafesimi delercesine vuruyordu. Bir yumurta. En azından tek bir tane, küçük bir yumurtayla buradan çıkmak istiyordum. Dikkatlice bir sonraki kapağı kaldırdım. Boğuk hırlamaya benzeyen bir ses duyuldu. Kolum taş kesildi ve neredeyse duyduğum korkudan dolayı çığlık atacaktım. Tanıdık bir çift göz kümesin içinden bana bakıyordu. Vittoria'yı hesaba katmamıştım.

Fabrizio

Rosa-Maria beni önce fark etmedi. Dirsekleri tezgâha dayanmış halde ağzı hafifçe açılmış, yüzü az sonra ağlayacak ardından gülecek şekilde buruşmuşken sevdiği ucuz romanlardan birine gömülmüştü. Okuduğu kitap oldukça eski ve yıpranmıştı. Büyük bir ihtimalle onu yüz kere okumuştu. Kapının pervazına vurduğumda irkildi ve saniyesinde kitabı kenara bıraktı.

"Rahatsız olma Rosa-Maria. Hanna'yı görmüş olabilir misin?"

"Sinyora az önce tavuk kümesine gitti," dedi ama kitap okuduğundan dolayı laf sokmamam biraz kafasını karıştırdı. Vakit kaybetmeden tahta yemek kaşığına uzandı ama kaşıkla ne yapacağını hatırlamak istercesine elinde tarttıktan sonra var gücüyle ragu tenceresini karıştırmaya başladı.

Kendimi kötü hissederek avluyu geçtim. Rosa-Maria'nın sevdiği şeyleri yapmasından dolayı kendini suçlaması yanlıştı. Kitap seçimi hakkındaki düşüncelerimi bundan sonra kendime saklasam daha iyi olacaktı. Sonuç itibariyle bu onun özeliydi...

Hanna tavuk kümesind değildi ve onu damıtma merkezinde de bulamamıştım. Ahşap ambarın önünden sigara dumanı yükseliyordu. Alberto, Paolo ile birlikte yamulmuş ahşap bankta oturmuş büyük bir ihtimalle el kol hareketleri ve kahkahalarla dolu bir sohbete gömülmüşlerdi. Onlara yaklaştığımda sessizleştiler.

"Sinyora Philipp?" dedim kısaca ve Alberto'nun çaktırmadan kurabiye poşetini arkasına saklamasını görmezden geldim. Gülümsedi ve başparmağıyla sağ tarafı gösterirken, Paolo sol tarafı gösterdi. Birbirlerinin yüzüne baktılar ve çift zamanlı bir araba motorunu andıran yaşlı adamlara has bir kahkaha atmaya başladıklarında kafa sallayarak yoluma devam ettim.

Hanna'yı önceleri Nonna'ya ait olan ama sonrasında Lucia'ya devrettiği küçük bostanda buldum. Bugün Lucia'nın bereketli elleri sayesinde bir aşçının kalbinde yer alan yabani kekik, sarımsak, biberiye ve Rosa-Maria'nın yemek tabağını süslediği her türlü yeşillik bu bostanda yetişiyordu. Üzerini lavanta dalları kaplamış çatlamış taş duvarın önünde durdum ve gözlerimi

kıstım. Hanna kollarını dizlerine sarmış halde yere çömelmiş tüm dikkatini kendisine en az iki beden büyük, Lucia'ya ait olan mutfak önlüğüne vermiş öylece bekliyordu.

İster istemez, "Concetta'mın bacaklarını hep güzel bulmuşumdur ama bugün saygı duyuyorum," diyen Salvi'yi düşündüm. Yani Sinyora Philipp'in de bacakları saygıyı hak ediyordu.

Arılardan biri uçmaya başladığında taş kesilmiş Hanna çözüldü. Yumuşak bir el hareketiyle kendisini rahatsız eden arıyı kovmaya çalıştı. Bir an için kendimi istilacı gibi hissettiğimden ses çıkartmadan geri çekilmek istedim ama istediğim kadar sessiz olamamıştım.

"Gel, gel Fabrizio."

Biraz kararsız, olduğum yerde kaldım. "Rahatsız etmek istemedim."

"İstemedin mi?" dedi kafasını çevirmeden alay edercesine.

"Lucia aksini iddia etse de insanların yalnız kalmak istedikleri zamanları hissedebiliyorum," dedim sesimi kaplamış kızgınlığa kızarak. Hanna sadece gülümsedi ve çenesiyle yanını işaret etti.

Bir süre boyunca tek bir kelime konuşmadan yan yana oturduk ama yalnız kaldığımız geçen sefere göre aramızdaki sessizlik rahatsız edici değildi. Ayaklarının dibinde duran sepete göz attım. İçinde tek bir tane açık kahverengi yumurta vardı.

"Günün ganimeti bu mu? Alberto'ya tavukları daha iyi beslemesini rica etmem gerekecek."

"Aslında tavuklardan ölümüne korkan biri için oldukça büyük bir ganimet," dedi Hanna. Bir kez daha göğüs kafesini şişirdi ardından yorgunluk ve açıklayamadığım bir duygu ba-

rındıran bir iç çekti. Ama onu hissedebiliyordum. Bana günlük yürüyüş hedefini tutturmuş Marco'yu ya da sezonun ilk kayısısını kopartmış Paolo'yu hatırlattı.

"Beni aramanın bir nedeni var mı?"

Hanna'nın sorusunu inkâr etmeye çalıştım ama ardından Lucia'ya verdiğim sözü hatırladım üstelik Hanna'yı öfkelendirmeye de niyetim yoktu. Çünkü oyunun katı kurallarının Hanna'nın hoşuna gitmeyeceğinden kesinlikle emindim.

"Bu akşam benimle dışarı çıkmak ister misin diye soracaktım," dedim kısrağı ürkütmeyecek bir ses tonuyla.

Şaşırmışçasına yüzüme baktı. "Yani aslında gerçek bir randevu değil yoksa..." dedim cesurca kekeleyerek.

"Belediye başkanımız bizi yemeğe davet etti. Bu şey öncesi bir nevi gelenek..."

"Tamam, sorun yok."

Şimdi şaşkınlık içinde bakma sırası bendeydi ama Hanna'nın yüzü tam anlamıyla ifadesizdi.

"Gerçekten mi? Bu seni rahatsız etmez mi?"

"Seninle bir anlaşma yaptık, öyle değil mi? Bu anlaşmaya dâhilse... Ben üzerime düşen rolü oynarım." Omuzlarını silkti.

"Bir şey daha var."

"Tahmin etmiştim," dedi kuru bir sesle.

"Köyde hakkımızda konuşuluyormuş. Belki de biz..." Derin bir nefes aldım ama buna rağmen yapacağım teklif ağzımdan çıkmadı.

"Öpüşmek haricinde her şey kabul."

"Anlamadım?"

"Ben salak değilim, Fabrizio. Planımızın işlemesi için gerçek nişanlıların bundan daha fazlasını yapması gerektiğini biliyorum," dedi temkinli bir tavırla ve ardından sırtını dikleştirdi. Bu tarafsız ses tonunun hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim.

"Cilveleşebiliriz, el ele tutuşabiliriz gerekirse sarılabiliriz. Her şey olabilir, öpüşmek hariç."

"Tamam. Öpüşme yok." Dudaklarına baktım ve birdenbire onu öpmek için büyük bir arzu duydum. Bunun karşılığı esaslı bir tokat olsa da. Aramızda bir kez daha sessizlik oldu ama bu seferki uzun süreli katlanılamayacak türdendi. Hanna'nın da farklı düşünmediğini sanıyordum.

"Sana bir şey daha sorabilir miyim, Fabrizio?"

Sessizce kafa salladım.

"Bağları üzerine aldıktan sonra ne yapacaksın?"

"Yapacaksın derken ne demek istedin?"

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum," dedi isteksizliğim karşısında cesurca devam ederek.

"Ama uzun zamandır kendi kendime büyükannenin vasiyet namesinin bir sebebinin olup olmadığını soruyorum."

"Marco ile konuşmuşsun." Bilerek düz cümle kullandım. Hafifçe kapalı göz kapaklarını evet olarak kabul ettim. İstemesem de öfkelenmeye başlamıştım. "Hiç hayalini kurduğun bir şey oldu mu, Hanna?"

Sessizce yüzüme baktı. Cevabı vermemek için direniyormuşçasına yutkundu.

"Hep yazar olmak istemişimdir. Roman yazmak."

"Ve şimdi bir yazar olmak yerine ruhunu satmanın daha doğru olduğuna beni ikna edeceksin." Daha cümleyi bitirmeden söylediklerimin ne denli acımasız olduğunu fark ettim.

"Ben ruhumu satmadım!" dedi Hanna öfkeyle itiraz ederek. Ben halen kiramı ödeyen yazarlık hayatını seçtim."

"Yazacağın romanın da bunu sağlayacağından eminim. Ama bahse girerim ki denemedin bile."

"Ben..."

"Nefesini boşa harcama!" dedim kabaca. "Nereye varacağını biliyorum ama ben anlaşmaların adamı değilim, hiçbir açıdan. Erkek kardeşim tarlalarımızın üzerinde bazı golf delileri küçük beyaz bir topun peşinde koşsun diye lanet olası bir golf sahası inşa etmek istiyor. Ama ben bu bağların nesiller boyunca olduğu gibi kalmasını sağlayacağım. Ve kayısılar konusunda dilediğim şeye ulaşırsam değme keyfime."

"Anlıyorum. O zaman doğru ata bindiğimi ummak istiyorum," dedi duygusuzca. Kırılmıştı ve ben bu yüzden kendimi kötü hissettim. Ama onun kalbini kazanmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

"At konusuna endişelenme. Bu senin işin değil."

"Haklısın. Ama istesen de istemesen de seninle aynı hayali taşıyan insanlara karşı sorumlusun."

"İnsan hayalini gerçekleştirirken de sorumluluk taşıyabilir," dedim itiraz edilemeyecek bir ses tonuyla ama sesimin buna rağmen olması gerektiği kadar kendinden emin çıkmadığını anladım. Hanna donmuşçasına öylece kaldı hatta az da olsa yanımdan uzaklaştı.

"Lucia için başarılı olmanı diliyorum," dedi sessizce ve hafifçe doğruldu. İşte o anda dizlerine kadar çıkmış mutfak önlüğünü fark etti ve çabucak aşağı çekti. Mutfak önlüğünü daraltmak için sırt kısmına kancalı iğne takmıştı. Terliklerini almak için öne eğildi.

"Bu akşam görüşürüz."

Ayağa fırladım ve onu takip ettim. Ona yetiştiğimde başı dik, ellerini yumruk yapmış halde avluyu geçiyordu. İradem dışında gelişen bir hareketle onu kolundan tuttum ve kendime doğru döndürdüm. Ürkmüşçesine yüzüme dik dik baktı ve ben nefesini yüzümde hissettim. Beynimin bir yerinde şimşekler çaktı.

"Dikkat et, Lucia pencereden bakıyor," dedim yalan söyleyerek ardından dudaklarım dudaklarına sıkıca kenetlendi. Hayatım boyunca böylesine esaslı bir tokat yemediğime yemin edebilirdim.

8

Hanna

Hugh, Prudence'in çıplak omuzlarına eğilip hassas boynunu *öpmeye başladığında sessizce iç çekti. Daha fazla direnmenin anlamı yoktu. Hugh'un erkeklik şevki üzerini kapladığında Prudence'in direnci uçup gitti. Dizleri direnmeyi bıraktı ve gücü tükenmişçesine sevdiğine teslim oldu...*

Tanrım! Derin bir iç çekerek kitabı birkaç dakika sonra tekrar elime almak üzere yatağıma doğru attım. Külkedisi odamda ileri geri dolanırken vücudumu kaplayan gıdıklanmayı ve birkaç saatten beri beynimde beliren Fabrizio'nun yüzünü bastırmaya çalışmak için kitabı okumaya devam ettim. Birkaç saatten beri Fabrizio'nun yüzü aklımdan çıkmıyordu.

Prudence şöminenin önündeki battaniyenin üzerine yattığında Hugh'un göğsünden derin bir iç çekiş duyuldu.

Neler oluyor bana? Ona kesin ve net öpüşmek istemediğini söylememiş miydim?

Sahiplenme duygusu...

Kızarak pencereye yöneldim ve ardından üç yüzüncü kez kapıya. Lucia camda diye.

*Ellerini elbisesin altı*na soktu...

Şu herif sonunda dudaklarını dudaklarımdan çekip utanmadan yüzüme baktığında Lucia'dan en ufak bir iz yoktu.

"Seni istiyorum!" dedi ve Hugh'un elindeki arzu Prudence'in aklını başından aldı.

Öfkeyle gülümsedim. Attığım tokadı bir şekilde beklediği hissini üzerimden atamasam da sırıtmak ona pahalıya patlamıştı.

Prudence gözlerini kapattı: "O zaman seninim!" Dudakları alev almıştı sanki.

Benim dudaklarım da halen yanmaya devam ediyordu. Tabii ki dudaklarımın yanışı, onun yanağında bıraktığım acıyla mukayese bile edilemezdi!

Hugh tek bir kelime etmeksizin yumuşak bir hareketle korsenin iplerini çözdü.

Ah tabii ki! Fabrizio da tek bir kelime etmemişti. Öğleden sonranın kalanında, yerin altına girmişçesine ortadan kaybolmuştu. Yani onu aradığımdan değildi ama avlunun orta yerinde terbiyesiz öpücüğünden sonra... Şeymişim gibi... Olduğum yerde kaldım. Neler diyordum ben? Fabrizio'nun umursamazlığını önemsiyormuşçasına hareket ediyordum. Sanki bir şekilde beni etkiliyormuş gibi! Bakışlarım dolabın yanında masumca duran ve taşıdığı yükü belli etmeyen tekerlekli bavulumda sabitlendi.

Bir kez daha dolanmaya başladım. Kapı, dönüş, yatak, masa, pencere, dönüş, yatak, kapı. Bavulun yanında durup kül kabına, "Sana rastlayıncaya kadar harika bir hayatım vardı," dedi-

ğimde kafamın ne denli karışık olduğunu anladım. "İşte o günden beri ben eski ben değilim artık. Aslında kötü olan şey artık bu durumun ölmüş Giuseppa ile ilgili olmamasıydı. Beni değiştiren şey, beni bir şekilde kendine bağlayan adeta nefes alan bu yerdi. Sanki her bir komodin, her bir dolap hatta yatağımın üzerinde asılı duran resim bile beni buraya çekiyordu.

Bu ne biçim aptallık! Kızgın bir bakışla kolumdaki saate diktim gözlerimi. Fabrizio on dakika gecikmişti. Aslında şaşırmadım.

Bir an için Claire'i aramayı ve kızgınlığımı kusmayı düşündüm ama sonrasında vazgeçtim. Aslında çılgın arkadaşımın fikirlerini önemsiyordum ama şu anda, "Ohoo, durumu bu denli zorlaştırma, Cherie!" diyecekti.

Vakit geçirmek için, Hugh ve Prudence'i alarak yatağa uzandım.

Kapı çalındığında burnumu üçüncü kez pudralıyordum. Öfkeyle maskaraya uzandım ve bir kez daha kirpiklerimi boyadım. Bunu bilerek yaptım. Ardından yirmiye kadar saydım. Ardından (her zaman inanılmaz rahat olduğunu düşündüğüm) topuklu ayakkabılarımın içinde kapıya yöneldim.

Ünlü Donna Lean bir seferinde İtalyan erkeklerinin doğuştan şık olduğunu söylemişti. Fabrizio'yu tepeden tırnağa incelerken gözlerime inanamadım. Üzerinde Rosa-Maria'nın domates sosundan nasibini almış lekeli bir tişört ve rengi solmuş bir şort vardı. Dizleri deri sandaletlerin içindeki ayakları kadar kirliydi. Yapacak bir şey yoktu. Büyük bir ihtimalle Venedik'te yaşayan bayan yazarımız bu sözü Venedikli erkekler için söylemişti. Çünkü karşımda duran İtalyan erkeğinin resmi bir yemeğe ne şekilde gidilmesi gerektiğine dair kendine has düşünceleri vardı.

"Ne oldu?" Küçümseyen bakışım Fabrizio'nun gözünden kaçmadı.

"Ne olacak ki?" dedim içinde oldukça abartılı durduğum gece mavisi elbisemin eteklerini çekiştirirken. Fabrizio kaşları kaldırdı.

"Siz Alman hatunlar garipsiniz."

"Ah, evet?" Yarı İtalyan olduğumu hatırlatmak istemedim...

"Evet. Evet, bir İtalyan duşunu alıp güzel kıyafetlerle karşısına çıkıncaya kadar seninle tek bir kelime konuşmazdı." Umursamazmış gibi gülümsüyorsun ama içten içe kızıyordum.

"Bunun anlamı ne?"

"Birincisi Fabrizio, ne denli pasaklı dolaşman umurumda bile değil. İkincisi yetişkin bir adama ne şekilde giyinmesi gerektiğini söyleyecek değilim. Sonuç itibariyle ben senin annen değilim!"

Fabrizio kahkaha attı. "Bir İtalyan annenin hiçbir özelliğini taşımıyorsun."

"Ah, Tanrı'ya şükür!" dedim homurdanarak ardından herhangi bir şey aramaksızın çantamın içini karıştırmaya devam ettim.

Aslında buraya yarım saat geç kalacağımı söylemek için geldim. Carlo'nun marş sorunu vardı. Yani kendisinin değil arabasının tabii. Onu çözmek zorunda kaldım. Minnettarlığını göstermek için bizi arabasıyla şehre bırakacak." Fabrizio koridora yöneldi ama son anda fikrini değiştirdi. Yumruklarını sıktım ve kendimi bir sonraki sözlü saldırısına hazırladım.

"Ayrıca çok güzel olmuşsun."

Herhangi bir cevap vermeksizin kapıyı yüzüne kapattım.

Fabrizio

Carlo'nun bizi belediye binasına götürmeyi teklif etmesinden oldukça memnundum. Hangi adam kızgın bir kadınla yalnız kalmak isterdi ki? Carlo, Hanna'nın asık suratını ve arabanın içine yayılan buz gibi sessizliği görmezden geldi. Sonuna kadar açtığı radyonun sesine eşlik etmek istercesine sanki futbol stadındaymış gibi ellerini kollarını sallayarak Hanna'ya arabasının tamirini anlatırken ben de dışarıyı izliyordum.

Hanna'yı öpmüş olduğumdan dolayı üzgündüm ama bugüne kadar çaktırmadan öptüğüm kadınlar için pişmanlık duysam kendimi Lorenzo'nun günah çıkartma kürsüsünde bulurdum. Aslında bu kimi ilgilendirirdi ki? Sadece bir öpücüktü. Oldukça soğuk, güzel bir kadının hareketlerinin cesaretlendirdiği bir öpücük. Konu kapanmıştır.

Öyleyse neden kendimi bir şeyleri atlamış gibi hissediyordum?

Belli etmeden dikiz aynasından baktım. Hanna'nın tam anlamıyla makyaj yapmaktan vazgeçmesi ve sadece dudaklarına pembe ruj sürmekle yetinmiş olması beni rahatlattı. Birdenbire göz göze geldik ve ben kafamı çevirecek kadar hızlı davranmadığım için kendi kendime kızdım. Aslında kırılması gereken kişi bendim.

Ütülü takım elbisem ve bembeyaz kolalı gömleğim için bile kaşlarından birini kaldırmıştı. Ardından uzattığım kolumu görmezden geldi ve herhangi bir yorum yapmaksızın arka koltuğa geçti ki bu Lucia'nın şaşkın bakmasına neden oldu. Yengeme bu durumu açıklarken kendimi Sinyora Philipp'in ruh halinden sorumlu tutmak zorunda kalacağımdan emindim. Teslimiyetten çok bir kavgayı andıran saçma sapan bir öpücük için bu kadar çocukluk niye?

Kravatımı gevşettim ve gaza yüklenmesi için Carlo'nun yüzüne baktım. Carlo anlatırken her iki kolunu kullanmak zorunda olduğundan bir sümüklüböcek misali ilerliyorduk.

"Sabırlı ol arkadaşım. Siz gelmeden çorbalarını kaşıklamazlar." Carlo Hanna'ya bakarak göz kırptı ama o herhangi bir tepkide bulunmadı. Ama Hanna'nın tepkisizliği *Ti amo* şarkısını tam anlamıyla detone olmuş halde söyleyen Carlo'yu rahatsız etmedi.

Biçare önüme baktığımda Montesimo'nun ilk kırmızı çatıları görünmeye başlamıştı.

Bizi karşılamak için oldukça büyük bir kalabalığın toplanmış olduğu meydana saptık. Carlo korna çalarak ilerlemeye devam ederken bedensiz, boyundan oluşmuş kalabalığa el sallıyordu. Hanna oturduğu koltuğun içinde iki büklüm olmuştu. Nonna en meraklı İtalyanların Verona'nın güneyinde yani Montesimo'da toplandığını iddia ederdi. Ama kameralarını kurmuş birkaç turist ve izdiham şeklindeki kalabalık Nonna'yı bile etkilerdi. Carlo Fiat'ı parka doğru sürdü. Beynimin içinde şimşekler çaktığında henüz motoru susturmamıştı. Ve bunun dışarıdaki dedikodu meraklısu topluluk ve az sonra katılacağımız akşam yemeğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Hanna öpücüğüme karşılık vermişti.

Hanna

Duyduğum korku arka koltukta iki büklüm olmama neden oldu.

Arabanın yan camını tıklatan yaşlı bir kadını kafa sallayarak selamladım ve flaşlar patlamadan kenara itilen kırmızı yüzlü bir adama gülümsedim. Kadınlar bizi şaşkınlıklarında boğmak istercesine arabanın etrafını sardı. İnsanlar Montesimo'da yıllardan beri düğün görmemiş gibi davranıyordu.

Bir dakika.

Ya gerçekten öyleyse.

Gözlerimi sıkı sıkıya kapattım. Panik yok. Büyük bir ihtimalle Fabrizio köyde epeyce seviliyordu ve tabii ki nişanı özel olmalıydı. Yani konu ben değildim.

Gıcırdayarak açılan arabanın kapısı ılık bir havanın içeriye dolmasına neden oldu. Kendini ilk olarak kalabalığın arasına atan Carlo oldu. Toplanmış insanlara bağırarak bir şeyler söyledi ama ben öylesine heyecanlıydım ki söylediklerini anlamadım.

"Kalbini bir kenara bırakıver, kendini öylece sahneye at, Carissimo" demişti annem sahne perdesinin arkasında sakin bir sesle mezuniyet öncesi Almanca sunumumu yaptığımda.

"Ah, sinyoralar!" Carlo alışılmışın dışında otoriterdi ve Amalfi Bar'daki kirli sakallı Nottingham Şerifi'ne mükemmel uyum gösteriyordu. "Bu mutlu çifti daha çok göreceksiniz! Haydi, evinize gidin ve inmelerine izin verin!"

O zamanlar, heyecandan dizlerim titrer halde ağır sahne perdesinin arkasında beklerken kalbimi kenara bıraktım ve kendimi sahneye attım. Öylesine hızlı bir atış olmuştu ki tökezlemiş ve söyleyeceklerimin sadece yarısını söyleyebilmiştim ama şükürler olsun ki teşekkür konuşmasını yaparken toparlamayı başarmıştım. Annemle babam benimle gurur duysa da ben o

günü çok da hatırlamak istemem. O güne dair zihnimde kalan tek şey annemin sözleri oldu.

Aynısını bugün de yapacaktım. Kalbimi sonradan bulma umuduyla bir kenara bırakacaktım.

Gözlerimi açtığımda tam olarak Fabrizio'nun yüzüne baktım. Ellerini arabanın tavanına dayadı ve rahat inmemi sağlayacak bir boşluk oluşturdu. Birdenbire yabancı yüzler kontrollerini kaybettiğinde Fabrizio'nun dudaklarının kenarındaki ince gülme çizgisini fark ettim.

"İyi misin?" dedi sessizce. Herhangi bir şey söylemeksizin kafa salladım.

"Buradakiler magazinci gibi davrandığı için üzgünüm," dedi fısıldayarak ve birkaç saniye boyunca düşüncelerimi okumak istercesine yüzümü inceledi.

"Bugün düşmanlıkları bir kenara bırakalım mı?

"Özür dilemeye niyetin yok, değil mi?

"Hayır."

"İyi. Benim de yok." Elini tuttum ve minicik arabadan bedenime yapışmış elbisemin el verdiği kadarıyla çabuk inmeye çalıştım. Ardından dudaklarımı aralayarak evlenmek üzere olan bir geline yaraşır şekilde gülümsedim.

Haddinden mutlu yeni gelin misali bir gelin gülümsemesi.

"Merhaba Hanna! Merhaba Fabrizio!"

"Ne güzel bir çift..."

"Mutluluklar!"

Fabrizio, Carlo'nun hemen arkasından ilerledi ve kalabalığın arasından geçtik. Yanak kaslarım ağrıncaya kadar gülümsedim, ince, terli, kalın, kaslı elleri sıktım. Kırışmış yüzü cevizi andıran yaşlı bir kadın, kızıl saçlı bir erkek çocuğunu pantolon askılarından tutuyordu. Bir kız çocuğu az önce bal kabağından inmiş külkedisini görmüşçesine şaşırarak yüzüme baktı.

Kocaman kapı açıldı, birkaç basamağı çıktık ardından belediye binasının kocaman ağır metalden yapılmış kapısı ardımızdan kapandığında kendimi kapana kısılmış Prenses Kate gibi hissettim.

Fabrizio'nun kolunu sıkı sıkıya tuttuğumu fark edinceye kadar duvarları ahşap kaplı yarı loş giriş koridorunu yarılamıştık. Eş zamanlı ikimiz de birbirimizi bıraktık ve ben bir adım Carlo'ya yaklaştım.

Carlo kıvrılarak dönen merdivenleri işaret etti: "Kurtlar ikinci katta bekliyor. İçerde," dedi hafifçe eğilip gülümseyerek. Bu arada rahatsızlığımı dile getiren bakışımı ve Fabrizio'nun kırışmış alnını görmezden geldim. Aslında nişanlım binaya adım attığımızdan beri karın ağrısı çekiyormuş gibi duruyordu. Aslında ben bugün için acı çekecek kişinin ben olduğumu sanmıştım. "Belediye başkanı belediye binasında mı oturuyor?" Fabrizio'nun yüzünün daha da solduğuna yemin edebilirdim. Carlo oldukça aptal bir soru sormuşum gibi kahkaha atarak gülmeye başladı.

"Diyelim ki ikametgâhı özel durumlara hizmet ediyor."

"Ve bunlar?"

Carlo sadece sırıttı ve ilk basamakları koşarcasına çıktı. Carlo merdivenlerin ortasına gelinceye kadar Fabrizio olduğu yerde

kaldı. Ardından yüzünde, çıplak ayak cam kırıklarına basıyormuşçasına bir ifadeyle sessizce bizi takip etti.

Birinci kattayken, Carlo ikinci kattaki kızarmış et kokusunu takip etmek yerine hedefe kilitlenmişçesine sola döndü. Beyaz lake kapının yanında durdu ve kapının üzerinde "Postane" yazan tabelaya hafifçe vurdu. Şaşırmış bir ifadeyle Fabrizio'nun yüzüne baktım ama o gözlerini döndürerek merdiven tırabzanlarına yaslandı.

"Bekle, Hanna. Baksana!" Carlo üzerinde bana "Müdür" yazan diğer tabelayı gösterdi. Şaşkınlığım daha da arttı. Sonunda Carlo geniş sırtıyla kapının üzerindeki tabelayı örttüğü üçüncü kapıyı göstererek, "Sence bunun üzerinde ne yazıyor?" diye sordu.

"Makyaj stüdyoşu?" dedim düşünmeksizin ki bu tırabzanlardan kahkaha sesi gelmesine neden oldu. Demek Fabrizio espri anlayışını arabada unutmamıştı.

"Belediye başkanının makamı, tabii ki!" dedi Carlo kırılmışçasına büyük bir beklentiyle yüzüme baktı.

"Ve?" diye sordum kibarca. "Bu kapıları bu denli özel yapan şey ne?"

"Ardındaki," dedi Carlo sesini alçaltarak. "Ardında sadece tek bir oda var."

Güzel, bu sefer gerçekten şaşkındım.

"Ernesto üstlenmiş olduğu üç görevi yerine getirmek için tek bir oda ama üç farklı giriş kapısı kullanıyor" dedi Fabrizio sabırsıza sayıklayarak. "Bir büro, üç giriş, üç farklı kabul saati. İkinci kat lojmanı çünkü günde üç kez kıyafetini değiştiriyor."

"Ernesto şimdi gerçekten postacı, belediye başkanı ve banka müdürü mü? Bu ne çılgınlık?"

"Köyün geri kalanı kadar çılgın, yani bu durumda çılgın olan sadece ben değilim," dedi arkamızdan eğlenceli bir ses.

Şu anda doksan kilo gelen ama içindeki çocuğu kaybetmemiş, kel kafasını saklamak için kasket takan, kısa boylu ve muhteşem bir gülüşe sahip postacı karşımızda duruyordu. Resmi bir el sıkışmayla vakit kaybetmeyen Ernesto omuzlarımı sıkı sıkıya tuttu ve terli yanaklarını yüzüme yapıştırdı. Sarımsak ve bazı adamların kullandığı iğrenç parfüm karışımı bir şey kokuyordu. Ama bu koku Ernesto'nun hasır şapkasına ve kırmızı puantiyeli kravatına tam anlamıyla uyum sağlamıştı. Carlo ve Fabrizio heyecan içinde birbirimizi öncesinden tanıdığımızı anlatan selamlaşmamızı izledi.

"Demek güzel sinyora sonunda yemek davetime iştirak ettiler." Ernesto beni tepeden tırnağa süzdü ama bakışlar uzun bir zaman boyunca bacaklarımda sabit kaldı.

"Öyle görünüyor ki..." Sırıttım ve saldırıya hazır halde bana eşlik edenlere baktım.

"Ernesto Zanolli!" dedi üst kattan buğulu bir kadın sesi. "Bu kadar zamandır aşağıda ne yapıyorsun? Adriana makarnadan kemirmek istemiyorsan başlaması gerektiğini söyledi!"

"Geliyoruz sevgilim," dedi Ernesto bağırarak ardından kulağıma bir şeyler fısıldamak için parmak ucuna bastı. "Lojmandan çağırıyorlar. Acele edelim yoksa bayan belediye başkanı tabakları fırlatacak." Elini havada savurarak onu takip etmemiz için işaret etti.

Suratımın ifadesi hafifçe yumuşamış halde, şarap kırmızısı halı döşenmiş tamı tamına on beş basamak çıktım. Lojmanın

kapısında aşağı yukarı ellili yaşlarının ortasında bembeyaz dişli, kollarında bileziklerle ve malven rengindeki kıyafetiyle duran kadın ayaklı lambaya benziyordu. Ama bakışlarım koridorun hafif karanlığında duran annesinin kopyası olan daha genç ve göz alıcı kadına sabitlendi.

Yaşça büyük olan kadının parmakları elimi kavradığında kan beynime çıktı. Ernesto'nun sesi uzaklardan geliyor gibiydi.

"Size muhteşem eşim Rita'yı takdim edebilir miyim? Ve tabii ki kızım Sofia'yı."

Fabrizio

Zanollaların ikamet yeri son on iki yılda oldukça değişmişti. Ernesto'nun annesinden miras kalan yemek masası ve antikaların dışındaki hiçbir şey tanıdık gelmedi. Rita'nın ezelden beri moda akımına düşkün olmasından dolayı, oldukça rahat çiçek desenli koltuğun yerini krom ayaklı deri canavarlara bırakacağını bilmem gerekirdi. Kitaplıklar da ortadan kaybolmuştu. Cam sehpaların üzerinde garip çelik figürler ve yöremizin sanatçısı Sinyora Giancomelli'nin doğa çalışmalarının yerinde soyut eserler duruyordu. Evin içi ev dergilerinden çıkmışçasına modern şekilde dizayn edilmişti ama öylesine eski bir ruha sahip olan bu bina için kristal sürahi içindeki ucuz likör gibiydi.

Eski belediye binası kiliseden sonra çevredeki en yüksek binaydı ve buranın en üst katından Orcia Tepeleri ayaklarının altındaydı. Pencereye yaslandım ve aparatif içeceğimden bir yu-

dum aldım ve manzaranın tadını çıkartırken göz ucuyla odanın orta yerinde duran yemek masasındakileri gözlemledim.

Şükürler olsun ki belediye başkanı protokolünü oldukça sıkı tutmuştu. Hanna ve ben köyün önde gelenlerinin oluşturduğu ceviz kıracağının ucundaki iki ceviz gibiydik.

Nişanlım, her zaman buruşmuş bir hurmayı hatırlatan Sinyora Donatelli'nin yanına oturdu. Minicik bir hurmaydı çünkü altındaki ikinci yastığa rağmen köyümüzün en yaşlısı masadaki tabağına ulaşamıyordu. Hanna rahatsızlığını belli etmemeye çalıştı ama orta ve işaret parmağını ovması bana birçok şey anlattı. Cesurca, işitme problemi çeken Sinyora Donatelli ile sohbet etmeye çalışan Padre'yi dinliyordu. Kimsenin bakmadığı bir anda Hanna çorba kaşığını yaşlı kadının kireçlenmiş ellerinin uzanabileceği bir mesafeye itti. Saf ve bir o kadar da dostane olan bu davranışı beni hem şaşırttı hem de etkiledi. Bir polis şefi olduğundan kendini köyün ileri gelenleriyle aynı seviyede hisseden Carlo oluşturduğu çemberde kendini oldukça eğlendiriyordu. Arada bir başparmağını kemerinin arasına sokup sandalyesini geriye yaslıyor ve genç takımının Monticchiello'lu çömezleri yendikleri hikâyeyi ballandıra ballandıra anlatıyordu. Aslında bu geçen kasımda yaşanmıştı ama o zamandan beri Carlo'nun en sevdiği konuydu çünkü ilk defa bir hücum oyuncusu rakip takımın alanına topu atabilmişti. Adriana ikinci kez aperatif içecek servisi yaptığında Carlo ikinci kadehi düşünmek bile günahların en büyüğüymüş gibi kafa salladı ama Adriana herhangi bir tepkide bulunmadı ve kadehini ağzına kadar doldurdu.

Basit bir büfenin sahibi olan Karga Gosetti'nin bu mecliste bulunmasının nedenini çözemedim ama merakı ve salondaki tek yastıklı sandalyede oturması ona oldukça pahalıya mâl

olmuştu. Üzerinde her zamanki gibi siyah önlük ve kafasında horoza benzeyen bir şey vardı. Tüylü yaratık her bir kafa hareketinde durmaksızın sağa sola hareket ederken Gosetti her bir konuşmaya eş zamanlı kulak kabartmaya çalışıyordu. Benimle göz göze gelmesine fırsat bırakmadan çabucak başka tarafa baktım ama hataydı çünkü ne olduğunu anlamadan kendimi Sofia'nın çikolata rengindeki gözlerine bakarken buldum.

Erkeklerin başını döndüren o bakışa sahipti. Amalfi Bar'da bakışını fark edemeyecek kadar sarhoştum. Ama bugün ne yazık ki ayıktım.

Otomatik olarak kadehimden oldukça büyük bir yudum aldım. Hanna'nın oturduğu yere gidip Lorenzo ile yer değiştirmeyi düşündüm ama masa düzenini bozduğum için bayan belediye başkanının yüzünü ekşiteceğini bildiğim için olduğum yerde kaldım. Bu arada yüzünde yalancı bir gülüşle oldukça mutsuz görünen Hanna, Lorenzo ve Sinyora Donatelli'nin arasında oturmaya devam ediyordu. Sesleri öylesine yüksek çıkıyordu ki konuşulanları duyabiliyordum.

Tüm bunları algılarken Sofia bakışlarıyla yumuşak ama aynı zamanda kışkırtıcıydı. Vücudumun ona karşı tepki göstermesinin mi yoksa Sofia'nın bunu bilmesinin mi daha kötü olduğuna karar veremedim. İçgüdüsel olarak baskı altındayken yaptığım şeyi yaptım. Kaçtım. Negroni'mden kalan son yudumu içtim, kalan buz küpünü çiğnedim ve Adriana'ya mırıldanarak, "Buz almaya gidiyorum," diyerek mutfağın yolunu tuttum.

Hanna

Masanın ucunda oturduğum için iki saat boyunca iki şey öğrendim. Birincisi bir İtalyan düğün yemeğinde çorbanın sıcaklığı gelinden daha önemliydi ve ikincisi de kendi ana dilim, anlama konusunda beni yarı yolda bırakmıştı. Bu masadaki insanlar durmaksızın konuşuyordu. Yüksek sesle. Ve hep bir ağızdan.

"Sana yemin ederim, o BMW bir bombaydı ama bu araba roket gibi!"

"Rosa-Maria'nın ribollitası mutlaka menüde olmalı ve şu panini... Biliyorsunuz ya şu küçükler, üstü susamlı."

"İçine kavun girecek kadar kabarmış..."

"Bizler son saatimizin ne zaman geldiğini asla bilemeyiz. Bir sonraki saniyede -puff- her şey bitmiş olabilir. Ve hal böyleyken Tanrı'nın huzuruna aç çıkmamak gerek..."

"Gaza bastığında Travizta'nın egzozu kadar temiz ve saf!"

"Adriana'nın çorbasından kaldı mı?"

Konuşmalar konfeti misali havada uçuşuyordu ve ben sadece çok azını yakalayabiliyordum. Söylenenlerin çoğunu anlamadığımdan bir an için kendimi masada oturan ve İtalyanca öğrenmeye çalışan biri gibi hissettim. Aslında beni şaşırttığından değil ama Fabrizio'nun az da olsa bana yardım etmesini dilerdim. Ama o geldiğimizden beri sadece etrafı izliyordu. Kendimi balo salonunda külkedisi misali yalnız hissettiğimi itiraf etmektense şu görkemli şamdana asmayı tercih ederdim. Sonuç itibariyle burası bir balo salonu değil abartlı dekore edilmiş bir yemek salonuydu. Ve ben külkedisi değildim.

Ve şu salak prens umurumda değildi.

Böylece geriye yaslandım ve yüzüme böylesi bir durumda beni idare edecek mutluluk maskesini takındım.

İlgi duymuşçasına, yüzümde en ufak bir sırıtma ya da çaresizlik olmadan başım dönünceye kadar etrafı incelemeye başladım. Sonunda kilise şarkıları hakkında konuşmalarına rağmen çok yakınımda cereyan eden konuşmaya kulak kabarttım. Bu dini şarkılardan birini din derslerinde duyduğumu hatırlar gibi oldum. Hararetli tartışma uzlaşmaya varacak gibi durmuyordu çünkü Padre'nin nikâh merasimi için teklif ettiği her şarkıyı Sinyora Donatelli kati şekilde reddediyordu. "Nikâh için bu şarkı yeteri kadar eğlenceli değil... Herkesin uyuklamasını mı istiyorsun, Lorenzo?... Doğru ritim değil... Bu şarkıyı zaten hiç sevmedim..."

Zavallı Lorenzo tufandan önceki hazırlıktan çıkmışçasına yorgun düşecekti. Cesaretimi topladım ve bir öneride bulunmaya karar verdim. "Şöyle modern bir şeyler çalsak nasıl olur? Örneğin Ludovico Einaudi'nin güzel bir piyano resitali var. Yani..." Sessiz kaldım. Sinyora Donatelli yüzüme kilisedeki nikâha bikiniyle katılacağımı söylemişim gibi bakarken Lorenzo boğazına ekmek kaçmışçasına nefes almakta güçlük çekti. Çabucak, "Aman Tanrım, seni gerçekten sevdim. Bu aslında güzel bir öneri," demelerini beklerken masanın diğer ucunda cereyan eden bir konuşma dikkatimi çekti.

"Menü geçen seferki gibi mi olacak? Emin misiniz? Bu biraz... Yani nasıl denir... Saygısızca olmaz mı?"

Geçen seferki gibi mi? İçgüdüsel olarak kulak kabarttım ve vardığımızdan beri bakışlarıyla nişanlımı menünün bir parçasıymış gibi yiyen Sofia'ya belli etmeden o tarafa doğru kaydım.

Ama Fabrizio'nun eski kız arkadaşıyla göz kontağı kurma korkum boşunaydı çünkü oturduğu sandalye boştu. Az da olsa rahatlamış halde bayan belediye başkanı ve adını unuttuğum siyahlar içindeki kadının güncel konulardaki sohbetini takip etmeye çalıştım.

"...Kalbini kırıyor olmalı... Son düğün yemeği..."

Belki sebep alnını kırıştırmış Ernesto'nun eşini sakinleştirmek için elini yavaşça eşinin dizine koymasıydı. Belki de içimdeki gazeteci merakı ya da bu konuşmanın beni fazlasıyla ilgilendirdiğini söyleyen duyguydu.

"Hangi düğün yemeği?" dedim yüksek sesle.

Tüm kafalar bana doğru çevrildi. Birkaç saniye içinde krom avizenin altında titreten bir sessizlik oldu. Carlo dört çekerli araba sohbetini yarıda kesip ağzını açarak yüzüme bakmaya başladı. İçim daralsa da kötü bir şey düşünmeden gülümsedim.

Sessizliği bozan kafasına sülün şeklinde şapka takmış siyah elbiseli yaşlı kadın oldu. "Hangi düğün yemeği olduğunu mu soruyorsun?" dedi ve ardından kıkırdamaya başladı. Belediye başkanının karısının yüzü kızardı ve Ernesto huzursuz olmuşçasına sandalyesinde oynamaya başladı.

"Sorduğum soru çok mu garip?" Şu anda oldukça mutsuz görünen Ernesto'yu zorlarcasına yüzüne baktım. Birkaç kez hafifçe öksürmeye çalıştı ama buna rağmen söyleyeceklerini toparlayamadı. Şimdi daha da meraklanmıştım. Burada neler oluyordu?

"Yani son düğün yemeği..." dedi Ernesto cesurca kekeleyerek ama karısı sözünü kesti.

"Sorun yok. Tamam Ernesto." Rita Zanolli elindeki peçeteyle yavaşça ağzının kenarını sildi. Derin bir nefes aldığında elbisesinden taşmış göğüsleri şişti ve gece boyunca ilk defa bana baktı. Ya da ben ona.

Aslında gerçekten güzel ve ışıldayan bir kadındı ve yaşını almış Al Pacino filminin gişe yapmasını garantileyebilirdi. Kibar davranmaya çalışsa da sesi oldukça soğuktu. "Son düğün yemeği on iki yıl önce bu salonda yapıldı, Sinyora Philipp. Kızım Sofia'nın nişan yemeği."

"Sanırım bu hikâyenin sadece bir bölümüydü."

Ernesto şefkatle yüzüme baktı.

"Hanna!" Carlo sırıttı ve çatalını havaya kaldırdı. "İki zamanlı motorun dört zamanlıya nasıl çevrileceğini sana anlatmış mıydım?"

"Güzel denemeydi Carlo. Ama şu anda senin motorun zerre kadar umurumda değil." Carlo çatalını indirdi. "Hikâyenin devamı?" dedim ısrarla, şu anda bana düşmanca bakan Rita Zanolli'nin yüzüne doğru. Ama bayan sülün kafa daha hızlı davrandı. Yaşlı kadın kıkırdadı ve yamulmuş işaret parmağıyla pencere kenarındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Hüzünlü aşk hikâyesinin devamı az önce burada oturuyordu yavrucuğum."

Fabrizio

"Bu kadar çabuk kaçacağını düşünmezdim." Adriana mutfağa adım attığımda arkasını dönmedi.

"Buz almaya geldim," dedim sıkılgan bir edayla mırıldanarak ama oldukça güzel bir fiyongun süslediği kalçasıyla konuşuyordum. Derin bir iç çekerek buzluğu açtım ve eskiden beri buz kabının bulunduğu en alt çekmeceyi çektim. Halen yerli yerinde duruyorlardı. Buzluğun kapısını kapattığımda Adriana tam olarak karşımda duruyordu. Şu anda damarlarında dolaşan kanın kime ait olduğu açık ve netti.

"Kendini beğenmiş bir bağ sahibi misin yoksa basit bir hizmetliyi kucaklamanı umabilir miyim?" dedi Rosa-Maria'nın pişirdiği makarnalara iltifat etmediğimde kullandığı ses tonuyla.

"Bugün beni gördüğüne sevinen tek kişi olduğun için aslında bana sarılmanı rica etmesi gereken benim."

Beni sıkı sıkıya sararak kucakladı. "Çok uzun zaman oldu," dedi azarlarcasına.

"Rosa-Maria selam söyledi."

"Kuzenim aşağı yukarı on iki yıldır benimle tek bir kelime konuşmadı ama denediğin için sağ ol," dedi bıyık altından gülerek ve bir kez daha yanaklarımı sıktı.

Kemikli parmaklarının arasında ayrı geçen yıllar eriyip gitti. Havasız büyük kilisede nikâh töreni için beklerken Sofia'nın duvağı yanımdan uçup gitmişti. Nefes nefese kalmış sesiyle "Çok üzgünüm," dediğinde kubbenin altındaki örümcek hareket ettiğinde bir an için binanın derin bir nefes aldığını sanmıştım. Sofia'nın duvağının ardından öylece baktım, hareketsiz ellerim her iki yana sarkmış halde ne yapacağımı düşündüm. Koltuklarımın altındaki ıslaklıkla yemek salonuna gidemezdim ama aslında gelin olmadan düğün ziyafetine gidilemeyeceği o an için aklıma gelmemişti.

"Yüzünü buruşturma Fabrizio. İki kadın aslında kendine ait olmayan bir çocuğun gururunu savunurken senin yapabileceğin bir şey olamazdı. Rosa-Maria senin için neyse Sofia benim için odur."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin Adriana. Seni anlıyorum. Ve Rosa-Maria'yı da. Bu kadar çok insanı hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

"Sen iyi birisin, her zaman öyleydin. Ve buraya aitsin. İşte bu yüzden çok fazla ortak noktanız yoktu, yani Sofia ile. Sofia burada kalamayacak kadar yeniliklere açtı." Sesini alçalttı. "Güzel Alman ile mutlu olmanı gerçekten çok isterim."

"Aslında Hanna yarı İtalyan."

"Bunu hepimiz istiyoruz, Adriana anne!" dedi arkamda pusuda bekleyen bir ses. Şaşırdım ve yumuşak mı ciddi mi olduğuna karar veremediğim bir ifade Adriana'nın yüzünü kapladı. Çocuğu olmayan Adriana için Sofia halen kedilerin kuyruklarına konserve kutuları bağlayan o kırmızı çoraplı kız çocuğuydu. Adriana tepsiyi eline aldı ve dizlerini hafifçe bükerek kapının eşiğinde duran kadına hayranlıkla baktı. Aslında bir şey söylemek istedi ama fikrini değiştirerek çabucak, "Makarnalar az sonra servis edilecek," diyerek mutfaktan çıktı.

Birkaç dakika boyunca tek bir kelime konuşmaksızın Sofia ile birbirimize baktık. O dakikalar boyunca kalbim deli gibi atıyordu ama bu atış bir adamın bir kadına duyduğu sevgiden kaynaklanmıyordu. Birden elbisesini haddinden fazla ucuz, rujunu fazlasıyla kırmızı ve ağzının kenarına inen çizgiyi haddinden fazla derin bulmaya başladım. Kapının eşiğindeki duruşu Marco'nun kornfleks kutularından pencerelere sakızla yapıştırdığı oyun figürlerine benziyordu ve bana inanılmaz itici gelmeye

başladı. Yani bu kadın hayatım boyunca dudaklarımı nemlendiren o kadın mıydı? Tabii ki onu arzuluyordum, işlevsel bir bedene sahip her adamın arzuladığı gibi. Ama bu uzun zamandan beri ona sahip olmak istediğim anlamına gelmezdi. Sorun şuydu ki: Bunları anlamam için neden on iki yıl geçmesi gerekmişti?

"Komik olan ne?" Sofia kapının eşiğinden kendini kurtardı. Bana doğru gelirken elini tezgâhın üzerinde dolaştırdı ve yemek kaşıkların bulunduğu kapları ve içinde kendi pişirdiği antucciniyi sakladığı kabı okşadı. Sofia her zaman böyleydi. Hoşuna giden şeylere dokunmak zorundaydı.

Artık benden sadece bir adım uzaktaydı ve parfümünün kokusunu alabiliyordum. Keskin nane ve portakal. Karnımın içinde kelebekler uçuşmaya başladı. Ama Sofia'nın çikolata rengindeki gözlerinin içine bakmak yerine rengini betimleyemediğim kurumuş çimen... Ve çamur karışımı bir çift göz vardı karşımda. Güzel olduğunu söyleyemezdim ama yine de heyecan vericiydi.

"Bize ne oldu Fabrizio?"

"Sen söyle."

"Öyle ya da böyle artık buradayım."

"Fark ettim," dedim kuru bir tavırla ve düğmelerimle oynamaya başlayan Sofia'nın elini tuttum.

"Ve?"

"Ve ne?" Onu kendimden bir parça uzaklaştırdım ki bunun üzerine kırılmışçasına ağzını yamulttu.

"Gelmeme az da olsa sevinmedin mi? Ben seni bir kez daha gördüğüme sevindim." Sofia etkilenmemişçesine bir kez daha beni baştan çıkartmak istercesine elini göğsümde gezdirdi. Bedenim kayıtsız kalmadı. Bedenim beynimle iş birliği yapmaya direniyordu.

"Ne istiyorsun Sofia?"

"Senden özür dilemek istiyorum. Ve... Benim için her zaman çok önemliydin."

"Halen anlamadıysan söyleyeyim önümüzdeki hafta evleniyorum."

"Şu göze çarpmayan Almanla ciddi olduğunu iddia edemezsin. Sana rica ediyorum Fabrizio. Senin tipin bile değil. Üstelik burnu da çirkin."

"Tabii benim tipim sensin, değil mi?" Sesim alay doluydu ama Sofia bunu algılamak istemedi ve arkama geçerek ellerini kalçalarıma koydu ve tırnaklarını etime batırdı.

"Bana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Nelerden... Hoşlandığını!"

"Bilirsin." Ona doğru döndüm. Otomatik olarak çenesini kaldırdı ve zafer kazanmış bir gülümsemeyle dudaklarını sundu. Her zamanki gibi. Reddedilmek Sofia için söz konu bile olamazdı. Yavaşça kafasını yana doğru eğdim. "Konu sadece seks olsaydı mükemmel olurdu," dedim kulağına fısıldayarak. "Ama o zamanlar mazide kaldı, Bellezza. Daha iyi bir şey buldum. Ve ben onu seviyorum."

Benden kurtulmak istedi ama artık çok geçti. Her iki elimi kullanarak yüzünü kendime doğru çektim ve on iki yıla borçlu olduğum bir şey yaptım. Sofia'ya uzun ve esaslı bir veda öpücüğü verdim.

Hanna

Demek sır buymuş. Sofia ve Fabrizio bir zamanlar sadece sevgili değillermiş…

Hatta evlilikte dönmüşler…

"*Vay canına*!" derdi Sasha.

Evet, vay canına.

Beni hiç etkilemedi.

Hem de hiç.

Sadece bir şekilde garibime gitti.

Bir an için aldatılmış hissederek pencerenin kenarındaki sandalyeye baktıktan sonra kendimi toplayarak, "Ah tabii ki! Fabrizio ve ben bu konuyu konuşmuştuk!" diyebildim mırıldanarak şaşkın bakışlara aldırmadan yüzüme yapıştırdığım kocaman gülümsemeyle. "Bizim için böylesine bir yemek düzenleme zahmetinde bulunduğunuz için Fabrizio ve ben inanılmaz minnettarız," dedim meydan okurcasına.

Ardından büyük bir cesaretle kadehimi havaya kaldırdım ve Fabrizio ile Sofia arasındaki büyük dostluğa kadeh kaldırdım. Sofia ile güzel bir arkadaşlığımız olduğuna değindiğimde gözlerim az da olsa seğirmeye başladı. Ardından bacak bacak üstüne atmış halde masada oturanların kilise şarkıları, fren balataları ya da çorba tariflerine geri dönmelerine geçen on dakika bana bir ömür kadar uzun geldi.

Bir şekilde tuvalete gitmek için masadan kalkmayı başardım. Dizlerimin titrediğini fark eden sadece Carlo oldu. "Kusmaya mı gidiyorsun?" bakışını hayır dercesine yanıtladım.

Abartmaya gerek yoktu.

Ben sadece şaşkındım.

Büyük bir ihtimalle on iki yıl önce bu düğün bir şekilde iptal olmuştu.

Ama neden?

Tanrım, acilen Claire ile konuşmam gerekiyordu. Ama uçsuz bucaksız koridor ve kapılardan oluşmuş lanet olası labirentte misafir tuvaleti neredeydi?

Misafir tuvaletini ararken mutfağı buldum. Daha doğrusu içerden gelen sesi tanıdığımda hafifçe aralanmış mutfak kapısının önünde durdum.

"Şu göze çarpmayan Almanla ciddi olduğunu iddia edemezsin. Sana rica ediyorum Fabrizio. Senin tipin bile değil. Üstelik burnu da çirkin."

Zehrini enjekte etmeye çalışan sevimli Sofia ne kadar da çaresizdi. Gözlerimi kıstım ve bir adım yaklaştım. Ama boynumu ne kadar uzatmaya çalışsam da kapının aralığı herhangi bir şey görülemeyecek kadar dardı.

"Tabii ki benim tipim sensin, değil mi?"

Kaşlarım havaya kalktı. Dikkatlice ayağımı kapının aralığına soktum ve kapıyı yavaşça açtım. Kapı hafifçe aralandığında Fabrizio'nun sırtı göründü ama kapı tekrar kapandı. Kahretsin. Şimdi eskisinden daha az görüyordum. Terlemeye başlamıştım.

"Bana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Nelerden... Hoşlandığını..."

Nefesimi tuttum ve kapının tokmağını kavradım. Soğuk ve kaygandı. Kalbim neden deli gibi atıyordu. Çünkü görmeyi umduğum şeyi gördüm. Fabrizio ve Sofia. Ve tek kelimeyle tutkuyla öpüşüyorlardı.

Tuvaletin kapısı büyük bir gürültüyle arkamdan kapandığında anahtarı çevirdim ve üzeri peluş kaplı tuvalet kapağının üzerine oturdum. Bir süre boyunca banyo fayanslarını ve böylesine küçük bir mekânda abartılı duran altın rengindeki armatürleri inceledim. Nefes almam normale döndüğünde çantamdan cep telefonumu çıkarttım ve hızlı arama tuşuna bastım. Uzun bir süre çaldı ve sonunda Claire cevap verdiğinde neredeyse çığlık atacak kadar rahatlamıştım. Tek kelime söylemesine izin vermeden, Fransız arkadaşımın kafasını karıştıracak şekilde öfkemi kustum.

"... Korkunç insanlar... Görgü kurallarından bihaber... Hepsi kafayı yemiş... Özellikle Ernesto'nun kızı... Çatal kaşıklar havada... Kargaya benziyor... Modern tavırlar sergilemeye çalışıyor... Aşk ilişkisi değilmiş! Nişanlanmışlar! Düşünsene... Çok acı... Öylece durmuşlar sıkı sıkıya sarılmış halde öpüşüyorlar!" Telefonun diğer ucu sessiz kaldı.

"Claire?" Neşeli bir kahkaha gelmeden önce hattın kopup kopmadığından emin olmak istercesine telefonun ekranına baktım.

"Oh, la,la... Söyle bakalım... Şu Fabrizio'ya âşık mı oldun?"

"Çok saçma!"

Aslında ciddiydim. Bu tam anlamıyla gerçek dışıydı çünkü aşağı yukarı üç yıldan beri ciddi olduğum bir erkek arkadaşım olmamıştı. Bir Sven, bir Mario ya da Daniel öz güveni olan bağımsız bir kadına olan hayranlıklarını dile getirerek hayatıma dâhil olup kısa bir süre sonra işime olan bağlılığımı kullanarak

komşumu mutlu etmek için sözüm ona Hellwig ile ilişkim olduğunu bahane ederek huzursuzluk çıkartıyordu. Ya da sabahları, öğlen yiyecekleri sandviçlerini hazırlamayı reddettiğimde kuyruksallayan köpek yavrularına dönüşebiliyordu.

Ah tamam, âşık olmanın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Karnımda uçuşan, yüreğime bir taş gibi oturan ve daha sonrasında kozasından çıkmak için bekleyen her bir kelebeğin adını biliyordum.

Kalbimi her kaptırdığımda bedenimi kaplayan şeye başkalaşım adını vermiştim. Bundan dolayıdır ki üç yıldan beri âşık olmaktan vazgeçmiştim. Sonsuza kadar.

İşte tam bu yüzdendir ki şu Fabrizio'ya âşık olacak değildim!

Claire'in incelercesine baktığını hisseder gibi oldum ve telefonda böylesine güçsüz görünmekten dolayı pişmanlık duydum. Güçsüzlükten konu açılmışken birdenbire inanılmaz tuvaletim gelmişti. Şu fayansların üzerindeki tombul yanaklı çocuk figürleri insanın bedenindeki son su damlasına kadar atma isteği doğuruyordu.

"Söylediklerini bir kez daha anlatmamı ister misin?" dedi Claire ve tabii ki tam da beklediğim şey oldu. Külotumu çıkartmış halde tuvaletin üzerinde otururken kendimi savunmaya çalıştım. Claire arka fondaki sesleri duymasın diye cep telefonumu mümkün olduğunca kulağıma yapıştırdım.

"Fabrizio aynı zamanda o kadınla gönlünü eğlendirse bile hiçbir şekilde umurumda olmaz! Ama anlaşmamız birbirine âşık bir çifti oynamamızı öngörüyor. Ve Fabrizio denen hain bizim yemeğimizde eski nişanlısını öpüyor!"

"En azından anlaşmaya sadık kalacağını söylemen güzel, Cherie."

"Sen..." Claire'in vurdumduymazlığına öylesine şaşırmıştım ki söyleyeceklerimi tamamlayamadım ama aynı zamanda rahatlamıştım. Sonunda vücudumda biriken suyu atmıştım. Melek baskılı tuvalet kâğıdı afallamama neden oldu.

"İşleri bu kadar zora sokma. Fabrizio tesadüfen eski nişanlısı olan birini öpüyor. Ne olmuş? Kendisi İtalyan ve İtalyanlar durmadan öpüşür. Fransızlar gibi."

"Claire takıldığım şey şu lanet olası öpücük değil!"

"İkisinin geçmişinden sana ne? Sen şu komik anlaşmanız doğrultusunda rol yapmıyor musun? Yoksa?"

Şansıma telefonun diğer ucunda birkaç saniye boyunca sessizlik oldu. Elimle telefonu kapattım ve sifonu çektim. Birdenbire telefondan kulakları çınlatan bir kahkaha duyuldu. "Tanrı aşkına tuvalette ne yapıyorsun?"

"Benimle dalga geçmeyi tercih eden iyi bir arkadaştan tavsiye almaya çalışıyorum."

"Ama ben dalga geçmiyorum ki! Ben yaptığın şeyi yapıyorum. Mantıklı görünüyor."

"Ama ben artık neyin mantıklı olduğunu bilmiyorum!"

"Silkelen Hanna! Geri dön ve onlara gelinin kim olduğunu göster!"

Fabrizio

Sofia'nın arkasından yemek salonuna adım attığımda dudaklarım yanıyordu. Eski kız arkadaşım vakit kaybetme-

den bana ağır bir suç işlemişim gibi bakan annesinin kulağına bir şeyler fısıldadı. İlk defa belediye başkanı ve şefkatli bir baba rolüyle uyum problemi yaşayan Ernesto'ya az da olsa acısam da kadınların bitmez tükenmez dırdırı umurumda değildi. Ama sonunda Ernesto problemi kendine has üslubuyla çözdü. Vino'sundan bir kadeh daha doldurdu ve Adriana'nın makarnalarına daldığında müstakbel eşimin yanına oturmayı rica etmek için Lorenzo'nun yanına ilerledim. Ama Hanna'nın sandalyesi boştu.

"Hanna nerede?" dedim önce Sofia'ya ardından beni düşünceli bir tavırla inceleyen Carlo'ya. Boş sandalyeyi işaret ederek sorumu tekrarladım. Carlo yemeğinden bir çatal aldı ve ağzına attı ve çiğnerken bilmiyorum dercesine omuz silkti. Hanna'yı aramaya karar verdiğim anda yemek odasının kapısında belirdi. Yüzü solgun ve darmadağındı ve tuvalette tacize uğramış kadınlara benziyordu. Önceki halinden eser kalmamıştı ki bu onu daha da arzulamama neden oldu. İster istemez kendi kendime sabah kalktığında nasıl göründüğünü sordum.

Nerede olduğunu hatırlamak istercesine kısaca etrafa bakındı. Ama neden? Bir an için göz göze geldiğimizde inanılmaz yaralanmış olduğunu hissettim. Ama çabucak toparlandı ve kulaklarının arkasında görünmeyen iplikler çekilmişçesine dudakları çekildi ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. Gözleri gözlerimin içinde eridiğinde bilinçsiz olarak sırtımı dikleştirdim. Yanıma geldiğinde durdu, öne doğru eğildi ve her iki elini boynuma doladı.

"Sevgilim, bugün sana seninle ne kadar mutlu olduğumu söylemiş miydim?"

"Sanırım söylemedin," dedim şaşkınlık içinde ama kollarını okşama fırsatını kaçırmadım. Cildi bir kayısının dış yü-

zeyi kadar yumuşaktı. Kahkaha attı. Haddinden yüksek sesle. Haddinden fazla neşeli. Çok kasti. Ne olduğunu anlamadan dudakları dudaklarıma yapıştığında hep bir ağızdan gazete hışırdamasına benzeyen iç çekişler duyuldu ve ardından birileri alkışlamaya başladı.

"Bazen kendim bile inanamıyorum," dedi Hanna fısıldayarak ardından odada yalnız olmadığımızı hatırlamışçasına gözlerini kapattı. Sonunda ne yapmak istediğini anladım. Biraz utanmış olsam da gülümsemeye çalıştım.

"Brovo." Alkışlamaya devam ettiler, Hanna'nın tiyatral oyunu özellikle Sinyora Donatelli'nin hoşuna gitmişti. Tabii ki bunun nedeni köyün en yaşlısının neredeyse bitmek üzere olan ikinci şarap kadehi olabilirdi. Hanna kedi misali baldırı dizine değecek şekilde yavaşça yanımdaki sandalyeye oturdu. Beni bir kez daha öptü ama bu kez yanağımdan ve ardından yüzünü buruşturdu.

"Her gün tıraş olmalısın Fabrizio. Bildiğin üzere cildim çok hassas," dedi tavana bakarak ve yaşlı Gosetti bakışlarıyla onu takip etti. Donatelli kendinden geçmişçesine garip sesler çıkarttı ve Carlo peçetesinin içine öksürdü. Ve ben sevimli bir okul çocuğu gibi kafa salladım.

"Çok hoş," dedi masanın sonundaki Sofia.

"Duydun mu sevgilim? Sofia neden bahsettiğimizi tam anlamıyla anladı." Hanna Sofia'ya komplo kurmuşçasına göz kırptı. Başkasının zararına sevinen bir gülümseme takındım çünkü Sofia suratını asmamak için kendini zorlayarak sırıtmaya çalıştı. Hanna dalgın bir ifadeyle yüzüme baktı ve ardından Sinyora Donatelli'ye yönelerek, "Biliyor musunuz, tanışalı uzun bir zaman olmamasına rağmen Fabrizio ile birçok ortak noktamız var."

"Ah, öyle mi?" dedi Sofia topu atarak. "Örneğin?"

Hanna'nın boynunda deli gibi atan damarını inceledim. Neler olduğunu bilmiyordum ama çekingen, bana dokunmayan kadının tam anlamıyla arzulu bir hatuna dönüşmesi beni tahrik ediyordu.

"Evet, Hanna onlara anlatsana," dedim yüksek sesle. "Merakla beklediklerinden eminim." Merak edenlere ben de dâhildim.

Hanna'nın kirpikleri dalgalandı. Derin bir nefes aldı ve gerçek olmayan bir gülümsemeyle, "Örneğin yürüyüş yapmak," dedi.

İçtiğim su neredeyse boğazımda kalacaktı. Gerçekten yürüyüş mü demişti?

"Farizio ve yürüyüş." Sofia kulakları tırmalayan bir sesle kahkaha attı.

"Tabii ki," dedi Hanna ciddiyetini koruyarak. "Fabrizio ve ben tam anlamıyla.bir doğa aşığıyız. Saatlerce dağ bayır yürüyüş yapmaya bayılırız. Bu yüzden Fabrizio bana bir köpek almak istiyor." Gözlerini kocaman açtı ve eliyle ağzını kapattı. "Ah, bunu aslında söylememem gerekiyordu çünkü Fabrizio bu konuyu önce ailesiyle konuşmak zorunda..."

Carlo öylesine sırıttı ki ağzı kulaklarına vardı. Gelen postayı almak için araba yolunun başına kadar bile yürümediğimi ve köpeklere tahammül edemediğimi bilmeyen yoktu.

"Ah Fabrizio yarın yapacağımız gezintiye öylesine seviniyorum ki! Sen ve ben Tanrı'nın el değmemiş doğasında. İnanılmaz romantik olacak!"

Bir yerlerde bir kadına karşı çıkılmaması gerektiği durumlar olduğunu okumuştum ama Hanna bu işten bu kadar kolay kurtulamayacaktı. Elimi Hanna'nın dizine koydum ve bacağı seğirinceye kadar sıktım.

9

Hanna

"Tırmanacak mıyız? Bundan saçması aklına gelemezdi?"

Bezgin bir halde yumruk büyüklüğündeki bir kaya parçasına tekme attım. İki saatten beri dağa ulaşmak için ilerlediğimiz fundalıklı, inanılmaz dar patika yol bir korku tünelinden farksızdı ve dengemi kaybetmemek için oldukça dikkat etmek zorundaydım. Lucia'nın komik hasır şapkasını takmayı reddettiğim için inanılmaz pişman olmuştum çünkü güneş yazın ortasındaymışız gibi kafa derimi yakmıştı.

Hava inanılmaz sıcak ve etraf sessizdi. Fabrizio'nun temposuna uyum sağlarken her tökezlemede moralim bozuluyordu. Bazı güvenlik nedenlerinden dolayı içinde güçlükle nefes aldığım köpek boyunduruğuna benzeyen bir şey takmıştım ve ben gerçekten yükseklik korkusunun mu, Lucia'nın zevksiz yürüyüş ayakkabılarının mı yoksa başparmağım kalınlığındaki bir halata bağlı olmamın mı daha kötü olduğuna karar veremiyordum.

Tamam, son söylediğim biraz abartı olabilir. Halat kasıldığında başım döndü ve neredeyse düşecektim.

"Tembellik etme sevgilim!" dedi Fabrizio omzunun üzerinden. Şimdi söyleyeceğim abartı değildi. Fabrizio'dan hiç kimseden etmediğim kadar çok nefret ediyordum! Kızarak köpek tasmamı çektim ve her iki ayağımı taş zemine kilitlediğimde kaydım ve ayaklarımın altında çıtırtıya benzeyen bir ses duyuldu. Fabrizio olduğu yerde kaldı ve bana doğru döndü.

"Ne oldu?" Normalden daha hızlı soluyordu.

"Bir de soruyor musun?" Avazım çıktığı kadar bağırdım, daha doğrusu yeteri kadar nefesim olsaydı avazım çıktığı kadar bağırırdım. Etkilenmemişçesine yüzüme baktı.

"Molaya ihtiyacım var," dedim nefes nefese.

"Yine mi? Daha dört yüz metre bile gidemedik." Gözlerini kısmış halde yukarıyı işaret etti. "Yorucu etap az sonra başlayacak. Dağa arka taraftan tırmanacağız."

Tırmanmak? Az önce tırmanmak mı dedi? Şu ana kadar parlak ışıktan dolayı aşağı yukarı bakmaktan kaçınmıştım. Aşağı baktığımda Fabrizio'nun kahvaltıda Amiata Dağı'na tırmanacağımızdan bahsettiğinde Lucia'nın az kalsın boğulmasının nedenini anladım. Büyük bir ihtimalle dün gece Himalaya'yı Toskana'ya taşımışlardı.

"Unut gitsin!" dedim kesik kesik ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Fabrizio'nun kaşları havaya kalktı ve aşina olduğum kırışıklık alnında belirdi.

"İnatçı keçiden farksızsın." Halatı çekti. "Gel haydi, o kadar da kötü değil. Dağımız göründüğü kadar tehlikeli değildir."

Hayır dercesine şiddetle kafamı salladım ve inatla olduğum yerde kaldım. "Dağın zerre kadar umurumda değil. Tırmanma merakın da. Sen de!"

"Hatırlatmama gerek var mı ama bunların hepsi senin fikrindi."

"Bir gezinti yapmak istedim, boynumu kırmak değil!"

"Sen ne doğayı seviyorsun ne de dağ bayır yürüyüş yapmaktan hoşlanıyorsun."

"Nereden biliyorsun? Beni tanımıyorsun ki?"

Fabrizio kahkaha attı. "Ben ikiyle ikiyi toplayabilirim. Üstelik İnternetin icadı da çok işe yarıyor. Üstelik yalan söylediğinde kulakların kızarıyor ve kulakların dün gece oldukça kızarmıştı."

"Beni Google'da mı araştırdın?"

"Bugünlerde böyle yapılmıyor mu? Sayfan oldukça güzel. En çok hoşuma giden şey gastronomi yorumlarında... Ne diyorlardı... Burnu havada, harçla kapatılmış lezzet anlayışına sahip şehir bitkisi dedikleri bölümdü. Espri anlayışı oldukça güçlü bir meslektaş."

"Sana gerçekten inanamıyorum!"

"Söylesene Hanna..." Fabrizio bana doğru bir adım yaklaştığında ister istemez bir adım geri çekildim. Ayaklarımın altındaki birkaç taş parçası yere düştü. "Neler oluyor sana?"

Birdenbire ortaya çıkan uysal hali beni tam anlamıyla çıldırttı. Söyleyeceklerimi arka arkaya sıralarken dik başlı iki yaşındaki bir çocuktan farksızdım. "Yükseklik korkum var! Mutlu oldun mu?"

"Bilmiyordum." Daha da yaklaştı. İster istemez nefesimi tuttum. Yanaklarım yanıyor, kalbim deli gibi atıyordu. Cevap vermeye çalıştım ama düşüncelerim beynimin dişlileri arasına kurşun kalem sıkışmışçasına kilitlendi. Birdenbire Claire'in söyledikleri geldi aklıma. "*Oh, la, la söylesene*... Su Fabrizio'ya âşık mı oldun?"

Hayır, hayır!

Karnımda kelebekler uçuşmaya başladı.

Elbette. Ona ne yazık ki âşık olmuştum.

Fabrizio

Kibar davranmakta oldukça zorlandım. Bana kalsa onu sarsardım ama kocaman açılmış gözleri çılgınca oyunlar oynuyordu. Benden sadece bir adım uzaktaydı, uçurumun kenarında depremi sezdiğinden dolayı kaçmaya hazır bir tavşan gibiydi.

"Bana kızgın olmanın nedeni ne?" dedim yavaşça.

"Sana kızgın değilim!"

"O zaman neden kızmış gibi davranıyorsun?"

"Tanrım, tam anlamıyla bir ömür törpüsüsün!"

"Olabilir, sökül."

"Tamam, haklısın. Kızgınım."

Bilgiçlik taslarcasına güldüm, Hanna gözlerini döndürdü."

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Şu düğün yemeğinde kendimi arabanın stepnesi gibi hissettim, çünkü sen..."

"Çünkü ben..."

"Çünkü sen Sofia'yı öptün. Sebep Sofia değil... Yani gelin bendim... Yani demek istediğim... Dün." Deri bir nefes aldım. "Onca insanın önünde beni rezil ettin!"

Kıskanmış. Gülsem mi zafer naraları atarak elimi havaya kaldırsam mı bilemedim. İkincisi bana fazlasıyla maço geldiğinden birincisine karar verdim.

"Komik bulmana sevindim," dedi Hanna kesik kesik ardından döndü ve boşluğa adım attı.

Bundan sonraki saniyeler yavaş çekimde seyretti. Hanna'nın şaşırmış yüz ifadesini saniyeler içinde panik kapladı. Toskana güneşine rağmen bembeyaz kalmış kolları havada sallanmaya başladı. Ayaklarının altındaki zemin kayıp sörf tahtası büyüklüğündeki taş, çığ misali düştüğünde cızırtıya benzeyen bir ses duyuldu. Ama kendimi toplamam uzun sürmedi.

"Seni yakaladım!" dedim bağırarak onun için değil daha çok kendim için. İkimizin de bakışı Hanna'nın kolunu yakaladığım yerde sabitlenirken bacakları boşlukta sallanmaya devam ediyordu.

"Beni yukarı çek! Aman Tanrım Fabrizio... Çek beni!

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilmez haldeydim. Her şey göz açıp kapatıncaya kadar cereyan etmiş ve kopan kaya parçası birkaç metre altımızda sessizliğe gömülmüş olsa da ufalanmış taşlar ve çakıllar arkasından yuvarlanmaya devam ediyordu.

"Fabrizio! Beni. Yukarı. Çek!"

"Duydum."

"Öyleyse neyi bekliyorsun!"

"Rica etmeye ne dersin?"

"Ne? Keçileri mi kaçırdın?"

İyice çömeldim ve uygun bir pozisyon bulunca ağırlığımı dengeledim. Ayaklarının altında zemini hissedemeyen Hanna yapması gereken tek şeyin panik içinde debelenmeyi bırakmak olduğunu kavramış değildi. Birdenbire gözleri dolmaya başladı. Başımı eğdim ve korkusunu görmezden gelmek için kendimi zorladım. "Yardım etmem için rica etmeni istiyorum," dedim tekrar ederek ve söylediklerimi vurgulamak istercesine bedenimin ağırlığını biraz öne doğru verdim. Hanna çığlık atmaya başladı.

"Tamam! Lütfen!"

Onu birkaç santim kendime doğru çektim ve olduğu pozisyonu korudum. Kısa süreli rahatlaması birkaç saniye içinde şaşkınlığa döndü.

"Çok ikna edici değildi," dedim üzerinde düşünmeden ve tırnaklarını etime geçirdiğinde dişlerimi sıktım.

"Beni derhal yukarı çekiyorsun..."

"Derimi mi yüzeceksin? Bana iyilik yapmış olursun."

Derin bir nefes aldı ve beni tırnaklamaktan vazgeçti.

"Sana lütfen dedim. Daha ne istiyorsun?" Sesi ağlamaklıydı ardından nabzı yüz seksene çıkmışçasına kesik kesik solumaya başladı. Benim gibi.

"Senin problemin başkaların önemsemediği şeyleri haddinden fazla önemsemek. Bunu biliyor muydun?" dedim sakince.

"Her zaman her şeyle tek başına başa çıkmak zorunda değilsin. Başka birinden yardım istemenin hiçbir sakıncası yoktur."

"Arkadaşım Claire gibi konuştun. Ama doğru zamanda ve tabii ki uygun bir pozisyonda böylesine bir açıklama çok hoş!"

"Ben her şartı değerlendiririm."

Umuyordum ama olacağını asla beklemiyordum. Hanna sonunda boyun eğdi. Vücudu gevşedi ve çizgi haline gelmiş dolgun dudakları yumuşadı. "Artık buna bir son verebilir miyiz? Kollarım ağırdı ve akşama kadar burada asılı kalmak istemiyorum. Rica etsem beni yukarı çekebilir misin?"

Yalvaran gözleri içimde vahşi bir arzuyu tetikledi ve onu kendimde çekip içimdeki öfkeyi onu öperek boşaltmamak için kendime hâkim olmaya çalıştım. Dirseğimi onu koltuk altından yakalayıncaya kadar büktüm. Yüzü yüzüme öylesine yakındı ki tatlı nefesini hissettim.

"Ve tokat atmayacağına söz veriyor musun?" dedim fısıldayarak. Hayır dercesine kafa salladı ve kollarını enseme doladı. Ardından doğruldum ve onu yukarı çektim.

Bir süre boyunca sarmaş dolaş halde patika yolda durduk. Hanna'nın kafası göğsümde, titreyen bedenini sıkı sıkıya sararken elim kürek kemiğine doğru kaydı.

Rahatlamışçasına derin bir iç çekti. Bakışlarında kızgınlığa dair en ufak bir belirti yoktu sadece şaşkındı.

Bu seferki oldukça ihtiyatlı, tehlike anındaki korku ve sonrasındaki rahatlama tadında beceriksiz bir öpücük oldu. Anlamı ve bağlantısı olmayan resim kareleri beynime hücum etti. Doktor Buhlfort'un bekleme odası. Kaybolan kül kabı. Cenaze

töreni. Mutfaktaki Lucia. Sürekli kaçan Marco. Vasiyetname. Kayısı tarlaları. Kaybolan likör tarifi. Büyümekten ve olgunlaşmaktan bahseden Nonna'nın belli belirsiz sesi. Ama ardından Hanna dudaklarını davet edercesine araladı ve olup biten her şey anlamını yitirdi.

Hanna

Herhangi bir şey söylemeden dönüş yoluna koyulduk. Uyuşmuş gibi bir halim vardı. Dar patika yolu elim Fabrizio'nun elindeyken iniyorduk. Tereddüt içinde birbirimizden ayrılıp sıkılgan bir tavırla sırıtmadan önce ne kadar süre boyunca birbirimizi tutkuyla öptüğümüze dair hiçbir fikrim yoktu.

Öylesine heyecanlanmıştım ki başım dönüyordu ve dudaklarım aptalca gülümsemekten kendini alamıyordu. Kafamın içi tam anlamıyla karmakarışıktı ve kontrolü kaybetmiştim. Ama bir Kore atasözünün de dediği gibi hayat mutfaktaki pirinç çuvalının dağılması kadar bile umurumda değildi. Yoksa Çin atasözü müydü? Alabildiğine sırıtmaya başladım çünkü basmakalıp atasözlerini bile hatırlamakta zorluk çekiyordum. Fabrizio, gidiş yolunda ayağımı vurduğum futbol topu büyüklüğündeki taşa takılmamam için beni yönlendirdi. Ardından dakikalar mı yoksa saatler sonrası mı bilmiyorum bizi arabaya götürecek zemini sağlam yola çıktık. Yol yan yana gidilecek kadar genişti. İkimiz de yanlış bir şey söylemekten korkarcasına sessizliğimizi koruduk. İkimizin de ayakları yerden kesilmiş gibiydi. Arabaya

birkaç adım kala Fabrizio olduğu yerde kaldı ve elimi bıraktı. Yüzüme baktı. Gülümsedi ama aynı zamanda ciddi duruyordu. Aramızdaki sessizliği bozduğu için neredeyse üzüntü duydum. "Bu kesinlikle inanılmaz."

"Oldukça inanılmaz," dedim ağırlaşmış dilimle ardından ahmakça bir tavırla, "Tam olarak ne demek istedin?" diye ilave ettim.

"Lastik patlamış."

"Lastik mi patlamış?" dedim tekrar ederek. Gerçekten. Arazi aracı fark edilir şekilde meyilli duruyordu.

"Arabanın tekeri patlamış," dedim huzur içinde mırıldanarak ve zihnimdeki Claire çok şey ifade eden bir gülümsemeyle kafa salladı. Şu anda benim için bunun bile önemi yoktu. Şükürler olsun ki Fabrizio kendini kaybetmiş genç kız gibi davrandığımı fark etmedi. Arabanın önünde diz çöktü ve havası inmiş tekeri kurcalamaya başladığında kot pantolonunun içindeki kalçalarını yakından inceleme fırsat buldum. Ne yazık ki beni mutlu eden incelemem uzun sürmedi çünkü kontrol amaçlı arabanın etrafını dolanmak için ayağa kalktı. Görünüşe bakılırsa onun haricinde bir şey yoktu. Yanıma geldi ve elini tişörtüne sildi.

"Korkarım ki arabayı çektirmemiz gerekecek. Tekere sivri bir şey batmış ve stepnemiz de yok." Beni kendine çekti ve yüzünü saçlarıma gömdü ki bu sakallarının şakaklarımı çizmesine neden oldu. Kalbi güçlü ama düzenli belki sakin olamayacak kadar hızlı atıyordu. Kendimi ona bıraktım ve ellerimi tişörtün altında gezdirmeye başladım. Sırtı terli ve sıcaktı, yumuşak tenini ve her bir dokunuşumla kasılan kaslarını hissettim.

"Tre Camini'yi aramalıyım. Bir saat daha şu korkunç doğaya dayanabilir misin? Yani Paolo çekiciyle gelinceye kadar," dedi fısıldayarak.

"Bazen aptalca sorular sorabiliyorsun." Alt bedenim onu öylesine arzuluyordu ki derin bir nefes almak zorunda kaldım. Şu Fabrizio'yu bugüne kadar hiçbir erkeği arzu etmediğim kadar çok istiyordum.

"Dışarda beklememiz gerektiğini kim söyledi?" dedi elini belime dolayıp yavaşça arabaya doğru yönelerek.

Hayır. Dışarıda beklememiz gerektiğini kimse söylemedi.

Bir zamanlar bir kadın, seksi insanı doğrudan mutluluğun zirvesine ulaştıran bir asansöre benzetmişti. O zamanlar ona gülmüştüm. Adını bir türlü hatırlayamıyordum. Brigit miydi? Bianca. O zamanlar kendini beğenmiş öküzün tekiydim.

Uçtum. Hem de sesten daha hızlı. Ama bugün bile adını hatırlayamadığım o kadının söylediği her bir kelimeye ve tabii ki aşka inandım. Bu kadar kolaydı. Bir saniye bile gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Kemerini çözüp Fabrizio'nun pantolonunu indirdiğimde ve o gömleğini çıkartıp maharetli parmaklarıyla düğmelerimi çözdüğünde bile. Yumuşak bir dokunuşla içime çekmeyi unuttuğum göbeğimi okşarken bile. Şortumun fermuarını indirip ellerini bacaklarımın arasında gezdirdiğinde de. Göz bebekleri büyüdü, ardından yüzünün ifadesi değişti. Tanrım onu inanılmaz arzuluyordum! Tırnaklarımı sırtına geçirdiğimde Fabrizio derhal yanıt verdi kuvvetlice kalçalarımdan tuttu ve beni kendine çekti. Ve ardından tek bir hareketi yapan tek bir beden olduk. Fabrizio'nun içinde boğuldum ve kollarının arasında alev alev yandım. Ve ardından sınır tanımayan bir tatmin.

Radyoda her zamanki gibi cızırtıya benzeyen bir ses çıktığın-

da isteksizce gözlerimi açtım ve arabanın yan camında duran Marco'nun kararmış yüzüne baktım.

Kendimi toparlamaya çalışarak Fabrizio'yu kenara ittim ve yere düşen gömleğimi aldım. külotumu ve çoraplarımı bulduğumda salakça kıkırdamaya başlarken, Fabrizio sürücü koltuğuna kaydı. Radyonun sesini kıstı ve hiçbir şey olmamışçasına pantolonunun fermuarını çekti. "Merhaba Marco. Burada ne işin var?" dedi sanki kardeşi kahve molasında ona sürpriz yapmışçasına.

"Ben mi aradım sen mi?" dedi keskin bir ses tonuyla. "Paolo, Alberto'ya arı kovanlarında yardımcı olmak zorunda kalınca Lucia beni gönderdi."

Duyduğum utançtan dolayı yerin dibine batmak istedim. Ama Fabrizio sıkılgan davranmama fırsat bırakmadı. Bluzumu ters düz etmeden önce giyer giymez beni kendine doğru çekti ve esaslı bir öpücük verdi.

Biraz gösteri biraz inat adında.

Marco'nun nefesini tuttuğunu hissettim ve Fabrizio'nun şu anda Marco'nun oyun sahasına doğrudan attığı topu olsam da içimdeki sevinci bastıramadım.

"Selam Marco," dedim ve ardından Fabrizio'ya çok şey anlatan bir bakış attım. Fabrizio sırıttı ve alnıma düşmüş birkaç saç telini bertaraf etti. Marco sert bir hareketle arkasını döndü ve çekme halatını almak için arabasına doğru ilerledi.

"Ne oldu? Burada gecelemek mi istiyorsunuz?" dedi söylenerek.

"Sanırım vereceğim cevap hoşuna gitmeyecektir," dedi Fabrizio ardında da arabadan indi.

Bir buçuk saatlik dönüş yolu sessiz geçti. Erkekler Marco'nun stepne getirmediği Fabrizio'nun da sorunu yeterince açık anlatmadığı için tartıştıktan sonra arabayı en yakın tamirhaneye çektik. Tamirhane tabii ki pazar günü olduğu için kapalıydı ve arazi aracını orada bırakmak zorunda kaldık.

Marco'nun eski arabasının tek sıralı oturma yerinde iki kardeş arasında canlı bir duvar oluştururken ikisinin arasındaki ilişkinin ne denli kötü olduğunu anladım. Marco kemikleri çıkıncaya kadar antikasının direksiyonuna yapışmış halde yola odaklanmıştı.

Fabrizio arada bir kolumu okşuyor ve herhangi bir şey söylemeden pencereden dışarı bakıyordu. Bir yandan rahat değildim ama diğer yandan kendime gelme fırsatı buldum. Belli etmeden Fabrizio'ya profilden batım. Kalbim deli gibi atmaya başladı.

Demek âşık olmuştum.

Tesadüf eseri evlenecek olduğum bir adama.

Buraya kadar güzel bir hikâyeydi.

Ama gerisi filmlerdeki gibi değildi. Evliliğimiz yalan üzerine kurulmuş ve boşanmayla sonuçlanacak bir anlaşmadan ibaretti.

"Bu şekilde olması gerektiğini kim söylüyor?" dedi Claire dokunaklı bir ses tonuyla fısıldayarak.

Gerçekler? Gerçeklerin ne olduğunu bilmiyordum. Fabrizio'nun benim gibi hissedip hissetmediğinden ya da tüm bunların oyunun bir parçası olup olmadığından bihaberdim. Üstelik hayatım Berlin'deydi ve ben İtalya'da ne yapacaktım?

"Ne hayatı, Hanna?"

Fabrizio'nun eli elime dokundu. Uzun parmaklarını ve özenle kesilmiş tırnaklarını incelerken korkudan titredim.

Evet. Doğru ya hangi hayat? Açılmamış kolilerle dolu boş evimi düşündüm. Gece sessizliğe gömülen dergi binasını, pencere kenarındaki çalışma masamı ve benim gibi çalışmak yerine insanların birlikte oturdukları ışıl ışıl balkonları.

Fark etmeden parmaklarım sıkı sıkıya Fabrizio'nun eline kilitlendi.

Fabrizio

Kapanmış gözleri ve akmış makyajıyla bir pandaya benzese de güzeldi ve sessizce uyuyordu. Onu uyandırmak zorunda kaldığım için neredeyse pişman oldum.

"Geldik," dedim kulağına fısıldayarak. Hanna derhal cevap verdi ve yüzüme baktığında kalbim deli gibi atmaya başladı. Birçok kadın tanıdım ve sayısız bakışla karşılaştım, çeşit çeşit... Ama Sofia bile bana onun gibi bakmamıştı. Bakışı aklımı başımdan alıyordu ama bunun sebebini açıklayamıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse bu umurumda da değildi. Bildiğim tek şey onunla yalnız kalmam gerektiğiydi. Mümkün olduğunca çabuk.

Marco arabayı garaja çekti ve tek kelime söylemeden alet kutusunu çıkartmak için arabadan indi. Kapıyı hızlıca çarparak kapattı, yavaşça hareket etti ve gereğinden uzun arabanın etrafında dolandı.

"Bu akşam benimle dışarı çıkar mısın?" Soruyu hızlıca ve yüksek sesle sordum. Hanna'nın bakışı otomobilin arka tarafında durup benzin deposunun kapağıyla oynayan Marco'ya döndü.

"Seve seve," dedi anlamlandıramadığım bir ses tonuyla. Her neyse. En azından tak sepeti koluna dememişti.

"Güzel," dedim ahmakça ve ona sarılıp öpmek, az önce yaptığımızın aynısını yapmak için Marco'nun toz olmasını istiyordum. Saatlerce, bence mahsuru yoktu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Hanna boynunu bükmüş halde beni düşüncelerimden kurtararak.

"Montesimo'da güzel bir lokanta var. Aslında köyümüzün tek lokantası, ama... İyidir."

Gülümsedi ve arkadaşlık tadındaki öpücüğünü yanağıma kondurdu. "Güzel. O zaman yemeğe gidiyoruz."

Sonunda en son on yıl önceki buluşma öncesi yaşadığım sıkılganlıktan beni kurtaran Lucia oldu. Üzerindeki mutfak önlüğü havada dalgalanarak yanımıza geldi ve Hanna'ya sarıldı.

"Şu korkunç herif sana ne yaptı? Yaralandın mı?" Kızgın bir bakışla yüzüme baktı. "Şu aptal herif adam olmayacak. Telefon açıyor, sanki bir şey olmamışçasına çekici istiyor ardından telefonu kapatıyor."

"Her şey yolunda, Lucia." Hanna yavaşça Lucia'dan kendini kurtardı. Ama Lucia, Lucia'ydı.

"Sırıtıp durma Fabrizio. Sökül. Neler oldu?"

Marco bagaj kapağını çarparcasına kapattı. "Sakinleş, Stellina. Geldik işte, ikimize de bir şey olmadı," dedim sakince.

"En azından yüzeysel. Şimdi kusuruma bakmayın, bir telefon açmam gerek."

Lucia kaşlarını kaldırdı ve kafası yerde, yanımızdan ayrılan Marco'nun ardından baktı. Ardından bana ve yüzü kızarmış Hanna'ya döndü ve bir şey söylemek isterken derin bir nefes aldı ama fikrini değiştirerek kollarını göğsünde birleştirdi. İlk defa, mutfağın arka kapısından garaja seslenen Rosa-Maria'nın sesini duymaktan dolayı mutlu oldum.

"Sinyora şu anda yapacak daha iyi bir işim var! Kök mü saldın yoksa gerçek bir makarna nasıl yapılır öğrenmek istiyor musun? İstiyorsan sıska poponu hareket ettir ve mutfağa gel!"

"Sanırım bana dedi," dedi Hanna gülümseyerek ardından çantasının içinde bir şeyler aradı. Bir an için tereddüt etti ardından bana bakarak başını salladı ve tavukların bulunduğu yerden oldukça büyük bir kavis çizerek avluyu geçti. Lucia'nın gözleri kısıldı.

"Hanna?" dedi ardından. "Gömleğini ters giymişsin!"

Hanna olduğu yerde durdu ve arkasını döndü. Yüzü ışıl ışıldı.

"Biliyorum!"

Hanna

Bu öğleden sonra, birçok kokunun karışmış olduğu mutfak bana iyi bir kaçış yeri oldu. Rosa-Maria'nın bitmek bilmeyen emirleri derin düşüncelere dalmama engel

olduğundan minnettarlıkla işime koyuldum. Herhangi bir uyarıya gerek kalmadan kahvaltı bulaşığını yıkadım ve Rosa-Maria makarna hamurunun yapılışını anlattığında da onu büyük bir dikkatle dinledim. Hamurun kulak memesi kıvamını bulması için ne şekilde yoğrulması gerektiğini bir kez daha göstermesini istedim. Ardından temizlik yaptım ve iki kasa domatesi doğrayıp kavanozlara doldurdum. Sarımsakları öylesine ince kestim ki Rosa-Maria hoşuna gitmişçesine kafa salladı. Ve sonunda Rosa-Maria'nın eleştiren bakışlarının ışığında sosu hazırladım. İlk kez mutfağın darlığına rağmen tecrübeli aşçımızın ayakları altında dolanmadım. Rosa-Maria bu beklenmedik değişimim karısında şaşırmış olsa da herhangi bir şey belli etmedi. Ama akşamın erken saatlerinde mutfak önlüğümü çözdüğümde ekşimiş bir surat ifadesiyle *Aşkın Koru* kitabının onuncu ve son cildini bulaşık deterjanından buruşmuş ellerime verdi.

Cücelere has banyomda saçlarımı kurulamak için aynanın önünde durduğumda gülümsemeye devam ediyordum. Prudence ve Hugh bu arada kalbime öylesine girmişti tutkulu aşklarını yaşamak için kavuşmalarına şahitlik etmek için sabırsızlanıyordum. Kitap yastığımın üzerinde duruyordu ve Fabrizio ile buluşmadan önce birkaç sayfa daha okumayı planlarken gözüm cep telefonunun ekranına takıldı. En son Claire ile konuştuğumdan beri telefonuma dokunmamıştım.

Birdenbire annemin neşeli cırlayan sesini özlediğimi fark ettim. Ona Fabrizio'yu anlatmak istiyordum. Ve yaşanan her şeyi. Belki bana verecek tavsiyeleri vardı.

Telefon çalmaya başladığında kalbim deli gibi atmaya başladı. Telefonun diğer ucunda tıklamaya benzeyen bir ses duyulduğunda derin bir nefes aldım. "Anne benim, Hanna. Sana şey demek..."

"Ne yazık ki evde değil. Acil durumlarda bana... Ulaşabilirsiniz..."

Hayal kırıklığına uğramışçasına herhangi bir mesaj bırakmadan telefonu kapattım. Düşüncelere dalmışçasına pencerenin kenarındaki küçük çalışma masasının başına geçtim. Avluda Paolo bir el arabası dolu hayvan pisliğini Vittoria'ya aldırış etmeden itmeye çalışıyordu. Lucia elinde sepetiyle tatlıları süslemek için ısırgan otu toplamaya baharat bahçesine doğru ilerliyordu. Ahırdan duyulan erkek seslerinin ardından Fabrizio başını eğmiş halde damıtma yerine ilerledi. Bu akşam Nonna'nın likörünün sırrını bulup bulmadığı ona mutlaka sormam gerekiyordu.

Bu akşam. Bornozla ahşap sandalyeye oturup bacaklarımı çalışma masasına dayadığımda karnımın içi hafifçe gıdıklanmaya başladı. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve hesap makinesinin yanında duran logoya baktım. C harfi tarafından çevrelenmiş italik yazılmış bir T. Oldukça sade ama aynı zamanda şık ve rahatsız etmeyen tarzdaydı. Açık ve net. Harflerin betimlediği bu yer gibi. Bakışlarım bavulumun durduğu elbise dolabına kaydı. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Bir an için dolap kapısının ardından bana cesaret veren bir fısıltı duyar gibi oldum.

Mavi bilgisayar ekranı sembollerle düzene konulmuş dosyalarla doluydu. Herhangi bir şey düşünmeden yeni bir dosya açtım ve parmaklarımı klavyenin üzerine koydum. Ne kadar çabuk başlarsam o denli çabuk doğru olanı yapacaktım. Ardından gözlerimi kapattım, hayalimde mutfak önlüğümü bağladım ve Lucia'nın terlikleri ayağımda hayatımın en alışılmamış restoran eleştirisini yazmak için Rosa-Maria'nın mutfağına geri döndüm.

Hafif bir esinti bacaklarımı okşayıncaya kadar kendimden geçmişçesine yazmaya devam ettim. Kayıt düğmesine basıp dizüstü bilgisayarının kapağını kaptır kapatmaz yanımdaydı bile.

"Seni rahatsız ettiysem... Özür dilerim ama kapıyı üç kez tıklattım ve cevap vermediğinde düşündüm ki... Seninle salonun çiçek süsleri hakkında konuşacaktım." Lucia'nın havada salladığı not defterine benzeyen şeye yakından baktığımda yine düğünle ilgili bir şey olduğunu fark ettim. Günlerdir düğünü nükleer araştırma projesine eş değer bir ciddiyetle organize etmeye çalışıyordu. Ve burada patlama riski taşıyan parçacığın ben olduğunu düşünmesi kendimi kötü hissetmeme neden oldu.

"Rahatsız etmiyorsun. Ben sadece... Çalışıyordum." Kahretsin. Yanlış cevap çünkü Lucia makale için birkaç not aldığım defterime baktı.

"Tam olarak ne yapıyordun?"

Sandalyemde geriye yaslandım ve aşağıdan yüzüne baktım. Topuzu hafifçe çözülmüştü ki bu buklelerinin yüzüne düşmesine neden olmuştu. Sevimli, güven dolu yüzüyle alabildiğine temiz yürekliydi. Birdenbire ona yalan söylediğim için inanılmaz üzüntü duydum. Tanımadığım insanları aldatmak bir şeydi ama Lucia, Claire'den sonra hiç düşünmeden arkadaşım diyebileceğim ikinci kişiydi. Ayağa kalktım ve şaşırmış Lucia'yı yatağa doğru götürerek yanıma oturmasını rica ettim. Beklenti içinde yüzüme baktı ama az sonra söyleyeceklerimin kolay olmayacağını biliyormuşçasına sabırlı davrandı.

"Yazıyorum, Lucia. Mesleğim yazmak," dedim yavaşça.

"Ne güzel. Kitap mı yazıyorsun? Roman. Belki bir aşk hikâyesi? Ben aşk hikâyelerine bayılırım." Gülümsedi. Aman

Tanrım, bu zor bir sınavdan fazlasıydı. Kafamı salladım. "Ben restoranlar hakkında yazı yazan bir eleştirmenim, Lucia. İyi ve kötü restoranlar hakkında eleştiri yapıyorum. Dürüst olmak gerekirse daha çok kötü olanlar hakkında."

"Seni anlıyorum." Lucia birdenbire tedirgin oldu.

Derin bir nefes aldım ve elini tuttum. "Fabrizio ve ben sana yalan söyledik. Birbirimizi öncesinden tanımıyoruz ve tesadüfen de karşılaşmadık. Birkaç hafta önce yine buradaydım. Yemeklerinizi test etmek için."

"Demek istediğin Tre Camini'de? Ama seni görmedim."

"Sadece yemeğe geldim. Tesadüf o ki Carlo'nun yemekleri pişirdiği gün."

"Carlo, şu..." Lucia hor görürcesine burnundan soludu ama ben rica edercesine elini sıktım ki bu sesini kesmesine neden oldu.

"Ben bir eleştiri yazdım, Lucia. Çok da ruhu okşayan cinsten olmayan. Talihsiz bir tesadüftü. Ardından büyükanneniz öldü ve ben onun kül kabını havaalanında buldum. Nonna'yı geri getirmek için Montesimo'ya geri geldim. Ama Fabrizio mutfağınız hakkında ikinci bir yazı yazmam için burada kalmamı rica etti."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Yüzü kireç gibi oldu.

Yataktan kalktı ve minicik odada ileri geri dolanmaya başladı. Ardından birdenbire olduğu yerde kaldı ve parmağıyla dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Yazıyı okumak istiyorum. Kötü olanı."

"Almanca," dedim dikkatlice.

"O zaman bana tercüme et."

Aşağı yukarı beş dakika sonra Lucia herhangi bir şey söylemeden ahşap sandalyede oturuyordu. Dosyayı kapattım ve Lucia dudaklarını sıkı sıkıya kapatmış odanın tavanına bakarken bekledim. Oldukça uzun sürdü. Ardından birdenbire kahkaha attı.

"Tam Fabrizio'ya göre. Bir gazeteciyi mutfakta çalıştırmak. Ve nedeni yazdığın yazı..."

Şaşırmışçasına kafamı kaldırdım. "Yazdıklarıma kızmadın mı?"

"Avrupa'dayız Hanna. Fikrini söylediğin için kimse seni taşlamaz. Her şey bir yana Carlo gerçekten berbat yemek pişirir."

Rahatlamam sadece birkaç saniye sürdü çünkü Lucia etkilenmemişçesine konuşmaya devam etti. "Fabrizio ve senden konuşmadan önce şu Nonna meselesine biraz daha açıklık getirmeni isterim."

Lucia anlatırken hiçbir şekilde sözümü kesmedi. Ona Hellwig ile konuşmamız sırasında kül kabının çantama girmesini ve mutfak işlerinde çalıştırılmamın nedenlerini anlattım. Müstakbel kocamı zor duruma sokmamak için evlilik anlaşmamıza bilerek değinmedim. Anlatacaklarım bittiğinde Giuseppa'yı bavulumdan azat etmek için dolaba yaklaştım. Kırmızı-beyaz-mavi çizgili kül kabını alırken Lucia huşu içinde bekledi. Kül kabını yavaşça masanın üzerine koyup bir adım geri gitmeden önce sopa yutmuşçasına kaskatı kesildi. "Selam Nonna," dedi sessizce.

Kendimi ağır bir suç işlemiş biri gibi hissettim. Fabrizio'nun aptal mutfak işleri bir yana kül kabını çoktan geri vermeliydim. "Çok üzgünüm. Bana ne oldu bilmiyorum. Onu tabii ki yanında götürebilirsin," dedim mırıldanarak.

"Götürebilirim tabii ki..." Lucia bakışlarını kül kabına kaydırdı. "Ama bunun doğru olup olmadığından emin değilim."

Yine mi! Neredeyse avazım çıktığı kadar bağıracaktım. Lucia beni tartarcasına yüzüme baktı ardından ağzını şapırdattı.

"Giuseppa'nın hayatı boyunca Alberto'ya âşık olduğunu biliyor muydun? Ama hiçbir zaman sevgili olamadılar."

Şaşırmışçasına kafa salladım. Nonna ile Alberto'nun hazin hikâyesinin kül kabıyla ne ilgisi vardı? Ama Lucia söyleyeceklerini bitirmiş gibi değildi. Yanıma oturdu ben de arkadaşlığımızı bitirmediğinden dolayı memnun oldum.

"Gençken Nonna her şeye sahip olduğundan diğer kadınlar ona gıptayla bakardı. Güzeldi, akıllıydı ve ucuz zeytin yapıp satarak zengin olmuş bir iş adamının kızıydı. Giuseppa kendine hali vakti yerinde bir koca bularak hayatının sonuna kadar lüks Palazzo'da yaşayabilirdi. Ama biz İtalyanların dediği gibi Dolce Vita (tatlı hayat) onun umurunda bile olmadığı gibi canını sıkıyordu. Hayatından memnun olmayan Giuseppa terör estirmeye başlamış ve bu esintiden en çok eski kafalı ebeveynleri nasibini almıştı. Ve ebeveynlerine karşı açtığı savaşta sözlerden daha etkili silahlara ihtiyaç duyduğundan Giuseppa babasına iyi bir ders vermek için sıradan bir meyve yetiştiricisiyle evlenmiş. Günün birinde kocası Eduardo Camini'ye değil de bir başkasına âşık olacağını hesaba katmamıştı.

"Alberto Donati'ye... Çiftliğin kâhyası," dedim Lucia'nın söylediklerini tamamlarcasına o da onaylamak için kafa salladı.

"Ne yazık ki bu hikâyenin mutlu sonu olmadı ama Giuseppa babasının kızıydı... Ve babası onu bazı kurallara sıkı sıkıya bağlı olarak yctiştirmişti. Onun için evlilik yemini her şeyin üstünde

olduğundan Alberto'ya olan sevgisini gizledi. En azından gizlemeyi denedi." Lucia hayallere dalmışçasına gülümsedi. "Ama aralarındaki sevgiyi görmemek için kör olmak gerekiyordu."

"Ve Giuseppa bu şekilde mutlu olduğundan kül kabı geri alıp almayacağını bilmiyorsun. Bu bağlantıyı anlayamadım, Lucia."

"Ama bu çok kolay." Lucia gözlerini kocaman açarak yüzüme baktı. "Giuseppa başkalarına en çok istediği şeyi hediye etmek isterdi. Demek istediğim..." Kahkaha attı. "Giuseppa bir çöpçatandı. Birbirine ait olan insanların birbirlerini bulmasını sağlardı ve bu konuda oldukça başarılıydı. Marco'yu ufak tefek çekingen garson kızı fark edinceye kadar Floransa'daki kafeye kaç kez gönderdiğini Allah bilir."

Lucia kızardı ve gereksiz bir ilave yaparak, "O bendim," dedi. Ardından parmaklarıyla saymaya başladı: "Ayrıca Rosa-Maria ve Paolo'yu bir araya getirdi. Sinyora Giancomelli ve Sinyor di Luca'yı, Portinarileri, Baglionileri... Ve sadece evlilikleri ayarlamıyordu. Sinyora Caleppio kocasını kaybettiğinde onu kocasını kaybeden Sinyora Valuzi ile tanıştırdı ve ikisi inanılmaz dost oldu. Giuseppa garajını Stefano ile paylaşması için yaşlı Benito'yu ikna etti ve birlikte tamirhaneyi işlettiklerinden beri yaşlı huysuz adamdan eser kalmadı. Söylenenlere göre Giuseppa bir keresinde köyden annesi ölmüş bir kızı Tre Camini'ye getirmiş. Ama yaz ayları uzun ve insanlar çok konuşur." Lucia çok şey ifade eden bir mola verdi. "Her hâlükârda, Giuseppa'nın tesadüf eseri bavuluna girmediğine bunu yapmaya karar verdiğine inanıyorum."

Derin bir nefes aldım. "Lucia, Giuseppa öldü. Artık karar verecek durumda değil."

"Onu tanımıyorsun," dedi Lucia kuru. "Bir havaalanında kaç kişi vardır, Hanna? On bin mi? Tam da senin bulunduğun yerdeki pencere kenarında kül kabının duruyor olması sence tesadüf mü?"

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama ne kadar düşünsem de Lucia'nın kader ve alın yazısına olan inancını çürütecek bir şey aklıma gelmedi.

"Giuseppa, Fabrizio'ya doğru kadını bulma fikrini takıntı edinmişti. Ve aramızdan ayrılmış olsa da başarılı oldu. Lucia dikkatle yüzüme baktı. "Başardı, değil mi?"

Duyduklarıma inanamamışçasına dik dik baktım. Yürüttüğü mantık ne kadar saçma olsa da, bir şekilde gerçeklik payı vardı. Kül kabından dolayı Fabrizio'ya özür mektubu yazmak yerine bizzat yanına gitmiştim. Ve Fabrizio ile aramızda olan şeyler, bir iş ilişkisinden fazlasıydı.

"Bu açıdan bakıldığında gerçekten başarılı olmuş." Gülümsedim ama bu arada kendimi az da olsa güçsüz hissetim. Ne de olsa Lucia'ya gerçeğin tamamını anlatmamıştım. Ama bazen çok fazla dürüstlük çözüm değildi, özellikle de söz konusu evlilik kararına götüren çok da romantik olmayan nedenler olduğunda.

"Öyleyse her şey yolunda." Lucia hayır cevabını vermemden korkarcasına birdenbire ahşap sandalyeden kalktı.

"Ne zaman, nerede, nasıl ve neden âşık olduğunuz umurumda bile değil. Evleneceksiniz ve olay bitecek. Ve Giuseppa henüz eve gelmeye istekli değilse arzusuna saygı göstermek gerekir."

"Yani kül kabını geri almayacak mısın?" dedim boyun eğmişçesine ki bunun üzerine Lucia gülümseyerek kafa salladı.

"Bavuluna geri koy, Nonna ya da Fabrizio hazır oluncaya kadar." Gitmek için arkasını döndü ama kapıya ulaşmadan bir kez daha bana dönerek, "Seni gerçekten çok sevdim, Hanna. Bana sadece güven!"

Yutkundum ve en son ne zaman duyduğumu hatırlayamadığım bu sözlerden dolayı akmaya hazırlanan gözyaşlarıma hâkim olmaya çalıştım.

"Ama yazdığın yeni yazı sayesinde Tre Camini iyi bir konuma gelmezse bildiğin üzere mutfağına laf söylçtmeyen Rosa-Maria'yı üzerine salarım." Göz kırptı ve odadan çıkarak kapıyı yavaşça kapattı.

Fabrizio

Kendimde değildim. Yarım saatten beri damıtma makinesinin önünde diz çökmüş tek bir sayı görmeksizin ısı göstergesine dik dik bakıyordum. Derin bir iç çekerek doğruldum ve geçen haftanın ürününün durduğu şişelerin bulunduğu masaya doğru ilerledim. Güzelce sıralanmış şişelerin üzerinde damıtma şekillerini not aldığım etiketler yapıştırılmıştı.

İlk şişenin mantarını çıkarttım ama kokladığımda hayal kırıklığına uğramışçasına nefesimi bıraktım. Kokusundan bile başarısız olduğumu anladım. İkincisi, üçüncüsü ve dördüncüsü likör meyveli ve dengeliydi ama ne yazık ki Nonna'nın likörü değildi. Bir şeyler eksikti, belki bir ya da iki şey. Beşinci ve altıncı şişede renk tutmamıştı. Yedinci şişede koku alma duygum iflas etti. Likör kadehini yarısına kadar doldurdum, bir yudum aldım ama alır almaz

tükürdüm. Kahretsin! Dirseklerimin üzerinde masaya çöktüm ve saçlarımı yolmaya başladım. Evi, aletlerin konduğu ambarı hatta tavuk kümesini bile didik didik aramış ama Nonna'nın tariflerini yazmış olduğu not defterini bulamamıştım. Ve ben birkaç malzemeyi damıtma makinesinde bir araya getiremeyecek kadar ahmak olduğumdan Nonna'nın likörü Alberto'nun bir kutu bisküviyi mideye indirmesinden kısa bir süre içinde tarih olacaktı. Ama daha kötüsü benden yaşça küçük Marco'nun söylediği her şeyin doğru çıkacak olmasıydı. Kayısı tarlalarını elimde tutup ailemi geçindirecek kadar geliri nasıl elde edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Öfkeyle masanın üzerinde duran şişeleri ve kadehleri devirdim. Şangırtıya benzeyen bir ses çıktı ve burnuma keskin bir alkol kokusu geldi. Gözlerim yandı ve elimin üzerindeki kesikle, cam kırıklarının önünde derin bir nefes aldım ve kendimde büyük bir boşluk hissettim. Ve o kadar yorgun. İki haftadan beri Nonna bir hayalet misali yatak odamda dolaşıp benden beklediklerini ve kesinlikle beklemediği şeyleri vaaz verdiğinden tek bir gece bile uyuyamamıştım. Bazen aslında ölmediğini hisseder gibi oluyordum!

Kanamayı beceriksiz bir halde durdurmaya çalışırken –Lucia güzel mutfak bezinde kan lekelerini gördüğü takdirde beni öldürürdü- kimsenin bakmadığından emin olduğunda yüzünü sımsıcak bir ifade kaplayan Hanna gözlerimin önünde canlandı.

Son birkaç haftadan beri birçok şey mahvolmuştu. Ve neden? Çünkü ben rüyaların bittiğini idrak edemeyen egoist ahmağın tekiydim.

Buna bir son vermem gerekiyordu!

Kararlı bir şekilde mutfak beziyle elimi sardım ve süpürgelerin bulunduğu dolaba yöneldim. Temizlemeye ne kadar çabuk başlarsam o kadar iyi olacaktı.

10

Hanna

Saat yedi buçukta çalışma masasından kalktım ve kalbim deli gibi çarparak giriş tuşuna bastım. Sarf ettiğim kelimeler ve bulduğum resimler beni tam anlamıyla tatmin etti. Sanki bugüne kadar hep bu şekilde yazmış gibiydim. Ama aynı zamanda yazdığım yazının söylemek istediğim şeyleri ifade edip etmediği konusunda hiç bu kadar tereddüt etmedim.

Claire'e bir e-posta gönderdim. Redaksiyon toplantısında okunmadan önce yazımdaki dil bilgisi hatalarını gidermesini rica etmiştim. Kısa bir süre sonra, "Fikrimi almak istiyor musun?" diye sordu cep telefonuma gelen kısa mesajla. Nasıl oluyordu da aşağı yukarı bin kilometre uzaktayken neler hissettiğimi bir çırpıda anlayabiliyordu?

"Kesinlikle olmaz," dedim gülen surat ekleyerek ardından Claire'in başka bir mesaj göndermeyeceğinden emin olduğum için cep telefonumu çantamın içine attım. Ayrıca Fabrizio ile buluşmama hazırlanmam için sadece beş dakikam vardı. Fabri-

zio yavaşça kapıyı tıklattığında, korkudan elimdeki maskarayı neredeyse düşürecektim.

"Hemen geliyorum!" diye bağırdım ardından hislerim gibi kırış kırış olmuş turkuaz rengindeki elbisemi giydim.

"Fabrizio seni avluda bekliyormuş," dedi kapının ardındaki Lucia. Ben de onaylarcasına kafa salladım. Cücelere göre asılmış aynaya son kez baktığımda daha güzel göründüğüm günlerimin olduğunu hatırladım ama bunun önemi yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse hayatım boyunca severek makyaj yapmamıştım ve içimden bir his allık ve rujdan uzak durmamın Fabrizio'nun hoşuna gittiğini söylüyordu.

Sakin adımlarla merdiven basamaklarını inmek için kendimi zorladım. Randevusuna acele yetişmeye çalıştığında yüzü kıpkırmızı olmuş bir kadın gibi görünmek istemiyordum. "*Topuklu ayakkabı giymiş bir kadın prensip olarak asla geç kalmaz,*" demişti annem genç bir çocukla saçıma şekil vermek için geç kaldığım ilk randevudan önce.

Genç adam beni bekleyecek kadar sabırlı davranmamıştı ama ondan çok da hoşlanmadığımdan bu umurumda bile olmamıştı. Randevum yerine annemle sinemaye gittik ve annem bana tek başına bitirdiğim bir kutu mısır patlağı ısmarladı. O gecenin üzerinden oldukça uzun bir zaman geçtiğini hatırladığımda yüreğim kabardı. Otomatik olarak yerinden çıkmış merdiven basamağına basmaktan kaçındım ve Rosa-Maria'nın tok sesinin geldiği mutfak kapısının önünden geçtim ve sonunda Vittoria ve tavuk çetesinin haricinde hiçbir canlı varlığın olmadığı avluya çıktım.

Fabrizio

Babamın motosikleti yıllardan beri el değmemiş halde üzeri plastik brandayla kapatılmış garajda duruyordu. Ellili yıllardan kalma yaşlı Augusta babamın gururuydu. Benim onu ilk kez kullanmam için izin verdiğinde ne denli heyecanlandığımı hatırladım. Yirmi kilometre hızla tarlaya daldığımda babam arkamdan bağırarak ölmek istemiyorsam caddede sürmem gerektiğini söylemişti. Dikkatlice yakından bakıldığında ne denli şık cilalanmış olduğu anlaşılan kırmızı renkteki motora dokundum. Babamın aniden ortadan kaybolmasından sonra günün birinde motoru için geri döneceğine yüzde yüz emindim. Çünkü O, annemin ölümü onu ne denli etkilese de sevgili Augusta'sını asla terk edemezdi. Ama motor olduğu yerde kaldı ve ben bir zaman sonra babamın motorunu geri alacağını umut etmekten vazgeçtim.

Marşı sıkışmıştı ve makineyi ancak birkaç denemeden sonra çalıştırabildim. Özelliğini kaybetmişçesine birkaç kez tekledi ve isteksizliğini göstermek istercesine yoğun koyu renkte duman çıkarttı. Ama çalışıyordu. Motoru avluda durdurduğumda tekerinin altındaki çakıl taşları çatırdadı. Kaskımın siperliğini kaldırdım.

"Hazır mısın sevgilim?" dedim sırıtıp gaz pedalına sonuna kadar basarak ki bu yaşlı Augusta'nın garip sesler çıkartmasına neden oldu. Hanna kollarını kavuşturdu ve ifadesiz bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı.

"Tavukları ürküteceksin."

"Sanırım sadece onları değil." Hanna'ya ikinci kaskı uzattım ve Hanna ne şekilde takılacağını bilmiyormuşçasına elinde döndürdü. "Siperlik öne gelecek."

Hanna tereddüt içinde yüzüme baktı. "Arabamız yok mu?"

"Korkmuyorsun, değil mi?" dedim çabucak, ardından çenemle mutfak penceresini işaret ettim. Lucia ve Rosa-Maria'nın araç konusunda kimin galip geleceğine dair bahse girdiklerinden emindim.

"Gel haydi, karnım acıktı." Onu cesaretlendirmek istercesine koltuğun arka tarafına birkaç kez vurdum. Derin bir iç çekti, kendini topladı ve kaskı taktı. Ardından küçük bir maymuncuk misali arkaya tırmandı.

"Bu külüstürden tek parça inmediğim takdirde vay haline," dedi bağırarak ardından siperliğini kapattı ve elini belime doladı.

Başparmağımı havaya kaldırdım ki bu mutfak penceresinden alkış seslerinin gelmesine neden oldu. Göz ucuyla baktığımda Marco'nun telefon kulağında, damıtma yerinden çıktığını gördüm. Olduğu yerde durdu ve bulunduğumuz yere baktı. Kısaca Hanna'nın elini sıktım ve gaza bastım.

Hanna

Lokantanın içinden sıcak buhar ve boğuk bir müzik sesi geldi. Bacaklarım ve popom beş yüz kez diz çökmüşçesine hissetse de yolculuğun sarhoşluğu halen üzerimdeydi.

Motora binmenin bu denli zevk verdiğini neden daha önce söyleyen olmamıştı?

Fabrizio ile birlikte lokantanın içinde ilerlerken edindiğim ilk izlenim bizden başkasının olmadığıydı. Pencerenin kenarın-

daki iki kişilik masaya yaklaştığımızda Fabrizio sandalyeyi çekti ve ceketimi vermemi rica etti. Bu şekilde nazik davranmasından dolayı az da olsa tereddüt içinde polyester kaplı sandalye oturdum. Ardından masaya doğru eğildi. Dizlerimin bağı çözülmemiş olsaydı şu anda çözüleceğinden emindim çünkü deri ve az da olsa benzin karışımı, oldukça erkeksi kokuyordu.

"İyi misin?" dedi fısıldayarak ve sessizce kafa salladım. İnşallah gecenin ilerleyen saatlerinde dilim çözülürdü yoksa yemeğimiz oldukça sessiz geçecekti. Ama sessizliğim Fabrizio'yu rahatsız etmişe benzemiyordu. Bıyık altından gülümsedi ve karşımdaki sandalyeye otururken merak içinde etrafıma bakındım. Lokantada üzeri ütülü beyaz örtülerle örtülmüş beş tane masa vardı. Girişin hemen yanına, bana günah çıkartma odasını çağrıştıran delikli bir paravan konulmuştu. Bakışlarım alışılagelmiş şeylerin konulduğu masaya kaydı. Tuzluk, karabiberlik ve küçük bir şişe zeytinyağı. Küçük tahtanın üzerinde ev yemeklerini çağrıştıran birkaç yemek ismi yer alıyordu. Birdenbire aç olmadığımı hissettim Aç olamayacak kadar heyecanlıydım. Hem de çok. Küçük bir şarap şişesi şeklindeki karabiberliğe uzandım ve kendi iç sesimi dinledim. Bir şey yoktu. Hem de hiç. Bu güzel şeyi çantama atmak için hiçbir şekilde arzu duymuyordum. Çok garip.

"Ve? Burası hoşuna gitti mi?" Fabrizio beni öylesine süzdü ki bir an için ne yapacağımı bilemedim. Ne zamandan beridir beni inceliyordu? Bir dakika? On? Bu ülkede gitgide zaman ve mekân kavramını kaybediyordum. Bu huzursuz eden bir gelişmeydi.

"Çok hoş," dedim ama sesimin çekimser çıkmasına kızdım Fabrizio kaşlarını kaldırdı.

"Sanırım alışkın olduğun şeylerden biraz farklı. İstersen Grosseto'ya gidebiliriz. Orası yıldız almış bir yer."

"Hayır! Bu lokantayı sevdim. Gerçekten!"

"Ben de öyle olmasını tavsiye ederim," dedi arkamdan bir ses ve ürkmüşçesine kafamı kaldırdım. Yanımda duran kişi Salvi'den başkası değildi. Ya da en azından Amalfi Bar'ın sahibine benzeyen biriydi. Ama bu adamın üzerinde gömlek ve kravat vardı. Yan taraftaki saçlarını kelini kapatacak şekilde özenle taramıştı. İfadesiz bir yüzle garsonlara has bir not defteri çıkarttı ve kibarca, "İyi akşamlar, Sinyora. Size başlangıç olarak iştah açıcı bir şeyler sunabilir miyim?"

Fabrizio sorgularcasına yüzüme baktı ama ben cevap veremeyecek kadar şaşkındım. Belediye başkanı, postacıyı oynuyordu ve bir bar sahibi garson oluyordu. Bu köyde yok yoktu!

"Hanımefendi için bir Aperol Sprizz, Salvi. Ben sadece kola alacağım."

Salvi not defterine çabucak bir şeyler karaladı, reverans yaptıktan sonra aceleye bar tezgâhına gitti. Ağzım açık arkasından öylece baktım. Fabrizio hafifçe öksürdü ve bana doğru eğildi.

"Maria lokantası aslında Salvi'nin annesiyle babasına ait. O yaşlı insanlar burayı öylesine çok seviyorlar ki kapatmaya kıyamıyorlar. Böylece Savi iki yeri birden işletiyor. Pazardan çarşambaya kadar burada ve perşembeden cumartesiye kadar Amalfi Bar'da."

"Kolay değil."

"Ayrıca lokantası hakkında yazılmış güzel bir yazı da fena olmazdı. Burası çok işlemiyor da," dedi Fabrizio gülümseyip göz kırparak. Garip bir duygu mideme saplandı.

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Güzel bir yazı yazmam

için? Bu da üzerime yükleyeceğin yeni bir iş mi, belki de arabamı Stefano'nun tamirhanesinden almama karşılık?" dedim istediğimden daha sert bir üslupla. Masadaki mumu yakmak üzere olan Fabrizio öylece kaldı.

"Bunu demek istemedim." Şaşırmış duruyordu. "Ben sadece yani yemek hoşuna giderse bir şeyler yazarak Salvi'yi sevindirebilirsin. Yanlış ifade ettiysem özür dilerim." Espresso rengindeki gözlerinde öylesine büyük bir samimiyet vardı ki kendimi bir şekilde kötü hissettim. Neler oluyordu bana? Bir anda sevinç çığlıkları atıyor ve ardından kendini naza çeken sinirli bir yarış atı gibi davranıyordum. Gerçekte aşk buysa, bunu isteyip istemediğimden emin değildim.

"Hayır, ben özür dilerim. Aptalca davrandım." Karabiberliği bir kez daha elime aldım. Oldukça stresli olmama rağmen herhangi bir dürtü yoktu.

"Çok kızacağını bilsem de... Sana bir şey sorabilir miyim, Hanna?"

Karabiberliği masaya geri koydum ve derin bir iç çektim. "Bende hatrın var diyebilirim."

"Şu ıvır zıvır şeyleri neden iç ediyorsun?"

"Bu soru hariçti."

"Ama beni ilgilendiriyor. Seni gözlemledim. Çalıyorsun. Örneğin Amalfi Bar'daki tuzluk. Rosa-Maria'nın kahve kaşığı ve Lucia'nın iğne yastığı, Alberto'nun pipo temizleyicisi de önlüğün cebinde kayboldu. Ve büyükannemi de yanında götürdün."

"Kül kabıyla olanlar kazaydı," dedim güçsüz bir halde, "Üstelik onları çalmıyorum ödünç alıyorum ve iğne yastığı çoktan

olması gerektiği yere geri döndü. Ve kül kabını geri alsaydın Nonna'da olması gereken yerde olurdu."

"Anlat bana, *Bellissima**;" Sesi inanılmaz yumuşaktı ve ben sırtımdan aşağı soğuk soğuk ter dökmeye başlamıştım. Bugüne kadar hiçbir erkek bana sevgiyi ifade eden bir takma adla hitap etmemişti.

"Ben kendime bile açıklayamıyorum," dedim mırıldanarak. "Öylece geliyor. Özellikle stres altındayken. Önce parmaklarımın ucu karıncalanıyor ardından karıncalanma her yerime yayılıyor. Panik oluyorum ve nefesim kesiliyor. Ardından paniğim daha da artıyor ve daha az nefes alıyorum. Çantama bir şeyler attığımda normale dönüyorum."

"Hep böyle miydi?"

"Bu soruyu nasıl anlamalıyım?"

"Her zaman bir ilk vardır."

"Cinayet romanlarındaki gibi demek? İlk kurban seri katile götüren anahtardır."

"Ya da cinayet işlemesinin sebebine. Çok alışılmış bir karşılaştırma olmadı ama yine de uzak değil."

Başımın arka tarafında bir şeyler oldu. Babamın ifadesiz yüzü ve yanında hayal kırıklığıyla kafa sallayan annemin görüntüsü canlandı gözlerimin önünde.

"Hatırlamıyorum," dedim kaçamak zihnimde oluşan resmi silmeye çalışarak. Fabrizio böylesine bir cevabı bekliyormuşçasına kafa salladı.

---

* Güzel anlamına gelen bir sevgi sözcüğü.

"Günün birinde hatırlayacaksın."

"Psikoterapist misin?" dedim asık bir yüzle. Fabrizio eğlenmişçesine güldü. Her zaman böyle anlayışlı mıydı bilmiyordum yoksa yeterince tanımadığımdan dolayı mı bu şekilde davranıyordu. Ama birdenbire dilim çözüldü. "Sanırım artık beni sevmiyorsun. Her şeyi berbat ettiğim için beni sevmene imkân yok," dedim düşünmeden.

"Minicik bir apartman dairesinde yaşıyorum ve geçmişi olan tek bir mobilyam bile yok. Günde on sekiz saat boyunca çalışıyorum, hobim yok ve tatilimi bile dizüstü bilgisayarımın karşısında geçiriyorum. Sadece tek bir arkadaşım var ki o da benden daha çılgın. En uzun ilişkim iki ay, dört gün ve dokuz saat sürdü. Doğum belgem başka bir şey söylese de bazen ebeveynlerim tarafından evlat edinildiğimi düşünüyorum. Kendi annem mülteci çocuklar için böğürtlenli kurabiye yapmakla meşgul olduğundan doğum günlerimi unutur. Ve on dört yaşındayken alışveriş merkezindeki hırsızlığım için aldığım sosyal hizmet cezasından beri babam beni fiziksel evrene ait olmayan atom gibi görüyor. En kötüsü kendimi bu dünyada yeri olmayan biri gibi hissediyor olmam. Bilinmeyen bir yerden geliyorum, bilinmeyen bir yerdeyim ve bilinmeyen bir yere gidiyorum. Ve tam anlamıyla bu yüzden..."

"Tam anlamıyla, bu yüzden buradasın."

Fabrizio

Hanna kireç gibi oldu. Onu fazlasıyla zorladığımı fark etsem de çok da aşk kokmayan ifademi geri alma fırsatım olmadı. Normal şartlarda bira bardaklarını taşıyan ve kristal bardakları kocaman pençeleriyle kavramakta zorluk çeken Salvi masamız geldi.

"Saygıdeğer beyler ve bayanlar ne arzu ederdiniz?" dedi ağzında flüt çalarcasına yuvarlayarak ki bu bana yağlı çörekleri hatırlattı.

"Bizden başka müşteri yok, Salvi. Bize bir iyilik yap ve Luca Toni ve Marta Cecchetto muamelesi yapmayı bırak."

Salvi çörek dudaklarını büzdü. "Ben sadece kibar davranıyorum. Böylesine güzel bir sinyora buraya sık gelmiyor. Ve bu gece ilgilenmem gereken tek masa bile olsa..."

"Bize ne tavsiye edersin?" dedim haşin bir ses tonuyla sözünü keserek. Şu aşağılık herifi bıraksam sabaha kadar konuşabilirdi! Hanna ile yalnız kalabilmek için Salvi'ye tüm randevuları iptal etmesi için ricada bulunduğumu Hanna'nın bilmesi gerekmiyordu.

"Adaçayı yağında marine edilmiş dil balığı," dedi Salvi kırılmışçasına.

"Balık yemediğimi biliyorsun."

"Ama menüyü duymayı sen istemedin mi? O zaman ne tavsiye edeceğimi neden soruyorsun?"

"Salvi kapa çeneni. Hanna'ya et getir bana da bir fileto biftek."

"Gittim bile." Salvi başı dik yanımızdan ayrıldı. Hanna hafifçe öksürdü ve boynunu bükerek yüzüme baktı.

"Göründüğü gibi değil," dedim mırıldanarak ve kızardığımı hissettim. "Ben ona sadece balık sevebileceğini söyledim ne de olsa geçen haftadan beri Rosa-Maria'nın makarnalarıyla beslenmek zorunda kaldın."

"Çok düşüncelisin." Sürekli öpmek istediğim yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Dil balığını severim."

Rahatlamışçasına derin bir nefes aldım ama gözlerindeki anlamlı parıltıya dikkat etmem gerekiyordu. "Şimdi bu lokantada bizden başkasının olmamasını açıklar mısın?"

Hanna

Bana karşı bir şeyler hissediyordu! Halen şoktaydım. Ama aynı zamanda ayağa fırlayıp Fabrizio'yu, şişko Salvi'yi... Hayır! Tüm dünyayı kucaklamak istiyordum. Yüzü kıpkırmızı olmuş Fabrizio başını eğdi ve sıkılgan tavrıyla öylesine tatlı duruyordu ki onu kolundan tuttuğum gibi caddeye daha doğrusu kimselerin olmadığı bir yere sürüklememek için kendime hâkim olmaya çalıştım...

Ne yazık ki Laydi Prudence'in yatak odasına yaraşır, ısrarlı bir Miss Marple melodisi beni düşüncelerimden çıkarttı. Ve Fabrizio lokantanın giriş kapısında duran bu akşam kapalıyız ibaresini açıklamak zorunda kalmayacaktı. Fabrizio rahatlamışçasına geriye yaslandı ve bir dikişte kolasını yarıya kadar içti. El çantamın içinde huzur bozan aleti ararken sesini kısmayı unuttuğum için kendi kendime kızdım. İlk bakışta telefon ekranın-

da gördüğüm şeyin gerçek olup olmadığından emin olamadım. Arayan annemdi.

Ünlü Agahta-Christie-Serisi'nin müziği durmaksızın çalmaya devam ederken tereddüt içinde bekledim. Birkaç saniye sona yeniden çalmak için sustu. İsteksizce oturduğum yerden kalktım.

"Bana birkaç dakikalığına izin verebilir misin?" dedim aynı isteksiz tonda ardından çıkışa doğru ilerlerken kapama tuşuna bastım. Sıkılmış bir surat ifadesiyle tezgâhın arkasında gazeteyi karıştıran Salvi korkmuşçasına kafa salladı. Her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra dışarı çıktım.

Kızartma ve iki motorlu bir aracın egzozu gibi kokan hafif bir akşam esintisi yüzüme vurduğunda annem cevap verdi. Birkaç çocuk sokakta top oynuyordu. Şimdi bana gereken tek şey huzur içinde telefonda konuşacağım bir yerdi. Basamakları indim ve lokantanın karşısındaki küçük kuyuyu fark ettim. Kuyunun başında 'içilmez', 'dinlenme yeri değildir' yazıyordu.

"Anne? Beni aradın?"

"Carissima*! Benim olduğumu nasıl anladın? Sana sesli mesaj da bırakmadım ki!" dedi annem şaşkın. Kuyunun kenarına oturup güneşten ısınmış tuğla duvara sırtımı yasladım ve parmağımı suya soktum. Buz gibiydi.

"Telefonunu kaydetmiştim ve aradığında ekranda çıkıyor."

"Ah, gerçekten mi? Çok pratikmiş!"

Gözlerimi döndürdüm. "Senin için ne yapabilirim? Önemli bir randevunun tam ortasındayım."

---

* Canım.

"Ama tatlım! Saat neredeyse dokuz oldu ve halen çalışıyor musun?"

"Bana çalışma saatleri hakkında ders vermek için mi aradın yoksa istediğin özel bir şey var mı?"

"Şu kapaklı bilgisayarlardan sende var değil mi? Yani şey her yere taşınabilenlerden... Kadınlar evi için aldık. Şu kayıt işleri evden de yürütülebiliyor ve Isadora öyle ya da böyle yatağa mahkûm olduğundan ona bir görev vermek... Yani zavallı çocuk depresyona girmesin diye."

Isadora! Şu kadının yüzünü bile hatırlamıyordum ama onun adını bir kez daha duyacak olsam sinirden patlayacaktım.

"Isadora adına sevindim! Ama dizüstü bilgisayarınız beni işimden alıkoyma nedeni değil, değil mi?" Tamam itiraf ediyorum annemin kendini kötü hissetmesi zevk veriyordu.

"Aslında doğruyu söylemek gerekirse... Elektronik eşya satan dükkândaki kibar genç adam bilgisayarın yüklenmesi gerektiğini söyledi. Bilgisayarı koymak için güzle bir yer buldum bile. Babanın çalışma masası. Ama şimdi onunla ne yapacağımı bilmiyorum ve baban da şu füzyon kongresinde. İşte o zaman düşündüm ki gün boyunca bu aletlerle uğraşan akıllı kızım geldi aklıma. Acaba bu akşam uğrayabilir miydin?"

"Anne ben İtalya'dayım."

"İtalya'da ne yapıyorsun?" dedi şaşırmışçasına.

"Son telefon görüşmemizde sana anlatmıştım. Aşağı yukarı on gün önce," dedim buz kesmişçesine.

"Ah, gerçekten mi? Kesinlikle hatırlamıyorum."

Annemin umursamaz kahkahası karşısında duyduğum acı öylesine şiddetliydi ki gözlerim dolmaya başladı. "Neden şaşırmıyorum?"

"Ah, Hanna büyük bir ihtimalle kafam başka yerdeydi bu herkesin başına gelebilir," dedi annem neşe içinde.

"Ama bu senin başına her zaman geliyor! Yıllardan beri başka bir boyutta olan biriyle konuşmanın ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Neredeyse avazım çıktığı kadar bağırıyordum. Ve etrafta kimsenin olmadığından kendimi rahatlatmak için sesimi kısma zahmetine girmedim.

"Halimi hatırımı en son ne zaman sorduğunu hatırlayabiliyor musun? Sürekli olarak tanımadığım insanlardan bahsediyorsun! Salak Isadora'dan bana ne? Bana en son ne zaman sarıldın ve beni öptün? Ya da öylesine ziyaret ettin? Üstelik son doğum günümü yine unuttun. Bunları umursamadığımı mı sanıyorsun?"

"Carissima... Ben bilmiyordum... Ama sana kart gönderdim ya! Şu müzik çalanlardan, kapağını açtığında... Onları eskiden çok severdin." Annemin sesi tam anlamıyla şoke olmuş gibiydi.

"O kart bana asla ulaşmadı," dedim sessizce ki bundan sonra aklıma gelen şey boğazımın düğümlenmesine neden oldu. "Altı ay önce taşındım. Sana yeni adresimi göndermiştim. Adresi hemen not alacağına söz vermiştin."

"Ama..." Annem sessiz kaldı ama ben nefes verişini duydum. Önce nefesini tutmuşçasına uzun, ardından sözlerimin ne anlama geldiğini anlamışçasına tutuk.

"Telefon açabilirdin," dedim mırıldanarak ve elimi dirseğime ulaşıncaya kadar suya daldırdım ve neredeyse dengemi kaybedecektim. Kendimi ateş basmış gibi hissettiğimden kuyuya atlamak istedim.

"Şimdi kapatmam gerek, beni bekleyen biri var. Sarı ilan sayfalarından bilgisayarını ayarlayacak bir bilgisayar programlayıcısı bul. Bunun için bana ihtiyacın yok. Ve kızınla konuşmak istediğinde beni ara. Benim için önemli olan insanların ben işleri düştüğünde araması değil artık."

Annemin cevap vermesine fırsat bırakmadan konuşmayı bitirdim ve telefonum kapanıncaya kadar kapama düğmesine bastım. Birileri yavaşça alkışlamaya başlamasaydı yanımdaki kişinin varlığını fark edemezdim. Elinde dondurma, kuyunun yanına oturmuş Marco bacaklarını sallıyordu.

"Bravo Siyora Philipp, çok açıklayıcıydı."

"Başkalarının telefon konuşmalarını dinlemek oldukça kaba bir davranıştır. Burada ne arıyorsun? Arkamdan casusluk mu yapıyorsun?" dedim düşmanca. Marco kullanmış olduğum ses tonuna kızmış olsa da bunu fark ettirmedi. Sakin bir edayla dondurmasını yalamaya devam ederek Maria lokantasına bakarak sırıttı.

"Bırak da bir iş ilişkisini bitirmek için söylediklerinin tadını çıkartayım."

Fabrizio

Düşüncelere dalmışçasına karabiberlikle oynuyordum. Hanna gerçekten şaşırtıcı bir kadındı. Öylesine kaprisli ve kibirli. Ama diğer taraftan sıcak ve sevgi dolu. Akıllı ve gururlu

ve buna rağmen kırılgan... Şükürler olsun ki şu güçlü kadın imajı sadece görünüşten ibaretti. Üstelik onu güzel buluyordum. Yok canım! Çok güzeldi. Vücudu büyüleyiciydi. Yapmam gereken tek şey her erkeğin yapması gerekendi: Tadını çıkartmak. Ama göğsümü daraltan garip bir duygu vardı. Şu düğün... Bakışım bir çift güzel kadın bacağına sabitlendi. Hanna'nın üzerindeki elbise turkuaz değil miydi? Şaşırmışçasına kafamı kaldırdım. Sofia?

"İşte buradayım." Sırıtan kedi misali Sofia, Hanna'nın sandalyesine oturdu. Şaşkınlık içinde boş lokantada göz gezdirdim ve tezgâhın arkasında durmuş ne diyeceğini bilmiyormuşçasına her iki elini havaya kaldırmış olan Salvi'de takılı kaldım. Ardından büyük bir ihtimalle, iyi pişmiş bifteğimi getirmek için vakit kaybetmeden mutfağa kaçtı.

"Görüyorum," dedim kekeleyerek ve içten içe akşam yemeğime veda ettim. İnşallah Hanna bir süre daha telefonda konuşmaya devam ederdi. Kadınlardan çok anlamasam da eski nişanlımı burada görmekten çok da memnun olmayacağından emindim. Gayet tabii. Sofia Oscar törenlerine davet edilmiş gibiydi. Seksi bir hareketle bacak bacak üstüne attı ki bu eteğinin yırtmacının açılmasına neden oldu. Herhangi bir heyecan duymasam da Sofia'nın dişiliğini kullanmasını izlemek zevkliydi.

"Tamam, Fabrizio. Bir şey söylemene gerek yok. Olup biteni bir kez daha düşünmüş olman iyi oldu."

Göz açıp kapatıncaya kadar Sofia elimi tuttu ve başparmağıyla elimi okşamaya başladı. Şaşkınlık içinde kırmızıya boyanmış tırnaklarına baktım. Burada ne işi vardı?

Sorduğum soruya cevap bulmaya fırsat kalmadan Marco'nun cep telefonu kulağında, damıtma yerinden çıkışını hatırladım.

Bakışı bile alarm çanlarının çalmasına yeterli olmalıydı. Şu küçük pislik herif. Kararlı bir hamleyle elimi Sofia'nın pençelerinden kurtardım. "Seni zor bir duruma sokmak istemem, Sofia. Ama ben buraya Hanna ile geldim."

Sofia kahkaha attı. "İyi denemeydi."

"Telefonda konuşma için dışarı çıktı."

Sofia'nın gözleri mekânın içinde gezindi. Bir kez daha yüzüme baktığında gözleri parıldıyordu. "O zaman benimle konuşacak zamanın var."

"Görünüşe bakılırsa buraya konuşmak için gelmemişsin."

"Hoşuna gidiyor muyum?" sesi kendinden emin değilmiş gibiydi. Bu özelliği daha öncesinde yoktu.

"Bunun konumuzla bir ilgisi yok." Sesimi yumuşatarak, "Seni buraya getiren her kimse, ben değilim."

Sofia somurttu. "Senin için savaşıyorum, Fabrizio. Marco beni halen sevdiğini söyledi."

Haklıydım. Karda yürüyüp izini belli etmeyen erkek kardeşim bir kez daha başkaların işine burnunu sokmuştu. "Sana yalan söylemiş. Marco, Tre Camini'yi istediği için düğünü engellemeye çalışıyor. Ama bunu başaramayacak. Ne dümenler çevirirse çevirsin."

Sofia gözlerini kocaman açtı ardından bir şeyler söyleyecekmişçesine dudakları aralandı ama sadece birkaç kez göz kırptı.

"Çok üzgünüm." Geriye yaslandım.

"Ama senden özür dileyebilirim. Olup biteni unutur ve her şeye yeniden başlarız. Ve sen bağların sahibi olursun," dedi inatla ardından saçlarını geriye attı.

"Senin için bir şey yapamam." Birdenbire sabrım taştı masanın üzerine eğildim ve Sofia'nın boğazına yapıştım. "Bir dakika... Teker teker gidelim. Demek yaptığın her şey için özür dileyeceksin?"

"Bu kadar acımasız olma, Fabrizio. Ve bırak beni canımı acıtıyorsun!"

Ama onu daha da çektim ve gözlerimi gözlerine diktim. Nefesi, sigara ve karşıma çıkacak cesareti bulmak için içmişçesine alkol kokuyordu.

"Ben acımasız biri değilim. Sadece merak içindeyim. Beni kilisede terk ettiğin gün için mi? Yoksa Mailand'da yeni bir hayata başlamadan önce bir veda mektubu bırakmayı unuttuğun için mi özür dileyeceksin? Daha gerilere gitmemi ister misin? Şu mankenlik ajansındaki Luigi ile olan ilişkin için mi? Ama bu Floransa'lı kürdan Giovanni'den sonraydı değil mi?"

"Genç ve toydum Fabrizio."

Kahkaha attım. "Seninle özdeşleşmeyen tek bir şey varsa o da *toyluktur.*" Ardından onu bıraktım. Benden uzaklaştı ve yaralanmış bir karaca gibi yüzüme baktı. "Güzelsin ve oldukça kurnaz. Eskiden kibardın. Öylesine kibardın ki Lucia seninle arkadaş oldu. Ve bazılarını öylesine kırdın ki senin adını telaffuz etmektense tükürmeyi tercih ediyorlar."

"Değiştim."

"Senin adına sevindim."

"Birkaç yıldır neler yaşadığıma dair hiçbir fikrin yok."

"Hiçbir şekilde ilgi duymuyorum."

"Çok yazık." Kırılmışçasına dudak büktü.

"Ne bekliyordun?" Sofia masanın üzerinde duran ellerine uzun bir süre boyunca öylece baktı. "Belki de anlayışını hiçbir şekilde hak etmiyorum," dedi burnunu çekerek ve ben gözlerinin dolmasını hayranlıkla izledim. "Daha kolay olurdu. Yani geri gelmek. Yanımda sen. Yeni bir başlangıç. Eski yaraları iyileştirirdi."

Ellerimi masanın altında yumruk yaptım. Bir an için ona neredeyse inanacaktım. Ama Sofia değişebilecek bir insan değildi ve bu gezegende sevdiği tek bir insan vardı. Kendisi. Birdenbire ona acımaya başladım.

"En kolay yol her zaman en iyi yol olmayabilir. Belki önce sevilebilecek bir insan olmaya çalışmalısın."

"Ama buradaki insanlar bana bu fırsatı vermiyor ki!" dedi hıçkırarak ve ben gözlerimi döndürmemek için kendime hâkim olmaya çalıştım. "Hepsi beni köy hayatına uygun olmadığımdan dolay şehre kaçmış bir hain olarak görüyor. Özellikle de belediye başkanının kızı olarak beni öylesine yüksek sesle ayıplıyorlar ki söylenen her şeyi duyuyorum."

"Montesimo ne de olsa bir köy ve köyler konuşur. Konuşacak başka bir şey bulduklarında unuturlar."

"Çok da teselli edici olmadı."

"Sana verebileceğim başka bir teselli yok."

Vücudunun şeklinden sonunda anlamaya başladığını anladım. Gözyaşları geldiği kadar çabuk kayboldu. Az da olsa çöker gibi oldu ve ellerine baktı. "O zamanlar yaşlı Benito'dan paslı bisikleti satın aldığını hatırlıyor musun? Cep harçlıklarınla," dedi fısıldayarak ve ben ani konu değişimi karşısında rahatsız olmuşçasına kafa salladım. Yüzünde, ağzının etrafında ince çizgiler oluşturan ve gözlerinin parlamasına neden olan bir gü-

lümseme belirdi. Şaşırmışçasına nefesimi tuttum. Bu büyüleyici gülümsemeyi tam anlamıyla unutmuştum. "Tamir etmek için iki hafta uğraştın. Ardından kırmızıya boyadın ve doğum günümde bana hediye ettin."

"Hatırlıyorum. Sen de bir hafta sonra Stefano'ya satın."

Pişman olmuşçasına baktı. "Hiç teşekkür etmedim. Yani bisiklet için. Onu başkasına satmamalıydım. Bu... Çok hoş bir davranış olmadı."

"Yine de bir hafta boyunca İtalya'nın en mutlu çocuğu olmuştum," dedim ve elimi havada salladım. "Ama hepsi geçmişte kaldı, Sofia."

Bir süre boyunca hiçbir şey söylemeksizin yüzüme baktı. "Sen gerçekten sevimli herifin tekisin, bunu biliyor muydun?"

"Sende kalsın: İtibarımı kaybedemem."

Şimdi ben de sırıtmak zorunda kaldım ki bu Sofia'nın cesaret bulması için yeterli oldu.

"Bana yardım eder misin? Yani unutan ilk sen olur musun?" dedi sonunda fısıldayarak ardından bir kez daha elimi tuttu. Bu sefer elimi çekmedim. Geçmiş geçmişte kalmalıydı. Neden kalmasın ki. Geçmişe kin beslemekten yorgun düşmüştüm.

"Bunu yapabilirim."

"Arkadaş olarak?" Eğildi ve bana yanağını uzattı. İç çekerek ricasını kırmadım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Evine git artık. Hanna'nın seni görmesini istemiyorum."

Sofia teslim olmuşçasına kafa salladı, sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. Saçları darmadağın olmuştu ki bu kendimi kötü

hissetmeme neden oldu. Buna rağmen az önceki kabalığım için özür dilemedim.

"Bir sorum daha olacak," dedi yavaşça.

"Hmm?"

"Şu Hanna... Senin için çok önemli, değil mi?"

"Bu zamana değin kimsenin olmadığı kadar önemli..."

Hanna

Fabrizio, Sofia'nın boğazına sarıldığında tek bir kelime söylemeden kapıya yöneldim ve dışarı çıktım. Merdivenin en üst basamağında durdum pas tutmuş tırabzana tutundum ve onu öptüğünü hayal ederken nefes almaya çalıştım. Yumuşak, sıcak dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde içimde ne varsa kasıldı. Aşk acısı çektiğinde insan demek ki kendini bu şekilde hissediyordu.

Marco dondurmasını bitirmiş ellerini göğsünde birleştirmiş halde duvarın önünde bekliyordu. Bu saçmalıklar komedyasının rejisörünün yalanını ortaya çıkartmışçasına gülümsüyordu. Bu kadar kör olmuş olabilir miydim? Az önce içerde olan şeyden Marco bu kadar emin miydi ve herkes, görmek istemediğim gerçeği biliyor muydu? Fabrizio konusunda bu denli yanılmış olabilir miydim? Herhangi bir şeyi ait olmadığı bir yere mi koymuştum? Ve bunlar yetmiyormuş gibi bana gerçekleri gösteren Marco inanılmaz zevk alıyordu.

"İşte böyle, Hanna. Gerçek aşkla iş aşkı arasındaki fark. Fabrizio seninle el ele tutuşup arabada numaralar çevirirken, ruhu her zaman Sofia'ya aitti. Sonuç itibariyle sen Fabrizio'nun mirasa sahip olduğunu kanıtlayan belgelere imza attıktan sonra, Fabrizio seni uçağa bindirip Almanya'ya gönderdiğinde sorun çıkartacak biri değilsin. Bu onun sözleri."

"Sana inanmıyorum," dedim duygusuzca ama tırabzana tutunan, titreyen ellerim ikna olmadığımın göstergesiydi. Marco'nun yüz ifadesi yumuşadı. Yaslandığı duvardan doğruldu ve bana doğru birkaç adım yaklaştı.

"Onunla evlenerek Fabrizio'ya iyilik yapmak yerine seçim yapma şansını elinden alıyorsun. Onun başka birine ait olduğunu bir kör bile görür. Yoksa bir kanıta daha mı ihtiyacın var?"

Ona şu anda cevap verdiğim takdirde ağlamaya başlayacaktım. Bu zevki Marco'ya tattırmaktansa ölmeye razıydım. Böylece uyuşturulmuş gibi hislerim kadar boş caddeye baktım.

"Seni istediğin yere götürebilirim," dedi Marco birkaç ev öteye park edilmiş mavi arabasını gösterdi.

"Teklifin için teşekkürler. Ama yürümeyi tercih ederim."

Omuz silkti ve yerdeki küçük bir taş parçasına tekme attıktan sonra uzaklaşıp gitti. Birkaç dakika sonra da korna çalarak uzaklaştı. Ardından baktım ve vestiyerdeki ceketini alıp almamayı düşündüm ama bu fikirden hemen vazgeçtim. Güneş çoktan batmıştı ve karanlık, evleri gri bir gölgeye bürümüştü. Bazı pencerelerde ışık vardı, bazılarından avaz avaz televizyon sesi geliyordu. Derin bir iç çekerek diz çöktüm ve sandaletlerimin bağcığını çözdüm. Bugün üç kilometrelik bir yol kat edeceğimi hesaba katmamıştım. Hiçbir şey düşündüğüm gibi

olmuyordu. Ardından taş yer döşemelerinin derzlerine değmeden merdivenleri yalın ayak inmek için kendimi zorladım. Ve aynı şekilde taş döşeli yolda ilerledim. Düz asfalt yola çıkıncaya kadar bir taş plakadan diğerine geçtim.

Son sarı tuğla evden sonra, ana yolun kenarındaki tabeladan önce yan yola saptım. Çitin bir yerinde üzeri hafifçe silinmiş bir tabela vardı. *Yürüyüş yolu Tre Camini, aşağı yukarı 2,1 km dir.* Çok güven vermeyen tabeladan dolayı kısa bir tereddüt yaşadım. Ama yalnız kalmaya ihtiyacım öylesine çoktu ki ve ana caddede çılgın Carlo'ya ya da kendini beğenmiş Ernesto'ya ya da Fabrizio'ya yakalanma riskini kesinlikle göze alamazdım.

"Bakalım Montesimo'da *aşağı yukarı* ne demek," dedim mırıldanarak ardından kendimi patikaya attım. Bu çok daha iyiydi! Daha da hızlandım ve sonunda patika karanlık tarafından yutulmadan ardımda bıraktım.

Ahırın ve damıtma yapılan binanın konturları önümde belirdiğinde zaman kavramını kaybetmiştim. Nefes nefese kalmış halde olduğum için yere çöktüm ve dirseklerimi baldırıma dayadım. Kaslarım yorgunluktan titriyordu. İnanılır gibi değildi! Büyük bir ihtimalle yol boyunca durmaksızın koşmuştum. Ciğerlerim ötüp göğüs kafesim patlayacakmış gibi hissettiğimde kendimi bir şekilde rahatlamış ve daha iyi hissediyordum.

Ama aşırı coşkum kısa sürecekti. Hafifçe aydınlanmış ön avlu bile gözlerimin dolmasına neden oldu. Bu iyi bir işaret değildi.

Saçmalık. Büyük bir ihtimalle regl günlerim yakındı ve öylesi zamanlarda ağlamak için bahane gerekmiyordu. Meydan okurcasına omuzlarımı dikleştirdim.

"Kandır sen kendini, Hanna. Bu şekilde katlanman daha kolaysa?" diye fısıldadı Claire'in içimdeki sesi.

Ah, rahat bırak beni! Doğruldum ve yoluma devam ettim. Avludaki insanlar acele içinde sağa sola koşuşturup birbirlerine sesleniyordu. Araba kapıları kapanıp, motorlar çalıştırıldı. Kök salmışçasına olduğum yerde kaldım, kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atıyordu. Sireni çalan ve tepesinde mavi ışık yanan bir ambulans araba yolundan giriş yaptı.

Lucia! Lütfen Lucia olmasın! Koşmaya başladım.

Ana binaya ulaştığımda her şey olup bitmiş gece lambalarının yaydığı loş ışık kaplamış avlu terk edilmiş gibiydi. Panik içinde etrafıma bakındım. Karanlığın içinde açık renkli bir şey bana doğru geldi. Vittoria. Tüylerini kabartmıştı, hırıltıya benzeyen bir ses çıkarttı. Bir canlıya rastlamış olmaktan dolayı öylesine mutluydum ki yere çömeldim ve elimi uzattım. Vittoria birdenbire olduğu yerde kaldı. Korkusuzca elim biraz daha uzattım. Bu Vittoria'ya bile fazla gelmişti -kanat çırpıp söylenerek hoplaya hoplaya yanımdan uzaklaştı.

"Hanna burada ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kırparak kafamı kaldırdığımda güleyim mi ağlayayım mı yoksa rahatlayayım mı bilemedim. Lucia!

Yüzü kül rengindeydi, omuzları düşmüş ve inanılmaz üzgündü. Birbirimize sarıldık, Lucia hıçkırarak ağlamaya başladı. Onu sıkı sıkıya sardım ve iç çekerek sırtını okşadım. Belki haksızlıktı ama ambulanstakinin Lucia olmaması oldukça rahatlatıcıydı.

"Ne oldu?" dedim yavaşça onu kendimden uzaklaştırırken.

"Ah,... Yani, şu lanet olası tatlılar! Rosa-Maria'nın yaptığı tatlıdan sadece iki parça yiyebilir dedim! Daha öncesinde Sinyora Valuzi'nin doğum günü pastasından yediğini nereden bilebilirdim ki? Ardından espressosunu içmek için Benito'ya gitti. Kim bilir orada neler tıkındı. Sonuç itibariyle şekerli şeylerden asla vazgeçemiyor! Alberto olduğu yere devrildi." Lucia hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Ve şimdi ölürse hepsi benim suçum!"

"Çok saçma! Alberto, kendi sorumluluğunu taşıyacak yetişkin bir adam." Onu yavaşça omuzlarından sarstım. "Burada ne arıyorsun? Çoktan hastaneye gitmen gerekirdi."

Lucia elindeki seyahat çantasını havaya kaldırdı. "Alberto'nun birkaç parça eşyasını topladım... Pijama ve terliğe ihtiyacı olacak. Marco ambulansa ile birlikte gitti ve ben de arabayı alacaktım." Elindeki çantayı kaptım ve cesaret verircesine gülümsedim. "Ne bekliyoruz öyleyse?"

"Sen de mi geliyorsun?" Gözlerini sildi.

"Kalbimi kırıyorsun ama."

Lucia belli belirsiz gülümsedi ve arayış içinde etrafına bakındı. "Fabrizio nerede? Motorun sesini duymadım."

Bu sorunun geleceğinde korkmuştum. "Burada değil."

"Ama neden?" Gözleri küçüldü. "Yine kavga mı ettiniz? Yoksa buraya yürüyerek mi geldin?"

"Şu anda bunların hiçbir önemi yok, Lucia. Bu konuyu daha sonra konuşalım." Fabrizio'nun adının geçmesinin bile beni ne denli etkilediğini belli etmemeye çalışsam da çok da başarılı olamadım. Lucia bir şeyler söylemeye niyetlendi ama ardından

düşüncelere dalmışçasına yüzüme baktı. Çenesini öne doğru çıkarttı ve birdenbire o çaresiz kırılgan halinden eser kalmadı.

"Haklısın." Kararlı bir şekilde cep telefonunu ve arabanın anahtarını buluncaya kadar çantasının içini karıştırdı. "Şimdi Fabrizio'yu arıyorum ve Alberto'nun hastaneye kaldırıldığını ve oraya gittiğimizi söylüyorum," dedi.

Anahtarın sesini duydum ve ben sessizce kafa sallarken Lucia garaja doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

11

Misericodia Hastanesi dışarıdan bakıldığında yanlışlıkla uzaydan düşmüş dikdörtgen bir kontrol kulesini andırıyordu. Tabii ki bir hastanenin görüntüsü, hastalıklara olan yakınlıktan ve ölüm oranlarından dolayı hiç kimsenin üzerinde güzel bir etki bırakmazdı. Ama insanların şifa bulduğu yerlerin bir idam alanını andıran çirkin betonarme binalar olmasını bugüne kadar anlamış değildim.

Hastanenin girişinde aşınmış yer muşamba döşemesine adım atar atmaz Giuseppa'nın bir Alman kalp uzmanına danışmasının nedenini anladım. Hastanenin girişi her yaşta insanın sandalyelerde ya da yerde otururak beklediği tek bekleme yeriydi.

Bir hastane ortamına göre davranan hiç kimse yoktu. İnsanlar gülüyor, sohbet ediyor ve espressolarını yudumluyordu. Bir yerlerde ağlayan bebekler vardı ve çocuklar emekleyerek etrafta dolanırken bazı gençler cep telefonlarına gömülmüşçesine, oyun oynuyordu. Hastaların arasında dolanan ve bazılarına yerinde müdahale eden yeşil üniformalı personel olmasa burası

bir şenlik alanını andırıyordu. Lucia kolumdan tutarak kalabalığı yarmamızı sağladı ve üzerinde büyük harflerle DANIŞMA yazan ve alt tarafında konuşma aralığı bulunan cam bölmeye ulaşıncaya kadar kolumu bırakmadı. Cam bölmenin içinde oturan hemşire örgü örüyordu. Gözlerimi kırpıştırdım. Ama karşımda gördüğüm manzara bir göz yanılgısı değildi. Bu kadın danışmanın önünde aşağı yukarı elli kişi sabırla sıra beklerken gönül rahatlığı içinde örgü örüyordu. Lucia camı tıklattı.

"Prego?" Örgü örmekle meşgul hemşire kafasını bile kaldırmadı.

"Torununa bebek şapkası mı yapıyorsun, Gina? Çok güzel görünüyor," dedi Lucia. İşleyen şişler durdu ve şişko hemşire kafasını kaldırdı. Demek burada işler bu şekilde yürüyordu.

"Lucia!" dedi hemşire atın çerçeveli gözlüğünün üzerinden. "Bu sefer uzun sürdü."

Lucia'ya sorgulayan bir bakış attım ama o bir şey olmamışçasına kafa salladı ve konuşma açıklığına eğildi.

"Nasıl olduğunu biliyorsun. Onu şu şekerli şeylerden uzak tutamıyorum. Yani ona gece gündüz bekçilik edemem ki!"

Hemşire anlayışla kafa salladı ve dudaklarını büzdü.

"Şu erkekler! Onları kadınlar ya da hızlı arabalar öldürmediği takdirde şeker öldürüyor."

Lucia gülümsedi. "Alberto'yu nereye yatırdıklarını söyler misin?"

"Tabii ki şekerim. 543 nolu odaya, geçen seferki katta. Bir sonraki ziyaretinde şu kayısı yapraklarıyla yapılmış baldan getirsene!"

"Seve seve! Çok teşekkürler!" Lucia Gina'ya öpücük gönderdi. Ardından beni kolumdan yakaladı ve herhangi bir direnç göstermememi fırsat bilerek asansöre doğru yönlendirdi.

"Tre Camini'de bal mı üretiyorsunuz?" dedim dalgın bir halde birkaç dakikadan beri birinci katı gösteren bozuk dijital tabloya bakarken. Yine de durmaksızın sallanan ve gıcırdayan, arada bir tavandaki sarı neon ışığı sönen asansör yukarı doğru hareket halindeydi. Bende bu şans varken asansör ya katlar arasında kalırdı ya da halat kopardı.

"Tabii ki balımız var. Marco ve Fabrizio'nun büyükbabası Eduardo o zamanlar kayısı tarlalarının arka tarafında arı kovanları kurmuş ve arılar kayısı çiçeklerine deli oluyorlar. Aslında ben bal sevmem ama Nonna çok severdi. Balı her yere katardı. Makarna soslarına bile." Lucia dudaklarını ısırdı, sahte neşesi birdenbire yol boyunca rahatsız bir ortam yaratan gerginliğe dönüştü.

"Kovanlar büyük mü?" dedim sallanan asansör kabininin yarattığı korkudan kurtulmak istercesine. "Yani çok bal elde edilebiliyor mu?"

Luca dijital ekrana bakarken en az benim kadar huzursuzdu. "Aslında elde ettiğimiz balı sadece mutfağımız ve otel misafirleri için kullanıyoruz."

Asansör kabini aniden sarsılarak durup kapıları isteksizce açıldığında derin bir nefes aldım.

"Şu odaları gördüğümde tüylerim diken diken oluyor," dedi mırıldanarak. Ardından hedefe kilitlenmişçesine sağa saptı ve bana kalan tek şey küçük bir köpek misali onu takip etmek oldu. Çok alışkın olduğum bir durum değildi ama insan arkadaşı için nelere katlanıyordu.

Kapının üzerinde 543 yazan tabela yamuk duruyordu ama herhangi bir yorumda bulunmadım. İtalyanlar karmaşayı tercih ediyorsa detaya inmek bana düşmezdi. Lucia bana doğru döndü. Gözleri fincan tabağı büyüklüğünde açılmıştı.

"Burası yoğun bakım değil." Onu sakinleştirmek istercesine elimi omzuna koydum. "Bu Alberto'nun bilincinin açık olduğu ve çikolata yemek isteğinin kabardığı anlamına geliyor." Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Şimdi içer gir, seni pencere tarafında beklerim."

Koridorun sonunda oturacak yer kalmadığından oturma grubunu işaret ettim. Bekleyenlerin arasında Paolo ve mendiliyle gözyaşlarını silen Rosa-Maria da vardı. Lucia minnettar bir bakış attı ve odanın kapısını açtı. Bir an için dışarı gelen bir ses kalabalığı duyulduktan sonra ince, uzun boylu biri görüş alanıma girdi. Midem alt üst oldu. Fabrizio gelmişti bile.

Fabrizio

Nonna'ya bugün bu hastaneye gelinceye kadar bana eşlik eden korkudan bahsettiğimde daha çocuktum. O gece çocukların aç canavarlara benzettiği fırtınalardan biri çıkmıştı ve pencerelerdeki panjurlar şiddetle sallandıktan sonra fırtına yüzünden elektrikler kesilmiş ve hemen ardından Nonna'nın arabasının üzerine tenis topu büyüklüğünde dolu yağmaya başlamıştı.

Marco çoktan Nonna'nın nefes kesen ağırlıktaki yorganının altına sinmiş uyurken ben, yorganı burnuma kadar çekmiş hal-

de büyükannemin mumları yakmasını izliyordum. Mumların hepsi yandığında gözlerinin etrafında ve iki kaşının arasında kırışıklığa neden olan ciddiyet ve hoşgörü karışımı bir ifadeyle yüzüme baktı. "*Korkmuyorsun, değil mi Fabrizio?*"

Ve ben kalbim deli gibi atsa da vakit kaybetmeden hayır dercesine kafa salladım. "*Bu çok iyi.* Çünkü korku gerçekte var olan bir şey değildir." Yanıma oturdu ve pürüzlü eliyle kafamı okşadı ki bu kafama kadar çektiğim yorganı çene hizasına indirmeme neden oldu. Ardından sorgulayan bir bakışla yüzüme baktı. "*Evet Fabrizio. Korkuyu burada yaratıyoruz.*" Gülümseyerek birkaç kez alnına dokundu. "*Korkuyu yaratan biziz. İşte bu yüzden de kontrol edebiliriz. Ama sevgi bunun tam tersidir.*" Parmaklarını göğsüme dokundurdu. "*Sevgi burada kafamızdan çok uzak bir yerde oluşur. Bunu asla unutma, çocuk.*" Asla unutmadım. Ama şu anda rengi atmış, kâğıt gibi solmuş yüzünü yastığa gömmüş Alberto'ya baktığımda göğsümde hissettiğim şey korkuya benziyordu. Ve ne kadar çaba sarf etsem de bu duyguyu kontrol altına alamıyordum. Alberto'nun koluna bağlı şeffaf serum hortumunda sabit kaldım. Profesörün dediğine göre ona ensülin karışımı bir sıvı veriyorlardı. Aslında tıbbi terimlerle dolu birçok şey söylemişti ama ben içlerinden sadece yüksek şeker, aşırı su kaybı ve baygınlık gibi kavramları anlayabilmiştim. Ve bizi rahatlatan cümle, "Şu anda uyuyor ve kısa bir süre sonra susuzluktan ölmüş halde gözlerini açacak," oldu.

Kendi kendime yüzlerce kez Alberto için korkmama gerek yok dedim ve Alberto'nun yatağının kenarındaki taburede oturan Marco'ya baktım. Yaşlı adamın bu denli huzur içinde uyumasına şaşırmak gerekiyordu. Hastane odası aile üyeleri ve diğer hastalar olmak üzere insan kaynıyordu. Uyuyanlara ya

da dinlenme ihtiyacı duyanlara saygı göstermeksizin birlikte akşam yemeği yiyor ve yüksek sesle son yirmi dört saatin yeniliklerini paylaşıyorlardı. Ayrıca sürekli yatağın altından çocuklardan birini çıkartmak zorunda kalıyordum. Bazen kendi halkıma tahammül edemiyordum. Lucia'yı Marco'nun yanına gelip omzuna dokununcaya kadar fark etmedim. Marco derin bir iç çekti, Lucia'nın kalçasına sarıldı ve yüzünü kazağına gömdü. Onu bu şekilde görmek garipti aslında diğer insanları olduğu gibi Alberto'yu da umursamadığını düşünüyordum. Büyük bir ihtimalle küçük kardeşime bir kez daha haksızlık etmiştim.

Lucia onu seviyordu ve bunun için bir nedeni olmalıydı. İkisi birbirlerine fısıldarken, kapıya doğru baktım ama yalnız geldiğini gördüğümde hayal kırıklığına uğradım.

"Dışarıda bekliyor."

Bakışlarım Lucia'nın gözünden kaçmamıştı. Buna rağmen düşüncelerimde çoktan koridora çıkmış olmama rağmen olduğum yerde kaldım. Lucia hafifçe öksürdü. "Bir espresso olsa fena olmazdı, Fabrizio. Bu sebep senin için yeterli mi?"

Asık bir yüzle yüzüne baktım. Lucia kaşlarını kaldırdı ve çenesiyle kapıyı işaret etti. Ama kesin etkiyi cam kenarında yemek öncesi duaları eden topluluk yaptı. Kalbim deli gibi atarak hastane odasından çıktım. Koridorun loş ışığına alışmam birkaç dakika sürdü. Resmi binalarda olduğu gibi hastane koridorlarında da gece boyunca loş ışık saçan neon lambaları yanıyordu. Bekleme yerinin, pencere kenarına yaslanmış tek bir kişinin haricinde boş olması içimi rahatlattı.

Olduğum yerde kaldım ve Hanna'ya baktım. Kollarını pencere pervazına dayamış alnını pencereye yaslamıştı. Duruşu

uykuya dalmışçasına sakindi. Ayaklarımın altındaki bir fayans gıcırdadığında sırtı belli belirsiz dikleşti.

"Paolo ve Rosa-Maria gitti mi?" dedim aklıma daha iyi bir şey gelmediğinden.

"Paolo hayvanlara bakmak zorundaymış ve Rosa-Maria da onunla birlikte gitti." Üzerindeki turkuaz rengindeki elbiseyi çıkartmamıştı ve ben ona öylesine yakındım ki kollarındaki tüylerin diken diken oluşunu gördüm. Hemen üzerimdeki deri ceketi çıkartıp omzuna koydum.

"Örgü hırkan motorun selesinde. Onu lokantada unutmuşsun." Yanına gittim ve pencereden baktım. Bulutların arasındaki parlak ay az da olsa etrafı aydınlatıyordu.

"Dışarısı oldukça ürkütücü," dedi fısıldayarak az önce söylediklerime yorum yapmadan. Deri ceketimi vücuduna sıkı sıkıya sardı.

"İnan bana Alberto'nun odasında yaşananlar yanında bu hiçbir şey. Orijinal Rocky-Korku-Resim Şovu."

Komik olmak için yapılmış aptalca bir denemeydi ki bunu yapmak yerine gitmesinin nedenini sormak isterdim. Soğuk, sorgulayan bakışı cesaretimi kırdı. Karşımda duran kadın Salvi'nin lokantasında benimle gülen ve küçük sırlarını paylaşan Hanna değildi. Karşımda duran kadın içine kapanık, kimsenin yaklaşmasına izin vermeyen ve tam anlamıyla unuttuğum Sinyora Philipp'ti.

"Alberto nasıl?"

"Ah, Carlo'nun tavuk sotesi kadar sert."

Sonunda çok da bana yönelik durmayan küçücük bir gülümseme. "Onun için sevindim."

Belli etmeden Hanna'ya yandan baktım ve onu kollarımın arasına almamak için kendime hâkim olmak adına ellerimi pantolonumun cebine soktum ve bekledim. Her neyi beklediysem... İşte tam o anda Nonna meseleme bir kez daha burnunu soktu: "*Hiçbir şey öğrenmedin mi çocuk?*" dedi uyarırcasına ve kemikli parmağını göğsüme batırdı. "*Kalbin kafandan çok uzakta. Onu kontrol etmekten vazgeç. Kalbinin sana söylediğini yap sonunda kaybedeceğin şey ne olursa olsun.*"

Ama ben kalbimin ne söylediğini bilmiyorum, Nonna!

"*Tabii ki biliyorsun, Fabrizio. Sadece dinle.*"

Kalbim deli gibi atıyordu.

"İstersen seni anlaşmamızdan azat edebilim." Düşünmeden ağzımdan öylesine çıkan şeyler karşısında ben bile irkildim. Ama beni en çok şaşırtan şey bedenimi kaplayan rahatlamaydı. Söylediklerim Hanna'nın gözlerinde hiçbir etki bırakmadı.

"Evliliği mi kastediyorsun?" dedi sakin bir sesle.

"Seni bu evliliğe zorlamak doğru olmaz," dedim yavaşça yüzünü gözlerime hapsederek. "Birçok şeyi yeni anlıyorum. Dergiye açtığım davayı geri çekeceğim ve istediğin her şeyi yapmakta özgür olacaksın." Sesim oldukça koftu. Hayatımda hiçbir kadını bu kadar çok arzulamamıştım. Ve hayatım boyunca seçim hakkını verdiğim bir kadının bana evet dememesini bu denli umut etmemiştim.

Hanna

Başka bir şey beklememiştim. Kalbimin ücra bir köşesinde, gerçeğin bu denli kabul edilmediği bir yerde umut etmiş olabilirim. Hareketsiz halde gecenin karanlığına bakan Fabrizio'yu incelerken kendimi hiç olmadığı kadar binlerce parçaya ayrılmış gibi hissetsem de içimi bir sıcaklık kapladı. Birdenbire -kısa bir süreliğine olsa da- sevilecek biri olduğumu gösteren bu adama teşekkür etmek istedim. Fabrizio bana göre biri olmasa da... Yutkundum ve ellerimi sırtımda yumruk yaptım. Acıyordu.

"Çok cömertsin." Yüzüme sahte bir gülümseme kondurdum.

"Bu kabul edeceğin anlamına mı geliyor?" dedi duygusuz bir ses tonuyla ve omuzlarını kaldırdı. Büyük bir ihtimalle kendini kötü hissediyordu.

"Benim için endişelenme. Hastane koridorlarında adamakıllı ışıklandırmanın olduğu bir ülkeye dönmek için can atıyorum."

"Seni bunca zamandan beri burada alıkoyduğum için çok üzgünüm."

Fabrizio garip bir bakışla yüzüme baktı. Bir şeyler eklemek ister gibiydi ama ondan önce davrandım. "Yani anlaşmamız benim açımdan kârlı sona erdi. Oldukça ucuz kurtuldum." İçim lime lime olurken sırıttım. Şimdi dik durma zamanıydı. Aşk hikâyesindeki Lady Prudence'i kıskançlıktan çatlatacak bir aşk itirafıyla boynuna sarılmak üzereyken Fabrizio gözlerini kıstı.

"Anlaştık."

"Anlaştık!" Göz kırptım ve kendimi tam anlamıyla aklını kaçırmış biri gibi hissettim. Diğer taraftan, Fabrizio Sofia için

karar verirken kendisini iyi hissettirecek her şeyi yaptığımdan dolayı kendimle gurur duyuyordum.

Kaba saba davranışım Fabrizio'yu gücendirmiş gibiydi çünkü derin bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi. Beni tepeden tırnağa süzdü ve bitmemiş eserini inceleyen ve bitirmemeye karar veren sanatçı misali kafa salladı.

"Avukatıma hemen yarın bir e-posta gönderirim. Mutfakta yardımcı olduğun için, şu düğün yemeği ve diğer şeyler için de teşekkür ederim. Oldukça inandırıcı oynadın."

"Bu senin başarın. Sen de âşık damat konusunda oldukça iyiydin."

Fabrizio ağzını yamultarak güldü ardından loş koridora baktı. "Şefkatli bir teyze Alberto'yu makarnayla beslemeye kalkmadan dönsem iyi olacak. Lucia ya da Marco'ya seni eve yani Tre Camini'ye götürmelerini rica etmemi ister misin?"

Bedenim içten kasıldı. Aslında Fabrizio'nun tavrı dostçaydı ama mesafeliydi, daha çok iş icabı...

"Bu çok hoş olur."

Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim.

Lucia'nın meraklı sorularından kaçmak için uyur numarası yaptım. Sessizlik içinde geçen iki saatlik yolculuktan sonra külkedisine layık odamda otururken kendimi yatağa atmamak için zor tuttum. Böylece *Aşkın Koru* serisinin son kitabını elime aldım ve ucuz aşk romanlarının dünyasındaki tüm katılımcıları

tatmin edecek bir son vermek için çalışma masama geçtim ve okumaya başladım.

Odamı derin bir iç çekiş ve sırt ağrısıyla terk ettiğimde gün ağarmaya başlamıştı. En azından Prudence istediğini almıştı. Ve ben birkaç saatliğine de olsa istediğim şeye kavuşamadığımı unutmuştum. Kot pantolon ve ince bir kazak giydim ve biraz hava almak için dışarı çıktım. Ama avluya çıkmak yerine bir anlık dürtüyle merdivenlerden iner inmez sağa saptım ve evin eski bir yerleşim bölümüne doğru yönlendiren alçak tavanlı koridorda ilerledim.

Birkaç metre ilerledikten sonra tavan daha da alçaldı ve ben yılların yorgunluğunu çekmiş ahşap zemine ayak bastım. Bugüne kadar tarlalardan ve mutfaktan başka bir yeri görmediğim için merak içinde etrafıma bakındım.

Beyaz kireç boyalı duvarlar yerini çerçeveli aile fotoğraflarının asılı olduğu eski moda duvar kâğıdı kaplı duvarlara bıraktı. İçlerinden bazıları, geçen zaman onları sıvı nikotinle yıkamışçasına sararmıştı. Fabrizio, Lucia ya da Marco tarafından yakalanmamak için fotoğraflara yakından bakma isteğine direndim. Birkaç zaman önce motorun sesini duymuş, ardından ağır kapının çarparak kapandığını ve damıtma yerinin ışığının yandığını fark etmiştim. Ama Fabrizio'nun damıtma makinesiyle girdiği amansız mücadeleyi düşünmemeye çalıştım. Artık beni ilgilendiren bir konu değildi. Kararsız bir şekilde koridora baktım ve sonunda etrafı pirinç kaplı, ağır kanatlı kapıya doğru ilerledim.

Oturma odası deri, odun kömürü ve kitap kokuyordu. Huşu içinde eşikte durdum ve taş şöminenin üzerindeki yağlı boya tablo karşısında büyülendim.

Resimdeki kadın annemin günümüzdeki yaşındaydı ve uzun dalgalı siyah saçlarını ensesinde toplamıştı. Masanın başında oturmuş, yüzü ressamına dönüktü. Ayak bileklerine kadar uzanan koyu mavi mutfak önlüğünün etek kısmından çıkmış süt beyazı ayakları sallanıyordu.

Önünde içi kayısı dolu kocaman bir kâse ve elinde meyve bıçağı vardı. Birdenbire ağzımın kuruduğunu hissettim. Görünüşe bakılırsa sadece tabloyu yapan ressamla cilveleşmiyordu. Gözleri ruhuma işliyordu. Karşımda duran kadının kimliğini kimsenin açılamasına gerek yoktu. Büyülenmişçesine Giuseppa Camini'nin inceleyen gözlerinin içine baktım, hafifçe kıvrılmış ağzını ve ciddi yüzündeki gülme çizgilerini inceledim. Sanki benimle dalga geçiyor gibiydi.

"Tam sana göre," dedim mırıldanarak ardından dikkatlice pürüzlü yüzeye dokündum. Kalbim öylesine hızlanmıştı ki geri çekildim ardından kendi kendime güldüm. Az önce parmaklarımın ucunda hissettiğim karıncalanma kendi gerginliğimden başka bir şey değildi. Derin bir nefes aldım ardından bıraktım. Boynumu büktüm ve bakışlarımı karşıma duran bir çift göze gömdüm.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim fısıldayarak ve nefesimi tutmuş halde ayaklı saatin hafif tıklamasıyla bozulan sessizliği dinledim. Cevap vermedi. Tabii ki vermeyecekti çünkü söylenmesi gereken her şey söylenmişti. Giuseppa'ya kafamı hafifçe eğerek veda ettim. Artık eve gitmenin zamanı gelmişti.

Otobüs durağı araba yolunun bitiminde, Montesimo yolunun birkaç metre uzağında, çalılığın arkasındaydı. Otobüs, seyir

çizelgesine göre günde iki kez buradan geçmesi gerektiğinden bir sonraki sefer yirmi dakika sonra olmalıydı. Nefes nefese kalmış halde kendimi caddenin kenarında bulunan yer yer aşınmış hatta çürümüş bankın üzerine attım. Oturma odasını terk ettiğimden beri nedenini bilmediğim bir panik dalgası bedenimi sarmıştı. Buradan istediğim kadar çabuk uzaklaşamamıştım, böylece ne denli yalnız ve biçare bir hayat yaşadığımı bir kez daha anlamış oldum. Ürkmüş tavuk misali küçük kümesine geri dönmüş, eşyalarımı bavula tıkmış ve balçık bulaşmış ayakkabılarımın elbiselerimi kirletmesine aldırış etmemiştim. Ardından ses çıkarmadan dışarı çıkmış ve caddeye ulaşıncaya kadar koşmuştum.

Şu anda otobüs durağında oturmuş, Lucia'ya birkaç veda sözcüğü söyleyecek cesareti bulamadığımdan dolayı kendimi kötü hissediyordum. Ama onunla konuşsaydım kocaman gözleriyle yalvarırcasına bakacağından ve cevabını vermek istemediğim sorular soracağından emindim. Güneşe bakmak için gözlerimi kırpıştırdım ve elimi gözlerimin önüne siper yaptım. Geri dönmesini sağlamak için her şeyi yapmış olsam da Vittoria küçük bir köpek gibi otobüs durağına kadar beni takip etmişti. Şu anda caddenin kenarında dolanırken herhangi bir çim biçme makinesinin onu ezmesinden korkuyordum. Kısa bir süre önce bu tavuktan ölümüne korkmam ne garipti. Aslında oldukça sevimliydi ve kar beyazı tüyleri, kahverengi kabarık göğsüyle güzel de sayılırdı.

Derin bir iç çektim ve kol saatime baktım. Yirmi dakika sonsuzluk gibi geldi. Ardından sonunda beni rahatlatan motor sesini duydum. Ama köşeyi dönen ne yazık ki beklediğim otobüs değildi. Gıcırdayan tekerlekleriyle Ernesto'nun kirli sarı posta arabası birkaç saniye sonra önümde durdu. Bir bu eksikti.

"Günaydın, Sinyora!" dedi Ernesto neşe içinde yolcu koltuğunun camından. "Yine yolunu mu kaybettin? Tre Camini'yi arıyorsan diğer yönde."

"Otobüs bekliyorum." Yeterince surat astığım takdirde beni rahat bırakacağını umdum. Ernesto posta kepinin altını kaşıdı.

"Bu problem olabilir."

"Bu neden problem olsun ki?" Kollarımı göğsümde birleştirdim. Ernesto başparmağıyla arka tarafı işaret etti.

"Otobüs tamirhanede. Aksı kırılmış. Geçen haftadan beri."

"Bu olamaz! Yedek otobüsünüz yok mu?" dedim birdenbire.

Ernesto omuz silkti. "Vardır tabii."

"Ee nerede o zaman?"

"Sanırım Perugia'ya varmak üzeredir. İki saat önce buradan geçti."

"Ama tarifeye göre şu anda gelmesi gerekiyor!"

Duyduklarıma inanamamışçasına Ernesto'nun yüzüne baktım. İtalya'daki toplu taşıma araçlarının hesapta olmayan sorunlarını çok duymuştum. Ama şu anki durumu açıklayacak kelime bulamıyordum. Ernesto büyük bir sakinlikle motoru susturdu ve gülümseyerek dostça yüzüme baktı.

"Pietro seyir planını umursamaz. Doğrusunu söylemek gerekirse okuma yazmasının olmadığını düşünüyorum. Ama iyi bir şofördür. Aşağı yukarı yirmi yıldan beri tek bir kazası olmadı ve bu İtalya'da mucizedir."

"Pietro adına sevindim. Ama bu beni havaalanına götürmez!" dedim hırçın bir tavırla ama hemen ardından söyledik-

lerim için pişman oldum. Çünkü Ernesto'nun neşesi az da olsa yok oldu ve şüpheyle bavula baktı.

"Fabrizio gittiğini biliyor mu?"

"Bu onu ilgilendirir mi?" dedim söylenerek.

Ernesto kafasını sağa sola salladı ardından yüzü birdenbire parladı. "Gerçekten güzel bir çiftsiniz. Sen ve eski damadım."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Rita'mın benden kaçmasını aşağı yukarı altı kez engelledim. Bir keresinde Mailand'a gidecek uçağa binmeyi bile başardı. Ama hava uçuş kontrolündeki görevli kuzenimin bacanağı ve uçağın havalanmasına izin vermedi. Ah, Rita inanılmaz kızdı. Uçaktan inmesini sağlamak için ona iki kez şarkı söylemek zorunda kaldım."

"Şarkı mı söyledin?"

Ernesto eğlenmişçesine kafa salladı. "İki kez Fausto Leali'nin *A chi*'si. O şarkıyı biliyor musun?"

"Hayır." Elimi kaldırdım. "Ve bana söylemeni de istemiyorum."

"Çok yazık. Çok güzel bir şarkıdır." Yavaşça mırıldandı ve direksiyona vurarak ritim tuttu. Kulaklarımı kapattım.

"Ernesto! Beni Stefano'ya yani tamirhaneye kadar götürebilir misin? Kiraladığım arabayı alabilmek için. Ve bunu yaparken rica etsem mümkün olduğunca sessiz olabilir misin? Lütfen!"

Yanaklarımdan süzülmeye başlan yaşların sebebinin oldukça dokunaklı konuşmamın olup olmadığını bilemedim. Ernesto derhal ciddileşti. Emniyet kemerini çözdü ve bavulumu koymak için arabadan indi. Ben, paket ve mektupların arasına sıkı-

şirken yolcu kapısının önünde bekledi ve sonunda direksiyonun başına geçti. Kafasını salladı, motoru çalıştırdı ve gaz pedalına dokunmadan önce iki kez vites atarak ilerlemeye başladı. Gözyaşları içinde Vittoria'nın önce küçük bir lekeye dönüşmessini köşeyi döner dönmez de gözlerden kaybolmasını izledim.

Fabrizio

Aslında dinlenmek için kısa bir süreliğine oturmuştum. İsteksizce gözlerimi açtığımda başım masaya düşmüştü ve gece boyunca içmişçesine zonkluyordu. Bu yetmiyormuş gibi güneş derimi yakarcasına beni hedef alıyordu.

Sızlanarak doğruldum, sandalyemi gölgeye çektim ve kafamın içinde dönen atlıkarıncanın durmasını bekledim. Bakışım boşalmış likör şişesinde ve yarısı içilmiş kadehte sabit kaldı. Düne ait anılar zihnimde canlandığında birdenbire ayıldım.

Bir şekilde ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerlerken yere düşmüş şişe mantarına bastım ve dün ortada bıraktığım faraşa takılarak tökezledim. İsteksizce buruşmuş pantolonuma ve tırnaklarımın kenarında birikmiş kirlere baktım. Kendimi pis hissediyordum ve ağzımın içinde iğrenç bir tat vardı ama duş alacak zaman yoktu. Hanna ile konuşmak zorundaydım.

Avluyu geçtim ve kararlı bir şekilde arka kapıya yöneldim. Marco bacaklarını uzatmış, yüzü güneşe dönük halde mutfağın önündeki bankta oturuyordu. Gözlerini açtığında fark edilmeden yanından geçme umudum suya düştü.

"Aa, bağlarımızın efendisi sarhoşluğunu uyuyarak atmış. Bunu alışkanlık haline getirmemelisin, ağabey." Gerindi ve ağzını kocaman açarak esnedi. Homurdanarak kapının koluna uzandım. Marco'nun çocukluğundan beri en çok kırıldığı şey görmezden gelinmekti.

"Ayrıca koşmana gerek yok. Gitti." Bir kez daha kocaman bir esneme. Olduğum yerde kaldım. "Oldukça iri bir sıçan ayaklarına dolanmış olmalı." Bana acımışçasına ağzını şapırdattı. "Aslında daha dirençli olacağını düşünmüştüm. Belki de... Yani gözümde fazla büyüttüm. Küçük hoş anlaşmanıza yazık oldu."

Marco'nun yüzüne bakmadan kapının kolunu yavaşça indirdim çünkü baksam kontrolümü kaybedeceğimden korkuyordum. Kesin olan bir şey vardı: Onu öldürecektim. Bunu şimdi mi yoksa daha sonra mı yapacağımı bilmiyordum. Marco'nun kahkahası, Rosa-Maria'ya rastlayıncaya kadar bana eşlik etti. Kapıyı çalmadan Hanna'nın odasına girdim. Elleri kucağında yatağın üzerinde öylece oturan Lucia korkmuşçasına kafasını kaldırdı. Birkaç saniye içinde kapıları sonuna kadar açılmış boş elbise dolabını ve çarşafları çıkartılmış yatağı fark ettim.

"Vedalaşmadı bile," dedi Lucia mırıldanarak.

Çalışma masasına yaklaştım ve katlı halde sandalyenin üzerinde duran Lucia'nın mutfak önlüğüne dokundum. Kumaş yumuşaktı ama rengi atmıştı. Hanna'nın önlüğü daraltmak için kullandığı çengelli iğne yerli yerinde duruyordu. Eğildim ve yerde duran elbise askılarından birini elime aldım. Demek bu kadar acelesi vardı.

Bu şekilde gitmiş olması kalbimi acıttı. Ama aynı zamanda doğru yaptığımın da kanıtıydı. Seçimi Hanna'ya bırakmıştım

ve o da kararını vermişti. Aslında bu şekilde sonuçlanacağı başından beri belliydi. İş işti ve duygular zorla elde edilemiyordu. Ama aptal bir kalp, kalpti işte... Lucia sorgulayan bir bakışla yüzüme bakarken yerde kalan diğer elbise askılarını toplayıp dolaba geri koydum. "İşlerini yoluna koymuşa benziyor," dedim soğukkanlı bir tavırla ardından büyük bir gürültü çıkartacak şekilde elbise dolabının kapısını çarparak kapattım. "Gel Lucia. İşimize geri dönelim."

Hanna

Cep telefonumu kapattım ve uçak hareket etmeden önce geriye yaslandım. Son dakikaya kadar hoparlörden inmemi rica eden bir anonsun yapılacağını umut ettiğim için kendime gülmeli miydim yoksa kızmalı mıydım bilemedim. Detone olmuş bir aşk şarkısı bile olabilirdi. Ama bazı şeyler sadece filmlerde ya da her şeyin mümkün olduğu Ernesto'nun dünyasında oluyordu. Benim dünyamda uçağa biniliyor ve hikâye böylelikle noktalanıyordu. Uçak pistte yavaşça ilerlerken koridora bakma isteğime engel olamadım. Koridora göz attığımda hayatı boyunca aşk acısı yaşamış gibi durmayan güzel, gülümseyen, mavi gözlü esmer bir hostesle göz göze geldim.

Tabii ki bu saçmalıktı. Aşk acısı bu evrende yemek yemek ve uyumak kadar doğaldı ve ıssız bir adaya kaçmayı başaramayan herkesi buluyordu. Bir kez daha gözlerimin daldığını hissettim. Şu ağlamalar da yeniydi ama ben buna engel olamıyordum."Her

şey yolunda mı?" dedi hostes İtalyan aksanıyla, ardından yumuşak bronz elini koluma koydu.

Eskiden olsa kolumu çeker ve kadının, yüzüne kötü kötü bakarak gitmesini sağlardım. Bugün ise yaka kartını okudum ve minnettar bir bakışla yüzüne baktım.

"Hayır Emilia. Doğrusunu söylemek gerekirse hiçbir şey yolunda değil," dedim burnumu çekerek. "Ama bana biraz sonra bir kadeh içki getirebilirseniz çok hoş olur."

Emilia'nın bakışı yumuşadı ve anlayışla başını salladı. "Size iki tane getireceğim, sinyora."

Dedim ya... Aşk acısı gence yaşlıya, güzele ya da çirkine bakmıyordu ve evrenseldi. Düşüncelere dalarak uçak yolcularını cep telefonlarını kapatmaları ve koltuklarını dikleştirmeleri için kibarca uyaran hostesin ardından baktım. Bakışlarım çaprazımda oturan ve meraklı bakışlarla etrafı inceleyen yaşlı bir kadında sabit kaldı. Oldukça heyecanlıydı ve sürekli olarak yanında oturan yaşça genç kadının elini tutmaya çalışıyordu. "Biraz sonra kalkıyoruz, Pupetta!"

"Evet anne. Az sonra kalkmış olacağız," dedi kızı annesini onaylarcasına, ardından annesinin emniyet kemerini bağlamasına yardımcı oldu. Yaşlı kadın baktığımı fark etmiş olmalı ki birdenbire omzunun üzerinden bana baktı ve ben korkudan yerimden fırlayacaktım. Korkum onları dinlerken yakalandığımdan dolayı değildi kadının gözleri Giuseppa'nın gözleriyle tıpatıp aynıydı. Gülümsemedi, gülerken dudaklarının aldığı dostane ama aynı zamanda kurnaz şekliyle Tre Camini'deki yağlı portre resminden çıkmış gibiydi.

"Torunum evleniyor. Almanya'da," dedi neşe içinde ve göz kırptı.

"Çok güzel," dedim bitkin çünkü saniyeler içinde aklıma düşen şey nabzımın deli gibi atmasına neden oldu. Giuseppa.

Hayır!

Bu olamaz!

Ben gerçekten yapmış ola...?

Sinirlerim bozulmuşçasına etrafa bakındım. Ama artık çok geçti. Uçağın motoru çoktan randımanlı çalışmaya başlamıştı ve saniyeler sonra uçak pistinin sarı çizgili orta şeridi kaybolup gidecekti. Yaşlı kadın sevinç çığlığı attı ve bir sonraki saniyede uçak havalandığında karnımdaki o tanıdık gıdıklanmayı hissetmeye başladım. Ardından her şey olup bitti.

Havada yarım saat geçmiş olsa da şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım. Koltuğumun üzerindeki yönelge ışıkları çoktan sönmüş ve önüme uyuşturacak kadar alkol kokan iki kadeh konulmuştu. Birinci kadehi bir dikişte içtim ve yüzümü buruşturdum. Buna rağmen ikinci kadehe uzandım ve nefesimi tutarak bir dikişte mideye indirdim. Ayrıca koltuğumu yatırdım ve Tre Camini'den telaşlı ayrılışım gözümün önünde canlanırken nefes almaya çalıştım.

Bluzlarımı, pantolonlarımı dolaptan çekip alırken elbise askıları yere düştü. Giuseppa'nın ebedi uykusunu uyuduğu bavulu alıp arkama bakmadan dışarı çıkışım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti.

Aslında bu kadar aptal değildim.

Ardından yanımda oturanın şaşkın bakışları altında kahkahalarla gülmeye başladım.

12

Hanna

"Gümrüğe ibraz etmeniz gereken bir şey var mı?" Gümrük gişesindeki üniformalı memur sıkılmışçasına pasaportumu inceledi.

"Sadece bir büyükanne. Şunun içinde," dedim dürüstçe ağırlaşmış dilimle. Emilia, hostesimiz bana çok iyi davranmış ve uçuş boyunca ruhumu teselli edecek üç kadeh daha getirmişti. Sonuç koridorda iki kez topuklu ayakkabılarımla tökezlemeye (Bu prangaları bir daha giymeyeceğime yemin ederim.) ardından banttan yanlış bavulu almama (Neden hepsi siyah olmak zorunda ki?) neden oldu. Ve şimdi konuşma aralığı olan cam bölümün önünde durmuş cama karşı hohlayıp kalp çizmek için can atıyordum. Kıkırdadım ve boşta kalan elimi cama yasladım.

"İçinde," dedim bir kez daha tekerlekli bavulumu işaret ederek. Gümrük memuru alnını kırıştırdı.

"O zaman gümrüğe bildirmeniz gereken bir şey yok."

Gerçekten şaka yaptığımı sanıyordu. Birisi koluma dokunduğunda yanış anlaşılmayı açıklamak üzereydim.

"Demek buradasın," dedi aydınlık bir ses ama Emilia'nın yumuşak gözlerinin içine bakmadan sesin sahibini çıkartamadım. Ağzımı açtım ama ayaklarımın altındaki yer kaymaya başladığından tekrar kapattım. Var gücümle Emilia'nın koluna tutundum. Gümrük memuru güzel hostesi görmekten dolayı mutlu olmuşa benziyordu.

"Emilia! Günü devirdin mi?

Bir kadeh daha fena olmazdı. Minicik. Kıkırdadım.

"Selam Reiner. Çocuklar nasıl?"

Gümrük memuru yarı gurur yarı sinirlendiğini anlatacak şekilde homurdandı. "Ne diyeyim. Saçlarım ağarmaya başladı bile."

"Senin gibileri yaşlanmaz." Emilia elini havada salladığında bir şekilde dengemi sağlamakta zorluk çektiğimden elini daha sıkı kavradım. Bir kez daha kıkırdamaya başladım ve bunu esaslı bir geğirme takip etti. Ama gümrük memuru Reiner, Emilia'nın tatlı gülümsemesinde yıkandığından bunu fark etmedi.

"İşin bittiyse arkadaşımı yanımda götürmek isterim?" Emilia göz kırptı. "Birlikte yolculuk edebiliriz. Şehir merkezine giden taksilerin ne denli pahalı olduğunu biliyorsun."

Şaşırmışçasına kafamı kaldırdım. Arabayı paylaşacaktık? Gümrük memuru Reiner onaylarcasına kafa salladı ve yüzüme bakma zahmetinde bulunmadan pasaportu geri verdi. Böylesine bir davranış karşısında kül kabıyla ilgili meseleyi açıklamam gerekip gerekmediğini düşünürken çıkışa doğru sürükleniyor-

dum. Aslında Emilia'ya minnettardım. Yalnız başıma kalsaydım terminalin çıkışını asla bulamazdım. Ama yeni arkadaşım beni taksi stantlarına götürmek yerine kapalı otoparka yöneldi.

"Ben bu tarafa... Zorundayım," dedim dostça, diğer tarafta bulunan mavi taksi tabelasını göstererek.

Emilia hayır dercesine kafa salladı. "Arabam personel otoparkında. Oldukça pahalıya mal oluyor ama değer. Sizi eve kadar götürebilirim. Bir şekilde hafif çakırkeyif olmanızın sebebi de benim," dedi kararlı. Karşı çıkmak istedim ama fikrimi değiştirdim. Birincisi bu durumumda taksi standını bulup bulamayacağımdan emin değildim ve Emilia gibi kibar davranan birini reddetmek olmazdı. Böylece uslu çocuk misali gülümsedim ve her dört adımda bir güzel ayakkabılarına basmamak için düz yürümeye çalıştım.

Yarım saat sonra Emilia'nın küçük, kırmızı arabası evimin önünde durdu. Normal şartlar altında yaşlı bir kadınmış gibi arabadan inmeme yardımcı olması, beyaz lake tırabzanlarda bana yardım etmesi ve bavulumu bagajdan almak için geri dönmesi beni rahatsız ederdi. Utangaç bir edayla, "Teşekkür ederim," dedikten sonra beni sıkıca kucakladı ve kartvizitini çıkarıp verdi.

"Biriyle konuşmaya ihtiyaç duyarsan beni arayabilirsin." Korna çalıp el sallayarak uzaklaşırken ben yere yapışmışçasına olduğum yerde kaldım ve üzerinde Emilia di Luca, adres ve telefon yazan kartviziti inceledim. Arkadaşlık kurmak demek ki bu kadar kolaydı.

Dengemi sağlamakta güçlük çekerek çantamın içinde anahtarlarımı ararken bakışlarım zildeki isme takıldı. Sanki zilin üzerinde yazan ismi ilk kez okuyordum.

Zilin üzerinde yazan ismi kendi ismimle değiştirmeyi unutmuş olmam ne garipti.

Kapıyı açtım apartmanın koridoruna adım atım. Zemin katında oturan Ramani'lerden çatı katına kadar gelen sirke, buhar, kakule, safran ve baharat karışımı bir şey kokuyordu. Bugüne kadar bu koku beni rahatsız etmiş miydi? Gözlerimi kapattım ve bir yuvaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anladım. Parmaklarım avlunun sapını sıkı sıkıya kavradı ve boşta kalan elimle dengemi sağlamakta sorun yaşadığımdan tırabzanlara tutunmak zorunda kaldım.

Bugüne kadar üç katı çıkmak hiç bu kadar uzun sürmemişti. Kendi dairemin önünde durduğumda kan ter içindeydim. Üstelik başım da dönüyordu ama bunun sebebinin vücutsal yorgunluk olup olmadığından emin değildim.

"Saçmalama Hanna. Burada oturuyorsun, gir içeri ve lütfen banyo yap. Buna inanılmaz ihtiyacın var" dedi Claire uyarırcasına ardından kafa salladı. Bekle sen. En geç yarın bizzat kendim icabına bakacağım ve işte o zaman kafamın içindeki sesin susacak. Claire güldü. Ve ben anahtarı döndürdüm, derin bir nefes aldım ve bavulumu evin içine kadar sürükledim. Tamam, artık içerdeydim.

İçerisi küf kokuyordu.

Tabii ki kokacaktı aşağı yukarı iki haftadan beri havalandırılmıyordu. Toz da alınmamıştı. Acaba benim toz bezim var mıydı? Olabilirdi. Bir toz bezi bana yardımcı olabilirdi.

Aslında oldukça düzenliydi.

Tabii ki etrafta sadece birkaç mobilya parçası vardı. Buranın

tasarımı bana göre değildi. Ben modern seviyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse haddinden fazla sterildi.

Bu evde hiç saksı çiçeği yok muydu?

Beyaz deri koltuğuma çöktüm ve oturma odamdaki değmemiş kolilere baktım. Bu eve taşındığımdan beri bu kolilerin içindeki hiçbir eşyaya ihtiyacım olmamış mıydı?

Ve... Burası hep böyle steril miydi?

Ceketimin cebinde Emilia'nın kartvizitini aradım ve bulduktan sonra sade ve boş odanın orta yerinde duran koltuğun önündeki sehpaya koydum.

"Oldukça tuhaf bir ikiliyiz. Sen ve ben," dedim mırıldanarak ve bir kez daha ölmüş biriyle konuştuğum için kendi kendime sırıttım. Ama bundan kime ne? Birdenbire ayağa kalktım.

"Sahip olduğumuz şeyden en iyisini yaratmanın zamanı geldi, Giuseppa." Diz çöktüm ve bavulumun fermuarlı bölümünü açtım, buruşmuş kıyafetlerimi öylece yere attım ve kül kabını orta sehpanın üzerine koymak için çıkardım. "Artık seni İtalya'ya gönderecek çözümü buluncaya kadar misafirimsin."

Bakışlarım üzerinde kalın büyük harflerle 'oturma odası' yazan koliye takıldı ve birdenbire yapmam gereken şeyin ne olduğunu anladım. Bundan sonra evimin, yaşlı hanımefendisi için bir yuva görünümüne dönüşmesi adına elimden geleni yapacaktım. Bunu ona ve kendime borçluydum.

-iki gün sonra-

Fabrizio

Mutfağın bu denli sessiz olması çok sık görülen bir şey değildi. Ortam öylesine sessizdi ki herkes neredeyse kendi kalp atışını dinleyebiliyordu. Bu arada benim kalbim ne haddinden sesli ne de her zamankinden hızlı çarpıyordu. Sanki birileri, "Sanırım biraz sonra yağmur yağacak," ya da "Traktörün benzin deposunda yine sorun var," demiş gibi hissediyordum. Oysa beni ne denli az etkilese de verdiğim karar ailemin üzerinde oldukça büyük bir etki yarattı: Lucia tabağına koyacağı makarna sosunun içindeki tahta kaşığı yere düşürdü ve ardından taş kesilmişçesine olduğu yerde kaldı ve duvara karşı boş boş bakmaya başladı. Rosa-Maria yemek üzere olduğu paniniye şaşkınlık içinde bakarken hastaneden geldiğinden beri Lucia'nın sıkı diyeti yüzünden şikâyet eden Alberto bile söylenmeyi bıraktı. Marco'nun bile kibirli maskesi düştü ve duyduklarına inanamamışçasına yüzüme baktı. Ama beni şaşırtan tepki Paolo'dan geldi. Çitlik çalışanımız elindeki kadehini bir dikişte bitirdi ve tek bir kelime söylemeksizin odayı terk etti.

"Bir kez daha tekrar edebilir misin?" dedi Lucia sonunda sessizliğin içine.

"Kayısı tarlaları satılacak ve elde ettiğimiz parayla otelin borçlarını kapatacağız." Makarna kabına uzandım. Ne kadar çabuk söylersem o kadar çabuk kurtulacaktım.

"Ama neden?" Lucia'nın sesi ağlamaklıydı. "Bu tarlalara yıllarını verdin! Damıtma işi ne olacak? Ya kayısılar? Nonna'nın likörü... Büyükannemiz bütün hayatını..."

"Nonna öldü ve ben onun mirasını devam ettiremiyorum ve bu yüzden geri çekiliyorum. Bir yıl içinde her şeyimizi kay-

betme sorumluluğunu taşıyamam." Şaşkınlıktan ağzını kapatamayan Marco'ya doğru baktım. Marco'nun rakamları doğruysa zaten başka bir seçeneğimiz yok."

"Fabrizio haklı, Lucia." Alberto temkinli bir edayla elindeki peçeteyle ağzının kenarını sildi ve beni onaylarcasına kafa salladı.

"Hesapları gördüm."

Marco hafifçe öksürdü. "Kayısı tarlalarının son durumuna göre geçen haftadan beri sayılar alarm veriyor ve zarar her geçen ay yükseliyor. Şansımız yaver giderse şahsi birikimimiz iki yıl içinde..."

"Kapa çeneni Marco!" dedi Lucia öfkeyle. "İki yıl içinde ne olacağını kim bilir? Nonna'nın likörü her türlü riski almaya değer! Nonna onu yabancı ülkelere sattığımız takdirde para içinde yüzeriz demişti."

"Likörün tarifi kayboldu Lucia." Omuzlarımı silktim ve ıspanak sosunu makarnanın üzerine bolca döktüm ama bu sadece mekanik bir hareketti çünkü iki günden beri hiçbir şekilde iştahım yoktu.

"Kayboldu ne demek?" Lucia'nın gözleri kısıldı. "Geçenlerde bu yüzden mi yeşil kaplı not defterini arıyordun?"

Marco, Lucia'nın elini tutmaya çalıştı ama Lucia kocasında bulaşıcı bir hastalık varmışçasına elini geri çekti.

"Nasıl oluyor da öylece kaybolur? Bu evde hiçbir şey kaybolmaz! Mutfakta bir yerlerdedir."

"İnan bana. Gitmiş."

"O zaman... Kendi likörümüzü yaparız!" Lucia'nın gözleri parıldamaya başladı. Şu anda bana daha çok Nonna'yı hatırlatı-

yordu. Geçen haftalarda damıtma yerinde ne yaptığımı sanıyorsun? Hiçbir anlamı yok, inan bana. Her şey bitti." Makarnanın tadı yoktu ama yine de bir iki çatalı büyük bir yudum şarapla mideme indirmek için kendimi zorladım. Marco sandalyesini oynattı. Şu anda yine, onu seve seve tavuk pisliğine gömeceğim surat ifadesini takınmıştı. "Bir rüyanın sona erdiğini görmek gerek..." dedi burnu havada. "Yeni damıtma sistemi baştan beri yanlış yatırımdı hep söyledim."

Lucia çenesini kaldırdı ve kocasına büyük bir dikkatle baktı.

"Elbette bunu yaptın. Hem de birçok kez."

"Kesinlikle. Ama beni dinleyen olmadı." Sol gözü atmaya başladı. Lucia'nın da benim gibi nahoş şeylerin olacağını sezip sezmediğini bilmiyordum.

"Nonna tariflerin yazılı olduğu not defterini nerede saklıyordu, Fabrizio? Mutfak dolabında diğer not defterlerinin arasında olamaz, değil mi? Kendisi için öylesine değerli bir şeyi mutlaka emin bir yere koymuş olması gerek."

"Olabilir," dedim ve Lucia, Marco'yu göz hapsinde tutarak onaylarcasına kafa salladı.

"Örneğin çalışma ofisinde?"

"Orayı da alt üst ettim."

"Bunun hiçbir önemi yok," dedi Marco elini havada savurarak. Hafif bir kızarıklık alnında ince bir çizgi halinde belirmeye başlamıştı. Lucia'nın bakışları öfke saçıyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum Marco. Mümkünse baş başa."

Hanna

"Hanna?"

Nefes nefese kalmış halde durdum ama merdivenlerden düşmek ya da olduğum yerde parçalara ayrılma korkusuyla arkamı dönmedim. Bugüne kadar ofise giderken yolumun üzerinde çiçekçi olduğunun farkına varmamıştım. Ama bu sabah işe başlamadan önce uğramış ve yeşil yapraklı bitkileri ilk defa edinecek biri için bakımı kolay bir şeyler olup olmadığını sormuştum. Ama dükkânın içindeki renklerin ve kokuların beni bu denli etkileyeceğini kim bilebilirdi ki? Ve ardından kırklı yaşların ortalarında dikkat çekmeyen ama oldukça güler yüzlü tezgâhtar neredeyse kocaman bir kaktüs almama neden olacaktı. İtiraf edeyim alma konusunda hafif bir tereddüt yaşadım ama ardından kendisini oldukça dikenli buldum. Sonunda ilk iş günümde adını Eva koyduğum palmiyeye benzeyen bir yeşillik edindim. Ardından iş yerinin yolunu tuttum. Süs çiçekleri, geberalar uzun saplı birkaç bitkiyi aynı anda taşıyamayacağımdan akşam alınmayı bekliyordu.

"Hanna," dedi neşeli ses bir kez daha. "Gerçekten sen misin?"

Çiçeklerin ambalajının üzerinden bakmaya çalıştım. Stajyerim merdivenlerde yanımda durmuş gördüklerine inanamamışçasına yüzüme bakıyordu.

"Sasha! Seni görmek ne güzel!" dedim neşe içinde ve meraklı bir zambağı kenara çektim. Her sabah olduğu gibi Sasha bu sabah da kahve almıştı. Bunu yapması ince bir hareketti.

"Her şey yolunda mı?"

Zambak sonunda sabit kaldı. "Hapşuu!" dedim cevap olarak ama ardından gülmek zorunda kaldım ki bu Sasha'nın şüpheyle

yüzüme bakmasına neden oldu. "Konuşmamıza büroda devam edebilir miyiz? Kollarım koptu da," dedim dostça ve düşmekte olan pembe renkli gerberyayı son anda yakaladım.

Delirmiş olmalıydım!

Sasha duraksadı. "Birkaçını almamı ister misin?" Şu anda küstahça bir soru sormuşçasına onu azarlayacağımı bekliyordu.

"Bu çok hoş olur."

Şükürler olsun ki Sasha ikiletmedi ve içinde Eva'nın bulunduğu saksıyı doğru zamanda kucağına aldı çünkü sol kolum neredeyse kopmak üzereydi. Oflayarak kol kasımı ovarken ofisin kapısı içten açıldı ve kollarını göğsünde birleştirmiş Claire çıktı karşıma. "Bir şey satın almıyoruz."

"Bu çok güzel. Çünkü sadece hediye ediyoruz," dedim ciddi ama ifadesiz bir yüz ifadesiyle ardından çiğdem çiçeklerinden oluşmuş demeti ona uzattım. Ama Claire boynunu büktü ve az önce Sasha'nın yaptığı gibi şüpheyle yüzüme baktı. "Burada ne arıyorsun? Neden İtalya'da değilsin?" dedi ciddi bir ifadeyle kapının eşiğini bir ellilik boyuyla kapatmaya çalışırken. Sabırla, gülümsediğimi umut ettim. Claire utanmadan beni tepeden tırnağa süzdü ve gözlerimin altındaki halkaları kaçırmış olamazdı. Aşk acısı çekmek yorucuydu. İnsan az uyuyordu ve yüzünde iz bırakacak şekilde salya sümük ağlıyordu. Sonunda Claire'in bakışı çiğdem çiçeklerinde sabit aldı. "Çok güzeller."

"İçeri girmeme izin verecek kadar güzeller mi?"

Claire ağzını buruşturdu ve göz açıp kapatıncaya kadar kucağımdaki çiçekleri hiçe sayarak kendine doğru çekti. Sonunda!

"Seni çılgın tavuk. Ama sevinçten dans etmeden önce seni uyarmam gerek," dedi fısıldayarak. "Hellwig kendinde değil."

"Öyle mi?" Yutkundum. Bunun olacağından bir şekilde korkmuştum. Doğruyu söylemek gerekirse patronumun şimşeklerini üzerime çekmenin iki nedeni vardı ve her ikisi de orta dereceli bir felakete eşdeğerdi. Birincisi Fabrizio davayı geri çekmemişti. O zaman hemen bugün eşyalarımı toplayabilirdim. Ya da Hellwig yazdığım yazıyı beğenmemişti ve değiştirmemi isteyecekti. Ama bunu yapmayacaktım çünkü bir söz vermiştim. Öyle ya da böyle yemek eleştirmeni olarak sürdürdüğüm kariyerim her hâlükârda sona ermek üzereydi. Biraz şaşkın, Claire'i takip ederek ofise adım attım ve çiçekleri çalışma masamın üzerine koydum.

Claire parmaklarını şaklattı. "Sasha! Vazoları getir." Masaya baktı. "Çok olsun."

Sasha gözlerini döndürdü ve mırıldanarak, "Her şeye koşan kız!" diyerek malzemelerin bulunduğu mutfağa yöneldi. Düşüncelere dalmış halde arkasından baktım ama Claire ısrarla ona odaklanmam için baskı yaptı. Dönen koltuğuma oturmamı işaret etti ve dizleri göğüs kafesime birkaç santim uzakta kalacak şekilde masaya oturdu. Şeftali rengindeki güllerimi ezilmekten son anda kurtardım.

"Güzel. Sen kimsin ve Hanna'ya ne yaptın?" Bir dergi kucağıma düştü. Yeni İtalya baskısıydı. Bakmamaya çalıştım ve Claire'in gömleğindeki kahverengi lekeye odaklanmaya çalıştım. Büyük bir ihtimalle Nutella dökmüştü. İçimde yumruklardan oluşan bir ordu kaburgalarıma vursa da sırıttım. "Hellwig yazımı okudu mu?"

Claire yüzüme dik dik baktı. "Kendini kaybettiğini söyledim ya."

"Buna rağmen onu özel sayıya ekledi mi?" yumruklarımı sıktım ve düzenli bir şekilde nefes almaya çalıştım. Lütfen evet de, lütfen! Tre Camini hakkındaki gerçek, siyah beyaz puntolarla yazılmadan bir daha aynada yüzüme bakamam. Aslında pembe ve mavi de olabilirdi.

"Lütfen yüzüme bak, Hanna."

Gözlerimi kırpıştırarak güç bela yukarı baktım. Şimdi ağlamanın zamanı değildi. Ama neden olmasın ki... Son günlerde öylesine çok ağlamıştım ki bir ya da iki gözyaşının hesabı yapılmazdı.

"Kendinden geçti... Heyecandan! Buradaki herkes gibi. Yazdığın yazı hayranlık uyandırıcı, muhteşem! Ayrıca haftanın yazısı seçildi!"

Düşüncelerim Kniffel oyunundaki zarlar gibi tam anlamıyla birbirine girmişti. Ve şu anda zarın hangi yüzeyinin masada üstte olduğunu bilmiyordum. Claire kucağımda duran dergiyi aldı ve burnuma sokarcasına yüzüme tuttu. Kapaktaki selvi ağaçlarının çevrelediği tepeyi ve sarı taş evi tekrar gördüğümde neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Bir yanım bir nebze rahatlamış olmasına rağmen diğer yanım kırılmış kalbimi hatırlattı.

"Ama kesinlikle bir şey sormam gerek, Hanna. Nasıl oluyor da yazında bu kadar çok duygusallık var?"

İşte o anda gözyaşlarım sel oldu.

Fabrizio

Tam anlamıyla yaza has bir gökyüzünün olduğu sıcak bir öğlendi. Güneş öylesine yakıyordu ki, iki bacaklı her canlıyı gölgelik bir yere çekilmeye zorluyordu. Kimsenin keyfini kaçırmasına izin vermeyen Vittoria meyve bahçesinde solucan arıyordu. Burada yaşayan hiç kimsenin onu boğazlamayı düşünmediğini biliyor olmalıydı.

Yemek sonrası için sakladığım sigaramdan derin bir nefes çektim ve hafifçe öksürdüm. Paolo'nun sofraya gelen tavukları ve tavşanları komşu köylerden satın aldığını herkes biliyordu çünkü beslediği hayvanlardan birinin bile kesilmesi Alberto'yu inanılmaz kırardı. Ama bu ikisi bu şekilde devam ederse ahırları büyütmek ve yeni bir tavuk kümesi inşa etmek zorunda kalacaktık. Aslında bu kötü bir fikir değildi çünkü adamlar buldozerlerle tarlalarımıza girdiğinde sadık Paolo için yeni bir iş bulmak zorundaydım. Beni düşüncelerimden arındıracak bir his bekledim ama içimde kocaman bir boşluk vardı. Bakışım önce eve ardından şu anda sadece bir pencere olan Hanna'nın penceresine kaydı. Sigara izmaritini çakıl taşlarının arasına attım ve ayağımla ezdim. Dumanı içime çektiğimde kendimi iyi hissettim çünkü sigara içmek bugünlerde beni rahatlatan tek şeydi.

Alberto oflayarak yanıma oturdu ve elindeki fincanı kaldırdı. "Espressonun tadının tatlandırıcı ile ne denli berbat olduğunu bilemezsin." İçtiği kahveyi ağzında sağa sola çevirdi ve aşağılarcasına tükürdü. Hanna'nın penceresinden gözlerimi alabilmek için kendimi zorladım. "Doğru karar verdin çocuk," dedi Alberto ve homurdanarak belli belirsiz koluma dokundu.

"Ben mantıklı bir karar verdim."

"Çok az kişi bu şekilde düşünür."

"Olabilir." Omuz silktim. "Bu şekilde olmasını ben de istemezdim. Seçme hakkım olsaydı bağları asla vermezdim."

Alberto içten gelen bir kahkaha attı. "Aynı şey şu güzel Alman için de geçerli mi?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Biliyorsun, çocuk."

"O gitti. Onun hakkında söylenecek başka bir şey yok," dedim sert bir ses tonuyla ve yaşlı adamın daha fazla soru sormasını engellemek için suratımı astım. Ama Alberto bir şeyler anlatmak için havlayan inatçı bir köpek gibi devam etti.

"Ve sen bunu engellemek için hiçbir şey yapmadın."

"Neden yapacakmışım ki?" dedim hırlayarak.

"Bunun cevabını gerçekten vermem gerekiyor mu ahmak?"

Alberto doğruldu ve hantal bir edayla kapıya doğru ilerledi. Ama kapıya ulaşmadan arkasını döndü. "Büyükannen bu kızın annesi hakkında bir zamanlar yanlış karar vermişti. Ve hayatı boyunca bunu telafi edemedi. Aynı hatayı sen yapma."

"Saçma sapan konuşma ihtiyar." Şaşırmışçasına Alberto'nun yüzüne baktım çünkü söyledikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yaşlı adam bana cevap vermek yerine elini havada savurdu. "Budala kalbin onun aşkıyla yanmadan önce de küçük sinyora buraya aitti. Şimdi git ve onu evine geri getir."

Hanna

"Bütün kolileri boşalttım. Yardım kurumu için bir araya topladığım kıyafetlerin bulunduğu kolileri bile. Şimdi, oturduğum yer en azından bir yuva gibi görünüyor. Tamam, çiçekler henüz tamamlanmadı ve balkon için askılı saksıları da henüz almadım. Odaları biraz daha ahşap mobilya ya da aksesuarla donatmak iyi olacak... Belki yakın zamanda alışverişe çıkarım. Şu renkli sandıkları nereden almıştın? Şu bahsettiğin Steglitz'deki dükkândan mı?"

Beklenti içinde öne doğru eğildim. Claire gülerek kafa salladı ve ellerini kaldırdı.

"Hanna geçrekten epeyce değişmişsin!"

"Öyle mi?" dedim dikkatlice.

"Sakın bunu fark etmediğini söyleme!"

Omuz silktim. Claire parmaklarını saymaya başladı.

"Birincisi artık kot pantolon ve babet giyiyorsun. Şu ana kadar düz ayakkabın olduğunu bilmiyordum. İkincisi evini düzenliyorsun ve çiçek satın alıyorsun. Artık çiçeklerin var!"

"Ama abartıyorsun!"

"Sözümü kesme!" Alnını kırıştırdı ve üçüncü parmağını havaya kaldırdı tabii ki bunun orta parmak olması ironikti. "Hiç tanımadığın bir kadınla arkadaşlık kuruyorsun ki buna halen inanamıyorum..."

"Ah..."

"Çantana attığın hatıralıklar nerede?" Claire beklenti içinde yüzüme baktı. Kızardığımı hissettim. "Bir tane bile yok."

"Emin misin?"

Gözlerimi döndürdüm ve güzel bir gülümseme kırmızıya boyanmış dudaklarını kapladı. "İşte bu! Artık kimsenin eşyası almıyorsun!"

Claire çalışma masasından zıplarcasına kalktı ve etrafımda delice dans etmeye başladı ve bu arada kendi sözlerimin ne anlama geldiğini fark etmeye başladım. Gerçekten de hiçbir şey çalmamıştım. Parmaklarımın ucunda karıncalanma olmamıştı ve öleceğimi sanarak paniklememiştim. Geniş bir gülümseme dudaklarımı kapladı. Hiçbir şey çalmamıştım.

"Ah, iyileşmiş!" dedi mutfaktan bir ses birdenbire ama kısa bir süre sonra, "Ama Hanna'nın ıvır zıvırını geri göndermek için biriktirdiğim ayakkabı kutularına ne olacak?" dedi.

"Kapa çeneni Sasha!" dedik ikimiz eş zamanlı ardından kahkahalar atarak gülmeye başladık. Ama Claire birkaç dakika sonra ciddileşti.

"Doğruyu yaptığından kesinlikle emin misin?" dedi sessizce ve derginin İtalya baskısındaki kapakta duran sarı taş evi işaret etti. Bir kez daha boğazım düğümlendi ama herhangi bir şey söylemeksizin kafa salladım. "Ve büyükanneyle ne yapacaksın? Onu geri vermek zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu konuyu daha sonra düşünebilir miyiz?" dedim fısıldayarak. Şu göğsümdeki sızı beni gün geçtikte bitiriyordu.

Claire derin bir iç çekti ve çalışma masasına yaslandı. "Şimdi Hanna, aşk acısına iyi gelecek tek bir şey vardır. Ve bu şey tatlı ve çikolatalı olup kapaklı kocaman bir kavanozun içindedir."

Fabrizio

Erkek kardeşim benimle konuşmadan önce akşamüstüne kadar bekledi. Çocukken bile sebep olduğu şeyler karşısında dimdik durma konusunda zorluk yaşardı. Ve bir şeyler yaptığı, Rosa-Maria'nın iki kez kevgirden geçirilmiş tavuk suyu kadar barizdi. Lucia gerçeği ağzından almak için tüm silahlarını kullanmıştı ve bunlar azımsanmayacak kadar çoktu. Doğruyu söylemek gerekirse gerçeği hiçbir şekilde duymak istemediğimden Paolo ve diğer adamlara yardım etmek için arka taraftaki kayısı tarlarına gitmiştim. Ama geç kalmıştım. Marco yoktan var olmuşçasına traktörün önüne çıktığında son anda frene bastım. Üzerinde iş tulumu olması şaşırtıcıydı.

"Sana ne oldu? Eşofmanın mı delindi?" Ama Marco iğneleyici sözlerimi duymazdan geldi ve sepeti yere koyup ilgiyle bizi dinleyen Paolo'ya baktı.

"Seninle konuşabilir miyiz, Fabrizio? Mümkünse yalnız?"

Paolo'ya baktım ve traktörden indim ki bunun üzerine Paolo sepeti aldı ve benim yerime geçti. Şapkasının kenarına hafifçe dokundu ve traktör takırdayarak yavaşça uzaklaştı.

"Biraz yürüyelim mi?" dedim duygusuzca ve işini zorlaştırmak için ana yoldan ayrıldım.

Beklendiği gibi Marco kısa bir süre sonra eşeklerin kullandığı patika yolda arkamda kaldı. Sıcağa rağmen her tarafta su birikintileri vardı ve her bir birikinti Hanna'nın çamur kaplanmış terliklerini ve bacaklarını hatırlatıyordu. Onu hatırlamak göğsümü sıkıştırdı. Hafifçe öksürdüm ve bana acı veren hislerden kurtulmak istercesine hızlandım ama küçük kardeşimi

hesaba katmadım. Benimle bir tempo tutturmaya çalışıyordu ancak kumaş spor ayakkabı engeline takılmıştı.

"Tanrım Fabrizio bu kadar hızlı koşmasana!" dedi arkamdan bağırarak. Bu arada ayak bileğine kadar eşek pisliği ve çamura batmıştı. Ama arkamı dönmedim bile.

"Yoksa nefesin mi kesildi seni gidi süper sporcu?" Bir küfür bir çıtırtı. Birkaç küfür daha.

"Köklere bas daha kolay olur." Kafamı salladım ve ellerimi göğsümde birleştirmiş halde Marco bana yetişinceye kadar olduğum yerde kaldım.

"Neden böyle yapıyorsun?" Marco ellerinden kan çekilinceye kadar yumruklarını sıktı. Gözleri ateş saçıyordu.

"Ne yapıyormuşum?"

"Sen... Sen."

Marco'nun dört yaşından beri değişmeyen kekelemesini ve yüzünün ifadesini öylesine iyi tanıyordum ki... Alt dudağı titredi ve alnında V harfine benzeyen derin bir çizgi oluştu. Nonna bu çizgiye şaka yollu 'öfke barometresi' diyordu. Ve böylece Marco'nun öfkesini birden ona kadar numaralandırıyordu. Şu anki dokuza benziyordu. Ama bu arada öfkeden kudurması gereken kişinin ben olduğunu sanmıştım.

"Bende her zaman yenilgiye uğramış hissi uyandırıyorsun!" dedi nefes alışının arasında zar zor.

"Benimle bu yüzden mi konuşmak istedin?"

"Hayır... Evet! Yani Lucia dedi ki... Her şeye baştan başlamalıymışım."

"Öyle mi dedi?" Gözlerimi döndürdüm. Kadınlar.

"Ve kendimi senden küçükmüşüm gibi görmemem gerektiğini de ima etti."

"Ama benden küçüksün."

"Kast ettiği şey vücut olarak..." dedi Marco dik dik bakarak. Ciddiyetimi koruma konusunda zorluk çektim. Halen daha söylemek istediği şeyi söyleyememişti. Birdenbire ona acımaya başladım ve küçük kardeşimin kendini kötü hissetmesinin sorumlusu ben olduğum için kendimi suçlu hissettim. Ama bugün, salya sümük ağlamak için Nonna'nın elbise dolabına saklanmamıştı. Omzuna hafifçe vurdum ve sağa döndüm.

"Ana yola çıkalım. Lucia'ya saygım sonsuz ama karının beyin yıkamasını unut ve iki yetişkin erkek gibi konuşalım."

Aşağı yukarı beş dakika sonra bile Marco doğru kelimeleri bulup konuşma konusunda zorluk çekerken bağ evine giden traktörde yan yana oturuyorduk.

"Marco, söyleyeceğin şey her neyse söyle kurtul çünkü ben zaten biliyorum," dedim onu tuzağa düşürmek için yalan söyleyerek. Tereddüt etti ama ardından aylar sonra dosdoğru yüzüme baktı.

"Nonna'nın tariflerinin yazılı olduğu not defterini kâğıt parçalayıcısının içine attım."

Bir süre boyunca herhangi bir şey söylemeden öylece durduk.

Aslında bu tarz bir şey duymayı bekliyordum ve olası bir senaryo da hazırlamıştım ama hiç birinde bir sonuca ulaşama-

mıştım. Marco'yu adamakıllı pataklamak ile vakit kaybetmeden derede boğmak arasında kararsız kalmıştım. Şimdi gerçeği öğrenmiş olsam da kendimi eskisi kadar boş hissediyordum. Ve bunun sebebi şu lanet olası kadının kalbimi bavuluna tıkıp toz olup gitmesiydi. Büyükannem de onunla gitmişti ki bu ilgilenmem gereken başka bir sorundu.

"Neden?" dedim sadece, aslında sorunun cevabı beni ilgilendirmiyordu ama şu anda Nonna'yı İtalya'ya nasıl geri getireceğimi düşünmek istemiyordum.

"Senin kardeşin olmanın cehennemde yanmaya eşdeğer olduğunu biliyor musun?" dedi Marco, ayaklarını yol kenarında temizlemeye çalışırken.

Marco'nun bir sorunu olduğunu biliyordum ama bunun kendiyle ilgili olduğunu sanmıştım.

"Gerçekten şaşırdın mı? Yoksa seni daha çocukken azizlik mertebesine getirmediler mi? Neden bırakasın ki... Bugün bile burada..." Alnına vurdu ve gözlerini döndürdü. "Hayır, böyle olmaz Marco, Fabrizio'nun nasıl yaptığına baksana! Marco, bırak da ağabeyin senin yerine halletsin! Biraz Fabrizio'ya benzeseydin olmaz mıydı? Seni oyuna alıyoruz çünkü Fabrizio grubun lideri! Marco sinirlerimi bozma! Ağabeyine baksana traktörü sürmeye başladı bile! Fabrizio daha güçlü, daha sevimli, daha hızlı ve çok daha cesur... Böylesi bir durumda okul notlarımın ne önemi olabilirdi ki? Ben sadece tarlalarda çalışmak yerine kütüphaneyi seçen bir Camini'ydim. Ama bu, babam ve tabii ki senin adını söylerken bile gözlerinde yıldızlar uçuşan Nonna için en önemli kriterdi."

Bezginliğini anlatmak istercesine yerdeki taşa tekme attı.

"O zamanlar istediğim şeyi yapmakta serbesttim ama yaptığım hiçbir şey onların gözünde senin yaptığın kadar iyi olmadı. Onlar için asla yeterli olmadım."

"Benden dört yaş küçüksün, Marco. Tabii ki o zamanlar benim yaptığım birçok şeyi yapmaya izinli değildin ama bunun nedeni sana güvenmemeleri değil, seni korumak istemeleriydi. Buna ben de dâhilim."

"Ama ben korunmak istemedim! Ben..." Derin bir nefes almaya çalıştı ve neredeyse inatla yüzüme baktı. "Sadece senin gibi olmak istedim! Sonunda söyledim!"

"Bunu isteyerek yapmadım, inan bana," dedim homurdanarak ve babamın ahırda duran motorunu düşündüm. Tarlalarda yeterince sıkı çalıştığım takdirde babamın geri geleceğine dair kendimi teselli etmek yerine kitap okumayı ne kadar çok istemişimdir...

"Günün birinde bunu ben de anladım. Şükürler olsun ki anladım yoksa Lucia büyük bir ihtimalle beni istemezdi."

"Çok komik. Ama tüm bunların Nonna'nın likör tarifiyle ne ilgisi var anlamadım."

"Tarifin yazılı olduğu not defterini yok etmek doğru değildi. Ama başka bir seçeneğim yokmuş gibi hissettim. Nonna bana o zamanlar hesapları tutma işini verdiğinde iyi olduğum konuda kendimi ispatlama fırsatını buldum. Tüm İtalya'da benim gibi hesap tutan başka biri daha yoktur."

"Bunun her zaman farkındaydık, Marco."

"Ama nedense hiç söyleyen olmadı. Neyse ki insan bununla yaşayabiliyordu ve bugün de yaşıyorum. Ama kimsenin dinle-

memesi... Dayanılmazdı! Son birkaç yıldır bu işletme sürekli olarak zarar etmeye başladı ama hiç kimse gerçeği duymak istemiyordu. Ve Lucia için bir şeyler yapmak istiyordum. Ve beni dinlemek yerine Nonna, Alberto ve sen şu kayısı davasına gömüldünüz. Rüyanızı gerçekleştirmek için otel ve lokanta işletmemize yük bindirmek suretiyle para finanse etme işini bana bıraktınız. Birkaç aydan beri bize mal sağlayan şirketlere ödeme yapamıyoruz. Ve Nonna'nın vasiyeti okunduğunda... Nasıl devam edeceğimi bilemedim."

"Böylece sen..."

"Böylece ben kayısı rüyasının sona ermesi için gerekeni yaptım. Ailemiz için. Çocuklarımız Tre Camini'de büyüsün diye. Ama bunun bir şekilde yanlış olduğunu şimdi anlıyorum. Lucia gerçeği anlatıncaya kadar burnumdan getirdi. Ardından esaslı bir tokat attı ve haklıydı üstelik. İkinizden özür dilemekten başka yapabileceğim bir şey yok."

"Hayır, Marco. Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim. Ben, bencil herifin tekiyim."

Birbirimize öylece baktık.

"Çok kötü oldu değil mi?" Marco kafasını kaşıdı.

"Oldukça." Kafa salladım.

"Korkarım ki şu küçük Alman'ın gitmesinde benim de payım var."

"Onun adı Hanna. Ve inan bana bu işin seninle hiçbir ilgisi yok."

"Ama senin için hiçbir şey ifade etmediğine dair onu ikna ettim. Onu kandırmak için elimden geleni yaptım. Sofia'yı Salvi'nin yerine gönderen de benim."

"Hanna'ya baştan beri hiçbir şey ifade etmedim. Gerçek bu."

"O zaman evlilik meselesi sadece iş icabı mıydı?"

"Her zamanki gibi doğru tahmin."

"Bu açıklamanın beni hiçbir şekilde tatmin etmemesi ne garip. Aslında keskin bir dili vardı ama buna rağmen onu sevdim. Ama sana karşı olan hisleri konusunda senin yerinde olsam bu kadar emin olmazdım."

"O gitti Marco. Bu benim için yeterli. Geçmişi olduğu yerde bırakalım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu önümüze bakacağımız ve senin rakamların neyi gerektiriyorsa o yönde ilerleyeceğimiz anlamına geliyor. Kayısı tarlaları golf arkadaşlarına gidecek ve anlaşmanın altına imza atarken kussam da elde ettiğimiz parayla borçlarımızı ödeyeceğiz ve Tre Camini'yi çevrenin en gözde lokantası haline getirme fikriyle hayata devam edeceğiz. Ve garantili olarak evlenmeyeceğime göre gelecek yıl dizginleri sen alacaksın. Zaman zaman saçma işler yapmış olsan da bunu hak ettin."

"Gerçekten ciddi misin?"

"Bugüne kadar söylediğim her şeyde ciddi olduğumu bilmen gerek. Çok ciddiyim küçük kardeş." Elimi havaya kaldırdım ve böylece Marco boynunu büküp elime çakmadan önce çocukluğumuzda yaptığı gibi elimin kenarına vurdu.

Bir süre boyunca ahşap ambarın önünde tek bir kelime etmeden oturduk ve aramızdaki sessizliğin tadını çıkardık. Lucia bize iki

şişe bira getirdi ve memnun olmuş bir gülümsemeden sonra tekrar yalnız bıraktı. Olayların geldiği nokta oldukça şaşırtıcıydı. İçimdeki boşluğun da bir şekilde dolacağını umut ediyordum. Şişelerin kapağını dişlerimizle açtık. Marco, dişlerinden birinin kırılmasına neden olsa da on beş yaşından beri şişe açacağı kullanmıyordu. Birbirimize bakarak sırıttık ve bira şişelerini tokuşturduk.

Alberto koruyucu kıyafetiyle yanımızdan geçerken Marco şişeyi yarılamıştı. Geri döndüğünde avlunun yarısına kadar ilerlemişti. Marco gülmemek için dudaklarını ısırdı ben de bıyık altından gülümsedim. Alberto koruyucu kıyafetinin içinde bir astronota benziyordu.

"Sana son kez söylüyorum, Fabrizio," dedi boğuk bir sesle.

"Isabella'nın kızını eve getir!"

Ardından kafasını eğerek yanımızdan uzaklaştı. Marco sorgularcasına yüzüme baktı.

"Isabella da kim?"

Duyduğum isim bana anlamlandıramadığım şeyler çağrıştırsa da bilmiyorum dercesine kafa salladım. "Bunu ben de bilmek isterdim."

Hanna

Akşama doğru anahtarımı anahtar deliğine sokmak isterken dehşet içinde evimin kapısının açık olduğunu fark ettim. Bu arada çıktıktan sonra eski bir alışkanlık olarak ka-

pıyı iki kez kilitlediğimden kesinlikle emindim. Kalbim deli gibi çarparken, kaçmamı sağlayacak aralıktan 'hoş geldin' yazan yeni paspasıma baktım. Sonunda kucağımdaki yeşilliği tekrar aşağıya kadar taşımaktansa cesaretimi topladım ve yavaşça kapıyı açtım. Nefesimi tutmuş halde etrafı dinledim ve tereddüt ederek bir adım attım.

Az önce burnuma gelen koku koridorda daha yoğundu ve birkaç saniye içinde zihnimde bir aydınlanma oldu. Gerginliğim çabucak geçti. Kızgın bir homurdanmayla yere çömelip Eva'yı yere bıraktım ve hızlıca mutfağa gittim.

"Ah! Carissima! Geldin demek!" Annem yalınayak pahalı taburemin üzerine çıkmış huşu içinde üst dolapta bir şeyler arıyordu.

"Bu evde kuru fasulye yok mu?" Eline aldığı poşetlerden birinin içini kokladı. "Şu aromalı şeyleri yememelisin," dedi uyarıda bulunurcasına ardından elindeki poşeti lavabonun içine attı. "Tuz, karabiber ve zeytinyağı. Daha fazlasının patates kızartmasında işi olamaz."

"Bahsettiğin şey mısır cipsi," dedim kısaca, kontrolümü kaybetmemeye çalışarak. "Burada ne arıyorsun? Ve eve nasıl girdin?"

"Sana ribollita pişiriyorum. Harika. Bir yerlerde fasulyen olabilir mi?" Bana doğru döndü ve gözlerini kocaman açtı. "Aman Tanrım! Güzel saçlarını kestirmişsin."

"Anne! Çorba pişirmek için yabancıların evine giremezsin."

"Ben yabancı birinin evine girmedim, en fazla kızımın evine girmişimdir. Ama insanın anahtarı olduğunda bu zorla girme anlamına gelmez. Yoksa?" Düşüncelere dalmışçasına yüzüme baktı ardından *neyse* dercesine elini havada savurdu.

"Ev sahibin her haliyle kibar bir adam. Belki biraz garip ve insanların sevmediği tarzda el sıkıyor. Ama hemen yarın misafir tuvaletindeki sifonun icabına bakacağına söz verdi."

"Anne!"

"Şimdi öyle durmak yerine bana yardım edebilirsin."

Tehlike arz edecek kadar sallanan tabureden indi ama ben inatla kapının eşiğinde durmaya devam ettim. Burnunun üzerine düşebilirdi. Ama düşmedi tam tersi oldukça şık bir şekilde muşamba döşeli zemine indi, topuklu terliklerini giydi ve anlamsız bir şekilde eteğinin katlarını düzeltti. Bu sinirlerinin bozuk olduğunu ifade eden bir davranış tarzıydı.

"Doğum günün kutlu olsun prenses."

Sert bir şekilde nefesimi verdim. "Ama bugün doğum günüm değil ki!"

"12 Aralık sabahı saat yediyi on dokuz geçe seni kucağıma verdiler ve o zamandan beri benim için her gün senin doğum günün," dedi yavaşça. Ardından kollarını açmış halde yanıma geldi. Annem çeneme geliyordu ve on iki yaşındaki birinin kollarına sahipti ama buna rağmen sarılışı bir sonbahar gününde üzerimi saran sıcacık bir yorgan gibi geldi. Ne kadar kaskatı dursam da sıcaklığında eriyip gittim. Ardından musluklar açıldı ve salya sümük ağlayarak annemle birlikte dizlerimin üzerine çöktüm çünkü beni bırakmadı.

"Ah, carissima..." dedi fısıldayarak, ardından sırtımı okşadı ve ben gözyaşlarıma hâkim olamayan sulu göz biri olduğumdan dolayı kendimden nefret etsem de elimden başka bir şey gelmedi.

"Sana karşı bu kadar kötü davrandığım için çok üzgünüm."

"Öylesine kötü bir anne olduğum için ben özür dilerim."

"Sen kötü bir anne değilsin."

Bu rahatlatıcıydı. Yavaşça kollarını çözdü ama beni yakınında tutmaya devam etti. "Ama ben her şeyi telafi edeceğim. İstediğin kadar yanında kalacağım. Bugün, yarın, yarından sonra ve son yıllarda kaçırdığım her şeyi telafi edeceğiz," dedi ciddi.

"Ama sen gönüllü işlerinle ilgilenmek zorunda değil misin? Isadora yokluğunda tam anlamıyla..."

"Isadora da kim?" dedi annem sakin. Şaşırmışçasına yüzüne baktım.

"Doğru ya kim o?"

Sanki bir yerden emir almışçasına ikimiz de gülmeye başladık. Yani annem gülüyordu ama benimki ağlamakla kıkırdama arası bir şeydi.

"Şimdi bir Schnaps iyi giderdi," dedi sonunda gülümseyerek ve ardından ayağa kalkmama yardımcı oldu. "Sonra da şu kalbini kıran herifin adını söylersin."

Şaşkınlıktan ağlamayı unuttum. "Sen nereden biliyorsun..."

Annem yumuşak bir edayla gülümsedi. "Ah çocuk, bu şekilde ağlamanın sadece iki nedeni vardır. Ya biri ölmüştür ya da ortada bir aşk acısı vardır. Ve kimsenin ölmediğini ummak istiyorum ki geriye çok fazla seçenek kalmıyor."

"Anne?"

"Efendim?"

"Seni seviyorum."

Terlemiş alnıma düşmüş saç telini kaldırdı. "Çorbayı unut gitsin. İçelim ve sohbet edelim."

"Sanırım bunun için oldukça uygun bir şeyim var." Parmaklarımı şaklattım ve yüzümü yıkamak için banyoya gitmeden önce gülümsedim. Dakikalarca ağlamaktan dolayı şişmiş yüzümü soğuk suyun altına tuttum ama ardından aynaya baktığımda gördüğüm tek şey kederdi. Ama gözlerim bir şekilde değişmişti. Gülümseyerek küçük ince belli şişeyi bavulumdan çıkarmak için aynanın önünden ayrıldım.

Liquore di albicocche della Nonna. Dikkatlice Lucia'nın el yazısının bulunduğu etiketin üstünden geçtim. Ona bu akşam uzun bir mektup yazmaya kesin kararlı halde yatak odasından çıktım.

"Bu şişenin içindeki çok özel bir likör. Onu seveceksin. İtalya'dan getirdim..." Olduğum yerde kaldım. Annem elimde makineli tüfek görmüşçesine kireç gibi olmuştu.

"Anne her şey yolunda mı?"

Ağzını açtı. Ama garip bir ses çıkarttı. Canı yanmış küçük bir hayvan gibiydi.

"Bunu nereden buldun?" dedi ifadesiz, kocaman açılmış gözlerle. Ve ardından inanılmaz bir şey oldu ve annem ağlamaya başladı.

13

Annem halen tam anlamıyla kendine gelmiş değildi. Yirmi dakikadan beri elindeki likör şişesini çeviriyor ve pandoranın kutusuymuş gibi derin bir saygı ve bir o kadar korku içinde ona bakıyordu.

Kanepede yanına oturmuş dilinin çözülmesini bekliyordum. Birkaç kez belli belirsiz Tre Camini'nin haricinde doğru dürüst bir şeyler çıkmamıştı ağzından. Böylece ona yaptığım zoraki İtalya gezisinden bahsettim ama inanılmaz utanç duyduğumdan çalınan kül kabından ve evlilik anlaşmasından bahsetmedim.

Bağ evinden ansızın ayrılış hikâyem sona erdiğinde annem gözyaşlarını sildi ve gürültü bir şekilde burnunu temizledi.

Merak içinde öne doğru eğildim.

"Sanırım, teşadüf olmayacak rastlantılar."

Bir kez daha kâğıt peçetenin içine sümkürdü ardından top şekline dönüşünceye kadar avcunun içinde sakladı. "Hayatımın

yarısını Tre Camini'yi unutmak için harcadım ve ardından kızım tam da Giuseppa'nın torununa âşık oldu."

"Ben de başka türlü olmasını dilerdim." Fabrizio'yu düşünmek bile nerdeyse ağlamama neden olacaktı. Tanrım bu gözyaşlarım ne zaman kuruyacaktı!

Annem düşünceli bir tavırla yüzüme baktı. "Caminilerde her zaman şeytan tüyü vardı. Şu çocuk az da olsa Giuseppa'dan bir şeyler aldıysa kendini nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum." Diliyle ağzını şapırdattı. "Ama seni soru bombardımanına tutmadan önce sana bir hikâye borcum var. Bana defalarca İtalya'yı sordun ama her defasında sana cevap vermekten kaçındım."

"Bana cevap vermemeni hiç anlamadım," dedim sessizce ki bunun üzerine annemin gözleri daldı.

"Ev hasreti çekmek korkunç bir duygudur. Özellikle de bir daha asla eve dönemeyeceğini bildiğinde. İşte o zaman yaranı sarmak için elinden geleni yapıyorsun ve bazen sessiz kalmak en iyi ilaç oluyor."

"Eve mi? Bunun anlamı..." Korkunç bir şüphe beynimi kemirmeye başladığında gözlerim kocaman açıldı. "Umarım Fabrizio ile akrabalığımız yoktur?"

"Tabii ki yok, Hanna." Annem bıyık altından güldü. "Bir yere yuva demek için mutlaka kan bağının olmasına gerek yok. Giuseppa bir çeşit... Yani onu açıklayacak bir kelime bulamıyorum. Ama ilk kez ne zaman karşılaştığımızı dün gibi hatırlıyorum. Bir pazar günü kilisedeydi, dokuz yaşındaydım ve üzerimde siyah bir elbise vardı çünkü annemin cenazesiydi. Adı Matilda Colei'ydi ve ciğerleri hastalandığından hayatını kaybettiğinde daha otuz dokuz yaşındaydı. Kilisenin bir köşesine saklanmış, melek ka-

nadı takmış annem gelinceye kadar orada kalmaya kararlıydım. Annem tabii ki gelmedi. Ama merdivenleri çıkan başka biriydi. Üzerinde pırıl pırıl parlayan elbise ve ses çıkartan topuklular giymiş çok güzel bir kadın orgun başına oturdu ve bir izin bekliyormuşçasına gökyüzüne baktı. Ardından bir melek gibi çalmaya başladı ve birdenbire annemin bu kadını gönderdiğinden emin oldum. Saklandığım yerden çıktım. O, bankta yanına oturmam ve parmakları notaların üzerinden uçarcasına geçerken izlemem için hafifçe kenara kaydı. Şarkı bittiğinde, nasıl çalındığını göstermesini isteyip istemediğimi sorduğunda ona evet dedim."

Annem anlatırken nefesimi tuttuğumdan derin bir nefes aldım. "Sonra?" dedim sabırsızca.

"Giuseppa Camini aynı günün akşamında babamla konuşmak için evimize geldi..." Annemin sesi titredi.

"Ve ertesi gün okuldan sonra akort ve nota eğitimi almak için tepedeki sarı eve gittim. Haftada iki gün üçe çıktı ardından dört oldu. Altı ayın sonunda Beethoven'ın Ay Işığı sonatını gözlerim kapalı çalabiliyordum. Sen hatırlamazsın ama akşamları uyuyamadığında sana defalarca çalmışımdır."

Sessizce kafa salladım. Bunu nasıl unutabilirdim ki! Annem inanılmaz derecede güzel piyano çalıyordu ve ben onu dinlemeyi severdim. "Ardından Giuseppa bana başka şeyler de öğretmeye başladı. Yemek pişirmeyi, pastayı, böreği, yatakları yapmayı, kayısı konservesi kurmayı, tavuk kümesini temizlemeyi... Yani bir bağ evinde öğrenilmesi gereken ne varsa. Benden birkaç yaş büyük olan oğlu Frederico ile arkadaş oldum ve bağ ve bahçe işlerinde elimden geldiğince yardım ettim. Bu arada haftanın her gününü Camini Ailesi'nin yanında geçiriyordum ve mutfağın yanındaki minicik oda bana aitti."

"Külkedisinin odası!" Duyduklarıma inanamamışçasına kafa salladım. "Ama babana ya da diğer akrabalarına ne oldu? Colei ailesi yeni bir aile bulduğundan dolayı mutlaka rahatsız olmuştur."

Annem üzgün bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Tüm dünya İtalyan ailelerinin sayısız kardeş, kuzen, amca ve teyzeden oluştuğuna inanır. Bu çok saçma. Annemin ölümünden sonra benim için sadece babam Antonio vardı. O da unutmak istediğinden içmeye başladı. Bir zaman sonra ne yazık ki bir kızı olduğunu da unuttu. En üzücüsü de yokluğunu çok fazla hissetmedim çünkü Giuseppa'm vardı."

Annemin eline uzandım ve sorgularcasına yüzüne baktım ama o kafa salladı. "On altı yaşındayken babam merdivenlerden düştü ve bir daha kalkmadı."

"Senin için çok üzüldüm, anne."

"O dik başlı ukala herife çok benziyorsun. Büyükbabanı tanısaydın eminim çok severdin."

"Ah, sağ ol." Ağzımın kenarı seğirdi.

"Bu özelliğini kesinlikle benden almadın." Bana göz kırptı ama ardından hemen ciddileşti. "Evde bir kutu dolusu fotoğraf var. Beni ve babanı ziyaret ettiğinde sana veririm."

"Ben de tüm evi alt üst ettiğimi sanmıştım."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Birbirimize bakarak gülümsedik.

"Bu hikâyenin çok da mutlu bir sonu varmış gibi durmuyor. İtalya'yı neden terk ettin? Giuseppa ile kavga mı ettiniz?"

Annem yüzünü kapattı. "Yanlış adama âşık oldum."

Kaşımı kaldırdım.

"Giuseppa muhteşem bir kadındı," dedi annem devam ederek. "Yardımı severdi ve bir o kadar candandı. Sempatik. Ama babana rastladığım o yaz onun diğer yüzüyle tanıştım. Sırt çantanı alıp ucuz ulaşım yollarını kullanarak turlamak o zamanlar modaydı. Özellikle de Avrupa turlarını finanse edemeyecek üniversite öğrencileri arasında. Ve kayısı tarlalarının birçok işçiye ihtiyacı vardı. Ne diyebilirim ki... Günther o güne kadar tanıdığım diğer erkeklerden farklıydı. Çok şey biliyordu ve İtalyan erkeklerinin bilmediği tarzda konuşuyordu. Onu görür görmez âşık oldum ve onun için ben de ilk görüşte aşktım. Giuseppa göz açtırmasa da aramızdaki ilişki masum öpücüklerle kalmadı." Buklelerden birini kulağının arkasına attı ve sıkılgan bir edayla başını eğdi. "Kısa bir süre sonra her şeyi öğrendi. Aman Tanrım bu hiç hoşuna gitmedi." Koyu bir dindar olan Giuseppa'nın öfkesini hayalimde canlandırdığımda kıkırdamaya başladım.

"Kendinden geçti! Daha on yedi yaşındaydım ve tabii ki evli değildim ve beş parasız bir öğrenciyle yatmıştım. Cehennem ateşinde yanacağımdan emindi."

"Ne yaptı?"

"Kendine göre mantıklı olanı. Günther'i hemen kovdu."

"Olamaz."

"Çirkin ve yaralayıcı sözlerin sarf edildiği bir kavga yaşandı. Sonunda eşyalarımı topladım ve Günther'in arkasından Almanya'ya geldim. Ailem ölmüştü ve arkama bakmamı gerektirecek bir sebep yoktu ve ayrıca baban bana evlenme teklifin-

de bulunmuştu. Öfkem dinip pişman olduğumda Giuseppa'ya yazdım. Ama yazdığım mektupları sonrasında yırttım. Ardından hamile kaldım. Ve arkama bakmam için bir sebep kalmamıştı. İki ay öncesinde bu kart gelinceye kadar..."

Nefesim kesildi. "Giuseppa sana yazdı mı?"

"Benimle 11 Haziran'da buluşmak istedi. Evimizden iki sokak ötede Charlottenburg'daki bir kafede. Bunca zaman sonra beni nasıl buldu Allah bilir."

11 Haziran Giuseppa'nın öldüğü gündü. Derin bir iç çektim.

"Gitmemeyi düşündüm ama sonunda gittim ve iki saat boyunca kafede oturdum ve kapı her açıldığında irkildim. Ama Giuseppa gelmedi. Büyük bir ihtimalle fikrini değiştirmişti."

"Anne..." Kalbim deli gibi atıyordu. Annem Giuseppa'yı koyduğum pencere pervazına doğru yavaş yavaş ilerlediğimde şaşkınlık içinde arkamdan baktı. Porselen kabı aldım ve gözlerimi kapattım. "Az önce gözyaşları konusunda söylediklerin... Yani ya ölüm ya da âşık olduğunda..." dedim ağırlaşmış dilimle ardından arkamı döndüm. "Sanırım biri öldü. Ve sanırım tam da Giuseppa ile buluşacağın gün."

Annem masanın üzerinde zararsız ve oldukça çirkin bir vazo gibi duran kül kabına baktı.

"Bu hikâyenin ikimiz için bir uzlaşmayla sonlanması mucize olurdu," dedi annem keder içinde gülümseyerek ve ardından kül kabına parmak ucuyla dokundu. "Senin evine ne şekilde geldiğine dair en ufak bir fikrim yok ama kafeye geldiğini hayal etmek daha çok hoşuma gidiyor."

"Sana hikâyenin tamamını başka bir zaman anlatırım, anne. Ama buluşmanız..." Kolumu omzuna doladım ve sıkı sıkıya sarıldım.

"Giuseppa az da olsa Fabrizio'ya benziyorsa buluşmanıza sevindiğinden eminim."

Annem gözlerini kısmış halde yüzüme baktı. "Onu gerçekten seviyorsun."

"Onun hatalarını düzeltecek bir insan olduğunu düşünüyorum." Sorgulayan bakışına dayanacak durumda değildim.

"Bunu yapmadığı takdirde aptallık eder," dedi annem garip bir ses tonuyla.

"Anne benden bahsetmiyordum!"

"Ama ben..." Ayağa kalktı. "Giuseppa'nın likörünü ne zaman ikram etmeyi düşünüyorsun? Sanırım bundan iyi bir zamanlama olamaz. Bakalım eskisi gibi lezzetli mi?"

İki şarap kadehi almak için mutfağa gittim ve ilk alışverişte likör kadehi almayı zihnimin bir köşesine yazdım.

Döndüğümde annem dirsekleri dizinde başını ellerinin arasına gömmüş halde Giuseppa'nın karşısında oturmuş kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Demek ölülerle konuşan tek kişi ben değildim. Portakal renkli sıvının bulunduğu şişeyi eline aldı ve koklamaya başladı.

"Kesinlikle doğru meyveler," dedi övgüyle ve ardından minicik bir yudum aldı. Merak içinde yüzüne baktım.

"Bu likör hakkında çok şey biliyor gibisin."

Annem ikinci yudumu aldı ve gülümsedi.

"Sanırım öyle. Sonuç itibariyle bu tarifi Giuseppa ile birlikte geliştirdik."

"Sen..." Kafamın arka yerinde bir yerde şimşek çaktı ve bedenimin tamamı titremeye başladı. Kader diye bir şey gerçekten varsa...

"Bu söylediklerin, likörün nasıl yapıldığını bildiğin anlamına mı geliyor?"

Annem şaşkınlık içinde yüzüme baktı.

"Tabii ki biliyorum."

Sevgili Lucia,

Bugüne kadar yazmadığım için çok üzgünüm.

Seni bir kez daha kucaklayarak Tre Camini'de geçirdiğim zamanı bu denli özel kıldığın için sana teşekkür etmek isterdim. Kendimi sadece evde değil aynı zamanda ailenin bir ferdi gibi hissetmem için elinden geleni yaptın. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sen muhteşem bir insansın ve seni tanıma şerefine sahip olduğum için çok şanslıyım. Hepinizi anlatamayacağım kadar çok özledim. (Evet Rosa-Maria'nın emirlerini bile...)

Beni affetmeni umut ediyorum çünkü gitmekten başka çarem yoktu ve gidişimin seninle hiçbir ilgisinin olmadığına kalpten inanmanı istiyorum.

Annemle bugün güzel bir konuşma yaptığımızı duy-

mak kesinlikle hoşuna gidecektir. Tabii ki geçmişin yaraları tek bir gecede sarılamaz ama bundan sonra daha sık birlikte yemek yapacağız.

Bir gün, öncelikle benim içime sindirmem gereken müthiş bir hikâyeyi anlatmak için seni arayacağım. Büyük bir ihtimalle sizin Nonna ve annem İsabella Colei arasında bir bağ vardı. Bu bağlamda senden çok önemli bir ricam olacak. Zaten bu mektubu kuryeyle sana göndermemin nedeni de bu. Mektubun içinde Fabrizio'ya verilmek üzere ikinci bir zarf daha olacak. O zarfın içinde Fabrizio için çok şey ifade eden oldukça değerli bir şey var. Başkasına söylemeden (Marco da dâhil) bu zarfı ona verebilir misin? Gerçekten çok önemli!

Seni kucaklıyor ve öpüyorum.

Arkadaşın,

Hanna.

Fabrizio

Lucia'nın bakışı, yakarak delik açacakmışçasına alnıma odaklandı.

O bakışı, on dakikadan hissediyordum. Alay edercesine kayısı rengindeki kâğıda yazılmış, enerjik ve italik el yazısını incelemekle meşguldüm. İkide bir gözlerim başlığa geri dönü-

yordu. ***Il liquore di albicocche della Nonna, Ricetta orginale.*** *(Nonna'nın Kayısı Likörü, Orijinal Tarif)*

"Ve? Ne yazıyor?" dedi Lucia tırnaklarını kemirirken. İşte o anda Lucia'ya Hanna'nın zarfını açıncaya kadar odada kalabileceğini söylediğimden dolayı pişman oldum.

"Şu tırnaklarını kemirmeyi bırak, ellerin çirkinleşecek." Üzeri yazılı kâğıdı masaya koydum. Garip ama aklımda sadece tek bir düşünce vardı ve bunun kâğıtta yazılanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Mektubun içinde bana özel tek bir kelimenin olmaması beni kızdırdı. Ve kızdırdığı için de kendime kızdım.

"Hanna'nın mektubunu bir kez daha görebilir miyim?" dedim.

Lucia dudaklarını büzdü. Düşündü ve kararlı bir şekilde kafa salladı. "Ah! Fabrizio!"

Lucia suratını astı ve elinin üstünü ovuşturdu ardından isteksizce Hanna'nın mektubunu uzattı.

Mektubu bir kez daha okudum, ardından bir kez daha.

İsabella Colei gerçekten Hanna'nın annesiydi. Birdenbire o ismi nerede duyduğumu hatırladım. Telefonda bana çok da kibar davranmayan o kadın. Nonna onunla Berlin'de buluşacaktı. Ama bu İsabella nasıl oluyordu da...

Elimde tuttuğum mektubu indirdim ve karşımda duran misafir koltuğuna oturmuş dargın bir yüz ifadesiyle bana bakan yengemle göz göze geldim. Derin bir iç çekerek kafa salladığımda Lucia vakit kaybetmeden masanın üzerinde duran mektubu aldı. Okumaya devam ederken gözleri birer espresso altlığı kadar büyüdü. "Ama bu Nonna'nın likör tarifi!"

"Muhtemelen."

"Muhtemelen de ne demek? Tabii ki o!"

"Ne olmuş?"

"Ne demek ne olmuş?" Lucia birdenbire ayağa kalktı ki bu sandalyenin ayağının yere sürtüp kulakları tırmalayan bir ses çıkartmasına neden oldu.

"Parkeye dikkat et," dedim duygusuzca.

Lucia likör tarifinin yazılı olduğu kâğıdı yüzüme doğru fırlattı ve ben kâğıdın yere düşüşünü izledim.

"Bana söyleyeceklerin bu kadar mı?" dedi öfkeyle tıslayarak.

"Bu parkeler pahalı."

Ellerini kalçasına koydu ve kafa salladı. Yana doğru eğildim ve yerde duran kâğıdı aldım. Bunu yaparken yanlışlıkla kahve fincanına çarptım ve bir miktar kahve çalışma masasının üzerine döküldü. Bir süre boyunca tarifin yazılı olduğu kâğıdı elimde tuttum ve sonunda onu halledilmiş evrakların bulunduğu çekmeceye kapattım.

Bazı şeyler şartlar değiştiği takdirde anlamını yitiriyordu.

Nonna'nın sözlerinden biri daha.

Lucia kaşlarını kaldırdı.

"Ne yapıyorsun orada?"

"Geçmişi ait olduğu yerde bırakıyorum." Lucia iğne batırılmış balon misali kendi içinde büzüldü. "Hanna seni bu denli çok mu yaraladı?"

İstemeden yumruğumu masaya vurdum. "Hanna'nın bu konuyla hiçbir ilgisi yok!"

Lucia korkudan öylesine büzülmüştü ki bu şekilde davrandığım için pişman oldum.

"Kocanla bir uzlaşmaya vardık, unuttun mu?" dedim biraz daha yumuşak bir tonda. "Burada yazan orijinal tarif olsa bile ki bundan şüpheliyim, ne işime yarayacak? Kimse likörün başarısını garantileyemez. En iyi senaryoda bile elde edeceğimiz likörden hayatımızı idame ettirecek parayı kazanmamız bir yıl sürer ve bunun için sahip olmadığımız kadar çok parayı tarlalara ve damıtma merkezine aktarmak zorunda kalacağız." Lucia'nın gözlerinin dolduğunu görmek bana acı verdi. Ama buna rağmen derin bir nefes aldım ve devam ettim.

"Bu kayısı rengindeki güzel bağlarımızı satacağımız gerçeğini değiştirmez. Ve tam bu sebepten dolayı tarif çekmecenin içinde kalacak."

"Marco gibi konuşmaya başladın." Lucia'nın sesi titredi. "Bir zamanlar tanıdığım Fabrizio rüyasını gerçekleştirmek için her şeyini verirdi. Çünkü rüyasına inancı tamdı. Tre Camini'ye ve kendine inanırdı. İşte tam bu yüzden bu tarif işe yarardı."

Hanna'nın mektubunu aldı ve dikkatlice iki kez katladı. Ardından ayağa kalktı ve bana yarı aşağılayan yarı acıyan bir bakış attı. "Dürüst olmak gerekirse eski Fabrizio'yu şu anda karşımda oturandan daha çok severdim."

Hanna

"Bizi gerçekten olumlu yönde şaşırttınız."

Hellwig profesyonel diş temizliğini gösterecek şekilde gülümsedi, ellerini ensesine dayadı ve ergonomik koltuğunda salanmaya başladı. Kızardığımı hisseder gibi oldum. Son aylarda patronum altıncı kattaki tavan arasına beni defalarca çağırmıştı ama çoğu zaman bunun nedeni bana haddimi bildirmek içindi. Bu şekilde bir övgüyü en son bitirme tezimi hazırladığımda duymuştum.

Şükürler olsun ki benden bir tepki beklemedi. Ayağa kalktı ve su ısıtıcısının ve birbiri içine geçmiş fincanların bulunduğu pencere önündeki tezgâha yöneldi.

"Çay ister misiniz?" dedi hayırı kabul etmeyen bir ses tonuyla. Böylece onayladım ve birkaç saksının içinde yetiştirdiği çay yapraklarını koparttığı terasa kadar onu takip ettim. "Çayınızı kendi başınıza yetiştirdiğinizi bilmiyordum," dedim aklıma söyleyecek başka bir şey gelmediğinden.

"Hakkımda birçok şey bilmiyorsunuz Bayan Philipp." Hellwig sessizce güldüğünde oldukça çekici biri olduğunu fark ettim. Bunun yanında birkaç güzel özelliği de vardı. Örneğin çalışanlarına havadar geniş odaları bırakmış, çalışma masası odanın üçte birini kaplasa da kendi isteğiyle çatı katına taşınmıştı. Diğer taraftan çayını yetiştirebildiği terası ise kendine özel bir yerdi... Bir kez daha göğsümde garip bir sızı hissettim.

"Sanırım bu bir şeyler bilmeme durumu karşılıklı Bayan Philipp. Yoksa Hanna diyebilir miyim?"

Düşüncelerimde tam anlamıyla başka bir yerde olduğumdan şaşırmışçasına kafamı kaldırdım ve dosdoğru Hellwig'in

buz mavisi gözlerinin içine baktım. İçinden nane kokusu yükselen gül desenli fincanı önüme koydu, ardından kafasını alçak tavana vurmamak için hafifçe eğilerek masanın diğer tarafına geçti ve tam ortopedik koltuğuna oturdu.

"Anlamadım? Ah... Evet! Tabii ki bana sen diye hitap edebilirsiniz... Sebastian..." dedim kekeleyerek bu arada annemle geçirdiğim akşamdan sonra hiçbir şeyin beni şaşırtmayacağını sanmıştım. Halen gülümsüyor olması tam anlamıyla rekordu çünkü aşağı yukarı yarım saattir patronumun ofisindeydim.

"Aslında biz yani yönetim kurulu başkanı ve ben, Camini davasını yoluna koyabileceğini düşünmemiştik. Bay Camini'nin sadece davayı geri çekmekle kalmayıp avukat masraflarını da ödemiş olması ne denli ikna edici olduğunu gösterir."

"O... Ne?" dedim fısıldayarak ama nabzım kulaklarımda atıyordu. Hellwig'in gülümsemesi genişledi.

"Yapmış olduğun ağır eleştiri onları artık ilgilendirmiyormuş. Avukatı, müvekkilinin bu meseleyi mümkün olduğunca çabuk unutmak istediğini söyledi. Yani Tre Camini'ye övgünü bu kadar coşkulu tutmana gerek yoktu."

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Kendimi, Fabrizio'nun İtalya'dan attığı çakıl taşı yüreğime isabet etmiş gibi hissettim. Demek bu meseleyi mümkün olduğunca çabuk unutmak istiyordu. Ve ben daha uçaktayken şarkı söyleyeceğini ummuştum...

Hellwig büyük bir dikkatle bana baktı ve yüzünü anlayışlı bir ifade kapladı. "Ama sen yazını başka türlü yazmak istemedin, değil mi?"

Boğazım düğümlendi, onaylarcasına kafa salladım. Hellwig kirişe baktı. Küçük bir an için hayal kırıklığına uğradı ardından ma-

saya eğildi ve bana resmi belgeyi uzattı. "Yönetim kurulu, ofise bir şef tayin etmek istiyor. Ve senin doğru seçim olacağını düşünüyor.

Kendimi yıldırım çarpmış gibi hissettim. "Ama siz... Yani sen..."

"Viyana'daki ofisten bahsediyoruz. Şu pasaklı yerin acilen düzen bulması gerekiyor. Ofisteki işleri yoluna koymak için üç yılın olacak yoksa yemek dergimizin Avusturya sayısının geleceği kalmayacak. Kendine bu konuda güveniyor musun?"

"Ama neden ben?" Büyük bir şaşkınlık içinde kafa salladım ve parmaklarımı saymaya başladım. "Ben sürekli sorun yaratan yayın hayatının yüz karasıyım. Yaptığım ağır eleştiriler yüzünden avukat masrafları beş haneli rakamları çoktan aştı. Yemek sektörü benden öylesine nefret ediyor ki bazıları tehdit mektupları yazıyor! Ayda bir kez kendimi karşınızda buluyorum... Karşında... Ve işlediğim son günah hakkında hesap veriyorum ve ayrıca..." Yumruklarımı sıktım, derin bir nefes aldım.

"Ayrıca bundan sonra lokanta eleştirileri yazmak yerine röportajlar yapmak istiyorum!" Sonunda söyleyebilmiştim!

"İşte bu yüzden Viyana için doğru kişisin, Hanna." Hellwig kahkaha attı. "Sen bir savaşçısın. Başkalarının hakkında ne düşündüğüne aldırış etmiyorsun ve yaptığın şeyin karşısında dimdik duracak cesaretin var. İstediğini ve istemediğini söylüyorsun ve hedefine ulaşmak için gerekirse cesetleri bile çiğneyebilirsin. Viyana'daki yönetim kurulu tam da böylesine bir şef editör talep ediyor. Böylesine bir pozisyonda istersen şiir bile yazabilirsin."

Söze girmek istedim çünkü bahsettiği kadın olup olmadığımdan emin değildim. Ama Hellwig konuşmama izin vermedi. "Berlin'deki çalışmalarınız yayın kuruluşumuz açısından çok ka-

zançlı oldu. Yazmış olduğun yazılar sayesinde 30.000 okuyucu dergimize bağlandı ve içlerinden 15.000'i abone oldu ki bunlardan çoğu yemek sektöründe. Seni sevmiyor olabilirler ama gözlemlerinden korktukları kadar saygı da duyuyorlar. İnan bana kazancımız avukat masraflarını ikiye hatta üçe katladı."

"Bunu bilmiyordum," dedim sıkılgan bir şekilde ve patronumun hayatımı zorlaştıran nutuklarına kızdım. Ama onu bir şekilde anlıyordum. Haddinden fazla övgü yapmış olsaydı kısa bir süre sonra işimden bıkar ve arkama bakmadan bırakmış olurdum. Derin bir nefes alırken patronum alışılmış, duygudan yoksun bir bakışla yüzüme baktığında kendimi bir hiçmişim gibi hissettim.

"Kararını vermek için üç günün var. Ardından bu pozisyonu Bayan Durant'a teklif edeceğim."

Claire. Yutkundum. Tabii ki. Benden sadece iki ay sonra Genusto'da işe başlamıştı ve sahip olduğum tüm özelliklere sahipti. Kararım ne olursa olsun sahip olduğum tek arkadaşımı kaybedecektim. Yavaşça ayağa kalktım, bakışım önce gül desenli çay fincanına ardından teras kapısına kaydı. Sasha'nın yalvaran gözleri ve kalın harflerle yazılmış metni gözlerimin önünde canlandı.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim… Sebastian?"

"Söz konusu şey maaş artışı ise unut gitsin. Zammı ancak Viyana'daki işi kabul ettiğin takdirde alırsın."

"Sasha Senge. Stajyerimiz, biraz ukala ama oldukça tutkulu ve güvenilir. Ve gönüllü stajı neredeyse bitmek üzere."

"Ne olmuş ona?"

"Sizi inanılmaz ilgilendirecek bir konuda makale yazmış."

"İyi mi?"

Oldukça emindim. Konuştuğu gibi yazıyorsa belki de benim köşemin yeni yüzü olabilirdi.

"Oldukça iyi," dedim boşluğa, çünkü yazdığı hiçbir şeyi okumamıştım. Ama bu arada duygularıma kulak vermeyi öğrenmiştim. Ve duygularım Sasha'nın bir zamanlar Sebastian Hellwig adındaki iyi kalpli bir editörün bana verdiği şansın aynısını hak ediyordu.

"O zaman yazı neden masamda değil? O kızı hemen yanıma gönder."

"Derhal... Ve patron?"

"Yine ne var?"

"Ona karşı bu kadar katı olma."

Fabrizio

Kolumu uzatıp çekmecedeki kayısı rengindeki mektup kâğıdını çıkarttığımda Lucia büronun kapısını kapatalı çok olmamıştı. Düşüncelere dalmışçasına okurken üzerinden geçtiğim malzeme listesini bir kez daha dikkatlice okuduğumda son malzemeye takıldım. Karnımın içi karıncalanmaya başladı. Bu kadar kolay mıydı? Kahretsin bu sonuca neden kendim varamamıştım?

Karnımın içindeki karıncalanma şiddetlendi ve ben parmak uçlarımı durmaksızın masaya vurduğumu fark ettim. Bir saniye

boyunca tarifi kâğıt parçalayıcısının içine atmayı düşündüm. Ama elim bana itaat etmedi. Dört adımda odayı boydan boya geçtim ve kapıyı koparırcasına açtım. Az kalsın tırabzanlara yaslanmış ve zafer kazanmışçasına sırıtan Lucia'ya çarpacaktım.

"Tek bir kelime duymak istemiyorum!" dedim söylenerek, ardından şimşek hızıyla yanından geçtim ve koşarak merdivenleri indim. Damıtma merkezinin kapısı tok bir sesle arkamdan kapandığında olduğum yerde kaldım. Anahtarı iki kez döndürdüm ve alnımı ahşap kapıya yasladım. Ardından döndüm ve içinde Nonna'nın marmelat ve konserve edilmiş kayısılarını, Rosa-Maria'nın içleri dolu kavanozlarını ve Lucia'nın domates sularını depoladığımız dolabın kapısını açtım. Raflarda Alberto'nun kayısı çiçeğinden elde ettiği balın muhafaza edildiği köşeli cam kaplar vardı. Nonna'nın ölümüne kadar bu raflar yetiyordu ama Nonna öldükten sonra kaplar öylesine çoğalmıştı ki Alberto onları sandıklara koyup ambara kaldırmak zorunda kalmıştı. Nonna hayattayken bu kadar çok balın nereye kaybolduğunu bugüne kadar düşünmemiştim.

Bal kavanozlarından üçünü aldım masaya sırasıyla koydum. Etiketlerin üzerine elle çizilmiş arı resimlerinden bile anlamam gerekiyordu. Nonna her zaman bu bağlardan elde edilen ürünlerin elle yazılmış bir etiket taşımalarında ısrarcıydı. Ama içlerinden iki tanesi sevginin sembolü olan küçük bir çizimle süslenmişti: Kayısı çiçeği balı ve kayısı likörü.

Cam kavanozlardan birinin kapağını açtım. Bal tipik bir bal gibi kokmuyordu çünkü ağızda kalan balmumu tadı eksikti. Daha çok vanilya kokuyordu ve neredeyse kayısıyı çağrıştırmayan hafif bir meyve tadı vardı. Duygularım şaşırtıcı şekilde

cevap verdi. Likörü hazırlamak için eksik olan malzemenin bu olduğundan emin olmak için tadına bile bakmama gerek yoktu. Bunun anlamı kafamın içinde belirdiğinde kahkaha attım: Alberto'nun balı ve Nonna'nın kayısıları kopmayan bir bağla birbirine bağlanmıştı. Nonna Alberto'ya olan sevgisini bu likörle ölümsüzleştirmişti.

Hanna

Yazılarını koyduğu dosyayı sıkı sıkıya göğsüne bastırmış yaltıncı kata çıkmak için yavaşça departmandan çıkan Sasha kireç gibi olmuş yüzüyle boynunu bükerek bana baktı.

"Patrona Sasha için güzel bir şeyler mi söyledin?" dedi Claire cansız bir ses tonuyla.

"Olabilir," dedim bıyık altından gülümseyerek.

"Ve ucuz aşk romanlarından hoşlanıyorsun."

"Ben... Şey?"

"Sen. Okuyorsun. Ucuz aşk edebiyatı. Sana hecelememi ister misin?"

"Her şeyden önce başkalarının çantasını karıştırmayı bırakmalısın," dedim saldırıya geçmişçesine ki bu Claire'i çok da etkilemedi. Bana cevap vermek yerine alt dudağıyla oynamaya başladı.

"İyi misin?" dedi sonunda kısa bir tereddüttün ardından.

"Aşk romanları okumak suç değil. Üstelik indirimden 99 cent'e aldım ve kitabın kahramanın karın kaslarına karşı koyamadım," dedim sırıtarak ama Claire şakama karşılık vermedi.

"Konuşmak istediğin takdirde seni dinleyeceğimi biliyorsun değil mi?"

Bir süre sonra 'senin için endişeleniyorum' çizgisini alnında oluşturup çilli burnunu buruşturduğunda onu kendime inanılmaz yakın hissettim. Onun ne denli değerli biri olduğunu bu kadar geç anlamam ne kötüydü. Ve Viyana'ya gittiğim takdirde onu daha iyi tanıma fırsatını asla bulamayacaktım.

"İyiyim," dedim sessizce ve elini tutum. "Ve çok yakında dertleşiriz ama öncesinde halletmem gereken önemli bir şey var."

Claire kafasını salladı ve parmaklarını şaklattı. "O zaman koş bakalım Bayan Philipp. Ve şu aşk zırvasını okuduktan sonra benim evrak kutuma koy."

Telefonun ahizesine elimi attım ve sırıtmaya devam ederek bu sabah bodrumdaki arşivden bulduğum numarayı çevirdim. Volker Saalfranck. Aromatize edilmiş içki sektöründe söz sahibi, beni bir kaşık suda boğmak isteyen, acınacak kadar kötü bir aşçıydı. Ama çevresi oldukça geniş olduğundan kayısı likörü işinde bana yardımcı olabilecek tek kişiydi. Telefon çalmaya başladığında nabzım deli gibi atmaya başladı ve sakin bir şekilde nefes almaya devam etmek için kendimi zorladım. Annem olsaydı risk almak zorundasın carissima derdi.

"Saalfranck."

"İyi günler, Bay Saalfranck. Ben Hanna Philipp gurme dergisi Genusto'dan. Geçen yıldan tanı..."

"Beni aramaya gerçekten cesaret edebiliyorsunuz, öyle mi? Üstelik kendi cep telefonumdan. Numaramı nerden buldunuz?"

"Siz vermiştiniz."

"Sarhoşken olmalı."

"Bakınız Bay Saalfranck..."

"Sola dedim! Tanrı aşkına sağa demedim!"

"Efendim."

"Kadınlar araba kullanmamalı. Aslında anlamadıkları hiçbir şey yapmamalılar. Örneğin lokantalar hakkında eleştiri yazmak, ne demek istediğimi anladıysanız..."

"Gerçekten çok üzgünüm, ben şey yani..."

"Lokantamın sizin yüzünüzden iki yıl boyunca kapalı kaldığını biliyor muydunuz? Hayır, lütfen bir şey söylemeyiniz! Derin dondurucudan çıkarttığım patatesleri fritözde kızartarak ne denli çok zamanı boşa harcadığımı düşündükçe gözlerim doluyor. Şu anda en azından daha öncesinde yapmam gereken şeyi yapıyorum. Benden komisyon kopartmak için arıyor olamazsınız, yoksa..."

"Sizi anlamıyorum."

"Aromatize edilmiş içki işi, genç bayan! Lokantada hoşunuza giden tek şey... Üzerinde renkli şişelerin sıralanmış olduğu içki bölümü. İçki işini Almanya çapında genişlettik, bilginiz olsun. Bu arada iki büyük deponun ve on beş şubenin sahibiyim ve dört yeni şube bu ayın içinde faaliyete geçmek için neredeyse hazır."

"Bir dakika... Bir şekilde yazmış olduğum eleştiriye minnettar olduğunuzu mu söylemek istiyorsunuz?

"Minnettar mı? Bastığınız yeri öpmek istiyorum! Şimdi sizin için ne yapabilirim? Sizi tanıdığım kadarıyla aramanızın bir

nedeni vardır. Almanya'da başarılara imza atmış aromatize edilmiş içki toptancısı hakkında bir yazı mı yazmak istiyorsunuz? Emrinize amadeyim."

"Aslında sizin uzman görüşünüze başvurmak istiyorum, Bay Saalfranck. Ama bana soracak olursanız... Elimde hayati bir mesele var..."

"Yine birilerini ateşe mi attınız? Yoksa bir yerlerde zevk için yemek pişiren bir aşçının canına mı okudunuz... Ve şimdi sizi çiğ çiğ yemek mi istiyor?"

"Hayır. Çok daha iyisi. Ve siz isterseniz... Benimle karşılıklı bir şeyler içmeye ne dersiniz? Hemen şimdi?"

"Sanki bu işten kâr sağlayacakmışım gibi geliyor."

"Pişman olmayacaksınız."

"Ah, ben zaten iki yıldan beri hiçbir şeyden pişman olmadım. Bir saat içinde Schadow Caddesi 6 numaralı büromda olabilir misiniz? O zamana kadar eşim de belki gaz pedalını bulmuş olur."

"Yola çıktım bile."

Fabrizio

Çiftliğimizin kâhyasını tavuk kümesinde bulduğumda kuluçka kutusunu tamir ediyordu. Beni fark etmiş olsa bile Alberto işine devam etti ve elindeki çivileri birbiri ardına çakmaya devam ederken az ilerde metal borunun üzerine

tünemiş Vittoria göğsünü şişirmiş halde şüpheyle olup biteni izliyordu. Eğilmekte zorluk çektiğini fark ettiğimde yerdeki çivi kutusunu elime alıp çivileri tek tek uzatmaya başladım. Bir süre boyunca iki büklüm olmuş sırtını izledim ve söze nereden başlamam gerektiğini düşündüm.

"Nonna'nın Isabella ile ne işi vardı?"

Alberto'nun elindeki çekiç yere inmeden önce bir an için havada asılı kaldı. Bir sonraki çiviyi Alberto'nun düzleşmiş avucuna bıraktım. Sonunda sandıkla işi bittiğinde güç bela doğrulmaya çalıştı.

"Bu konuda başka bir şey söylemeyeceğimi sana söylemiştim çocuk. Bunu kendin bul."

"Bunu nasıl yapacağım? Nonna'ya soramam ve Hanna da gitti!"

Ama cevap olarak aldığım tek şey içten gelen bir kahkaha oldu.

"Bazen insan cevabı bulmak için bir yerlere gitmelidir. Her şey bir yana Giuseppa'yı eve getirmenin zamanı çoktan geldi."

"Sen... Şu kül kabından... Haberdarsın?" Ne diyeceğimi bilemedim.

"Hayatım boyunca büyükannenin yanındaydım, Fabrizio. Kulağa komik gelse de. Onun burada olmadığını hissedebiliyorum" dedi sakin. "Yarım kalmış işleri hissettiğim gibi. Söz konusu Giuseppa, Isabella, Hanna, Marco, Lucia, Tre Camini ve sen olduğunda... Benim için hepsi bir bütün. Ve büyükannen başaramadığı için birbirine ait parçaları bir araya getirmek artık senin görevin olacak."

Ağzımın açık kaldığını fark eder gibi oldum. Büyük bir ihtimalle ikimizden biri aklını kaçırmış olmalıydı. O kişinin ben olma ihtimali oldukça yüksekti. Alberto isteksizce dilini şaklattı ve sırtıma öylesine sert vurdu ki öksürmek zorunda kaldım. Şu lanet olası sigaralar.

"Şimdi git ve beni sinirlendirip mutfaktan bir kek çalmak zorunda bırakmadan uçağa bin, çocuk."

Hanna

Oakşam evime ayak bastığımda aslında yorgun olsam da inanılmaz bir tatmin duygusu yaşıyordum. Aslında Saalfranck'ı Nonna'nın likörü konusunda ikna etme konusunda zorluk yaşamayacağımdan emindim ama aromatize edilmiş içkiler konusundaki bir uzmanının tepkisi beni çok şaşırttı.

İlk yudumu aldıktan sonra, aşağı yukarı on dakika boyunca yutmadan ağzında tuttu ve deri koltuğun içinde oturan şişko adam tek bir kelime etmeksizin ince belli şişeye öylece baktı. İkinci yudumda fırlarcasına ayağa kalktı şık dizayn edilmiş bürosunda parıldayan gözlerle yüzüme bakmadan ileri geri yürümeye başladı.

"Siz küçük, kurnaz bir cadısınız!"

Gerisi sadece formaliteden ibaretti. Ona adresi verdim. Tre Camini'de Lucia ile muhatap olabileceğini söyledikten sonra veda etmeden önce Saalfranck'ın Caminiler ile adil bir anlaş-

ma yapmasından başka bir şey istemediğimi üstüne basa basa tekrar ettim.

Derin bir iç çekerek babet ayakkabılarımı çıkarttım ve yalın ayak, ocağın üstünde bir tencerede ribollitanın beklediği mutfağa girdim. Annemin yedek anahtarı ev sahibime vermek yerine kendine tutmasına kızıp kızmama konusunda kararsızdım. Ama karnım acıkmış olduğundan özel hayata müdahale konusunu kenara bıraktım ve çorbayı ısıtmak için ocağın düğmesini çevirdim.

Yarım saat sonra şişko fasulye, patates ve sebzelerden oluşmuş güveçle karnım öylesine doymuştu ki bir an için patlayacağımı sandım. Bir kadeh şarap ve yastığımı alarak masa ve sandalyesi olmayan balkonuma doğru ilerledim.

Gerçekten de bir an için tüm düşüncelerimden arınmayı başardım. Ama ardından, son birkaç saatten beri başa çıkmayı başardığım karnımdaki karıncalanmalar başladı ve Berlin'in çatıları gözlerimin önünde Montesimo'nun kırmızı kiremitli çatılarına döndü. Selvi ağaçları dikilmiş araba yolu, büyük giriş kapısının ardındaki dar patika, solucan arayan beyaz bir tavuk...

Tanrım Hanna. Bunu atlatmak bu kadar zor olmamalı! Karıncalanmanın şiddetti daha da arttı. Fabrizio'nun yüzü, inanılmaz güzel gülme çizgileri oluşmuş espresso rengindeki gözleri ve beni baştan çıkartan dudakları... Ve kendime engel olamadan gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

Bu inanılır gibi değildi. Aşk acısı kronikleşmiş gripten farksızdı ki bu arada bu yalnızlık duygusunu yaşamaktansa ömür boyu soğuk algınlığından yataklara düşmeyi tercih ederdim.

İnatla gözlerimden akan yaşları sildim ve oturduğum yerde doğruldum.

Olay kapanmıştı. Fabrizio Sofia'yı tercih etmişti ve ben de bunu kabul etmek zorundaydım. İtalya çok uzaklarda kalmıştı ve ben artık buradaydım ve yepyeni bir şehirde beni bekleyen bir kariyer vardı. Her şeyi yoluna koymuş, hatalarımı düzeltmiştim. Tek bir şey hariç... Gözlerim kocaman açıldı. Pencerenin kenarında duran kül kabının haricinde. Kahretsin! Giuseppa'yı tam anlamıyla unutmuştum.

"Büyükanneyi postayla İtalya'ya gönderemezsin, Hanna. Bunu aklına bile getirme. Bu kesinlikle olmaz!" Claire ciddi bir yüz ifadesiyle bana baktı ve elindeki şarap kadehinden bir yudum aldı. Onu telefonla aradıktan sonra buraya gelmesi için yarım saat bile geçmemişti ve ben, üzerinde eşofman ve yüzüne sürdüğü kalın yüz kremiyle evimin kapısında durduğunda gözyaşlarımın arasında gülmek zorunda kaldım.

"Ama neden ki... Onu kuryeyle gönderirim ve kül kabını kraliyet ailesinin tacını korudukları gibi korumalarını sağlamak için bedeli neyse öderim. Bugünlerde her türlü şeyi dünyanın bir ucuna göndermek mümkün olduğuna göre kül kabı neden olmasın ki?"

Claire büyük bir dikkatle yüzüme baktı. "Çünkü söz konusu olan şey kül kabı değil. Söz konusu olan şey Giuseppa."

"Bu tam anlamıyla gerçek olmayan bir delil!" Aslında istemediğim halde kızmaya başladım. Ama Lucia ya da Fabrizio ve haliyle Sofia ile bir kez daha karşılaşmak fikri bile nefesimin kesilmesine neden oldu. Yumruklarımı sıktım ve kafa salladım. "Geri gidemem."

Sözlerimin ne denli kararlı olduğunu fark ettiğimde neredeyse bir kez daha ağlamaya başlayacaktım. Claire koltukta biraz daha yanıma sokuldu.

"Sanırım hata yapıyorsun, Hanna."

"İnan bana ben tam da doğru olanı yapıyorum." İnatla yanından uzaklaştım ama koltuğumun kolçağı daha fazla uzaklaşmama engel oldu. Claire gülümseyerek kafa salladı.

"Evet, mantığının söylediği şeyi yapıyorsun. Ama kalbin tam anlamıyla tersini söylüyor."

"Bunu nereden biliyorsun ki?" Kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki bir an için kaburgalarımı kıracağını sandım.

Claire gülümsedi. "Çünkü ben sandığından daha uzun zamandır senin arkadaşınım. Bu adamı seviyorsun. Oldukça çok. Bunu görebiliyorum."

"Ne olmuş?" İnatla, alnıma düşmüş bir saç telini üfleyerek uzaklaştırdım.

Ama Claire onu yanıltmama izin vermedi. "Ona söylemedin mi?"

"Bu neyi değiştirirdi ki? O bir başkasına ait." Sesim alçaldı. Ve şu lanet olası gözyaşlarına engel olamıyordum.

"Çok şeyi değiştirebilir. Ama bunun için bunu önce yapmak zorundasın. Ve ona söylediğin takdirde kaybedeceğin neyin var ki?"

"Ama..."

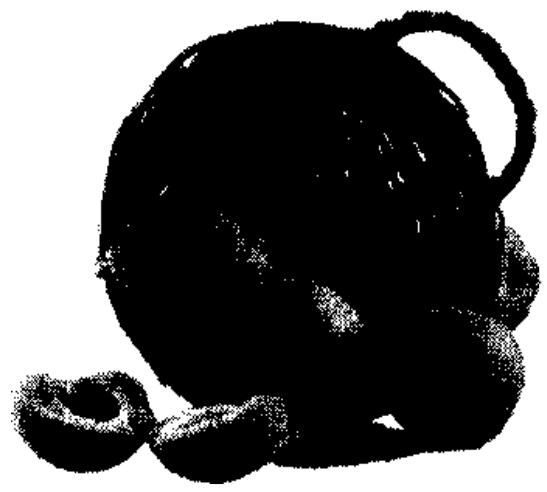
"Aptal olma Hanna ve her şey bir yana bir korkak gibi davranma. Fabrizio'yu seviyorsan onun için savaş. Aksi takdirde hayatın boyunca kendine yapsaydım ne değişirdi diye soracaksın. Ve şuradaki şu küçük şey..." Yavaşça göğsüme vurdu. "Hayatın boyunca bir araya getirmeyeceğin kadar çok parçaya

ayrılıyor." Claire ayağa kalktı ve çantasını koyduğu sandalyeye doğru ilerledi. Geri döndüğünde elinde bir zarf vardı.

"Bu da ne?" dedim şüpheyle.

"Hayatın boyunca mutsuz olmana seyirci kalamam. Aslında uçak biletini sana dün verecektim ama o zaman bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim." Zarfı kucağıma bıraktı. "Ama şimdi eminim. Floransa uçuşun yarın öğlen biri yirmi geçe. Bir fare kadar korkak mı yoksa mutluluğu için savaşacak yetişkin bir kadın kadar cesur mu olduğuna karar vermek için bütün bir gecen var."

14

Hanna

Yatağımda uzanmış odamın tavanına dik dik bakıyordum. Gece boyunca anlamlandıramadığım hayaletler durmaksızın birbirleriyle kavga etmiş ve sonunda benim için en iyisinin ne olacağı hakkında bir karar varamamışlardı.

Mantığım bileti yırtıp yeni işime odaklanmam gerektiğini söylüyordu.

Sonuç itibariyle başka annelerin de oğulları vardı ve Avusturya'nın başkentindeki erkeklerin yakışıklılığı herkes tarafından biliniyordu. Öyleyse çok yakında çekici erkeklerin olduğu bir yere gideceksem kaba saba bir çiftçiyle ne yapacaktım? Ama kalbim mantığımın söylediği her şeye karşı çıkıyordu. Kalbimin deli gibi çarpması için Fabrizio'nun espresso rengindeki gözlerini düşünmek bile yeterliydi. Yatağın içinde doğruldum.

Bu lanet olası ikilemden nasıl kurtulacaktım? Ve bu yetmiyormuş gibi Claire "Yapsan ne kaybedersin," diyerek beni ikna etmeye çalışıyordu.

Aslında gerçekten şu anda İtalya'ya gittiğim takdirde ne olurdu? Lucia büyük bir ihtimalle bana inanılmaz kızgındı ve Marco öyle ya da böyle bana tahammül edemiyordu. Yaşlı Alberto belki halen hastanedeydi ki ben tersi olmasını umut ediyordum ve Rosa-Maria büyük bir ihtimalle bu arada ortalardan yok olduğumu fark etmemişti bile. Ve oraya vardığımda büyük bir ihtimalle el ele, dudak dudağa belki de daha yakın bir haldeki Fabrizio ve Sofia ile karşılaşacaktım…

Tanrım! Yatak örtüsünü kan ter içinde kalmış vücudumdan uzaklaştırdım. Kahve. Kahveye ihtiyacım vardı. Çok kahve!

On dakika sonra ikinci fincan kahvemle pencerenin kenarında duran Giuseppa'nın yanındaydım. Güneş evlerin çatılarını ısıtmaya başladığında sis bulutları hafifçe dağılmaya başladı. Gözlerimi kapatmış halde büyük bir açlıkla sabah havasını ciğerlerime çektim. İyi geldi.

"En azından güzel bir gün olacağa benziyor," dedim Giuseppa'ya. Artık ilk fincanda olduğundan çok daha yavaş içmeye başladım ve yaşlı kadının beni onaylarcasına kafa salladığını hayal ettim.

"Ne yapmam gerektiğini bana söyleyemez misin? Mantığımın sesi mi kalbimin arzusu mu? Ne dersin?" dedim mırıldanarak ve bu şekilde davrandığım için kendi kendime güldüm. Kendime itiraf edemesem de tek bir gerçek vardı ve her yol çiftçiye çıkıyordu.

Birdenbire kanat çırpmaya benzeyen derinden gelen bir ses duyduğumu sandım… Ensemdeki esintiyi hissettiğimde korkmuşçasına çığlık attım. Ellerim kendiliğinden havaya kalktığında fincandan sıçrayan kahve pencerenin pervazına ve yere

döküldü. Kalbim deli gibi atarken, konacak daha iyi bir yer arayışında olan güvercin çoktan uçup gitmişti. Ardından dirseğim sert, soğuk bir nesneye çarptı. İster istemez elimi uzattım ama parmaklarım boşluğa dokundu.

"Aman Tanrım!" Uyuşmuşçasına boğuk bir sesle halıya düşmüş kül kabına baktım. Dizlerimin bağı çözülmüş halde yere çömeldim ve titreyen parmaklarla porselene dokundum ve rahatlayarak derin bir nefes aldım: Şükürler olsun ki kalın tüylü halı sayesinde kül kabı talihsiz düşüşü yara almadan atlatmıştı.

Ama tam da o anda az önce olan şeyi fark ettim. Nabzım deli gibi atmaya başladı ve tüylerim diken diken oldu. Giuseppa'nın az önce sormuş olduğum soruya cevap vermiş olması mümkün müydü? Birkaç saniye sonra ayağa fırladım ve banyoya koştum.

Fabrizio

"Fabrizio? Bu gürültü de neyin nesi? Neredesin sen?"

"Ben de birkaç saattir kendi kendime aynı soruyu soruyorum, Lucia."

"Saat sabahın yedisi! Bana sakın Carlo ve Salvi ile birlikte sabahladığını söyleme!" dedi heyecanlı bir ses cep telefonumdan.

"Soğuk. Çok soğuk."

"Ne?"

Esnedim. "Hayır, Amalfi Bar'da değilim."

"Dinle bulmaca çözecek zamanım yok. Seninle derhal konuşmak zorundayım... Aslında Marco da seninle konuşmak istiyor ama o da Grosseto'ya gitti."

"Grosseto mu?" Birden beri kendime geldim. "Alberto'ya bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır... Marco bankaya gitti."

Alnımı kırıştırdım. "Neden ki?"

"Kendisi söyleyecekmiş. Öyleyse acele et her neredeysen!"

"Lucia, ben Floransa'dayım. Havaalanında."

Bir an için telefonun diğer hattında büyük bir sessizlik oldu ama Lucia'nın nefes alışını duyabiliyordum. Sık sık nefes alıyor demek daha doğru olurdu. Ama ben Lucia'nın dilinin ucuna kadar gelen ama soramadığı soruya fırsat bırakmadan daha hızlı davrandım.

"Marco neden sabahın köründe bankaya gitti?" dedim soru sormasının önünü keserek. Lucia daha yüksek sesle sık sık nefes almaya başladı.

"Biz bugün erkenden... Hayır, daha dün gece... Son zamanlarda mutfaktan çok geç çıkıyorum böylece..."

"Sadede gel, Lucia." Sinirlerim öylesine gerilmişti ki arka cebimi sürekli olarak açıp kapattım.

"Marco krediye başvuracak, damıtma merkezi için."

Kumaş yırtılmasına benzeyen bir ses duyuldu ve cebin üst tarafı söküldü.

"Efendim?"

"Almanya'dan büyük bir toptancı Nonna'nın likörüne talip," dedi Lucia. Öylesine kısık sesle fısıldamıştı ki söylediklerinin çok azını anlamıştım.

"Bu tam olarak ne demek?" dedim. Kafamın içine binlerce soru hücum etti ama ben tek bir tanesini bile anlamlandıramadım.

"Dün akşam Bay Saalfranck'tan bir e-posta geldi. Onu internette araştırdım. Aromatize edilmiş içki işinde oldukça büyük bir işletme zincirini yürütüyormuş. Gourme yemek dergisinden birileri onu ziyaret etmiş ve bizim kayısı likörümüzden bahsetmiş. Dediğine göre Saalfranck likörümüzün tadına bakma fırsatı bulmuş ve şimdi..." Lucia'nın sesi titremeye başlamıştı. "Likörü uluslararası alanda satabilmek için yasal satış hakkını almak istiyormuş... Hepsi için."

"Hepsi mi?" Cebimin tamamı söküldü ve yere düştü.

"Üreteceğimiz her bir damlayı. Ve her türlü fiyatı ödemeye hazırmış ve Marco tek bir saniye tereddüt etmedi ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Sakın bu arada tarifi yok ettiğini söyleme yoksa seni ne yazık ki öldürmek zorunda kalırım."

"Hanna," dedim ifadesiz bir ses tonuyla ve yarım saatten beri oturduğum polyester banktan kalktım.

"Ne dedin? Ses o kadar kötü geldi ki."

"Bu Hanna'nın işi!" Bekleme salonunda ileri geri yürümeye başladım ve beni yarım saatten beri göz hapsinde tutan güzel giyimli bir kadınla göz göze geldim. Sorgularcasına kaşlarımı kaldırdım ki bu kadının hafifçe kızararak ekonomi gazetesinin arkasına saklanmasına neden oldu. Uzun süreli oturmaktan dolayı sırtım ağrıyor ve şakaklarım zonkluyordu. Lanet olası migren... Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak ovalamaya baş-

ladığımda uçağa binmemiz için son anons yapılıyordu. Benim uçağım. Aprondaki kuyruk gittikçe azalmaya başladığında bacak bacak üstüne atmış kadın gazeteyi katladı. Danışmadaki hostes bana el salladı ve kol saatini işaret etti. "Beni dikkatlice dinle Lucia. Şimdi uçağa binmek zorundayım ve büyük bir ihtimalle yarın akşamdan önce de dönemem. Marco'ya..."

"Marco'yu hiçbir şekilde yolundan döndürmem, Fabrizio!" sesi öylesine gür çıkıyordu ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Bu Nonna'nın hayatı boyunca beklediği fırsattı. Ve sen işbirliği yapmadığın takdirde bu işi Marco ile birlikte yaparız sen de..."

"Kapa çeneni Lucia ve beni dikkatlice dinle," dedim sözünü keserek. Şimdi gerilmenin zamanı değildi.

"Marco'ya damıtma merkezini seri üretim yapacak şekle sokmak için aşağı yukarı elli bine ihtiyaç duyduğumuzu söyle. Yüz bin alırsa çok daha iyi olur. Paolo meyve suyu fabrikasına ve büyük marketlere kayısı satışını derhal durdursun. Şu dakikadan itibaren tek bir kayısının Tre Camini'yi terk etmesini istemiyorum!" Yerde duran seyahat çantamı kaparcasına aldım cep telefonum çenemin altında aceleyle danışmaya ilerledim ve boşta kalan elimle uçak biletimi ve kimliğimi gösterdim. "Marco'ya ayrıca Giovanni'nin karısının adının Rosalia... Üç çocuğu var hepsi kız... Boccia oynamayı seviyor, futbola ilgi duyuyor ve İskoç viskisine bayılıyor. Marco olabildiğince yüksek kredi çekebilmek için elinden geleni yapsın!"

Telefonun diğer ucunda sessizlik hâkim olduğunda etkileyici bir gülümsemeyle hostese biletimi gösteriyordum. "Lucia orada mısın?"

"Ben... Tabii ki..."

"Baksana ağlıyor musun?"

"Hayır... Evet... Yok, canım ağlamıyorum."

"Bu kadar erken sevinme. Bu öncelikle sadece bir teklif. Ama belki bu gerçekten beklediğimiz fırsat olabilir." Evraklarımı çantama koydum ve yavaş yavaş uçağa doğru ilerledim. Omzumun üzerinden baktığımda az önce bekleme salonunun kapısını kapatan hostesin meraklı bakışıyla karşılaştım.

"Fabrizio? Sana son bir şey daha sorabilir miyim?" Lucia'nın sesi oldukça yumuşaktı.

"Şimdi kapatmak zorundayım, Lucia." Otomatik olarak hızlandım ve mürettebatın son yolcularını bekledikleri uçağa kadar neredeyse koşmaya başladım. Ne kadar kararlı olsam da içimde garip bir his vardı.

"Hanna'yı eve mi getiriyorsun?"

Sert bir hayır telaffuz etmek istesem de kelimeler boğazımda düğümlendi. Herhangi bir şey söylemek yerine Nonna'nın veda mektubunu, Alberto'nun sözlerini, Hanna'nın öpmek istediğim yumuşak dudaklarını düşündüm. Bir şeylerin geç de olsa farkına varmıştım. "Umarım getirebilirim Lucia, umarım."

Hanna

Hayatım boyunca hiç bu kadar çabuk eşyaları bavula tıkmamıştım. Lucia kapıyı suratıma kapadığı takdirde bunun cezasını İtalya'da çekecektim. Aslında birkaç tişört ve elbise koymuştum ama ne kot pantolon ne çorap ne de iç çamaşırı vardı. Makyaj çantamı bile unutmuştum ama şu anda eve döndüğüm takdirde büyük bir ihtimalle kararımı değiştirecek ve biletimi yakacaktım.

Ayrıca bindiğim taksinin şoförü dokuz aylık hamileymişim ve arabasında doğurmamı engellemek istiyormuş gibi inanılmaz yavaş gidiyordu. Sonunda gidiş terminaline yaklaştığımızda rahatlamışçasına derin bir nefes aldım. Giuseppa'nın kül kabı sıkı sıkıya göğsüme bastırılmış halde taksi ücretini ödedim ve para üstünü vermesini bekleyecek kadar sabrım olmadığından dost canlısı olmayan herife haddinden fazla bahşiş vermiş oldum. Kül kabı göğsümde, zahmetle oturduğum yerden indim, bavulumu bagajdan aldım ve kalçamla kapıyı çarparcasına kapattım.

"Traktör değil bu, dedi şoför son sürat yanımdan ayrılmadan ön camından bağırarak. Geri zekâlı.

Tabii ki yağmur yağmaya başladı ki bu aceleyle terminale girmeme neden oldu ve kalbim deli gibi atarak büyük uçuş panosuna baktım. Uçuşum henüz yer almıyordu. Buna şaşmamak gerekiyordu çünkü daha üç saat vardı. Ne yapacağımı bilmez halde koşuşturan, cep telefonlarına bakan ya da çabucak parfüm ve sigara satın almak için bavul arabalarını kontrol noktasına iten insanlara baktım.

Üzerinde kahvaltı menüsü yazılmış tabela sağa sola sallanıyordu.

Neden olmasın? Bavullarımı teslim edeceğim nokta henüz kapalıydı ve midemde bu sabahki yarım fincan soğuk kahveden başka bir şey yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse son birkaç gündür çok kötü beslendiğim için güzel kahvaltılık bir kruvasan fena olmazdı. Tabii ki Rosa- Maria'nın evde yapılmış çörekleri kadar lezzetli olamazdı...

Birdenbire duyduğum sevinç karnımın karıncalanmasına neden oldu. Büfeden etek boylarının, nemlendiricilerin, yemek tariflerinin tartışıldığı kadın dergisi satın aldım ve Giuseppa kollarımın arasında havaalanı lokantasına doğru ilerlemeye başladım.

Fabrizio

Her şeyin tıkır tıkır işlemesi karşısında neredeyse şaşkındım. Uçağım tam zamanında indi, yanımda sadece tek bir el çantası olduğundan bagaj bandında beklemek zorunda değildim ve gümrük memuru kimliğimi sormadan geçmem için elini salladı. Uçağın kalkışından sonra, iki saatten az bir zamanda varış terminaline ayak bastım ve kendimi gülen, birbirine sarılan ve birbirini öpen insan kalabalığın ortasında buldum. Almanca cümleler havada uçuşuyordu ve uzun bir zamandan beri kullanmadığım dile alışmam birkaç dakikama mal oldu. İşte o anda Hanna'nın ne telefon numarasını ne de adresini bilmediğimi hatırladım.

Daha tenha bir yere geçtim, cep telefonumu ceketimin cebinden çıkarttım ve açma düğmesine uzun uzun bastım. Telefon titreyerek açıldı ve ekranı aydınlandı ardından tekrar ka-

ranlığa gömüldü. Şarjı bitmişti. Ve tabii ki şarj aleti yanımda değildi. Yüksek sesle küfrettim ki bu küçük bir aileye yetecek kadar bavul arabasını iten yaşlı bir kadının korkmasına neden oldu. Kadından özür dilemek isterken kadın kafasını çevirdi ve eteklerine yapışan iki kız çocuğunu kucakladı. Bir dergi çantasından yere düştü ve eğilmeye fırsat kalmadan şaşırmış bakışlarım derginin kapağındaki sarı taş eve odaklandı.

"Siz bir şey... Düşürdünüz," dedim ve çocuklar tarafından çevrelenmiş kadına bakışlarımı kapaktan ayırmadan dergiyi uzattım. Çocukların annesi, çocuklarına Pia ve Pippa diye seslendi. Almanların espri anlayışı müthişti bunu kabul etmek gerekiyordu.

"Çok kibarsınız." Kadın dergiye uzandı ama ben bir türlü bırakamıyordum. Birdenbire aklıma bir fikir geldi.

"Affedersiniz... Bu dergiyi... Nereden alabilirim?" Ancak o anda, parlak kâğıda kenetlenmiş parmaklarım çözülebilmişti. Kadın meraklı bir bakışla yüzme baktı.

"Şuradaki büfeden alabilirsiniz." Yavaş konuştu ve konuşurken neredeyse her bir heceye vurgu yaptı.

"Büfe... Tabii." Utandım ve birdenbire kendimi bir aptal gibi hissettim. Hafifçe öne eğilerek selam verdikten sonra arkamı döndüm ve aceleyle yanlarından uzaklaştım.

Gazetelerin ve Genusto Yemek Dergisi'nin henüz tükenmediği büfeye ulaşıncaya kadar neredeyse havaalanının sonuna kadar yürümek zorunda kaldım. Kalkış departmanındaki oldukça kalabalık küçük dükkânda, sondan bir önceki dergiyi almayı başardım. Kasadaki kuyruğa girdiğimde hakkımızdaki yazıyı okumak için can atıyor ve yayınevinin adresini bulma

umuduyla derginin sayfalarını karıştırıyordum. Ama öncelikle Hanna'nın adresini bulmak zorundaydım.

Bu arada uykusuz geçen gece kendini göstermeye başlamıştı. Yazılar gözlerimin önünde bulanmaya başladı ve bir an için Hanna'yı kalabalığın arasında gördüğümü sandım. Mümkün olduğunca çabuk bir ağrı kesici almak, bir şeyler yemek ve esaslı bir espressoyu mideme indirmek zorundaydım.

Bozuk paralarımı cebime koyarken neredeyse havaalanı lokantasının reklam panosuna çarpacaktım. Ah! Dirseğimi ovdum ve reklam panosunda gülümseyen bir yüzle içeriyi işaret eden kadına baktım. Anlatılmak istenileni zaten anlamamıştım.

Ve tüm karışıklığın başladığı yere dönmek içimde garip duygular yaratsa da çantamı omuzladım ve güzel sarışın kadının işaret parmağını takip ettim.

Hanna

Lokantaya adım attığımda, buraya yaptığım son ziyaretten beri zaman durmuş gibiydi. Lokantanın içi bugün de kızartma kokuyordu ve stres altındaki garsonlar tepsilerini havaya kaldırmış halde kalabalığı yarmaya, bavulların ve çocuk arabalarının arasından geçmeye çalışıyordu. Bu sefer tezgâhın önünde duran turist grubunda yeşil beysbol şapkaları yerine amblemli tişörtler vardı. Lokantanın arka tarafına geçebilmek için kalabalığın arasından yol bulmaya çalışırken gözlerim patronumu ya da üç günlük sakalıyla oldukça üzgün bakan koyu renk saçlı adamı

aradı. Ama tabii ki bu söz konusu bile olmazdı ki bu bir yandan rahatlatıcı diğer yandan kulağa tuhaf gelse de hayal kırıklığıydı.

Vakit kaybetmeden, az önce boşalmış pencere kenarındaki iki kişilik masaya doğru ilerledim. Giuseppa'yı önce deri sandalyenin üzerine koydum ama ardından bunu daha önce de yapmıştım duygusuyla çabucak alarak pencerenin kenarına yerleştirdim. Ama bunu düşünecek zamanım olmadı çünkü önümde duran garson siparişimi almak için bekliyordu. Bayan garson beni tanımadı ki tanıması zaten beklenmezdi çünkü bu kadın muhtemelen günde yüzlerce müşteriye hizmet ediyordu ve içlerinden çok azı bu kadar kısa zamanda ikinci kez geliyordu. Gülümsemesine sıcak ve içten gülümseyerek karşılık verdim ve bir kruvasan ile sütlü kahve sipariş ettim ve balkon bitkileri hakkında yazılmış metne gömüldüm.

Birkaç dakika sonra elimdeki dergiyi indirdim ve düşüncelere dalmış halde pencereden baktım. Bir bahçem olsaydı ne güzel olurdu. Tabii ki Tre Camini'deki Lucia'nın bahçesi kadar büyük olması gerekmezdi. Belki şansım yaver giderdi ve Viyana'da bahçe katını kiralayabilirdim. Çilek yetiştirebilirdim ya da çeri domates. Sasha aklıma geldiğinde bıyık altından güldüm. Dün akşamüstü iş çıkışından hemen önce Hellwig yazmış olduğu metni bir sonraki baskıda yayınlayacağı için boynuma atıldığında öylesine mutluydu ki.

"Az da olsa kendimle gurur duyuyorum," dedim Giuseppa'ya ve kalbimin atışı hızlandı. Yaşlı bayan evine dönüyordu. Ve ben de... Tam olarak nereye gittiğimi bilmesem de... Viyana'da yeni bir başlangıç yapma fikri tabii ki heyecan vericiydi. Ama birdenbire hayatım yeni imkânlar sunmaya başladı ve belki... Fabrizio da bu imkânlar arasındaydı.

Bayan garson kahvaltımı getirdiğinde gazete satan büfenin önünde oldukça sıkışmış olduğumu hatırladım. Ama bavullar ve tabii ki kül kabıyla tuvalete gitmek mümkün olmamıştı.

Taylandlı bir rehberle konuşan otuzlu yaşlardaki bir çiftin oturduğu yan masaya doğru eğildim.

"Afedersiniz?"

Kızıl saçlı kadın kafasını kaldırdı. Bu kadar çok çilin bir yüze sığması inanılır gibi değildi.

"Lavaboya gideceğim de, eşyalarıma göz kulak olmanız mümkün mü acaba?" dedim. Bir an için şaşırmışçasına yüzüme baktı ama ardından ne demek istediğimi anladı. Gülümsedi ve onaylarcasına kafa salladı. Çabucak "Çok teşekkür ederim," dedikten sonra pergelleri açtım çünkü dayanacak durumda değildim.

Fabrizio

Kan şekerim neredeyse eksiye düşmüştü. Lokantaya doğru ilerlerken üç kez Hanna'ya tıpatıp benzeyen birilerini gördüğümü sandım ve sarışın herifin boynuna sarılmasını izlemek için az kalsın sonuncusunun arkasından gidecektim.

Bunu hayal etmek bile kendime gelmemi sağladı. Bugüne kadar tabii ki Hanna'nın hayatında başka birinin olmadığını düşünmüştüm. Ama durum öyle değilse ne olacaktı? Belki de bu yüzden geri dönmüş olabilir miydi? Kısa bir süre için gözlerimi kapattım ve gün geçtikçe Nonna'nın yüzünü hayal etmek-

te zorluk çektiğimi fark ettim. "*Sormadığın takdirde evet cevabını alamazsın,*" dedi Nonna bıyık altından gülerek. Haklıydı. Sormadığım takdirde bunu asla öğrenemeyecektim.

Havaalanının lokantası tıka basa doluydu. Öylesine doluydu ki bir an için küçük bir büfeden sosisli almayı bile düşündüm. Ama ardından cam kenarında boş bir masa olduğunu gördüm ve masanın üzerinde beni bekleyen dokunulmamış kahvaltıya şaşkınlık içinde baktım. Beynim mi durmuştu yoksa verdiğim siparişi hatırlamıyor muydum?

"Masa dolu," dedi kızıl saçlı bir kadına ait cırlayan bir ses. "Bayan bir yere kadar gitti."

Hayal kırıklığına uğramışçasına kafa salladım ve kararsız bir halde etrafa bakınmaya başladım. Midem açlıktan guruldadı ki bu kızıl saçlı kadının gülmesine neden oldu. "Eşyalarına göz kulak olmamızı rica etti. Eminim ki oturmanıza itiraz etmeyecektir," dedi ve yanındaki arkadaşının elinin üzerine gülen surat çizdi.

Tereddüt etmeden çantamı yere bıraktım. Ve şu bayan itiraz etse bile karnım öylesine açtı ki bu asla umurumda olmayacaktı. Önemli olan tek şey oturacak bir yer bulmuş olmamdı. Bu arada masa arkadaşımın kruvasanını tabaktan aşırmamak için kendime hâkim olmaya çalıştım. Açık kahverengi çörek çıtır çıtır duruyordu. İri yarı bayan garson el işaretime derhal yanıt verdi. İnşallah geçen seferki değildi.

"Lezzetli çıtır köftelerimiz yüzünden geldiğinizi söylemeyin sakın?" dedi parıldayan bir yüzle. Sırıtarak karşılık verdim ve haddinden fazla sıkılmış görünmemeye çalıştım.

"Tabii ki sizi görmek için geldim."

Sesimdeki alay yüzünün kızarmasına neden oldu. Kahretsin. Şimdi yemeğimin gelmesini sonsuza kadar beklemek zorunda kalacaktım.

"Ne yazık ki geç kaldınız. Çünkü bu arada yeni bir erkek arkadaş edindim," dedi kıkırdayarak ve yan masadaki kızıl saçlı gözlerini döndürdü. Kaşlarımı kaldırdım ve rahatlamış görünmemeye çalıştım.

"Bu gerçekten çok yazık."

Omuzlarını silkti ve gözlerini kırpıştırdı. "Sizi bekleyenler listesine alabilirim. İsterseniz."

"Çok cömertsiniz. Ama onun öncesinde belki... Bana bir şeyler getirebilir misiniz? Bir kahve ve kruvasan?"

"Derhal," dedi neşeli bir ses tonuyla ve göz açıp kapatıncaya kadar ortadan kayboldu. Beni tepeden tırnağa süzen kızıl saçlının bakışlarını üzerimde hissettim. İçinden 'tipik güneyliler' deyip beni çekmeceye kapattığını ve üzerime iki kilit vurduğunu hisseder gibi oldum.

Derin bir iç çekerek yemek dergisini çantamdan çıkarttım ve doğruca yayınevi hakkındaki bilgilerin yer aldığı sayfayı açtım. Hanna'nın gülümseyen fotoğrafını gördüğümde mideme kramp girdi. İnanılmaz güzel bir kadındı. Ardından derin bir nefes aldım ve aldığım nefesi bıraktım... Ve okumaya başladım.

Sevgili okuyucularım,

Size şahsi bir konuda seslenip hepinize öncelikle teşekkür etmek istiyorum. Bugüne kadar beni büyük bir sadakatle takip ettiğiniz, teselli ettiğiniz ve yazarlığımı geliştirecek eleştirilerde bulunduğunuz için hepinize minnettarım. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Ama bugünkü yazım alışkın olduğunuz lokanta eleştirilerinden biraz farklı olacak. Çünkü bir özürle başlamak istiyorum. Sevgili okuyucularım, sizi yanılttığım için sizden af dilemek istiyorum. Ayrıca tam anlamıyla güven duyduğum ama yazmış olduğum eleştiriyle inanılmaz haksızlık yaptığım İtalya'nın küçük bir lokantasından da özür dilemek istiyorum. Söz konusu yazımı Genusto'nun 05/2014 tarihli sayısında bulabilirsiniz.

O zamanlar Tre Camini'nin gerçeğinin dondurulmuş gıdayla çamurlaşmış ıspanak sosu arasında olduğunu bilseydim kararım yine aynı olurdu ama yapmış olduğum eleştiri bu kadar sert olmazdı. Çünkü bazen iyi bir tat sadece mideye değil aynı zamanda kalbe de hitap eder. Çünkü o gün tabağıma gelen şey iyi niyetli bir arkadaşın ürününden başka bir şey değildi. Tadı olmayan felaket, arkadaşının rahatsızlığından dolayı lokantanın kapalı kalmasına gönlü el vermeyen iyi niyetli bir köy polisinin eseriydi. Size tavsiyem (Carlo Fescale'nin affına sığınarak) Montesimo'nun sınırları içindeyken kanunları çiğnemeyin çünkü hapishanede çıkan yemek yenecek gibi değildir.

Şimdi bir lokantadan çok daha fazlası olan Tre Camini'ye gelelim. Lokantamız birkaç nesilden beri burayı işleten bir aileye ait olup mutfağıyla ve kendi yetiştirdikleri kayısılarıyla tüm İtalya'da tanınmış bir yerdir. Lokantamızın sahibi Fabrizio Camini'ye yapmış olduğum hatadan dönmem ve ikinci bir görüş sunmam için iki haftalık bir süre boyunca orada kalmama imkân sağladığından dolayı müteşekkirim.

Bu haftalar içinde Tre Camini'nin içinde ve dışında özellikle de mutfakta bulduğum şey beklentimin çok üstündeydi. Çünkü sahip olduğum İtalyan kökenine rağmen gerçek İtalyan lezzetinin sadece kaliteli malzemelere değil aynı zamanda içine konan özenle seçilmiş baharatlara ve işin uzmanı aşçılara da bağlı olduğunu öğrendim. Ve Camini Ailesi'nin yemeklerine inanılmaz bir lezzet sunan özenle seçilmiş baharatlar yılların vermiş olduğu tecrübenin ürünüdür.

Rosa-Maria'nın saatlerce yorulmadan raguyu büyük bir sabırla karıştırması... Lucia'nın Camini kutsal bahçesinden yeşillikleri toplarken mırıldadığı şarkı ve yaşlı kâhyanın şekerli suyu bala çeviren arıların kulaklarına fısıldadığı kelimeler... Fabrizio Camini'nin büyükannesinin liköründen bahsettiğinde espresso rengindeki gözlerinin içinde beliren tutku... Tüm olumsuzluklara rağmen bıkmadan usanmadan büyük bir azimle tek bir şişe bile olsa üretmeye çalışması... Ve kazanların kapakları kaldırıldığında yüzleri kaplayan memnu-

niyet, bir kadeh şarap eşliğinde kahkahalar ve neşeli sohbetler arasında yenen yemeğin eşsiz tadı... Kekikli ekmekler fırından çıkartıldığında yüzleri kaplayan gülümseme, elle açılmış makarnalar tuzlu suya atıldığındaki coşku... Ve yanında kadehini toslayacak birileri olduğunda içtiğin şarabı iki katına çıkan tadı...

Tre Camini muhteşem ve aynı zamanda insanın içine işleyen büyüleyici bir yer. Burası sadece taze sebzelerin yanında Toskana tarifine göre hazırlanmış ribollitayı, tavşan yahnisinin yanında baharatlı makarnayı ve kendi mahsulleri olan kayısıları sunan bir yer değil. Bu saygıdeğer taş ev, nefes alan canlı bir gelenek ve kendini evinde hissettiğin bir yer. Ayrıca, kalbini başkalarına armağan etmenin ne demek olduğunu öğreten bir kadının ruhuyla dolu.

Bugün tüm İtalya haritasında çıplak gözle fark edilmesi oldukça zor olan bu yerden daha İtalyan olan bir yer bulamazsınız. İster yolunuzun üzerinde olsun ister oraya gitmeye karar vermiş olun ama böylesine bir yeri ziyaret etme fırsatını kaçırmayın. Pişman olmayacağınızdan emin olabilirsiniz.

Sizi seven,

Hanna Philipp

Hanna

İlk olarak gördüklerimde yanılıp yanılmadığımdan emin olamadım. Fabrizio'yu gördüm. Yanımdan geçen bir kalabalığın içinde bir yerden aşina gelen biri gibi değildi. Bu adam canlı kanlı **BENİM** masamda oturuyordu ve gözlerimi defalarca kırpıştırsam da görüntüsü olduğu yerde kaldı.

Ne yapacağımı bilmez halde olduğum yerde kaldım. Elinde kahve tepsisi taşıyan bayan garson son anda geniş bir kavis çizmeseydi bana çarpmış olacaktı. Garson kız tabaktaki kruvasana üzülmüşçesine baktı.

"Afedersiniz," dedim dalgın bir ruh haliyle mırıldanarak. Birdenbire kendimi bir boşlukta hissettim. Sanki sayısız parçalara ayrılmıştım ve her bir parçam başka bir yöne hareket etmek istiyordu. Pembe rujlu dudakları hareket etti ama birileri sesini kısmışçasına herhangi bir ses gelmedi. Sağır olmuşçasına tabağa dökülmüş sütlü kahveye ve ıslandığından dolayı yumuşamış kruvasana baktım.

Fabrizio masamda oturuyordu.

Ve bu bir hayalden ibaret değildi.

Bir el koluma dokundu. "İyi misiniz?"

Ah. Kulaklarım açılmıştı. Dostça gülümseyerek garson kızın endişeli yüzüne baktım. Ardından bedenim tepki verdi. Birdenbire buz kestim ve aynı anda deli gibi terlemeye başladım. Fabrizio'nun yanına gidip onu kucaklamak ve söylenmeyen ne varsa kulağına fısıldamak istiyordum. Ama bunun yerine arkamı döndüm ve tuvalete geri gittim.

Fabrizio

Elimdeki dergiyi indirdim. Yazıyı üç kez okumuş olmama rağmen anlamını halen çözmüş değildim. Şu anda Lucia'nın tavsiyesine inanılmaz derecede ihtiyacım vardı. Ama ne yazık ki telefonumun şarjı bitmişti. Elimi alnıma götürdüm ve aradığım cevap gözlerinde gizliymişçesine Hanna'nın resmine baktım. Sondan önceki satır. Bu gerçekten düşündüğüm şey miydi, Bellissima? Söz konusu kişi ben olabilir miydim? Bunca zaman bu kadar kör müydüm?

Bakışlarım pencereye kaydı ama ardından çiçek saksılarının arasında kül kabını koyduğum boşlukta sabit kaldı. Derin bir iç çektim.

Bu kesinlikle olamazdı.

Nonna yerinde duruyordu.

İçgüdüsel olarak boş sandalyenin yanında duran tekerlekli bavula yakından bakmak için eğildim. Tekerleklerden biri sıkışmıştı. Bingo!

"Hey! Ne yapıyorsunuz siz orada?" Kızıl saçlı kadın kuşkuyla yüzüme baktı.

"Şu kadın... Yani burada oturan," dedim mırıldanarak ve birdenbire boğazım düğümlendi. "Tam olarak nereye gitti?"

"Lavaboya," dedi kızıl saçlının yanındaki adam.

"Göz kulak olabilir misiniz?" dedim çantamı işaret ederek ve fırlarcasına ayağa kalktım ki bu dirseğimle garson kıza çarpmama neden oldu.

"Olamaz yine mi?" dedi kız şaşırarak ama devrilmiş kahve fincanına ayıracak zamanım yoktu.

"Tamam, sorun yok." Kızıl saçlı kadının erkek arkadaşı sandalyeye yaslanmış halde eliyle tuvaleti işaret etti: "Az önce şimşek hızıyla arkasını döndü ve geldiği yere geri gitti. Yüzü oldukça solgundu."

"Teşekkürler!" dedim bu sefer işimi sağlama almak için pencere kenarındaki kül kabını alıp son sürat koşmaya başlamadan önce.

"Bir dakika, o şeye... Ait..." diye bağırdı kızıl saçlı kadın arkamdan ama öpücükle sessizliğe gömüldü. Nonna'ya bir şey olmaması için biraz yavaşladım ve tuvaleti işaret eden okları takip ettim.

Hanna

Aşağı yukarı beş dakikadan beri tuvalet kabininin kapısına dik dik bakıyordum. Sonsuza kadar burada oturamayacağımı tabii ki biliyordum. Üstelik bu şekilde davranmam tam anlamıyla çocukçaydı. Sevdiğim adam dışarıda oturuyor ve ben panik atağımla başa çıkıncaya kadar ortadan toz olmasını umut ediyordum. Derin bir nefes aldım ve iki defada verdim. Midem öylesine berbat olmuş durumdaydı ki kusmamak için çaba sarf etmek zorunda kaldım. Şu anda başım dönüyor ve kalbim deli gibi atıyordu.

Biraz zamana ihtiyacım vardı. Ona ne söyleyeceğimi düşünmek için. Ona o kadar çok şey söylemek istiyordum ki... Beş dakika daha. Ondan sonra şu küçük huzur dolu kabinden çıkıp soğuk suyla yüzümü yıkayıp gülümseyen bir yüzle Fabrizio'nun

karşısına... Bir dakika Fabrizio Almanya'da ne arıyordu?

"*Ah Hanna! Burada ne arıyor?*" dedi zihnimdeki Claire.

Büyükannesini almaya gelmiştir başka ne olacak? Yoksa benim için... Olabilir mi?

Bir kez daha tüm bedenin kontrolüm dışında titremeye başladı. Sessizce iç çektim ve başımı ellerimin arasına koydum. Bu doğru olamazdı. Tam olarak istediğim yerdeydim ve karşısına çıkacak cesareti bulamıyordum.

"Hanna?" dedi derin, yumuşak ve bana bir yerlerden tanıdık gelen bir ses. Dudaklarımı ısırdım ve ayaklarımı yavaşça havaya kaldırdım. Tam anlamıyla sessiz davrandığım takdirde toz olup gidecekti.

"Hanna burada olduğunu biliyorum. Ayaklarını yere koy ve nefesini tutmayı bırak."

"Ben nefesimi tutmuyorum," çıktı ağzımdan düşünmeden ve hemen elimle ağzımı kapattım. Ama ne yazık ki çok geçti. Cilalı bir çift erkek ayakkabısı tuvalet kabininin altından göründü.

"Selam Bellissima."

"Selam." Teslim olmuşçasına ayaklarımı yere koydum.

"İçerde ne yapıyorsun?"

"Bu çok saçma bir soru? Burası tuvalet!"

"Onu biliyorum. Ama bazı hesaplar yapmak için burada oturmana gerek olmadığını bilmem gerek." Kapı kapalı olsa da bıyık altından gülümsediğini hissettim.

"Toz ol Fabrizio!" dedim gözdağı vermek istercesine.

"Kesinlikle olmaz."

Bir süre boyunca dışarıda sessizlik oldu.

"Dışarı çıkıp düşüncelerini benimle paylaşsan nasıl olur?" dedi Fabrizio yumuşak bir ses tonuyla. Derin bir nefes almaya çalıştım.

"Bu... Olamaz."

"Ah ama neden?"

"Çünkü... *Hık*... Senin hakkında düşünüyorum!" Çok güzel. Şimdi bir de hıçkırık tutmuştu. Kapının arka tarafından içten gelen bir kahkaha duyuldu.

"İyi."

"Bu hiçbir şekilde... *Hık*... İyi, çünkü..." Ayak sesleri duyuldu ve kapının altında görünen ayaklar kayboldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Oturuyorum. Dışarıya çıkmaya niyetin yoksa seni buradan dinleyeceğim. Üstelik birileri pencerenin kenarından çalmasın diye Nonna'yı da yanımda getirdim. Yani istediğin kadar düşünebilirsin."

"Büyükanneni tuvalete mi getirdin?" Öylesine irkildim ki hıçkırık tuttuğunu bile unuttum.

"Sanırım Nonna bu arada birçok şeye alıştı. Benim hakkımda düşünüyor olman neden kötü, Bellissima?"

"Bana böyle hitap etme. Bu Sofia'nın hoşuna gitmeyecektir!"

"Sofia'nın hoşuna gidip gitmemesi neden önemli olsun ki?" Sesi gerçekten şaşırmış gibi çıkmıştı ki bu beni inanılmaz kız-

dırdı. Erkekler bazen inanılmaz kendini beğenmiş olabiliyordu!

"Tanrım, bu kadar aptal davranma. Çünkü Sofia senin... Yani senin her neyinse..."

Bir an için diğer tarafta sessizlik oldu.

"Sofia benim eski kız arkadaşım, Hanna. Ne fazlası ne azı."

"Eski nişanlın," dedim inatla.

"Öyle olsun."

"Başka bir şey değil mi?"

"Bunun dışında başka bir şey yok."

"Ama... Bu doğru değil!"

"Benden uzaklaşmanın nedeni bu muydu? Sofia ile benim... Başka bir şeyler daha olduğumuzu mu düşündün?"

"Sizin mutluluğunuza mani olmak istemedim," dedim kısık bir sesle.

"Ah Hanna sen aptal tavuğun tekisin."

"Beni kırmaya devam et sen."

"Şu anda bir havaalanının tuvaletinde kulağa çok romantik gelmese de... Seçici olmayacağım." Fabrizio çok da eğlenmiş gibi durmuyordu. Tam tersi sesi oldukça ciddiydi ki bu tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Ben sadece tek bir kadına aşığım. Başka bir şey düşünemeyecek kadar. Ve bu kadın tam olarak yandaki tuvalette oturmuş kapıyı açmamak için direniyor."

Bu sefer sessiz kalma sırası bendeydi. Az önce gerçekten âşık olduğunu mu söylemişti? Âşık olmuş. Ve sanırım bana.

"Bu kadının bu şekilde davranması çok aptalca değil mi?" dedim fısıldayarak.

"Büyük bir ihtimalle duygularından benim kadar korkuyordur. Kalbimin sesini duymayı kabullenene kadar çok uzun zaman geçti. Ve bunun için gerçekten üzgünüm."

Derin bir nefes aldım. Sinirden tırnaklarımı kemirirken kulağım dışarıdaydı. Rüya mı görüyordum? Olabilir miydi? Ama onun nefes alışını duyabiliyordum. Kendimi topladım.

"Fabrizio?"

"Hanna?"

Ayağa kalktım ve alnımı beyaz lake kapıya dayadım.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Şu kapıyı açmakla başlayabilirsin yoksa seni öpemem ve o zaman da bu söylediklerim öpücüğü olmayan bir aşk itirafı olarak kalır."

Şu anda dudaklarımı kaplayan şey kocaman bir gülümsemeydi. Elimi kapının tokmağına uzattım ama aklıma garip bir soru geldiğinden bekledim. "Sana bir sorum daha olacak."

"Ne istersen sorabilirsin Bellissima."

Kapının tokmağını çevirdim ve kapı hafif bir dokunuşla açıldı. Fabrizio sırtını tuvalet kabinine yaslamış, yerde bağdaş kurmuş halde oturuyordu. Kravatını gevşetmişti ve pahalı ceketi katlanmış halde yanındaydı. Bakışım kucağındaki kül kabına sabitlendi ve ardından yüzüne kaydı. Bitkin ve yorgundu, hislerim gibi. Bedenimin tümünü inanılmaz bir sıcaklık kapladı ve nabzım deli gibi atmaya başladı.

Fabrizio gülümsedi, boynunu büktü ve ben, ağzım kulaklarım varıncaya kadar sırıttığımı hissediyordum.

"Şarkı söyleyebiliyor musun?"

Son Söz

Büyükannem Giuseppa Camini, ılık bir yaz akşamında evine geri döndü. Aile arasında düzenlenen cenaze töreninden sonra gece karanlığında mezarlığa gitmekten ölümüne korkan Padre Lorenzo'yu ikna etmek Nonna'nın bir kasa likörüne mal oldu. Hiç kimse kekeleyerek konuşan Lorenzo'nun çok fazla kelime sarf etmesini beklemedi çünkü söylenecek her şey söylenmişti. Nonna'nın kül kabını küçük kardeşim Marco ile birlikte taşıdık ve muhteşem, yıldızlı bir gökyüzünün altında onu toprağa veren Alberto oldu. Kalbi başkasına ait olsa da hayatı boyunca sadık kaldığı eşi Eduardo'nun yanına defnedildi.

Doğaüstü şeylere inanan biri değilim. Ama buna rağmen Nonna'nın değer verdiği insanların eve dönmesini sağlamak için dönüşünü bilerek ertelediğini düşünüyordum. Örneğin tören boyunca Hanna'nın yanında duran ve biraz üzüntü, biraz da sevinçten gözyaşı dökmeye başlayan Alberto'nun elini tutan Isabella. Nonna sayesinde tam planladığı gibi olmasa da kardeşim Marco ve ben olmamız gereken yeri bulmuştuk.

Bana kalan mirası kardeşime devrettim. Okumadan kardeşimin çekmecesine attığım kâğıtlara yakından baktıktan sonra ne denli isabetli karar verdiğimi anladım. Satın almalar, ödemeler, avukatlar ve banka müdürleriyle verdiği amansız mücadeleleri gördüğümde ona inanılmaz saygı duydum.

Aromatize edilmiş Alman içki toptancısının cömert teklifinden sonra bir daha asla kayısı tarlalarının satışını ağzımıza almadık.

Marco tam anlamıyla idari işlere odaklanabilmek için tarım işlerini benim sorumluluğuma bıraktı. Ama buna rağmen zaman zaman bedensel güç gerektiren tarla işlerinde bize yardımcı olmaya çalışıyor. Tarladaki beceriksizliği işçileri güldürse de oldukça iyi bir çiftlik yöneticisi olmak için elinden geleni yapıyor.

Küçük kardeşim ve ben eskiden olduğu gibi birçok şeyde hemfikir değiliz. Ve bunun değişeceğini de sanmıyordum. Ama Marco, gerçek bir Camini gibi Rosa-Maria'nın makarnalarından aşırmak için iş tulumuyla mutfağa girdiğinde Lucia'nın gözleri parıldıyor ve yüzündeki mutluluk bana Tre Camini'nin umut vaat eden geleceğinin yolda olduğunu söylüyor.

Sırası gelmişken çok yakın zamanda amca oluyorum! Lucia sonunda hamile ve çocuğun ne bana ne de Marco'ya benzememesini umut ediyorum.

Hanna Viyana'daki işine başladı. Şimdilik, çünkü sadece hafta sonlarında İtalya'ya gelmek yerine yanımda kalması için elimden geleni yapıyorum.

Bütün bir yaz boyunca Saalfranck istediğini alsın diye Paolo ile birlikte deli gibi çalıştık. Nonna'nın kayısı liköründen aşağı

yukarı on bin litre ürettik ve aromatize edilmiş içki tacirimiz hepsini birkaç hafta içinde Almanya'da sattı.

Taleplere yetişemediğini de ayrıca belirtti.

Her şey iyi bir hasat ve güzel bir son olacağını işaret ediyor.

Yeter ki Hanna birkaç günden beri cebimde taşıdığım yüzüğe evet desin. Uzun zamandan beri buna cesaret edip etmemem konusunda mücadele verdim. Ama ardından Nonna'nın çekmecemde duran mektubunun son satırını defalarca okudum.

Sen bir Camini'sin ve Camini'lerin hepsi ruhlarının derinliğinde karı koca, anne ve babadır.

İşte bu yüzden ben de çok fazla direnemem.

*** Son ***

Teşekkür

Kitap dijital çağda herkesin hızla tükettiği bir nesne haline geldiğinden ötürü biz yazarlara birçok imkanın kapılarını açarken hızlı üretimden çok kaliteyi tercih edenlerin işlerini oldukça zorlaştırmaktadır.

Benim romanlarım kalbe hitap eder. Sevgiyi anlatan kelimelerden oluşur ve olgunlaşmaları için sabır ve zaman gerekir çünkü ben kitaplarımı okuyanlara güzel hisler bırakmak isterim. Bundan dolayıdır ki bana duydukları güven ve gösterdikleri sabır için öncelikle okuyucularıma teşekkür etmek isterim.

Bu romanın bugünkü haline dönüşmesinde katkısı olan muhteşem insanlara da teşekkür etmek istiyorum. Bana cesaret veren Christina Schulz sen olmasaydın dizüstü bilgisayarımı çoktan camdan atmıştım.

Kırmızı kalemini acımasızca kullanan her zaman verecek iyi tavsiyeleri olan keskin kulaklı yazar arkadaşım Katrin Koppold'a teşekkür etmek istiyorum.

Okuldan kalma Fransızcamın işe yaramadığını anlamamı sağlayan Julia Dessalles'e ve fikirlerini çekinmeden söyleyen Maite Ruber, Carmen Schmit ve Robert Külzer'e teşekkür ediyorum. Sevgili kuzenim Ann-Kristin Steppuhn'a merakı ve sahip olduğu eşsiz dil bilgisi için teşekkür ederim. Başta durumu çok kötü olmayan bilgisayar kasamın tamirini bir fincan kahve karşılığında halleden Johan Lang'a teşekkür ederim.

Düşüncelerimi toplamama yardımcı olan ve bana kayısı ana fikrini veren Timm Brettschneider'e muhteşem fikrinden dolayı teşekkür etmek isterim.

Ve tabii ki küçük aileme de teşekkür etmek istiyorum. Onların sevgisi olmasaydı böylesine bir kitap asla olmazdı.

Tarifler

Ribollita - Hanna'nın annesinin yaptığı gibi

4 kişi için gereken malzemeler

Kurutulmuş fasulye, bezelye, mercimek ve arpa karışımı

1 adet orta büyüklükte soğan, küp küp kesilmiş

1 diş sarımsak, doğranmış

2 adet kereviz sapı, dilimlenmiş

3 adet havuç, dilimlenmiş

300 gr. patates, küp küp kesilmiş

½ lahana, şerit halinde kesilmiş

3 yemek kaşığı zeytinyağı

1 bardak sebze suyu

1 konserve küp küp doğranmış domates

Bir tutam kekik

Bir tutam şeker, tuz ve karabiber

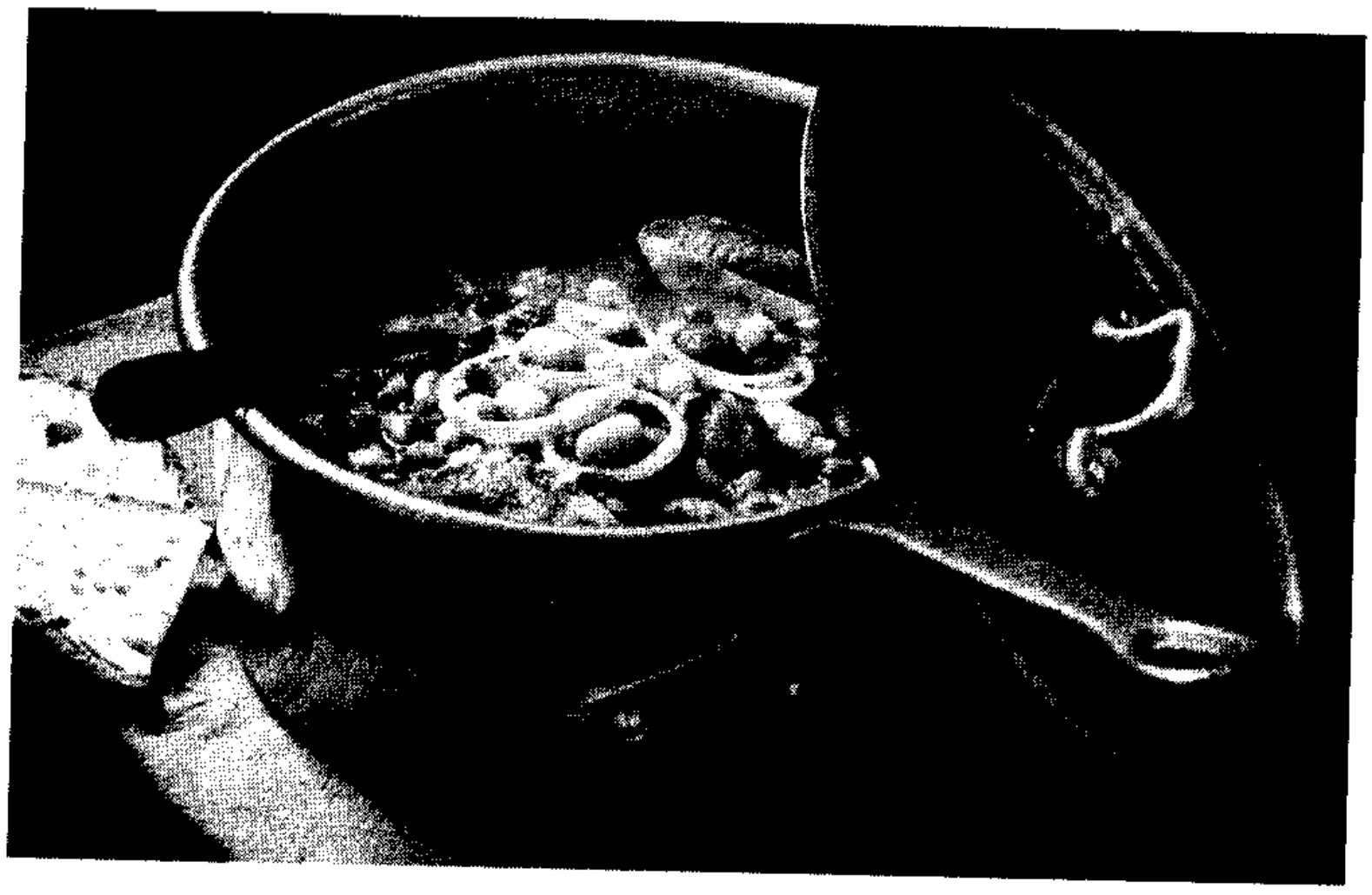
4-6 dilim bayat beyaz ekmek

Hazırlanışı

Baklagilleri bir gece öncesinden ıslatınız ve ertesi gün bir iki saat boyunca haşlayınız. Zeytinyağını büyük bir tencerenin içinde ısıtınız. Havuçları, patatesleri ve kerevizleri hafifçe buğulayınız. Soğan ve sarımsağı ilave ediniz ve buğulamaya devam ediniz. Sebze suyunu ve domatesleri ilave ediniz ve tencerenin kapağını kapatarak 10-12 dakika demlenmeye bırakınız. Pişmiş sebzelere lahanayı ve kekik dalını ilave ediniz. Bir tutam şeker ilave ettik-

ten sonra kısık ateşte iki saat pişirmeye devam ediniz. İki saatin sonunda tuz ve karabiber ilave ediniz ve ribollitayı soğumaya bırakınız. Tepsiye dizdiğiniz bayat ekmeğin üzerine döktükten sonra 150 derecede ısıtılmış fırında yarım saat pişiriniz.

Hanna'nın tavsiyesi: Ribollita tabağa konduğunda üzerine bir kaşık zeytinyağı gezdirmekte fayda vardır.

Ragu Tre Camini

4 kişi için gereken malzemeler

500 gr dondurulmuş dana kıyması

1 büyük baş soğan

1 adet havuç

1/8 litre et suyu

1 tüp domates suyu

1 konserve küp küp doğranmış domates

1-2 kaşık şeker

Tuz, karabiber, taze İtalyan baharatları

Hazırlanışı

Soğanları soyunuz ve mümkün olduğunca küçük küpler halinde doğrayınız. Büyük bir tencerenin içinde zeytinyağını ısıtınız soğanları, sarımsağı ve havuçları ilave edip iki dakika boyunca karıştırınız. Sebzelere, et suyunu harını alacak şekilde ilave ediniz. Domates suyunu, küp küp doğranmış domatesleri ve şekeri ilave ediniz ve kısık ateşte pişmeye bırakınız. Ardından derin dondurucudan çıkarttığınız dana kıymasını ilave ediniz ve kuvvetlice karıştırınız. Et, domates sosuyla bir bütün oluncaya kadar karıştırmaya devam ediniz. Taze İtalyan baharatları, tuzu ve karabiberi ilave ettikten sonra bir saat kısık ateşte pişmeye bırakınız. Bir kez daha tuzuna baktıktan sonra istenilen bir makarnayla servis ediniz.

Rosa-Maria'nın tavsiyesi: Derin dondurucudan çıkartılmış eti çözünmeden tencereye ilave etmek etin kavrulma sırasında kurumasını önlediğinden ragu yumuşak kalır ve baharatlarla tam anlamıyla karışır. Bu İtalyan sırrının kaynağını Rosa-Maria bugüne kadar açıklamadı.

Yazar Hakkında

1973 yılında doğan Claudia Winter diplomalı sosyal pedagogdur ve çocukluğundan beri şiir ve kısa hikâyeler yazmaktadır. Sağır anne babanın kızı olan Claudia, babasının teşvikiyle dört yaşındayken okuma yazmayı öğrenmiştir. 'Kayısı Öpücükleri'nin yanı sıra yayınlanmış üç romanı ve muhtelif kısa hikâyeleri vardır. Bunun yanında üniversitede öğretim görevlisi ve yaşam koçu olarak çalışmaktadır. Yazarımız, hayat arkadaşı ve Kim - Luka adındaki köpekleri ile birlikte Limburg'un Lahn bölgesinde yaşıyor.